

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE UNWANTED WIFE

BROTHER'S BEST FRIEND • MARRIAGE OF CONVENIENCE • PLUS SIZE FMC • BILLIONAIRE ROMANCE

L . STEELE

NATHAN & SKYLAR'S STORY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İSTENMEYEN EŞ

L. STEELE

İÇİNDEKİLER

İçerik Not	
Spotify Çalma	
Listesi Primrose	
Hill Aile Ağacı	
Bölüm 1	Bölüm 2
Bölüm 3	Bölüm 4
Bölüm 5	Bölüm 6
Bölüm 7	Bölüm 8
Bölüm 9	Bölüm
10 Bölüm 11	
Bölüm 12	Bölüm
13 Bölüm 14	
Bölüm 15	Bölüm
16 Bölüm 17	
Bölüm 18	Bölüm
19 Bölüm 20	
Bölüm 21	Bölüm
22 Bölüm 23	
Bölüm 24	Bölüm
25 Bölüm 26	
Bölüm 27	Bölüm
28 Bölüm 29	
Bölüm 30	Bölüm
31 Bölüm 32	
Bölüm 33	Bölüm
34	

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Sonsöz](#)

[Epilog 2](#)

[Genişletilmiş Bonus Epilog](#)

[Skylar'ın Tarifleri](#)

[Nate ve Skylar'ın samimi düğün yemeği menüsü](#)

[Ücretsiz kitap](#)

[L. Steele'den Marriage of Convenience Milyarder Romantizmi L.](#)

[Steele'den sizin için Noel Romantizmi kitapları](#)

[L. Steele'den Yasak Milyarder Romantizmi sizin](#)

[için ÜCRETSİZ kitaplar](#)

[Yazar Hakkında](#)

İÇERİK NOTU

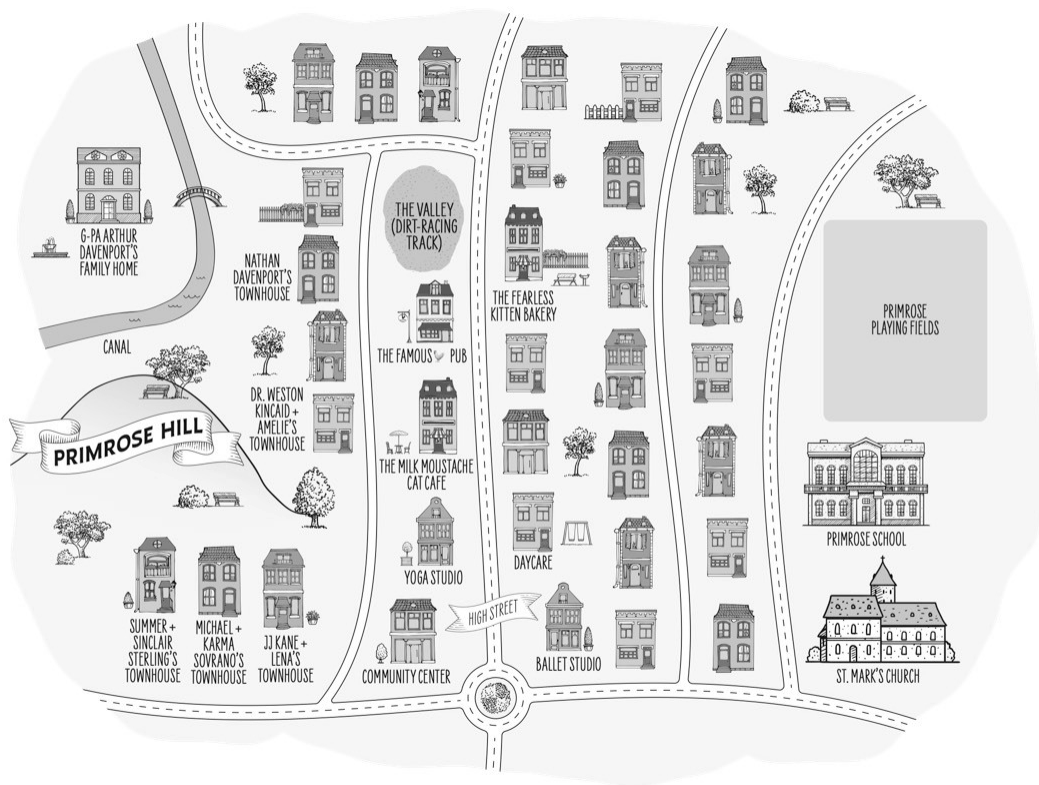
Bu Kitap içerir temalar hangi bazı mayıs zorlayıcı bulabilirsiniz. Daha fazla bilgi için [lütfen buraya tıklayın](#)

Sevgili iyi kız,
Sevgiliniz size aşık olduğunu biliyor
mu?
1.80 boyunda bir milyarder.
"Benim" diye
homurdanan uyumsuz
gözlerle mi?

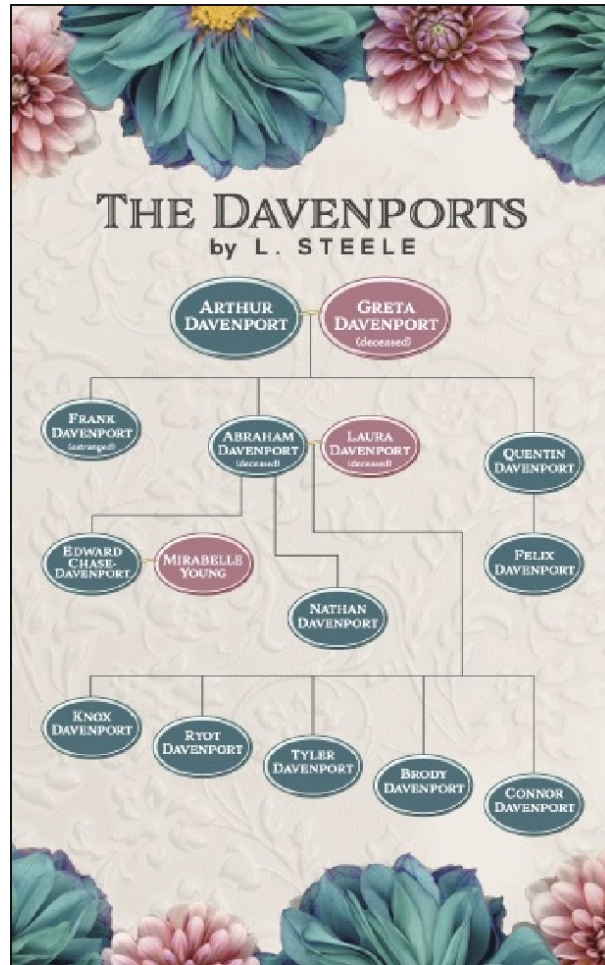
SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ

All Too Well - Taylor Swift
Smells like Teen Spirit - Stevie Howie
Beni Sevmezdim - Sam Short
Çarpık Aşk - Ariya
Fearless (Taylor's Version) - Taylor Swift
10 20 30 - Emlyn
Pretty Distraction - SkyDxddy
Alive - 2004 Remix - Pearl Jam, Brendan O' Brien
Bir Barda - Aslanlarla Tango
Bir Erkeği Tanımak Çok Şey İster - Damien Rice
Lovely (Khalid ile) - Billie Eilish, Khalid

PRIMROSE HILL

AİLE AĞACI

Skylar

"Bunu yapamam." Parmaklarımı birbirine kenetliyorum ve bakışlarımı daraltarak yansıma bakıyorum. Fırınımın arka tarafındaki ofisime bitişik küçük banyodayım - bebeğim, hayatımın birikimini akıttığım girişimim. Ve şimdi, kapanmak üzere. Gelecek ay kira için para bulamazsam... Ve dükkanın önündeki tabelanın pembe ve sarı neonlarla aydınlatılmaya devam etmesi için ışıkları açık tutacak faturalar için... Ve pişirmeye devam etmek için ihtiyacım olan malzemeler için. Korkusuz Kedicik benim hayalimden daha fazlası; tüm hayatım. On altı yaşımdan beri uğruna çalıştığım ve dünyanın en olağanüstü fırıncısı olacağımı bildiğim şey. Ve şimdi, onu kaybedeceğim.

"Elbette, yapabilirsin." Kardeşim kapı aralığından beni cesaretlendiriyor. "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

"Ben de eskiden böyle düşünürdüm. Bu yüzden bu pastaneyi açtım." Pastacılıkta iyi olduğumu keşfettiğimde on iki yaşındaydım. Bu, tatlılara olan sevgimle birleşince hayatımda ne yapmak istediğimi biliyordum.

İki yıl önce, tanınmış bir pastanede çalışmak üzere Londra'ya taşındım. Bir yandan biriktirebildiğim her kuruşu biriktirirken, bir yandan da evim için yer aramaya başladım.

Bir yıl önce mükemmel yeri buldum ve kafede oturma yeri olan küçük esnaf fırınım doğdu. Tabii ki günde on sekiz saat çalışıyorum, bu da neredeyse hiç sosyal hayatım olmadığı anlamına geliyor. Dükkânın üstündeki küçük dairemde birkaç saat uykuyla zar zor idare ediyorum. Ama hiçbir şey moralimi bozamıyor. Günlerimi kek ve pasta üreterek geçiriyorum. Uzun zamandır hayalini kurduğum şey bu. Tek sorun?

Reklam verecek param yok ve bir sosyal medya paylaşımım viral olmasına rağmen -ki bu çok sayıda insanın sosyal medya akışınıza bakmasıdır- ve bir müşteri dalgasına yol açmasına rağmen işimi kurtaracak kadar kazanamıyorum.

"Sakın pes etmeyin. Bunun başarılabilirliğine inanmalısın." Ben'in sesi kendinden emin. Keşke onun iyimserliğini paylaşıyordum.

"Oh, güven bana, inanmak istiyorum. Ama kendine olan körü körüne inancın seni bir yere kadar götürür." Keşke burayı duyurma ve yeni müşteriler getirme konusunda daha başarılı olabilseydim. Pişirme dışında her konuda berbat görünüyorum. Bu yüzden işlerim düşüşte.

Her zaman bilge olan kardeşim, "Başarı, ruhun karanlık gecesinin ötesinde olan şeydir," diyor.

"Siz Kraliyet Denizcileri arasında böyle bir söz var mı?"

Alay ediyorum. "Bu-"

Dükkânın önündeki kapının üzerindeki zil çalıyor. "-kaderiniz." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ne?" Göz kırıyorum.

"Çan, senin gelecekteki çağrın."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen öyle diyorsan."

"Hadi git, müşterin bekliyor." Kardeşim yanıma gelip alnımdan öpüyor. "İyi şanslar. Unutma, bir kapı kapandığında diğeri açılır. Ya da benim tercih ettiğim gibi, parıltılı bir iz bırakan asla unutulmaz."

"Eh?" Gözlerimi diktim. "Bunun benim durumumla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey, ama seni neşelendirdi."

Gözlerimi deviriyorum, sonra kendimi kıkırdamaktan alıkoyamıyorum. "İşte benim kızım." Omzumu okşadı.

Evet, bu benim kardeşim. Her zaman neşeli, asla teslim olmayan kişi. "Göreceksin, her şey yoluna girecek." Beni geri çeviriyor ve dükkâna açılan kapıyı işaret ediyor. "Şimdi git."

"Sen nasıl istersen, ağabey."

Babam vefat ettiğinde on yaşındaydım ve Ben hayatımdaki fiili baba figürü oldu. Ondandır on beş yaş küçüğüm, annem kırklı yaşlarının başındayken doğmuş bir "oops bebeği". Ben'e kahramanca taptım, o da bana baktı ve babamın kaybını hissetmeme asla izin vermedi. Annem vefat ettiğinde, izin alıp eve geldi ve kendimi toparlayıp hayatıma devam etmeye hazır olduğumdan emin olana kadar benimle kaldı. O benim hayatımda pek çok açıdan dünyadaki en önemli kişi. Ve benim güvende olabilmem için savaşıyor olması benim için en büyük gurur kaynağı. İflasın eşiğinde olduğum için kendimi kötü hissetmemin nedenlerinden biri de bu. Ben'in benimle gurur duymasını istiyorum.

"Bu işleri yoluna koymak için son şansım. Eğer borçlarımı ödemenin bir yolunu bulamazsam, kapanmaktan başka çarem kalmayacak." Sözlerimi duydum ve olumsuz olduğumu fark ettim. Kardeşimin tam tersi. Beni azarlamasını bekliyorum ama cevap yok. Döndüğümde dükkânı terk ettiğini gördüm. Onu suçladığımdan değil. Tekrar yola çıkmadan önce iki haftalık bir molası var. Şu anki sevgilisiyle buluşmaya gittiğinden şüpheleniyorum. Ben asla kadın arkadaştan yoksun kalmaz.

Peki ya ben? Kaderimde ne varsa onunla yüzleşmeliyim. Keşke her kararım Hugo'yu etkilemeseydi. Keşke onu günün her saati bakım sağlayan bakım evinde tutmak için param tükenmiyor olsaydı. Eğer gelecek ayın ücretini ödeyemezsem, hayır, oraya gitmeyeceğim. Gitmeyeceğim.

Parayı bulamazsam ne olacağını düşündüm, hem de hızlıca.

Kendimi neşelendirmek için giydiğim bluzumun yakasını son bir kez çekiştirerek -büyük bir başarısızlık, işte-mutfaktan çıkıp tezgahın arkasına geçiyorum. Ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Fırının ortasında duran adam o kadar büyük ki, küçük fırınımdaki tüm alanı kaplıyor gibi görünüyor. O kadar uzun ki bakışlarıyla buluşmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Omuzları -bir zamanlar tutunduğum omuzları-hatırladığımdan daha geniş. Alanın geri kalanının görüşünü engelleyecek kadar genişler.

Pazuları, terzide diktirdiği için yıllık kiramın tamamına mal olması gereken takım elbisesinin kollarını geriyor. Siyah ipek bir kravat takıyor ve ceketini de siyah. Bekle, takım elbise mi? Onu daha önce hiç takım elbise içinde görmemiştim ama Tanrım, takım elbisenin hakkını veriyor. Zayıf belini, pantolonunun dikişlerini patlatmaya hazır görünen devasa kalçalarını ve bunların arasında uzun zamandır saplantımın nesnesi olan çadırı görüyorum. Tezgâha doğru ilerliyor ve vay canına, o yırtıcı yürüyüşü, zorlukla evcilleştirilmiş bir hayvanın yürüyüşüyle yerde süzülüşü kemiklerimi jöleye çeviriyor.

"İçeri girdiğimde kasada kimse yoktu. Şaşılacak bir şey yok, nakit paraya ihtiyacınız var," diye homurdanıyor tanıdık bir ses.

Bu da ne? Bunu söylemeye nasıl cüret eder! Bakışlarımı yüzüne çeviriyorum. Ve kafamda kalan tüm düşünceler uçup gidiyor. Ona aklımdan bir parça vermeye hazırdım ama tüm parçalar dağıldı.

O gözler, biri delici mavi, diğeri kehribar kahverengisi. Beni her zaman akılsız bir ihtiyaç bloğuna indirgeme etkisine sahip olan bu heterokromatik gözler benimkilere bakıyor.

Tüm vücudum ağrıyor. Omuz kaslarım çimento bloklarına dönüşüyor. Midem burkuluyor. Sanki bir yere çarpmışım gibi hissediyorum.

bir duvar. Şok dalgaları omurgamda yankılanıyor ve bakışlarını göğsüme indirdiğinde tüm vücudu geriliyor gibi görünüyor. Bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor ve sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Tekrar.

"Burada ne yapıyorsun?" Boğazımdaki duygu yumağı arasında mırıldanmayı başarıyorum.

"Burada ne yaptığımı sanıyorsun?" Çenesi titriyor, çenesinde bir kas spazm geçiriyor ve parmaklarını iki yanına kıvrıyor. Ondan öyle bir gerginlik yayılıyor ki bayılacak gibi oluyorum. Görünüşe göre, gördüklerinden hoşlanmıyor.

Bu ikimizi de yapar. Nathan-bloody-Davenport. Kardeşimin en iyi arkadaşı. Hayatımın yarısından fazlasında aşık olduğum adam. On sekizinci yaş günümde kendimi ona attığımda beni geri çeviren adam. Ama beni öpmeden önce değil.

Beni kendine çekti, dilini dudaklarımın arasına soktu ve ağzımın ırzına geçti. Geniş popomu sıkıp beni kendine doğru çekti ve paketlediği şeyin her santimini hissettim. Öpüşme devam ediyor gibiydi. Başım dönüyordu. Dizlerimin bağı çözüldü. Tökezledim ve o beni doğrulttu. Sadece ağzını benimkinden ayırıp yüzüme baktı, göğsü kabarmış, nefesi omuzlarını şişirmiş gibi geliyordu. Bakışlarını yüz hatlarımda gezdirdi, sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. Sanki beni yere atıp tam orada üzerime binmek istiyordu.

"Nate..." Onun adını soludum.

"Sığırık," diye fısıldadı dudaklarıma. Sesi hayalini yarıda kesmiş gibiydi, çünkü bir saniye sonra beni bıraktı ve geri sıçradı.

Yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra pişmanlık, sonra da öfke ifadesi belirdi. Yüzündeki tüm ifadeyi silmeden önce bile reddedildiğini hissettim. "Özür dilerim, bunu yapmamalıydım Skye." Topuklarının üzerinde döndü ve doğum günü kutlamamdan ve evimizden çıkıp gitti. Ve hayatımdan.

Hepsi bu kadar; benimle tüm iletişimini kesti. Onu bir daha hiç görmedim. Son beş yıl boyunca Deniz Kuvvetleri'ndeki ilerleyişini kardeşimden duydum ama onu hiç görmedim. Ta ki bugüne kadar.

"Konuşmak istediğim son kişi sensin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, böylece göğüslerimi daha yukarı kaldırıyorum. Gözlerini tekrar yüzüme dikmeden önce aşağıya doğru kaydırıyor. Çift boyutlu göğüslerimi sergilemek istediğimden değil. Tamam, tamam, belki istiyorum. Belki de neyi kaçırdığını fark etmesini istiyordumdur. Varlıklarımın gurur duyuyorum. On altı beden olabilirim ama hiçbir zaman vücudumu gizlemeye çalışmadım. Peki ya şu anda kaçıp saklanmak istiyorsam?

"Hislerimiz karşılıklı," diye homurdanıyor.

Ve ses o kadar ateşli, o kadar mağara adamı gibi ki yumurtalıklarım titriyor. Vücudumun kendini kontrol edememesi onu çekici bulduğum anlamına gelmiyor. Hayır, bunca yıldır onu düşünmeyi bırakmamış olmam da bir şey ifade etmiyor.

Kendimi tam boyuma kadar çekiyorum. Boyumun bir metre dört santim olduğunu ve onun benden bir karış daha uzun olduğunu düşünürsek, bunun pek de faydası olmuyor. Yine de burası benim alanım. "Burası benim dükkanım ve gitmen gerekiyor."

"İnanın bana, başka bir seçeneğim olsaydı burada olmazdım," diye alay ediyor.

"Bu da ne demek oluyor?" "Bir kurtarma paketi arıyorsunuz."

"Affedersiniz?" Ona bakakaldım.

"İşiniz zor durumda. Borçlarınızı ödemek için paraya ihtiyacınız var."

Yüzümün kızarması şiddetleniyor. Isı yanaklarımdan saç diplerime kadar yükseliyor ve hemen ardından öfke geliyor. İçeri girip başarısızlığımı yüzüme vurmaya nasıl cüret eder? Nasıl olur da bunca yıl benimle konuşmaz ve olabilecek en kötü anda tekrar ortaya çıkar? Kardeşim bana bunun kaderim olduğunu söyledikten hemen sonra dükkanın zili çaldı.

"Bekle, bunu Ben mi koydu sana?"

"Eh?" Dudaklarıma bakıyor. Bakışları öylesine niyetli ki, geldiğinden beri omurgamı çatırdatan farkındalık hissi tam anlamıyla bir ürpertiye dönüşüyor. Başımı sallıyorum, aramızda her zaman uğuldayan elektrik vızıltısını görmezden geliyorum. "Ben senden bana yardım etmeni istediği için mi buradasın?"

Gözlerine tuhaf bir bakış gelir. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Buradayım çünkü büyükbabam Davenport Şirketler Grubu'nun başkanı ve sizin fırının iyi bir yatırım olacağını düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Henüz ikna olmadım." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. Demek böyle olacak, ha?

Tezgâha doğru bakıyor, sergilenen çeşitli tatlıları inceliyor ve kaşları çatılıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve sergilenen kek tepsisine bakıyorum: Sp1cy Scene, Red Room, Velvet Ties, Purple Patches, Cave Wonder, The Vanilla Vajayjay, The Earth Moved... İtiraf etmelisin ki, ikramlar için yenilikçi isimler.

İlkinde şakayla karışık bir isim vermiştim ama benim gibi baharatlı kitap okurları arasında çok tartışıldı. Farkına bile varmadan, tatlılarımın çoğuna benzer isimler vermeye başladım.

Aslında, bir kadının poposu şeklinde olan ve Spanked adı verilen tatlı, müşterilerin bayıldığı bir tatlı. Bir de diğer hitim var, vibratör şeklinde ve C!itasaurus adında bir çikolatalı pasta. Evet, buna bayılıyorlar. Ayrıca, Moist Goodness adını verdiğim şeftali şeklindeki ahududu aromalı kek, Honey Pot adını verdiğim arı kovani şeklindeki bal sırlı meyveli kek ve Sweet Bits adını verdiğim çilekli ve kremalı incir şeklindeki kurabiye de unutulmamalı. Son olarak, kitap etkinliklerinde ikram ettiğimde okuyucuların bayıldığı, çörek şeklindeki bitter çikolata sırlı ikramın adı - tahmin ettiğiniz gibi-A1phah0le.

İşlerin patladığını düşünebilirsiniz ve kesinlikle sadık müşterilerim var, ancak bu beni karda tutmak için yeterli değil. Yeni müşterilere ihtiyacım var, hem de çok daha fazlasına.

İşaret parmağını ekrana saplıyor. "Bu bir şaka mı?"

Skylar

Bu kesinlikle yanlış bir şeydi. Kimse bebeğime, fırınıma, hayalime hakaret edemez ve bundan yara almadan kurtulamaz.

"Sizi temin ederim ki; müşterilerim arasında popülerler."

O yakıcı gözlerini bana çeviriyor ve sanki donmuş bir gölün derinliklerine bakıyormuşum gibi hissediyorum. Yüzey ağırlığımı taşıyabilecek gibi görünüyor, ama yanlış bir adım atarsam düşeceğim ve kendimi kapana kısılmış bulacağım. Nefes almaya çalışıyorum ama odadaki tüm oksijen onun varlığı tarafından emilmiş. Nabzım kulaklarıma çarpıyor ve sinir uçlarım o kadar gergin ki her an kopacaklarından korkuyorum. Ve bir elini cebine sokup pantolonunun kumaşını bacaklarının arasındaki şişkinliğin üzerine çektiğinde, benimkilerin arasında yavaş bir gümbürtü canlanıyor.

Onu çekici bulamıyorum. Aramızdaki havayı kalınlaştıran bu kimyayı kabul etme riskini alamam. İşimi kurtarmak için onun yardımına ihtiyacım varken olmaz. Kim olduğunu bildiğim halde ve kesinlikle sınırların dışındayken olmaz. Yasak. Sirenler çalıyor

zihnimde. Geri çekil. Onunla ilgili herhangi bir şey yapmanın getireceği devasa komplikasyon birikimini üstlenmeye değmez.

Sonra yüzünde bir can sıkıntısı ifadesi beliriyor. Esniyor ve nabzım hızlanıyor.

Daha önce hissettiğim her şeyi bir kenara bırak. Ona para ödetmek için her türlü zorluğa katlanmaya kesinlikle değer, çünkü dünyanın onun etrafında dönmediğini anlaması gerekiyor. Bir insan nasıl bu kadar kendini beğenmiş olabilir? Bu kadar duyarsız?

Öfke göğsümü sıkıyor. Adrenalin kanıma karışıyor. Hayatımın en önemli toplantısını, birkaç saniyelik ilgisini bile hak etmeyen bir şeye... dönüştürmeye nasıl cüret eder?

"Görmem gereken her şeyi gördüm. Güle güle." Gitmek için döner.

Ne oluyor? Gidiyor mu? Bu fırına yatırım yapmamaya karar verdiği anlamına mı geliyor? Düşün! Onu durdurmak için bir şey söylemelisin. Fırınınızı kurtarmaya yardım edebilecek tek adamı kızdırmayı göze alamazsınız.

"Bekle, mallarımın tadına bakmak istemiyor musun?" Ben patladım.

Adımının ortasında dondu kaldı. Omuzları şişmiş gibi görünüyor. Sırtının düzlemleri yükselip alçalıyor ve ceketi daha da sıkılaşıyor. Derisinden fırlayıp bana Hulk gibi mi davranacak? Yutkunuyorum. Ve yavaşça dönüp boğazının arkasından hırıltılı bir ses çıkardığında, neredeyse ağzımdan dökülecek olan çığlığı durdurmak zorunda kalıyorum. Vücudumdaki her bir hücre uyandı ve hula yapıyor. Kes şunu. Seni reddeden bu kibirli canavara karşı kendini bu kadar çekici hissedemezsin.

Ama onun yardımına da ihtiyacım var. İşimi iflastan kurtarmalıyım. Ve eğer bu gururumu ayaklar altına almak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Çenemi kaldırıp sırtımı dikleştiriyorum. "Ben... Yani, belki ballı tenceremin tadına bakmak istersin?" Ugh. Böyle olmasını istememiştim.

Mavi gözünü kapatan sol göz kapağı seğiriyor ve sinir krizi geçirmeye ya da çekip gitmeye bir adım daha yaklaşmış gibi görünüyor. İkisi de arzu edilen şeyler değil.

"Oh, Fraggile Rock. Demek istediğim, Purple Patches'i kesinlikle seveceksiniz." Tezgâhın altında sergilenen cupcake çeşitlerini gösteriyorum.

"Fraggle Rock'ı küfür olarak mı kullandın?" Bakıyor.

Kullandım. Çünkü annem küfür etmemden nefret ederdi-

kız olmak ve tüm bunlar." Gözlerimi deviriyorum. Bu durum kardeşim için geçerli değildi. "Ben de bunun yerine dizi isimlerini küfür olarak kullanmaya başladım. Ayrıca, C!itasaurus'u deneyebilir misin?" Ona umutla bakıyorum.

"Whatasaurus?" Başını eğiyor. Bakışları bir kez daha ağzımda sabitleniyor. Kalçalarım sıkılıyor ve bacaklarımın arasındaki ete nem doluyor. Pençelerini tenime geçirmiş gibi görünen farkındalık patlamasını elimle itiyorum. Onu son gördüğümünden bu yana geçen yıllar içinde katlanan çekiciliğine asla boyun eğmeyeceğim. Özellikle de pislik faktörü azalmamışken.

Onun kibrini neden bu kadar tahrik edici bulduğum benim için hep bir muamma olmuştur. Şimdi, her zaman sinirlerimi bozmayı nasıl başardığını da hatırlıyorum. Bu kendimi ona atmamı engellemedi. Bir daha yapmayacağım bir hata. O keke isim verdiğimde, dahiyane bir fikir gibi gelmişti. Ancak Hulk'un önünde yüksek sesle telaffuz etmek zorunda kalmak, şimdiye kadar bu konuda attığım kahkahaları boşa çıkardı.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Yanaklarımın rengi derinleşiyor ve göğsüme yayılıyor. Tüm vücudum yanıyor gibi görünüyor.

"Hayır, bilmiyorum," diyor alçak ve sert bir sesle.

Titriyorum. "Hani... şu... mavi keklerin arasındaki pembe hamur işi var ya, ona benzeyen..." Etrafa bir göz attıktan sonra tezgahın altındaki alana açılan cam kapıyı kaydırarak açıyorum. Bir çift tek kullanımlık eldiven giydim, içeri uzandım ve

C!itasaurus, incir şeklindeki tatlılardan birini tabağa koy. Tezgâhın üzerine koyuyorum. "Aslında, bence benim Nemli İyiliğimi yemelisin, böylece her şey senin için açıklığa kavuşacak ve-"

Bir gıcırdama sesi duyuyorum ve Bay Huysuz Surat'a bakmaya cesaret ettiğimde, çene kaslarının dalgalandığını görüyorum. Olamaz, bu gidişle bir azı dişini kıracak. Ya da iki.

Hızla göz kırpyorum. "Belki de yeniden başlamalıyız?"

"Yeniden başlamak mı?" diye soruyor, benimle hiç tanışmamış olmayı tercih ettiğini ima eden bir ses tonuyla.

Evet, benim de. Ne yazık ki öyle bir lüksüm yok. "Birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranalım. Son birkaç dakika hiç olmamış gibi mi davranalım?" O öpücük beynime ve vücudumun düşünmek istemediğim diğer kısımlarına kazınmamış gibi davran.

Eldivenlerimi çıkardım ve elimi uzattım. "Skylar Potter." Sonra, hayatımdan nefret ettiğim için ve görünüşe göre beynimle ağzım arasındaki bağlantı onun bakışlarının gücü altında kaybolduğu için gülümsüyorum. "Bildiğiniz gibi Harry ile bir akrabalığım yok."

"Harry?" İnce, pembe uçlu parmaklarıma, sonra tekrar yüzüme bakıyor ve elimi sıkmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Çenemi tuttum. Aman Tanrım, o kadar kaba ki, fırınımda pişen turtalarımdan birini suratına çarpmalıyım. Ama onlar ziyan edilemeyecek kadar güzel. Ayrıca, alabileceğim her satışa ihtiyacım varken bir turtayı mahvetme riskini göze alamam. Her parçam dönüp buradan kaçmak istiyor. Ama yapamam. Bunu kendime, hayalime borçluyum, son bir şans vermeliyim. Kolay kolay pes etmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğim. Beni öldürse bile kibar kalacağım. Dişlerimi gülümsemeye benzer bir şekilde göstermeyi başarıyorum. "Biliyor musun, Harry Potter? Büyücü çocuk mu? Evanescence." Asamı ona doğru sallıyormuş gibi yapıyorum.

Çenesi daha da sertleşir.

Ooh, kızgın görünüyor. Kulaklarının ucu beyaza dönmüş. Ayrıca burnunun ucu da. Ayrıca, üzerindeki kaybolma

büyüsü

işe yaramadı. Kraliyet Sikliği hala burada, hayattan daha büyük ve bana bakıyor.

"Potter evrenine kendimi çok kaptırdım. Oh, ve Taylor Swift. Taylor Swift'e bayılırım." Ona ışınlanıyorum.

Kaşları derinleşiyor.

"Sanırım Swiftie değilsin?" Başımı sallıyorum.

"O da ne?" diye soruyor küçümseyici bir ses tonuyla.

"Taylor Swift'i seven bizler kendimize Swifties diyoruz."

"Kulağa bulaşıcı geliyor," diye alay ediyor.

Huysuz tavrını görmezden geliyorum çünkü onu etkilemem gerekiyor. Ve çünkü ihtiyacım olan parayı vermesi için ona umutsuzca ihtiyacım var. "Onun şarkılarını seviyorum, ya sen?" Cıvıldıyorum.

Parmakları iki yanında yumruk şeklinde kıvrılıyor. Bu iyiye işaret değil. Sonra, yücelikten gerçeküstüne geçmeyi sevdiğim için daha da geniş gülümsüyorum. "Bilin bakalım Taylor Swift hangi Hogwarts evine ait?" Saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum.

"Hogwhat?" Kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyor. Ya da uyuyup alternatif bir gerçeklikte uyanmış gibi. Bu çok kötü. Çok kötü.

Ve ben de ona "Hogwarts" diyerek ayağımı sokmak zorunda kaldım.

"Hogwhat?" diye tekrar bağırır.

Bu sefer beynimde bir ışık yanıyor. "Oh, Hogwarts'ı duymadın mı?" Titriyorum. "Sorun değil. Titanik sinemalarda gösterime girdiğinde ben de hayatta değildim..." Söyleme, söyleme. "Senden farklı olarak."

Yavaşça göz kırpıyor.

"Filmi kastetmiştim, Titanik'in buzdağına çarpıp battığı gerçek olayı değil."

Çenesi titriyor.

"Titanik battığında hayatta olduğundan değil." Öksürüyorum. "O kadar eski olmadığını ben bile biliyorum."

Şakağında bir sinir patlıyor. Bu iyiye işaret değil, değil mi? Dudaklarını kapat. Kapa çeneni artık.

"Yaşlı olduğunu ima ettiğimden falan değil." Kahkahalarımı zapt etmeye çalışıyorum ve sonunda homurdanıyorum-ugh, kötü alışkanlık. "Saçındaki aklar seçkin görünümüne katkıda bulunuyor. Ayrıca benden sadece on beş yaş büyüksün." Hayır, bunun durumu daha iyi yapacağını sanmıyorum.

Boğazındaki damarlar rahatlıkla göze çarpıyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım o kadar kuru ki keskin bıçaklar gırtlığımı saplanmış gibi hissediyorum. Dudaklarımı ıslatmak için dilimi çıkarıyorum ve gözleri parlıyor. Açgözlü bir bakışla ağzımı izliyor. Vücudunun her parçası taşa dönmüş gibi görünüyor. Beni böylesine yoğun bir şekilde izlerken, üzerime atlamak için mümkün olan her yolu planlayan bir yırtıcıya dönüşmüş gibi görünüyor. Eğer bir kuyruğu olsaydı, sanırım bir o yana bir bu yana sallanırdı.

Sessizlik derinleşiyor. Bu ona parmağımı sallamamı engellemiyor. "Bayım, sizin popüler kültür konusunda hızlandırılmış bir kursa ihtiyacınız var. Gerçi, şakaklarına ak düşmüş birinden gündemi anlamasını beklememeliyim sanırım."

"Ne saçmalıyorsun lan sen?" dedi dişlerini sıkarak.

"Dur bakalım, bana boynuzlarını göstermene gerek yok." Yine de bacaklarının arasındakini görmek isterdim. "Aslında o kadar kızgın görünüyorsun ki, her an ateş püskürtmeni bekliyorum." İstedğin zaman bir ejderhaya dönüşüp beni alıp götürebilirsin. "Ve cidden, bunun tadına bakmalısın." Nemli, pembe-beyaz, incir şeklindeki kurabiye'nin bulunduğu tabağı ona doğru itiyorum. Dudaklarının arasında yenilebilir gümüş yapraktan yapılmış bir düğme var ve etrafında simler var.

"Tatlılarım harikadır; bir ısırıkla din değiştirirsin." Başımı salladım.

Bakıyor.

"Tabii Tatlı Bit'lerime bağımlı olacağından endişelenmiyorsan." Çenemi kaldırıyorum.

Tatlı parçalarım mı dedim? Tatlı parçalarım dedim. "Tatlı bitlerim değil, Tatlı Bitler adını verdiğim tatlıyı kastetmişim." Sözlerimi duydum ve bu kadar kışkırtıcı olmalarını istememişim. Ama bunun için özür dilemeyeceğim. Kesinlikle hayır.

"Eee? Tadına bakacak mısın, bakmayacak mısın?" Kaşlarımı çattım.

Gözlerimdeki meydan okumayı görmüş olmalı ve alfa erkeği olduğu için tabii ki geri adım atmıyor. Bakışlarını yüzümden ayırmadan ortasındaki oyuktan kremayı yalıyor. Derimin altında binlerce küçük ateş alevleniyor. Yutkunuyorum; nefesim sığlaşıyor. Dolgun dudaklardan birini ısıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Tezgâhın kenarına tutunuyorum. Boğazımın dibindeki nabız hızlanıyor. Diğer dudağı da ağzına attığında yutkunuyorum. Baş ve işaret parmaklarını ağzına götürüp emiyor ve dudaklarımdan soluk soluğa bir inilti çıkıyor.

"Fena değil." Omuz silkiyor.

Gözlerimi diktim. "Ne demek fena değil?! Bu benim en çok satan kitabım."

"İyiymiş." Üstün boyundan burnunun ucuyla aşağıya bakıyor. "Kabul ediyorum, unlu mamullerinize verdiğiniz isimler yaratıcı, ama bunun devralmayı onaylamam için yeterli olduğundan emin değilim."

"Devralmak mı?" Sertleşiyorum. "Kim devralmaktan bahsediyor?" "Sizin şirketinize yatırım yapmayı düşünmemin tek yolu bu. iş."

"Sadece yardıma ihtiyacım var," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bu hafif kalır. Kredi aldığınız bankaya ulaştım."

"Bankama mı ulaştınız?" Patladım.

"Gerekli özeni göstermeden burada olacağımı düşünmüyorsun-"

"Onlarla yaptığım anlaşmanın şartları gizli." diye araya giriyorum. Parmaklarımı birbirine kenetliyorum.

"İflas etmek üzereyken değil. Davenport Grubu'nun bir satın alma düşündüğünü fark ettiklerinde-"

"Bir yatırım; bir kredi; aradığım tek şey bu. Ayaklarımın üzerinde durana kadar beni idare edecek ve bana zaman kazandıracak bir şey."

"Kendini kandırmaya devam et. İyi bir fırıncı olabilirsin."

"Demek tatlımı beğendin," diyorum muzaffer bir edayla Ses.

"-ama sen bir iş insanı değilsin, hayal gücünün herhangi bir uzantısı olarak."

Aman Tanrım! Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için neler vermezdim.

"Her işte inişler ve çıkışlar vardır." Parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "İşler toparlanacaktır."

"İnişler ve çıkışlar var ve sonra, inişler ve daha fazla inişler var" diye çiziyor.

Öfke şakaklarımda gümbürdüyor. Kendimi kaybetmeyeceğim. Kaybetmeyeceğim.

Elini cebine sokuyor. "Satma konusundaki isteksizliğini anlamadığımdan değil."

"Öyle mi?"

"Elbette. Terinizi, kanınızı ve muhtemelen tüm birikiminizi bu girişime yatırdınız. Size danışmanlık yapan bir finans uzmanının olmaması çok kötü."

Tabii ki öyle derdi. Nate her zaman bir sayı dehası olmuştur. Bunu Ben'den duymuştum. Bu yüzden, birlikte deniz piyadesiyken bile, Nate stratejiyi yönetirdi. Takımları için oyun planını hazırlayan kişiydi. Nate'in keskin zekası sayesinde düşmandan bir adım önde olabiliyorlardı; ya da ağabeyim yıllar boyunca bana böyle anlatmıştı. Ne yazık ki en iyi arkadaşının mizacı arzulanan çok şey bırakıyor.

"Küçük işletmenizi satın almak yerine birleşmeyi düşünebilirim." Bakışları etrafta geziniyor ve tekrar bana dönüyor.

"Küçük bir iş mi?" Parmaklarımı yumruk yapıyorum. Nefes al, 10'dan geriye say. Yüzüne pasta fırlatma dürtüsüne kapılmayın.

Başparmağını dudağının altına siliyor, gözlerinde düşünceli bir bakış var. "Elbette, hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Ama Ben'in küçük kız kardeşi olduğunu ve seni zor durumda bırakmamı istemeyeceğini düşünürsek, ikimize de yardımcı olabilecek bir teklifim olabilir."

"Tabii ki biliyorsun."

Alaycılığım onun gözünden kaçmıyor, çünkü beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Evlen benimle."

Nathan

"Ona evlenme mi teklif ettin?" Üvey kardeşim Knox bana bakakaldı.

Ona ters ters baktım. Purosunu dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve bana köpekbalığı gibi bir gülümseme fırlatıyor. Üvey kardeşim olabilir ama iş aile servetini paylaşmaya geldiğinde, hem CEO'luk unvanım hem de Arthur'un servetindeki payım konusunda benimle savaşıacağını açıkça belirtti. İkisini de istediğimden değil ama Arthur kendi şirketler grubunun başına geçmemi istiyor ve bunun Knox'u ne kadar kızdırdığını görünce rolü kabul ettim. Sırf onu güveçte izlemek için. Ayrıca, çünkü bu benim hakkım.

"Tabii ki yaptın." Sinclair Sterling kıs kıs güler. Arthur'la iş yapmıştı ve yıllar geçtikçe büyükbabam ona güvenmeye ve iş zekâsına güvenmeye başladı. Bir noktada bu yakın bir arkadaşlığa dönüştü. Torunlarına yakın olmayan Arthur, Sinclair'i bir yedek olarak aramış gibi görünüyor. Şimdi Arthur, haftalık poker oyunlarında, biz Davenport'ların tercih etme eğiliminde olduğu olası karşılaşmalara hakemlik etmesi için onu yanında bulundurmaya sevinir. Bu

aileden olmayan birinin tarafsız olmasına yardımcı olur. Bir grup yetişkin erkeğin birkaç saatini kavga etmeden geçirebileceğini düşünürsünüz. Ne yazık ki, sicilimiz tam tersini gösteriyor.

Gözlerindeki parıltıyı fark ettim. "Neden kıkırdıyorsun, Sterling?"

"Hiçbir şey." Öksürüyor, sonra birkaç fişi öne doğru kaydırıyor.

Kartlarıma bir göz atıyorum, sonra tüm fişlerimi yerleştiriyorum. Knox göz kırpmıyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" "Pas geçmek istemediğine emin misin?" Alay ediyorum.

Knox kaşlarını çatıyor, sonra bakışlarını benimkilerden ayırmadan tüm fişlerini pota atıyor. "Yükselt."

Oyuna ilk kez katılan diğer üvey kardeşim Ryot, masada olup bitenlerden etkilendiğine dair hiçbir belirti göstermiyor. Purosunu dudaklarının arasında kaydırıyor, sonra kartlarını yere atıyor. Çıktığını gösteren bir işaret yapıyor. Fucker mecbur kalmadıkça konuşmamaya çalışır.

"Dışarıda mısın?" Knox kardeşine yan gözle bakar. "Sorun ne, taşaklarını mı kaybettin?"

Ryot tepki vermiyor. Adamın poker gibi bir yüzü var - kelime oyunu yapmıyorum - ve düşüncelerinden hiçbir şey belli etmiyor. Ben de duygusuz olma sanatını mükemmelleştirdiğimi sanıyordum. Tek ebeveynli bir evin parçası olduğum çocukluğumu bu şekilde geçirdim.

Annem babamın kimliğini asla sır olarak saklamadı. Ayrıca ona saygı duymadığını da açıkça belirtmiş; bana hamile olduğunu öğrendikten sonra onu terk ettikten sonra değil. On altı yaşındaydılar ve babasının onu mirastan mahrum bırakacağından endişeleniyordu. Büyükanнем bunu öğrendiğinde, anneme rahat bir hayat sürmemize yetecek kadar para ödemekte ısrar etti. Tek şartı, annemin beni uzaklara götürmesi ve babamla ya da ailenin geri kalanıyla hiçbir temas kurmamasıydı. Ayrıca annemin bana soyadımı vermemesi konusunda da ısrar etti.

Annem sözleşmeyi imzaladı, sonra da parayı alıp ülkenin diğer ucuna taşındı. Çeki yatırdı, ardından doğum belgeme babamın adını yazarak ve bana Davenport soyadını vererek verdiği sözü hemen tutmadı. Babamın ailesiyle hiçbir zaman iletişime geçmedi ve büyükannem de sözleşmenin şartlarına uyup uymadığını hiçbir zaman takip etmedi. Babamın ailesi hakkında geçici bir merakım olsa da, annemin onu ve ailesini hor görmesi bana da bulaştı. Onlarla iletişim kurmak gibi bir isteğim yoktu. Sonra annem vefat etti ve ben de askere yazıldım. Görev sürelerim boyunca beni ayakta tutan şey duygularımı bastırma ve elimdeki göreve odaklanma yeteneğimdi.

Dünyayı görmezden gelme ve yapmam gereken işe odaklanma konusunda çok iyiydim. Bu yüzden ordudaki basamakları hızla tırmandım. Bu yüzden ekibimi kaybettığım o son görevde emirleri ben verdim. Ben olmasaydı, ben de hayatta kalamazdım. Deniz Kuvvetleri'nden ayrılmama sebep olan şey bu karar hatasıydı. Ve şimdi, Ben'in kız kardeşine evlenme teklif ettim - gerçek bir evlilik değil, ama yine de... Bu, onu dağınık aile durumuma dahil etmek anlamına gelecek. Ne düşünüyordum ki? Ya da düşünmüyordum.

Küçük Skylar'ın o gül goncası dudakları, o muhteşem göğüsleri ve o şehvetli vücuduyla büyümüş halini görmek, poposunu avuçlayıp sıkmak istememe neden oldu. Dünyanın hangi cehennem çukurunda görev yapıyorsam oradaki sade kamaramda birçok gece bana eşlik eden o öpücüğün anıları canlandı. O öpücüğü, parmaklarımın altındaki etini, ağzının benimkine verdiği hissi, rüyalarımın giren o kiraz çiçeği kokusunu düşünerek otuz bir çektim.

Ve taze pişmiş tatlılarının aroması altında kokladığım. Hepsi aşırı duyusal yüklemeydi. Yüz hatlarına baktığımda Ben'i hatırladığımdan bahsetmiyorum bile. Ona kız kardeşine göz kulak olacağıma dair verdiği sözü hatırladım ve onun işini kurtarmaya yardım ederek bu sözü yerine getirebileceğimi fark ettim.

Tabii ki karşılığında benimle evlenmek zorunda kalacak. Ama bu şekilde onu güvende tutabileceğim. Ayrıca, Arthur'un beni şirketin CEO'su olarak onaylaması için gereken teşvik de bu. Unvana ve kontrol hissesine sahip olacağım ve bunu, bu ailenin anneme nasıl davrandığının intikamını almak için kullanacağım.

Herkese bir göz attıktan sonra elimdeki kartları açık bir şekilde masaya vuruyorum. "Royal flush."

"Ne oluyor lan?" Knox homurdanıyor.

"Royal Flush'ı kastediyorsun, değil mi?" Kendime bir sırtıma izni veriyorum.

Bana ters ters bakıyor. Eğildim ve tüm notaları kendime doğru kaydurdım.

"Fena değil," diyor Sinclair.

Ryot bana doğru bir çene hareketi yaptı.

Çalışma odasının kapısı açılıyor ve patiler ahşap zemine vuruyor. Bir havlama sesi duyuluyor, ardından G-Pa'yı ebeveyni olarak benimsemiş olan Danua Tiny odaya giriyor. İt kafasını omzuma doğru itiyor. Kulağının arkasını kaşıdığımda mutlu bir şekilde pantolonunu indiriyor, sonra dili ağzının kenarından dışarı sarkarak yere düşüyor.

"Dünyadaki en sevdiğim adamlar ne yapıyor?" Büyükbabam, çoğumuzun bu durumda olmak istememesine rağmen hepimizin burada ve tek bir çatı altında bulunmasının nedeni, odaya giriyor. Eğer adımlarında bir bahar olan birinin kişileştirilmesi varsa, o da odur. Bize ışık saçıyor.

Knox inliyor. "Ne yaptın sen ihtiyar?"

G-Pa ellerini kaldırır. "Bu yaşlı adam torunlarının iyi geçiniyor gibi görünmesinden mutlu olamaz mı?"

"Görünmek, önemli bir kelime," diye mırıldandım.

Ryot yaşlı vatandaşa doğru kaşlarını çatar. Ama bunun büyükbaba üzerinde bir etkisi olmaz. Yarı yaşındaki birinin enerjisiyle masaya doğru atılır ve

Knox'la benim aramdaki sandalyeye oturdu. "Görünüşe göre bu raundu sen kazandın, oğlum." Omzuma bir tokat attı.

İrkildim. Dedem seksen iki yaşına yaklaşıyor olabilir ama o musluğun arkasındaki kaslarının ağırlığını hissetmemi sağlayacak kadar güçlü.

"Öyle görünmüyor." Ayağa kalktım. "Hoşça kalın, elveda."

"Ne yani, paramızı geri kazanmamız için bize bir şans vermiyor musunuz?" Knox homurdanıyor.

Puromu ağzımın diğer tarafına kaydırıyorum. "Öndeyken bırakmalısın; kumarın ilk kuralı budur."

"Ama hayatını bir mantık evliliğine mi yatıracaksın?" Knox başını eğiyor. Gözleri parlıyor. Beni yemlemeye çalıştığını biliyorum ve ona bu zevki tattırmak istemiyorum ama bakışlarımı ona dikmekten kendimi alıkoyamıyorum. "Hayatımda ne yapacağım benim seçimim."

"Geri kalanımızı etkilediğinde değil," diye karşılık veriyor.

"Bu doğru." Büyükbaba purosunun kenarını ısırır, sonra da yakmak için uzanır.

"Ona katılıyor musun?"

"Öyleyim. Yaptıklarınız kardeşlerinizin izlemesi için örnek teşkil ediyor."

"Üvey kardeşler." Çenemi kaldırıyorum. "Ve ben ilk değilim. Edward anlaşmalı bir evliliği kabul etti."

"Ve o çok mutlu," diyor G-Pa, kendini beğenmişlikten eser kalmadan. Bunun için belki de minnettar olmalıyım. Ama adama güvenmiyorum. Yaklaşımına karışmamış gibi davranıyor ama hepimizi evlenip yuva kurmaya giden bu yolda yönlendirdiğini biliyor. Bir parçam bu yönde yönlendirilmeye kızıyor. Yine de, kendimizi adamamız konusundaki tek kararlılığına hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

"Olabilir; bu, o rotanın geri kalanımız için doğru rota olduğu anlamına gelmez."

"Olmadığı anlamına gelmez." Bir nefes duman üflüyor. "Tek yapabildiğim aileme mutluluğu bulmaları için rehberlik etmeye çalışmak."

"Sen ve Greta'nın mutlu olduğu gibi mi?" Knox homurdanıyor.

G-Pa purosunu indirir. "Kabul ediyorum, aramızda sırlar vardı. Bu benim hatamdı. Oğullarım için daha ulaşılabilir olmalıydım. Karımla konuşmaya daha açık olmalıydım. En büyük oğlumun, kız arkadaşını hamile bırakması ya da muhtemelen hayatının aşkı olan kadından uzaklaşması konusunda bana yaklaşacak kadar kendine güvenmemesinden sonsuza dek pişmanlık duyacağım." İkincisi... Edward'ın annesinden bahsediyor.

Ryot, "Görevi gereği annemizle evli kalması ve geri kalanımıza babalık yapmamasından bahsetmiyorum bile," diye işaret ediyor.

Az konuşan bir adam ve son zamanlarda konuşmak yerine imza atmayı tercih ediyor. Ve bu bile nadiren oluyor, bu yüzden imzaladığında herkes dinliyor. Masadakilerin dikkati ona odaklanınca Tiny bile nefes nefese kalmaktan vazgeçiyor. İyi ki, diye düşünüyorum, özel ihtiyaçları olan çocuklar için futbol koçluğu yaparken işaret dilinin temellerini öğrenmişim.

"Geçmişteki hatalarınızdan dolayı pişmanlık duymanız takdire şayan, ancak bu bizi evlendirmeye yönelik yaklaşımınızdan emin olmamızı sağlamıyor." Ryot'un bakışları daralıyor.

G-Pa purosunu kül tablasındaki çentiğe yerleştirir. Duman havaya karışıyor. Hareketleri dikkatli, düşünülmüş ve sonunda Ryot'a baktığında gözleri çelişkili. Yaşlı adam şirketinin kârlı olması için her şeyi yapabilecek kalpsiz bir ihtiyar. Ama Ryot'la konuşabilmek için işaret dilini öğrenmek için özel bir çaba sarf ediyor. Muhtemelen, aklındaki entrikaları uygulayabilmek için. Büyükbabama şüpheyile yaklaşmaya hazır değilim... henüz.

"Eksiklerimin farkındayım. Oğullarımla yaptığım hataların farkındayım, bu yüzden"- masanın etrafına bakıyor-"İşleri yoluna koymaya kararlıyım. Torunlarımın benim ya da büyük iki oğlumun yaşadığı zorluklarla karşılaşmayacağına kararlıyım. Hepinizin ve en küçük oğlum olan amcanızın gerçek aşkı ve mutluluğu bulacağınıza kararlıyım. Greta'yla yaşadığım ama değer vermediğim türden.

Bir şeye sahip olduğunuzda ve sonra onu kaybettiğinizde onun önemini anlarsınız. Siz gençler için hayat güç ve başarıdan ibarettir ve bu serserilik-

Knox alay eder ama Arthur onu görmezden gelir.

"-aslında bu aile, ilişkiler ve size değer verenlerin ve sizin değer verdiklerinizin etrafınızda olmasıyla ilgilidir. Doğru kadının aşkını bulmak ve besleyip büyütmek için kendi ailenize sahip olmakla ilgiliyken. Çocuklarınız büyürken onların yüzlerinde, onsuz hayatınızın eksik kalacağı diğer yarınızın mutluluğunda kendinizi görmektir."

"Aynı duyguları paylaşmıyor olabileceğimizin farkında mısın?" Boynumu kırıyorum.

"Ve CEO olmanın tek yolunun evlenmek olduğunun farkında mısın?" Arthur'un sesinde bir kez daha kendini beğenmişlik ya da zafer duygusu yok. Ama lanet olsun, yaşlı adam durumunu istediğini elde etmenin bir yolu olarak kullanmıyorsa.

Sinclair aramıza bakıyor. "Belki de gitme vaktim gelmiştir?" Arthur'la aynı anda "Kal," diyorum.

"Varlığınız torunlarım arasındaki barışı korumaya yardımcı oluyor ve ben buna değer veriyorum. Bu seni aileden biri yapıyor." Arthur omurgasını dikleştiriyor. "Senden sakladığım hiçbir sır yok."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin fırınına düşmem için olayları manipüle ettiğini kabul ediyor musun?"

"Fırının sahibiyle tanışıyor muydunuz?" Gözleri masumiyetle irileşmiş. Aslında, yüz hatlarındaki şaşkınlık neredeyse inandırıcı. Neredeyse.

"Benimle fırını işleten kadın arasındaki ilişkiyi bilmediğinize inanmamı bekliyorsanız yanıyorsunuz."

"Yani ikiniz arasında bir ilişki mi var?" Yaşlı adamın gözleri parlıyor.

"Aramızda hiçbir şey yok," diye ısırdım.

"Ama gelecekte bir şeyler olabilir. Ne de olsa ona evlenme teklif ettiniz."

Ona ters ters bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" Gülümsemesini genişletiyor.

"Şanslı bir tahmin mi?"

Ben ona bakmaya devam edince iç geçirdi. "Ne kadar üzgün görüldüğün, fırının sahibiyle tanıştığında nasıl tepki verdiğin ve CEO'luk pozisyonunu onaylamadan önce evlenmen için sana meydan okuduğum düşünülüşünde mantıklı bir sonuçtu. Ayrıca,"- elini kaldırdı-"Yemin ederim, tanıdık olduğunuzu bilmiyordum."

"Onunla üç kez karşılaştım." İlk ikisinde Ben'e görev yerlerimiz arasında eve kadar eşlik etmiştim. Onu sadece en iyi arkadaşımın kız kardeşi olarak görüyordum, daha fazlası değil. Üçüncüsü on sekiz yaşına bastığında oldu ve beni öptü. Ve her şey değişti.

"Hayallerindeki kadın olup olmadığını anlamak için bu süre yeter de artar bile." Arthur başını sallıyor.

"O-" diye başlıyorum ama Arthur'un keskin bakışları üzerimdeyken sözlerimi yutuyorum.

"Fırın iyi bir yatırım," diyor.

"Fırınlara hakkında ne biliyorsun?" Bakışlarımı ona dikiyorum.

"Fırın işletmek Greta'nın hayaliydi ama benim de onunla birlikte dahil olmamı istediği bir şeydi. Her zaman bunun emekli olduğumuzda birlikte yapacağımız bir şey olacağını düşünmüştüm."

"Emekli olunca fırın işletmek mi istiyordun?" Knox ona bön bön bakar.

"Gerçekten de öyle. Bunun karımla vakit geçirmek için harika bir yol olacağını düşünmüştüm ama sonra yavaşlamanın bir yolunu bulamadan Greta vefat etti. Zaman" - masanın etrafına bir göz attı - "sizden uzaklaşmanın bir yolu var. Bir bakıyorsunuz evleniyorsunuz, bir bakıyorsunuz karınızı gömüyorsunuz. Sonra, kendi çocuklarınızdan uzaklaştığınızı fark ediyorsunuz." Bana döndü. "Senin için en iyisini istediğimi söylediğimde bana inanmalısın. Benim sahip olamadığım her şeye senin sahip olmanı istiyorum. Ayrıca, fırının sahibi bir kadın olmadığı sürece

Whittington ya da bir Madison - her ne kadar ilki ikincisine tercih edilse de - ve ikisinden biri olmadığını varsayıyorum, sizi kutsuyorum."

"İstediğimden değil," diye alay ediyorum. "Ayrıca, kim bu Whittingtonlar ve Madisonlar?"

"Sadece ölümcül düşmanlarımız."

"Ama Madison'lardan Whittington'lardan daha çok nefret ediyorsunuz?"

"Eğer nefretin dereceleri varsa, o zaman evet." Masadakilere ters ters bakıyor. "Ben hayatta olduğum sürece, bir Davenport'un eşi asla bir Whittington ya da Madison olmayacak, bu sözümü bir kenara yazın."

Sanki ruh halindeki değişikliği hissetmiş gibi, Tiny yerden kalkıyor. Başını kalçama son bir kez vurarak Arthur'a doğru yaklaşıyor. Koca kafasını Arthur'un omzuna bastırıyor. G-Pa'nın yüz hatları yumuşuyor. Öfkesini üzerinden atmış gibi görünüyor ve itin başını okşuyor. Tiny iç çekerek poposunu yere koyuyor ama yüzünü Arthur'un üst koluna bastırmaya devam ediyor.

Yaşlı adam geçmişinden pişmanlık duyuyor ve günahlarını telafi etmek istiyor. Ve bu duyguyu takdir ediyorum.

Bizim için en iyisini istediğinin farkındayım. Sadece, bizi yönlendirmek ve her birimizin düğümü atmasını sağlamak istiyor. Ona uymaktan mutlu olmamın nedeni, onu gerçekten yanımda istemem. Ve bu, işini kurtarması karşılığında onu benimle evlenmeye zorlamak için mükemmel bir fırsat. Bu şekilde, yanımda olmasını ve ona göz kulak olmamı sağlayabilirim.

Evlendiğimizde, Arthur'un beni CEO olarak onaylamasını hiçbir şey engelleyemez. O zaman, pozisyonumu bu şirketin geleceğini yönlendirmek için kullanabilirim. Gücümü, annem hamileyken onu geri çeviren ve çocuğunu tanımayı reddeden Davenport'lara bir ders vermek için kullanacağım. Ona ödeme yapmış olabilirler ama hiçbir şey onu erken bir mezara götüren acı ve öfkeyi ortadan kaldıramaz. Arthur isteyebilir

verdiği zararı onarmak için, ama çok az, çok geç. Sadece şirketteki liderlik rolünü devralmak ve Arthur'un hayatının eserini yıkmak yeterli olacaktır. Annemin intikamını almanın tek yolu Davenport ismini yıkmak.

Omurgamdan aşağı süzülen rahatsızlık hissini elimle itiyorum ve puromu Arthur'a doğru sallıyorum. "Beni bu anlamaya ikna etme şeklini takdir etmiyorum ama olsun."

"İyi misin?" Çenesini göğsüne indiriyor. "Detaylandırmak ister misin?"

Bir nefes üfledim. "Tamam, düşünüyacağım."

Skylar

"Bir adam kapıdan içeri girip sana evlenme teklif etse ne yapardın?" Masanın karşısındaki arkadaşım Zoey'e kaşlarımı çatıyorum. The Fearless Kitten'ı bir yıl önce açtım ve birkaç gün sonra Zoey içeri daldı. Hamur işlerini çok sevdi, isimlerine bayıldı ve sonra ofis arkadaşlarına götürmek üzere bir demet satın aldı. Geri gelmeye devam etti ve bir dostluk kurduk. Onun sayesinde bu şehirde tamamen yalnız değilim, özellikle de Hugo'nun başına gelenlerden sonra. Onun sayesinde küçük bir arkadaş çevrem var.

Zoey'nin arkadaşı Penny tarafından yönetilen kitap kulübünün haftalık toplantısına uyum sağlamak için bugün dükkânı erken kapatmakta tereddüt etmememin nedeni de bu. Ayrıca, akşam altıdan sonra dükkâna gelen trafiğin azaldığı düşünülürse, bu bana iyi bir fikir gibi geldi.

Muhtemelen her gün akşam 9'a kadar açık tutmamalıyım. Muhtemelen pazartesi de tatil yapmalıyım ama kazanabileceğim her kuruşa ihtiyacım var ve daha fazla müşteri getirme umuduyla dükkânı uzun saatler açık tutuyorum. Bu

Viral medya paylaşımının getirdiği iş birkaç hafta boyunca faturaların ödenmesine yardımcı oldu, ancak para birkaç hafta önce bitti. Başka bir viral paylaşım olmadan, Nate'in teklifini kabul etmekten başka seçeneğim yok...

Hayır. Evlenemem. Beni sevmezken onunla nasıl evlenebilirim? Aslında tam tersi. Kendimi ona adadığım için benden nefret ettiği çok açık. Dürüst olmak gerekirse, iki gün önceki görüşmemizde, söylediklerimi zar zor dinlediği izlenimine kapıldım. Tatlılarıma verdiğim isimlerin şaka olup olmadığını merak etmekle meşguldü. Ha. Pasta satmak için neyin işe yarayıp neyin yaramadığı hakkında hiçbir fikri yok. Bu konuda pek başarılı olduğum söylenemez. Hayır, düzeltiyorum, ara sıra başarılı oldum. Satışları istikrarlı tutmanın bir yolunu bulamadım, hepsi bu.

"Eee? Onunla evlenir miydin?"

"Duruma göre değişir." Tırnaklarını inceliyor. "Neye göre?"

"Banka bakiyesinin büyüklüğü. Sonra da penis bakiyesinin büyüklüğü."

Bir kahkaha patlattım. "Dong dengesi mi?"

"Buna Ding Dong Zili deyin, Kukumun iyi olması için buna ihtiyacım var."

Homurdanıyorum.

"Asıl soru, çok parası var mı?" Gözleri parlıyor.

"İşimi iflastan kurtarmama yardım edecek kadar, evet."

"Peki ya diğer varlığı?" Kaşlarını oynatıyor. "Uyuşuyor mu?"

"Görmedim ama algıladığım kadarıyla? Daha fazla."

"Peki, kaybedecek neyin var?" Aramızdaki masanın üzerine serpiştirilmiş şekerlemelere bakıyor.

Kalbim mesela? Ayrıca, Ben'in en iyi arkadaşıyla yaptığım anlaşmayı ona anlattığımda eğleneceğini sanmıyorum.

"Bir tereddüt seziyorum, bebeğim." Tüm dikkatini bana verdi. "Sanırım bu akademik bir soru değildi."

"Muhtemelen hayır."

Yüz hatlarımı tarıyor ve kaşları çatılıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Henüz değil."

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Ama yapacağım. Söz veriyorum. Kafamda bazı şeyleri iyice düşündükten sonra."

"Paylaşmak sorun değil Skylar. Her şeyi tek başına çözmeye çalışmak zorunda değilsin. Arkadaşlar bunun için vardır. Sen bize sorunlarını anlatırsın, biz de birlikte cevaplar bulmaya çalışırız. Bu işler böyle yürür."

Gözlerim yaşardı. Çok bağımsızım. Muhtemelen Ben Deniz Kuvvetleri'ne katıldıktan sonra kendimi saatlerce tek başıma eğlendirmek zorunda kalmamdan kaynaklanıyor. Kardeşimin Deniz Kuvvetleri'ndeki parlak kariyerini asla küçümsemedim ama bu, kafamın içinde çok zaman geçirdiğim anlamına geliyordu. Okulda arkadaş edinme konusunda hiç iyi değildim, her zaman biraz yalnızdım. Sonra Ev Ekonomisi dersinde fırıncılığa olan aşkı keşfettim ve kendimi bu konuda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye adanmıştım. Bulduğum her tarifi uyguladım ve sonuçlarını sınıfımla paylaştım. Özellikle çocuklar yaptığım her şeyi seve seve yiyorlardı. Ama ben de öyle.

Her yöne doğru büyüdüm ve on sekiz yaşına geldiğimde on altı beden olmuşum. Bir şekilde, bu benim fırıncı olarak ünümü pekiştirdi. Ne de olsa klişeye uyuyordum - pasta yapmayı ve onları yemeyi seven iri bir kız. Bu da beni daha da yalnızlaştırdı. Bu da yemeğe daha fazla yöneldiğim anlamına geliyordu. İşin iyi tarafı, bu durum kendime olan güvenimi sarsmıyordu. Kızların bedenimle dalga geçmesini pek umursamadım. Çocuklar yaptığım yemekleri seviyorlardı. Bana karşı daha naziktiler. Bana daha çok bir dost gibi davranıyorlardı. Bu, hiçbirinin bana çıkma teklif etmesine neden olmadı.

Baloya yalnız gittim... ve dans pistinde kendimle dans ettim. Ve ne oldu biliyor musun? Umurumda değildi. Master Baker Programı için burs kazanmıştım bile. Diğerleri hormonlarının çağrısına uyup birbirlerinin pantolonlarına girmekle meşgulken ben hayallerimi gerçekleştirme yolundaydım. Her şey yolundaydı. Üniversiteden mezun olduktan sonra, para biriktirip kendi yerimi ararken tanınmış bir fırında çalıştım. İvme kazanıyordum. Sonra, bir yıl önce kendi pastanemi açtım. Ve ondan sonra her şey yokuş aşağı gitti.

Kalbim kendi içinde sıkışıyor. Nabzım şakaklarımda atıyor. Ama pes etmeyeceğim. Vazgeçemem. "Söz veriyorum, hazır olduğumda sana söyleyeceğim."

Zoey'e bakmamak için uzanıp bir C!itasaurus kapıyorum ve bütün keki ağzıma tıkıyorum. Çikolata damağıma batıyor ve kremanın yapışkan iyiliğı anında kanıma karışıyor. Endorfinler beynimde ateşleniyor. O tanıdık mutluluk hissinin hücrelerimi istila ettiğini hissediyorum. Rahatlatıcı bir his beni sarıyor. Sanki omuzlarıma yumuşak bir battaniye sarılmış gibi.

"Mmm, bu çok iyi, eğer kendim söylersem."

"Öyle." Zoey A1phah0les'lardan birini seçti ve çöreğı ısırdı. Pudra şekeri dudaklarını kapladı ve gözleri büyüdü. Çiğneyip yutuyor, sonra da kalanını ağzına tıktırıyor. Memnuniyet dolu bir ses çıkarıyor, sonra sandalyesinden sıçrıyor, bana doğru yürüyor ve kollarını omuzlarıma atıyor. "Sen bir dahisin, bebeğim. İş pişirmeye gelince öyle. Erkekler söz konusu olduğunda, o kadar değil."

"Umm-" Bu ters iltifat karşısında öksürdüm. "Teşekkür mü etmeliyim?"

"Hayır, gerçekten." Doğruluyor, sonra gözlerinden bir damla yaş akıyormuş gibi yapıyor. "O A1phah0le neredeyse beni zevkten orgazm edecekti."

Kapının üzerindeki zil, paltosuna sarınmış pembe saçlı bir kadının arkasından kapanırken tıngırdıyor. Kadın cevap veriyor

Zoey'nin yorumu, "Bir alfa deliğine katlanmanın ana nedeni bu değil mi? Orgazmlar mı?" Bana gülümsüyor. "Sen Skylar olmalısın. Ben Zoey'nin arkadaşı Summer."

Ayağa kalkıp elimi uzatıyorum ama Zoey'nin birkaç saniye önceki performansını tekrarlıyor ve kollarını bana doluyor. İtiraf ediyorum, son birkaç aydır kendimi pek sosyal hissetmiyorum ya da insanlara sarılmak ya da sarılmak istemiyorum. Bazı nedenlerden dolayı, bu bende ağlama hissi uyandırıyor.

-Tüm bunlar ne için bilmiyorum. Fırınımı kurtarmaya çalışmanın stresinden olmalı. Ama bir yanımda arkadaşlarım ve onların arkadaşları tarafından kucaklanmanın güzel olduğunu düşünüyor. "O zevk bana ait."

"Gelebildiğine çok sevindim." Zoey sevinçle ellerini çırpıyor.

"Ben de öyle." Gülümsemesi genişliyor. "Bu, hafta içinde tamamen bana ait olan tek zaman. Kocam evde oğlumuzla kalıyor ve ben de burada takılıp bekar olmanın ve çocuğuma göz kulak olmak zorunda kalmadan dışarıda bir akşam geçirmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Bir şeyleri değiştireceğimden değil ama değişiklik olsun diye tek başıma olmak güzel." Gülüyor.

"Penny nerede?" Zoey, Summer'ın arkasından bakıyor. "Gelmiyor mu?"

"Bugün değil. Knight ona Paris gezisiyle sürpriz yaptı. Yeni evliler." Kıkırdıyor. "Kocam bunu Sevgililer Günü'nde yapmıştı. Hatta bebek bakıcısının da bizimle gelmesini sağladı, böylece o gece ayrı bir odada oğlumuzla ilgilenebilecekti ve biz de on iki saat boyunca baş başa kalacaktık. Cennet gibi."

Zil tekrar çalıyor ve arkadaşım Grace içeri giriyor, üzerine tüyler yapışmış parlak sarı bir palto giymiş. Dizlerinin üzerine kadar gelen floresan moru platform çizmelerle takım yapmış. Saçma görünmesi gerekirdi ama o bunu başarıyor. En tuhaf kombinasyonlarda bile her zaman çarpıcı görünmeyi başarıyor.

"Skylar!" Bana doğru koşuyor. "Geç kaldığım için çok özür dilerim. Çok fazla trafik vardı, yirmi dakikamı aldı."

Son bir kilometreyi kat etmek için birkaç dakika. Eğer bu topukluları giymemiş olsaydım, inip yürüyebilirdim."

"En son ne zaman düz ayakkabı giydin?" Gülüyorum.

"Asla mı?" Bana sarılıyor ve bu sefer ben de tereddüt etmeden ona sarılıyorum. Nate'in teklifi başımın üzerinde bir gök gürültüsü bulutu gibi asılı durmasına rağmen, her şeye yeniden alışmaya başlıyorum.

"Daha erken ayrılmak istiyordum ama yapım ekibiyle yarınki programın öne çıkan bölümleriyle ilgili bir son dakika toplantısı vardı."

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Zoey elinde iki bardak beyaz şarapla bize yaklaştı.

"Tanrı seni korusun." Zoey'nin elinden şarap bardağını kaptı ve bizim bakışlarımıza aldırmadan yarısını içmeye başladı. "Ne var? Susadım. Uzun bir gün oldu ve yarın yine sabahın köründe kalkmam gerekiyor."

"Uzun saatler çalışıyorsun," diye belirttim.

"Rekabet var. Ülkenin önde gelen TV kanalında Sabah Programı sunucusu olarak yerimi almak için bekleyen yüzlerce kişi var. Oyunumun zirvesinde olmalı ve hepsinden daha fazla çalışmaya hazır olmalıyım."

"Bu sabah iyiydin." Zoey kadehini kaldırdı. "Sadece iyi mi?" Grace burnunu çekiyor.

"Harikaydınız. Kendine çok güveniyordun. Arjantin'deki felaket haberini de ritmini bozmadan verdin," diye kabul ediyorum.

"Zordu ama itiraf etmeliyim ki neredeyse hoşuma gitti." Gözlerinde bir parıltı var. Grace ülkenin önde gelen haber programını sunmanın zorluğundan gerçekten hoşlanıyor. Ayakları üzerinde düşünmeyi ve haber yapmayı seviyor.

"Beni her gün sabahın dördünde uyanırken yakalayamazsınız, süslenip püslenmekten ve sürekli kameralar için performans sergilemek zorunda kalmaktan bahsetmiyorum bile. Bir de sen varsın Skylar." Bana döndü. "Sen sadece sabah 4'te kalkıp yemek pişirmekle kalmıyorsun, akşam 9'a kadar tezgâhın arkasında satış yapıyorsun. İkinizin de müthiş bir iş ahlakı var ve buna hayranım. Ama bu

Ben." Başını sallıyor. "Bana her gün kitap editörü olarak işimi verin. Boş zamanlarımda bilgisayar ekranımın arkasına saklanıp rüşvet yığınınđan gelen taslakları okumayı tercih ederim." Zoey gülüyor.

"Hepinizin bu kadar çeşitli mesleklere sahip olmasını seviyorum." Summer daha önce hazırladığım şekerleme tepsisini taşıyarak yanımıza geldi. "ok ilginç sohbetler oluyor."

Zoey'nin gözlerinde bir parıltı belirdi. "Sözü açılmışken, kendini davet ettiren biri daha var."

Skylar

"Var mı?" Etrafımdaki küçük kalabalığa bakıyorum.

Zoey ve ben Grace ile birkaç ay önce randevusu tarafından ekildikten sonra bir kulüpte tanıştık. Gecenin çoğunda birlikte dans ettik ve sonrasında da takıldık. Bir de Harper var. Onunla fırın için erzak alırken tanıştım ve hemen kaynaştık.

New York'tan taşındı ve Londra'da Michelin yıldızlı bir şef için çalışıyor ve benim gibi neredeyse bir gün bile izin almıyor.

Bugünkü kitap kulübü okumasına gelemedi ve önceden özür dileyerek çok yakında bizimle buluşacağına söz verdi. Yani, o değil.

"Kimden bahsediyorsun?" "Benim-"

Bir motosikletin sessiz kükremesi duyuluyor. Aracın boruları, titreşimlerin kapı çerçevesini titretmesine neden olacak kadar yüksek. Diğer kızlarla bakıştıktan sonra kapıya doğru yürüyorum.

Ben ulaşamadan kapı kırılarak açılıyor ve bir figür kapı aralığını dolduruyor. Bu kişi bir tulum giyiyor ve elinde

Imelda bana bilmiş bir bakış attığında başımı sallayıp sustum. Bu düşünce aklımdan geçmedi desem yalan olur.

Imelda etrafımıza bakıyor, sonra Summer'ın elindeki hamur işi tepsisine doğru başını sallıyor.

"Alabilir miyim?"

"Tabii ki." Summer ona seçimini sunar.

"Neden gelip oturmuyorsun? Sana bir içki getireyim." Onu diğerlerinin oturduğu masaya götürdüm.

"Chai Latte'niz yoktur, değil mi canım?" Imelda oturur, ardından bir Vanilyalı Vajayjay alır ve ısırır. "Oh," diye inliyor, "bu inanılmaz!" Gözlerini kapatıyor, çiğniyor, yutuyor, sonra da pastanın geri kalanını mideye indirmeye devam ediyor.

Bu arada ben de sıvışıp içkisini hazırlıyorum. Gruba döndüğümde, karşısındaki sandalyeye oturmadan önce Chai Latte'yi masanın diğer tarafına kaydırıyorum.

"Teşekkürler tatlım." Yüzlerimize bakmadan önce sıcak sıvıdan bir yudum alıyor. "Nerede kalmıştım?"

"Jax Teller," diye sesleniyor Summer yanımdaki sandalyeden.

"Bu doğru. Yusuf'um vefat ettikten sonra -Tanrı ruhunu şad etsin- hayatımın da sona erdiğini düşündüm. Ta ki bir gün rüyalarım girip bana her zaman yapmak istediğim her şeyi yapma zamanının geldiğini söyleyene kadar."

"Ve seninle konuşanın o olduğundan emindin?" Koltuğumda daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak hareket ediyorum.

"Birini sevdiğinde, bilirsin." Başını eğiyor. "Uyandım ve hayatımda ilk kez sadece kendi başıma olmadığımı, aynı zamanda istediğim her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Kimseye hesap vermek zorunda değildim. Joseph'i yaptığım her şeyden haberdar etmek zorunda değildim ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Aidatımı ödedim. Artık paramı ve zamanımı kendim için harcayabilirdim. O hayattayken neden böyle düşünemediğimi merak ediyor insan, çünkü beni bir Harley almaktan alıkoymazdı. Her şeyi ayarlayan kendi zihnimdi.

zihinsel engeller." Fincanına bakıyor. "İnsanı düşündürüyor, değil mi?" Kendini toparlamış görünüyor. "Her neyse, onun tavsiyesine kulak verdim ve bir de baktım ki yerel Harley bayisinin önünde dikiliyorum. Beast'e de bu şekilde sahip oldum."

"Bu kitapta alfahole böyle diyor." Summer kapağında çiçekler olan ciltsiz bir kitap tutuyor. "Tabii ki ona Canavar demesinin sebebi senin Harley'ine öyle denmesinin sebebi ile aynı değil."

"Oh, şaşıracaksın. O devasa çubuğun bacaklarımın arasında olmasının spontane O'lara ek bir faydası var."

Arkadaşlarım gibi ben de kahkahayı patlattım. Telefonum titriyor ve ekranda Ben'in adını görmek için ona bakıyorum. "Affedersiniz."

Ayağa kalktım ve tezgâhın etrafından dolaşıp ofisime doğru yürüdüm. "Neredesin, ağabey?"

"Üzgünüm, bir görev için geri dönmem gerekiyordu." Sesi yorgun geliyor.

"En az on gün daha kıyı izninde olacağını sanıyordum?" Ofisimin kapısını kapattım ve masamın arkasına oturmak için yürüdüm.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama acil bir durum çıktı." "Sensiz yapamazlar, değil mi?" Hafifçe söyledim.

"Birlikte vakit geçirmemizi gerçekten istiyordum ama görev çağırdığında nasıl olduğunu bilirsin." Boğazını temizliyor. "Seni kız arkadaşım ile tanıştırmayı umuyordum ve-"

"Kız arkadaşın mı var?" Çılgılık atıyorum.

"Sana söyleyecektim ama nasıl hissettiğimi ancak aniden çağırıldığında fark ettim. Hayatımda ilk defa bir göreve gitmek istemedim."

"Aman Tanrım. Sen ve bir görevi üstlenmekte tereddüt eden?"

"Kapa çeneni, haylaz," diye azarlıyor. "Ayrılmak çok zor oldu. Gelip sana haberi kendim verirdim ama... Sahip olduğum her saniyeyi onunla geçirmek istedim."

"Bu oldukça anlaşılabilir bir durum." Bir tutam saç parmağımın etrafında kıvırıyorum.

"Ona bilgilerinizi verdim. Ben yokken sana ulaşabilir. Umarım sorun olmaz?"

"Tabii ki. Sormana gerek yok." Telefonu diğer kulağıma götürüyorum. "Ne zaman döneceksin?"

"Emin değilim. Birkaç ay, belki daha fazla?"

Sesinde fark ettiğim bir şey var, sesi benim mutlu-şanslı kardeşim gibi gelmiyor. Sesi daha ağırbaşlı.

"Onu gerçekten terk etmek istemedin, değil mi?"

Yumuşakça sordum. "Bir erkek aşık olduğunu her gün fark etmiyor." Hissediyorum adım atmaya başladı. "Eğer bana bir şey olursa..."

"Sana hiçbir şey olmayacak."

"Ama eğer öyleyse-" Birisi ona seslenir. "Kahretsin, gitmem gerek Skye." Telefon kapandı.

Ekrana bir göz attım. Ben'in bir görüşmenin ortasında sözünün kesilmesi ilk kez olmuyor. Ama sesi ilk kez bu kadar meşgul geliyordu. Çatışmaya girdiğinde tüm zekâsını kullanması gerekir. Ve normalde o kadar odaklanır ki endişelenmem... ama bu sefer sesinde bir tuhaflık vardı. Muhtemelen kız arkadaşından ayrıldığı içindir. Kardeşim aşık olmuş! Aman Tanrım, onun için çok mutluyum. Kapı çalındı. Kapı açıldı ve Zoey kafasını çevirdi. "Skylar, buradan çıkmalısın. Büyükannem çok komik." Gülüyor. "Onu çok seveceksin." Yüz hatlarımda bir şey görmüş olmalı ki kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette." Ayağa kalkıyorum. "Kitap kulübü tartışmasına katılalım mı?"

Nathan

"Bu müstehcen bir romandan fırlamış bir şey olabilir." Üvey kardeşim Brody halteri başının üzerine kaldırırken homurdanıyor. Onu fark ediyorum ve halteri göğsüne indiriyor, pazuları şişiyor. Göğsünün düzlemleri üzerindeki kolsuz tişörte baskı yapıyor. Ayağa kalkıp bacaklarını sehpanın üzerinde sallıyor ve ona uzattığım havluyu kapıp şakaklarında boncuk boncuk biriken teri siliyor.

"Müstehcen romanlar hakkında ne biliyorsun ki?" Kaşlarımı çatıyorum. Adam okumayı çok seviyor. Spor salonu dışında asla kitapsız görülmez, gerçi ben burada olmasam rutinine sesli kitap dinleyerek devam ederdi.

"Görünüşe göre senden daha fazla."

Sırıttıyor. "Onları okuyor musun?" Yüz hatlarını tarıyorum.

Omuz silkiyor. "Kadınların nelerden hoşlandığını bilecek kadar." "Kurgu ile gerçek hayat arasında bir çizgi vardır."

"Ama gerçek, kurgudan daha gariptir." Havluyu boynuna asıyor, su şişesine uzanıyor ve içindikilerin yarısını içiyor.

"Görücü usulü evlilik söz konusu olduğunda öyle değil. Böyle bir mantık evliliğinde ne görüyorsanız onu alırsınız." Kaşlarımı çattım.

"Hmm, Booktok'un favorilerini okumamış olabilirsin ama dilini bildiğin kesin."

"Sen neden bahsediyorsun? Kitap muhabbeti nedir?"

"Kitap konuşması değil, booktok. Popüler bir sosyal medya platformunda kullanılan bir hashtag. Belki duymuşsunuzdur? TikTok?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki duydum, dangalak."

"Görünüşe göre bilmediğin şey şu ki okuyucular bir sonraki okumalarını bulacaklar."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Hedef kitlemle ilgili her şeyi öğrenmeye özen gösteriyorum."

"Hedef kitleniz?"

"Hey, kadınlar hepimizi etkileyen pek çok önemli karar veriyor. Ve kadınların ne istediğini anlamanın en iyi yolunun bu kitapları okumak olduğunu gördüm."

"İçgüdülerimi kullanmayı tercih ederim." Alay ediyorum.

"O da var... ama elde edebileceğim her avantajı kullanacağım. 'O' kişiyle karşılaşacağım zaman için hazırlıklı olmak istiyorum."

"O kişi mi? Sakın bana bu peri masalındaki kişiyi bulma fikrine inandığını söyleme?"

"Hayır." Omuz silkiyor. "Eh, belki. Durum ne olursa olsun, hazırlıklı olmak iyidir."

"Hazır mısın?" Kolumu yan tarafıma indiriyorum. "Ne şekilde?" "Onu nasıl harekete geçireceğimi tam olarak bildiğimden emin olmak istiyorum. en sevdiğim sahneler."

"Hmm." Çenemi kaşıyorum. "Bunda belli bir çekicilik var. Ama bu kitaplardaki bu sahneler ne kadar baharatlı."

"Yeter için ayrılmak Ben ile a masif sertleşme ve onunla ilgilenmem gerekiyor."

"O-k-a-y?" Dudaklarımı büzüyorum. "Baharatlı kitapların kız filmleri gibi duygu yüklü olduğunu sanırdım."

"Ayrıca 'porntastic' sahnelerle dolu." Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor.

Ne kadar ilginç. Skylar onları okuyor mu? Hamur işleri için seçtiği isimlere bakılırsa, bence evet, okuyor. Eğer öyleyse, en sevdiği sahneler hangileri? Ve neden merak ediyorum? Buna cevap verme. Ben biliyorum.

Teklif ettiğim anlaşma sadece ismen bir evlilik olacak. Tabii ona bundan daha fazlası olduğunu gösteremezsem. Bu arada, CEO'luk pozisyonumu onaylamak için yeterli olacaktır, böylece Arthur'u alaşağı edebilir ve onun ve ailesinin anneme nasıl sırt çevirdiğinin intikamını alabilirim. Elbette Skylar'la evlenerek Davenport fonlarına erişimini sağlayacağım. Borçlarını ödemeye ve işinin iflas etmesini engellemeye yetecek kadar. Ben'e ona göz kulak olacağıma söz verdim, bu da onun hiçbir şeyden yoksun kalmamasını sağlamanın bir yolu.

Bu iyi bir plan. Her şey düzgün bir şekilde bağlanacak ve hesabında yeterince para olduğundan emin olduktan sonra şirketi batıracağım ve bunlarla işim sonsuza dek bitecek. Bu arada, aile bağlarımız varmış gibi davranarak üvey kardeşlerimle vakit geçirmek zorundayım. Bu beklenen bir şey. Şüphe uyandırmamak için bunu yapmalıyım. Gerçek şu ki, gerçekten şikayet edemem. Onlarla takılmak pek de angarya sayılmaz. Onsuz yapabileceğim tek şey yaşlı adam.

"Nathan? Sorumu duydun mu?"

"Hayır. Bilmen gerekiyorsa, evlenmek için sabırsızlanmıyorum." Ona kaşlarını çatıyorum.

"Peki neden yapıyorsun? Yeterince paran yok değil ya?" Gözlerinde kurnaz bir ifade var. Kardeşlerim arasında en sessiz olanı o olabilir ama hafife alınacak biri değil.

"CEO'luk rolünün sabitlenmesini istiyorum ve Arthur evlenmezsem bunu kabul etmeyecek."

"Gücün baştan çıkarıcılığını anlayabilirim, ancak bunun için kişisel hayatınızı feda etmek..." Bir omzunu kaldırır. "Ödenecek ağır bir bedel gibi görünüyor."

"Ayrıcalıklar içinde büyüdün. Davenport servetinin varisi olmanın nasıl bir şey olduğunu hep biliyordun. Ben tek ebeveynli bir evde, büyüdüğümde hakkımı aramam gerektiğini söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmayan bir anneyle büyüdüm. Sonuç olarak Davenport'lardan ve bu isimle ilgili her şeyden nefret ettim."

"Bu aynı zamanda senin soyadın."

"Çünkü başka seçeneğim yoktu." "Ve sen buradasın."

"Benim olanı talep etmek için."

Yüz hatlarımı inceliyor. "İntikam içinizi kemirebilir ve onu elde ettikten sonra bile sizi tatmin etmediğini görürsünüz. Eski bir atasözünü bilirsiniz: İntikam yolculuğuna çıkmadan önce iki çukur kazın."

Evet, kesinlikle zeki. Üvey kardeşlerimin hepsi öyledir. Ama Brody'nin sizi sırlarınızı paylaşmaya davet eden bir yoğunluğu var.

"Bir de filozof, ha?" Aramıza biraz mesafe koyuyorum, sonra aşağı inip sınav çekmeye başlıyorum.

"Sanırım okuduğum tüm o kitaplar beni etkiledi."

"Bir dahaki sefere bana hayattaki gerçekleri o erotik romanlardan öğrendiğini söyleyeceksin."

Kıkırdıyor. "Şaşıracaksınız. Kalp ve beden meseleleri bağırsaklarda kesişiyor ve sizi her zaman hazırlıklı olmadığınız içgörülerle baş başa bırakıyor. Elbette okuduğum tek şey erotik değil. İçinde büyüdüğüm ailenin karmaşıklığı sayesinde kitaplar benim için her zaman bir kaçış yolu olmuştur."

Sınav çekmeye devam ederken homurdanıyorum. Bir süre sonra yüz tekrarın geri kalanı için o da bana katılıyor. Ben arkama yaslandığımda o da oturuyor ve adam hiç yorulmuyor bile. Kitapları seviyor olabilir ama spor salonunda benimle boy ölçüşebilir ve bu hiç de azımsanacak bir başarı değil. Bir yudum su almak için şişeme uzanıyorum.

"Arthur gibi bir büyükbabaya sahip olmanın kolay olmadığını tahmin ediyorum, üstelik en küçükleri olmak da cabası."

"Bazı anları oldu." Tereddüt etti, sonra havlumu bana fırlattı.

Yüzümü siliyorum ve şişemle birlikte kenara bırakıyorum. Bir yüzlük daha, sonra mekik çekmeye geçiyorum. Ben tempo tutarken o ayaklarımı tutuyor. Yüze ulaşana kadar bir-iki-üç diye sayıyorum. Ben doğrulmaya başlayınca, o da kalçasının üzerine oturuyor.

"Okulda zorbalığa uğradım." Omuzlarını yuvarlıyor.

Bir buçuk metre boyundaki gövdesini, iri göğsünü, kalın boynunu ve ağzının bir tarafını inceliyorum. "Şimdi bana bakınca, on beş yaşına kadar burnum hep bir kitaba gömülü, inek gözlüklü, 1.80 boyunda bir cüce olduğumu düşünmezsiniz."

"Geç geliştirici, ha?"

"Hiçbir fikrin yok." Boynunun arkasını ovuşturuyor.

"Knox zorbalığa uğradığımda birkaç kez beni kurtarmaya geldi ama ona geri çekilmesini söyledim."

"Onlara tek başına karşı koymak istedin."

Başını sallıyor. "Ve bedelini ödedim. O yılki kadar kötü dayak yemedim ama kendimi savunmayı öğrendim. Ve sonra büyümeye başladım." Dudakları kıvrılıyor. "Şimdiki boyuma ulaşana kadar durmadım."

"Büyük bir değişiklik o zaman?"

Başını sallıyor. "Knox'la çalışmaya başladım - daha doğrusu, hayır cevabını kabul etmedi. Beni spor salonuna itti ve ağırlık kaldırmam için ısrar etti. Kendimi savunacak kadar kas geliştirdim. Kısa süre sonra işkencecilerim beni rahat bırakmaya başladı. Ne kadar güçlendiğimi göz önüne alırsak, kardeşlerimi takip edip kamu hizmetinde çalışmam mantıklıydı."

Üvey kardeşlerimden dördü orduda görev yaptı ya da Arthur bana öyle söyledi. Benim de silahlı kuvvetlerde kariyer yapmamdan gurur duyuyor. Bunu, özümde bir Davenport olduğumu vurgulamak için kullandı. Değilsin. Ama bana güvenmesi için kendini ikna etmesine yardımcı olan her neyse.

"Ama onları takip etmediniz, değil mi?"

"Yapabilirdim ama bilime yatkınlığım olduğu ortaya çıktı." Bacak kaslarını esnetmeye başladı. "Zamanımı tıbbi araştırmalara harcasam daha iyiydi. Sonunda biyokimya okudum ve Davenport çatısı altında kendi ilaç şirketimi kurdum."

"Davenport Grubu'nun da en iyi performans gösterenleri arasında."

"Büyükbabamı çok zengin bir adam yaptım, daha doğrusu onu daha da zengin ettim," diyor alaycı bir tonla.

"Nasıl yani?"

"Şirketin tohum parasını o koydu. Kimse inanmazken o bana inandı." Esneme egzersizlerine devam ediyor.

Bakışlarımı kısıyorum. "Bana yaşlı adamın bir kalbi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben o kadar ileri gitmezdim ama o aileye inanır."

"Ve aldığı kararlar onu sadece daha zengin yapıyor," diye mırıldanıyorum.

"Aile üyelerine de fayda sağlıyor" diye belirtiyor.

"Bu yüzden mi beni arayıp yönetim kuruluna katılmamı istedi? Bu yüzden mi beni CEO olarak onaylamadan önce evlenmem için ısrar ediyor?"

"Elbette, aile üyeleri arasında güçlü ve birleşik bir cephe göstermek iyi bir halkla ilişkiler çalışması. Evlenip yuva kurmamızı sağlamanın aile soyunun devamlılığını sağlamanın bir yolu olduğundan bahsetmiyorum bile." Çenesini göğsüne doğru indiriyor.

"Tek neden bunlar değil." Duruşumu genişletiyorum.

Brody iç geçiriyor. "Arthur'un ne kadar kurnaz olduğunu bildiğimden, muhtemelen işi geleceğe hazırlıyor."

Homurdanıyorum. "Muhtemelen, gayrimeşru torunlarını aile şemsiyesi altına almanın ve onlara Davenport Grubu'nda bir hisse vermenin en iyisi olduğunu fark etti, böylece daha sonra iddialarıyla aile itibarını lekelemeye çalışmayacaklardı."

Edward'ın annesi benimkinden ve Brody'ninkinden farklı olsa da, hepimiz bir babayı paylaşıyoruz. Hayattaki tek rolü mümkün olduğunca çok erkek çocuk doğurmakmış gibi görünüyor.

ve Brody'nin annesi bir kazada ölmüş. Tüm anlatılanlara göre, zayıf biriydi, pantolonunun içinde tutamıyordu. Arthur'un hayattan daha büyük kişiliği tarafından korkutulduğundan bahsetmiyorum bile.

Edward, babamızın ağabeyi olan amcası tarafından evlat edinildi ve Arthur'la her türlü temastan kaçındı. Ancak Arthur'un karısı öldükten sonra Arthur, Edward'ın ve benim varlığımızdan haberdar oldu. Yıllarca bizimle temas kurmamasını düzeltmeyi kendine görev edindi. Edward ve beni ortak geçici CEO yaptı - şüphesiz bu rol için rekabet edeceğimizi umuyordu. Ama Edward çekildi ve şirketin CEO'luğu için tek aday olarak beni bıraktı. Knox'u saymazsak, ki o da bu iş için can atıyor. Sorun şu ki, Arthur ben evlenene kadar CEO'luk için beni onaylamaya hazır değil. Knox, bunca yıl Arthur'un halefi olmak için yetiştirildikten sonra yarış dışı bırakıldığı için kızgın. Açıkçası onu suçladığımı söyleyemem.

"Elbette, en küçük amcamız geri dönerse, grubun CEO'su rolünde daha fazla hak sahibi olacak," diye belirtiyorum.

Evet, Büyükbaba'nın en küçük oğlu Quentin ondan uzakta. İngiliz Gizli Servisi'ne katıldı ve hükümet için çok gizli görevler yürütmekle meşgul. Yıllardır ortalıkta görünmüyor.

"Hatırladığım kadarıyla Arthur'dan büyük bir tutkuyla nefret ediyor. Yakın zamanda döneceğinden şüpheliyim." Su şişesini kaptı ve birkaç yudum içti. "Sen ve Knox'un pek çok ortak noktası var." Kapağını kapatıp yere bırakıyor.

"Yaralanmadan önce Kraliyet Deniz Kuvvetleri'nde olduğu gerçeğini mi kastediyorsun?" Bunun bize daha fazla ortak zemin sağlayacağını düşünürdünüz, ama bu sadece Knox'u yanlış yöne itmeye yaradı. Geçmişimi kabul etmeyi reddediyor ve hizmet dönemlerimiz hakkında kesinlikle dostça konuşmalar yapmadık. Sanırım aynada yüzünüzü her gördüğünüzde görev sırasında aldığınız yaraları hatırlamak

kolay değil. Belki de geçmişini unutup yoluna devam etmek istiyordur. Bunun için onu suçlayamam.

"Knox, Quentin'e çok yakındı. Amcasını rnek alırdı, geken ona neredeyse kahraman gibi tapardı. Bu yüzden denizci oldu." Brody ayağa kalktı, sonra kolunu uzattı. Elini tuttuğumda beni yukarı çekti.

"Benimle kardeşin arasında ortak bir zemin bulmaya mı çalışıyorsun?" Kaşlarımı attım.

Yarı gülümsüyor. "Arthur'un hayranı olduğumdan değil. Ama onunla aynı fikirde olduğum tek konu kardeşlerimin iyi geçinmesini istediğim."

Teknik olarak üvey kardeşiyim ama onu dzeltmiyorum. Bu adamdan hoşlanmaya başlamam çok rahatsız edici. Yeni ailemin geri kalanını tanımak için yola çıktığımda, bunu görünüşü korumak için yaptım. Ama göğsümü dolduran bu sıcaklık, beni ikinci bir deri gibi saran bu aidiyet duygusu beni şaşırtıyor. Annem öldükten sonra yalnız kalmaya, bayramları kutlayan aileleri dışarıdan izlemeye alışmıştım. Ben'in kız kardeşine olan bağlılığını ve annesine karşı korumacılığını, birlikte olduklarında bir aile birimi olarak ortak dalga boylarını gördüm ve buna asla sahip olamayacağımı fark ettim.

Annem hayattayken bile, Davenport'lara ödeme yapma ihtiyacıyla o kadar meşguldü ki, bu onun ruh sağlığını etkiledi. Beni okuldan almayı unuttuğu ya da yataktan kalkıp işe gidemediği günler oldu. İlişkimizde benim yetişkin olmam gereken günler. Vefat ettiğinde bir bakıma rahatlamıştım. Ondan sonra sadece kendime bakmak zorunda kaldım. Böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum ama buna engel olamıyordum.

Ben'in ailesini ziyaret etmek için onunla birlikte birkaç kez eve gittiğimde, beni aralarına aldılar. Annemi kaybettiğimden beri biriyle bağ kurmaya en çok bu kadar yaklaşmıştım. Beni olduğum gibi kabul ettiler ve

Ben ile yaşadığım akrabalık hissi beni ayakta tutan şeydi.

Bunun için ona her zaman minnettar olacağım. Yürüttüğüm görevlerde kendimi tamamen kaybetmemem için bana bir neden verdiği için ona borçluyum. Görev sırasında gördüğüm ve çoğu zaman sorumlu olduğum ölüm ve yıkım karşısında bakış açımı kaybetmek kolay olurdu. Ama Ben iyi ve nazik biriydi ve bir parçamın insan olarak kalmasını ve görevimi yapmak zorunda olduğum duygusuz maskede tamamen kaybolmamasını ona borçluyum. Bu yüzden ona göz kulak olmak için elimden geleni yapacağım. Her ihtiyacının karşılandığından emin olmak için. Ben'e kız kardeşine göz kulak olacağıma dair verdiğim sözü bu şekilde yerine getireceğim.

Skylar

"Geliyorum!" Kapiya vuruluyor.

Fırının üstündeki bu daireyi bulduğum için şanslıydım. Fırın alanını kiraladım ve daire de onunla birlikte geldi. Kendi ayrı girişi var, bu yüzden fırına giden trafikten belli bir miktar mahremiyet sağlıyor. Bu aynı zamanda işe gidip gelme süresini ve maliyetini azalttığım anlamına geliyor. Gece boyunca çalıştığımı, yeni tarifler denediğimi ya da defterlerimi dengelemeye çalıştığımı düşünürsek, yatağıma kadar tökezleyip uykuya dalabiliyorum ve değerli ekstra dinlenme dakikaları kazanıyorum.

Pazartesi sabahları en yavaş olanlardır ve kendime uyumak için izin verdiğim tek zamandır - eğer 7'ye kadar uyumak dersiniz

Sabah uyudum. Bugün saat 11'e kadar açmayacağım ama dükkânı açmadan önce bu sabah fırında bazı yeni tarifler denemeyi planlıyorum. Telefonumun ekranına bakıyorum ve saatin çoktan 7:30 olduğunu fark ediyorum. Uyuyakalmışım.

Yataktan fırlıyorum, uyku şortum ve kaşorsemin üzerine bir bornoz geçiriyorum. Kapıdaki her kimse tekrar vuruyor. "Game of Thrones aşkına, geliyorum," diye tekrar bağıriyorum, sonra kapiya ulaşip açıyorum ve donup

kalıyorum.

Omuzları kapı aralığını dolduruyor ve o kadar uzun ki başının tepesi kapı çerçevesini sıyrıyor. Giriş dar olduğundan da değil. Sadece iri bir adam. Kapının pervazını iki yandan kavıyor ve bana ters ters bakıyor. "Sokaktan dairenize açılan ana kapının kilidi kırılmış."

Çok sinirli görünen Nathan'a, "Sana da günaydın," diye sesleniyorum.

"Ne dediğimi duydun mu?" Kaşları daha da aşağı çekildi. Gözlerinde öfke -bu ne sürpriz- ve başka bir şey parlıyor. Korku mu? Benim adıma mı?

"Güvendeyim, değil mi?" Ben işaret ediyorum.

"Alt katın kapısı açıkken bütün gece burada mı uyudun?" Çenesi geriliyor. Bakışları her zamanki gibi dudaklarıma sabitlendi. Farkındalık omurgamdan yukarı tırmanıyor. Meme uçlarım boncuk boncuk. Eğer aşağı bakarsam, onları bornozumun üzerinde bulabilir miyim? Göz atma riskine girmeyeceğimden değil.

"Adil olmak gerekirse, bu kapıyı kilitledim." Ne demek istediğimi anlatmak için dairemin kapısını tokatlıyorum.

"Güçlü bir itme ile kilidi kırılabilirdi." Bana ters ters baktı.

"Elbette abartıyorsun. Ayrıca, burada zaten değerli bir şey yok."

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor ve gözlerinde tuhaf bir ifade beliriyor. "Sen buradasın."

Göz kırıyorum. Oh. Oh! Ne demek istiyor? Hayır, kesinlikle değil.

"İçeri girebilir miyim?" Cevabımı beklemeden yanımdan geçip oturma odama girdi. Ve alan hemen küçüldü. Bana her zaman yetiyordu, ama o oradayken her şey oyuncak bebek evi büyüklüğünde görünüyor. Etrafa bir göz atıyor. Onun gözlerinden görüyorum ve bir uçtaki mini mutfaktan, diğer uçtaki yatağımdan ve dolabımdan ne anladığını merak ediyorum. Arada banyoma açılan bir kapı var. Küçük bir yer, oldukça işlek bir ana caddeye bakıyor - ki bu da fırınının trafiği için iyi bir şey. Ya da ben öyle sanıyordum. Bir caddeye bakıyor olmak başka bir şey; insanlar için başka bir şey

içeri girmek için geçiyordu. En azından yatağın üzerindeki pencere binanın arkasındaki küçük bahçeye bakıyor. Erken saatlerde ortalık yeterince sessiz oluyor, kuş seslerini duyabiliyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ama onu takip etmiyorum. Küçük dairemde ikimize de yetecek kadar yer olduğunu sanmıyorum; hele ki alanın çoğunu o kaplıyormuş gibi görünürken.

Yavaşça dönüyor, sonra bakışlarını yüz hatlarıma dikerek duruyor. "Benimle gelmen gerekiyor."

"Affedersiniz?" Ona bakakaldım.

"Benimle evleneceğini söylemiştin, değil mi?"

Bu dört gün önceydi ve o zamandan beri ondan tek bir ses duymadım. Neredeyse unuttuğunu umuyordum. Ama sonra ev sahibim bana bir e-posta göndererek, ay sonuna kadar son üç aylık kirayı ödemezsem, borç tahsildarını göndereceğini söyledi. İşte o zaman işlerin çok hızlı bir şekilde gerçeğe dönüşmek üzere olduğunu anladım. Ve onunla evlenmekten başka çıkış yolum olmadığını, çünkü paraya ihtiyacım olduğunu.

Bir yanım Ben'e mesaj atıp bunun gerçekleşme ihtimalinden haberdar etsem mi diye düşündü ama odaklanması gereken bir zamanda onu rahatsız etmek yapmak isteyeceğim son şeydi.

Ben de kendimi tatlı yapmaya verdim. Sosyal medyada da paylaşımlar yaparak ilgi çekmeye çalıştım. Ancak başka bir viral paylaşım olmadan fırına ek trafik gelmiyordu. Ayrıca paylaşım programına ayak uyduracak zamanım da yoktu. Sadece tek bir şeye odaklanabiliyorum, o da fırıncılık. Sosyal medyada paylaşım yapabilecek başka birine ihtiyacım var. Muhtemelen benim harcadığım zamanın çok daha azını harcayacaklar ve daha yüksek bir yatırım getirisi sağlayacaklar. Param olduğunda devretmem gereken ilk şeylerden biri bu olacak.

"Eee?" Duruşunu genişletiyor. "Fikrinizi değiştirmediniz sanırım?"

"Benden bunu mu bekliyordun?"

"Buraya geldim, fikrini değiştirmeye hazırdım, eğer değiştirdiysen."

Bornozumun düğümünü sıkıyorum ve bakışları oraya düşüyor. Yüzüm kızarıyor çünkü... Kimsenin gözlerinin düşmesini istemediğim yer göbeğim, hele ki kendimi bildim bileli aşık olduğum bu seksi adamın hiç değil.

"Benimle evlenmek için bu kadar çaresiz misin?" Alay ediyorum. "Evet."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Tüylerim diken diken oluyor. Bir şey söylemek için ağızımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Bununla ne demek istedi? Birdenbire uyanıp ona karşı hissettiklerimin tek taraflı olmadığını fark ettiği için mi benimle evlenmek istiyor? Muhtemelen hayır.

Bir sonraki sözleri de bunu doğruluyor: "Arthur'un beni Davenport Grubu'nun CEO'su olarak onaylamasına ihtiyacım var. Bunu yapmanın en hızlı yolu da evlenmek."

"Neden benim olmam gerektiğine karar verdiğini hâlâ anlamıyorum. Başka birine de sorabilirdin."

"Bunu bu kadar kısa sürede yapabilecek başka kimseyi bulamadım." Omuz silkiyor.

"Bu konuda çok heyecanlı görünme." Yanından geçip mutfağa doğru ilerlerken okyanus esintisi kokusu beni rahatsız ediyor. Su ısıtıcısını açıyorum ve kahve telvesini kaşıkla kafeteryaya koyuyorum, sonra dönüp soluk soluğa kalıyorum çünkü tam arkamda duruyor.

"Geldiğini duymadım." Yarı gülüyorum, sonra bir tutam saçımı kulağımanın arkasına sıkıştırıyorum. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Yutkunuyorum.

"Evliliği kastediyorsanız, evet. Tabii ki istiyorum." Ceketinin kolunu geri çeker ve saatine bakar. Bu bir Rolex. Kadran yüzündeki ayırt edici deseni seçebilecek kadar çok reklamını görmüştüm bu markanın. Başka bir değişiklik. Ben'le tanıştığım Nathan hiçbir zaman bu kadar şık giyinmemiş, bu kadar pahalı markalar takmamıştı. Sağlam biriydi, hâlâ da sağlam ama şimdi bir sofistike havası var.

Bu da ona kolayca oturuyor. Sanki paranın içinde doğmuş gibi... Ve bana söylediğine göre, böyle bir lüks içinde yetişmek onun hakkı.

Çaydanlık kapanıyor. Geri dönüp suyu kafeteryaya dolduruyorum, sonra parmak uçlarımda yukarı uzanıp üst raftaki fincanları indiriyorum. Ben daha dokunamadan, o orada. Vücudunun sıcaklığı sırtımı dağlıyor. Kokusu yoğun; tarçın ve biber notaları, her zaman var olan okyanus esintisi kokusuyla birlikte burun deliklerimi okşuyor. Ceketinin yakaları omuzlarımı sıyrıyor ve parmakları benimkileri okşuyor. Donup kalıyorum; o da öyle. Orada kalıyoruz, kımıldamadan

-Üzerimde beliriyor, varlığı her yanımda. Hareket ettiğini hissediyorum, sonra derin bir nefes alıyor.

Bu da ne! Beni kokladı mı? Omzumun üzerinden ona bakıyorum ama o çoktan uzaklaşmış. Yüz hatları hiçbir soruyu davet etmeyen soğuk ve sert bir maskeye dönüşmüştü. Geri çekildi ve fincanları yanımdaki tezgâha koydu. Sonra emin olmak istercesine aramıza biraz daha mesafe koyuyor.

"Kahvenizi ruhunuz kadar karanlık içtiğinizi varsayıyorum?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana ters ters bakıyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Fincanımın içine bir poşet çay koyuyorum ve üzerine sıcak su döküyorum. Ardından, kahveyi cafetière'den başka bir fincana aktarmadan önce pistonu yavaşça aşağı doğru bastırıyorum. Fırında espresso makinesi kullanıyorum ama evde French press'in sadeliğini tercih ediyorum. Çaya süt ve şeker ekliyorum - demin sert olması için çay poşetini içinde tutmayı tercih ediyorum; bir İngiliz için küfür, biliyorum - ve karıştırıyorum. Yanına gidip fincanını ona uzatıyorum.

Kahveden bir yudum alıyor ve muhtemelen haşlayıcı olmasına rağmen irkilmiyor. Tabii ki normalde yaşadığı yerde cehennemin yakıcı ateşine alışkın olduğu için bu onu etkilemiyor.

Ağızma bakmaya devam ediyor ve karnımın alt kısmındaki kollar yeniden alevleniyor. Ona doğru bir çekim

hissetmeden onun yanında duramıyorum. Bazı düşüncelerimi sezmiş olmalı ki bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. Bir kez daha,

o düzensiz gözlerin tüm etkisi üzerime çöküyor. Mavi tamamen mavi değil. Şu anda mavi-gri ve kehribar neredeyse altın rengi. Hipnotize edici, tıpkı onlara ilk kez baktığımda nefesimi kaybettığım ve zihnimin düşüncelerden boşaldığı zamanki gibi. Bana bir fırtınanın gözlerine bakmayı hatırlattı, yağmur bulutlarıyla dolu, ilk sağanak vaadiyle ağır. Bir orman yangınının kalbine bakmak gibi... Tehlikeli ama bir o kadar da cezbedici... Durdur onu, tam orada.

Dönüyorum ve kanepeye doğru yürüyüp oturuyorum. Birkaç saniye boyunca çay bardağıma baktım. Orada herhangi bir cevap bulacakmışım gibi değil. Ayakları görüş alanımda beliriyor ama onu görmezden geliyorum. Belki onunla konuşmazsam gider?

Onun yerine, cüssesini yanımdaki koltuğa indiriyor. Bana dokunmuyor ama o kadar büyük ki kalan boşluğun çoğunu kaplıyor. Ön kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Bedenim onun yakınlığına hiç şaşırmadan tepki veriyor. Onu istiyor. Ben... onu istiyorum. Tanrım, bu iş çok karmaşık bir hal alacak. Tanıdık bir davul sesinin kendini belli ettiği şakağımı ovuyorum. Tek ihtiyacım olan bu, migren. On üç yaşında ergenliğe girdiğimden beri migrenim var. Normalde baş ağrıları regl dönemimin başlangıcında gelir. Ama Hugo'ya bakmaya başladığımdan beri, bir de yeni başlayan işimi kurtarmak için çabalarken, sıklığı katlandı.

Bir parmağımı kaldırdım. "Bekle, ilacımı almam gerek."

El çantamı kanepenin yanına koyduğum yere uzanıyorum, ilacımı çıkarıyorum, bir hapı silkeliyorum ve çayımınla birlikte yutuyorum. Sonra başımı kaldırdığımda onun kaşlarını çatarak beni izlediğini görüyorum.

"İlaçlar ne için?"

Skylar

"Migren. Ciddi bir şey değil."

"Hmm." O uyumsuz gözlerde endişe var. "Bunun için bir doktora göründün mü?"

"Of Tabii ki, I var. Nasıl yap sen düşünmek I var reçete?" Öfkelendim.

"Peki ne dedi?"

"İlacı migren başlangıcında almam gerektiğini, böylece en fazla etkiyi yaratacağını."

Kaşları daha da çatılıyor. "Ne sıklıkla oluyor?" "Çok sık değil."

Bana bakmaya devam ediyor ve sanki ruhumun derinliklerine bakıyor. Kahretsin, uyumsuz bakışları beni bu kadar yakından izlerken yalan söylemek zor, eminim düşüncelerimi takip edebiliyordur. "Belki... ayda bir; stresli olduğumda daha sık oluyor."

"Peki şimdi stresli misin?" "Ne düşünüyorsun?"

Dudakları gerildi. Sorusuna soruyla cevap verdiğim için mutlu değil. Bu çok kötü. Ben kolay lokma değilim,

ve bunun farkına varması en iyisi.

Beni dikkatle izliyor, sonra bir karara varmış gibi başını sallıyor. "Bence bu anlaşımdan her zaman cayabilirsin." Omzunu kaldırıyor.

Alay ettim. "Sürekli öyle diyorsun ama ikimiz de paraya ihtiyacım olduğunu biliyoruz."

"Bunun sen olman gerektiğine karar vermemin bir nedeni daha var," diye teklif ediyor.

Sertleşiyorum, sonra başımı eğiyorum.

"Sen Ben'in kız kardeşisin. Eğer burada olsaydı, sana yardım etmemi isterdi."

"Benim bir iş kadını olduğumu biliyor. Riskleri bilerek bu girişimi başlattım."

"Ama fırını kurtarmak için gerekli araçlara sahibim." Kahvesinden bir yudum daha alıyor, sonra bakışlarını bir kez daha bana diyor. "Birbirimize yardım edebiliriz, Starling."

On sekizinci doğum günümde beni öptüğünde dudaklarıma karşı bu sevgi ifadesini fısıldamıştı. Ona bu lakabın nedenini sorduğumda, ona bir sığırcığı hatırlattığımı söyledi. Yaşama sevinciyle dolu olduğumu, her zaman bir sığırcık kuşu gibi coşkuyla gevezelik ettiğimi söyledi. Onun boğuk sesinin bunu bana tekrar söylediğini hayal ettim. Hayatıma devam ederken kafamın içinde duydum. Onu uzaklaştırmaya çalıştım, derinlere, asla erişemeyeceğim bir yere gömmeye çalıştım. Ama işte burada, dairemde, yanımda oturuyor ve bana yine o lakapla sesleniyor... Sadece yanlış nedenlerle.

"Bana öyle deme," diye patladım. Kaşlarını çatı.

"Neden?"

"Bu bana kendimi utandırdığım zamanı hatırlatıyor. Eminim yıllar boyunca buna gülmüşsünüzdür. Benim aptal ve salak olduğumu düşünmüş olmalısın ve-"

"Çok güzel."

"Ne-ne?" Kekeliyorum.

"O öpücüğü hiç unutmadım, Starling." "Unutmadın mı?"

Vücudunun sıcaklığı beni bir koza gibi sarana kadar eğiliyor ve bakışları beni esir alıyor. Ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandığında, derimin altında binlerce elektrik sigortası patlıyor gibi görünüyor.

Vücudumun verdiği tepkinin farkında olmalı ki dudakları bükülüyor. "Turnede olduğum o zor günler ve uzun geceler boyunca beni ayakta tutan şey buydu. Sibirya'da bir hendekte titreyerek düşman askerlerinin ortaya çıkmasını beklerken beni sıcak tutan şey buydu, böylece onları indirebilirdim. Sonuncusundan asla geri dönemeyeceğimden emin olduğumda devam etmem için bana umut veren şey buydu."

Kaskatı kesildim. On sekiz yaşındaki o öpücükten benim kadar etkilendiğini söylemesini umuyordum. Yıllar boyunca beni düşündüğünü söylemesini ummuştum. Umuyordum ki. O da beni istediğini itiraf edecekti. Ve şimdi, bana bunu söylüyor ve bu beni çok etkiliyor. Parmaklarım titriyor. Onun örneğini izleyerek fincanımı masaya koyuyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

Beni hiç unutmadığını itiraf etmesine nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden, hiçbir şey söylememekle yetiniyorum. "Bu Ben'le birlikte çıktığınız son tur mu?"

Yavaşça başını sallıyor. "Bu benim son görevimdi. Sorumluluk bendeydi. Ekibimizin geri kalanı öldürüldü." Yüz hatları dikkatle boşlaşıyor. Bunu paylaşmanın onun için zor olduğunun tek işareti bu. "Birbirimizi cesaretlendirerek kurtulduk. Yapmayı planladığımız şeyi başarmıştık, düşmanlarımız ölmüştü ama ikimiz de kötü durumdaydık. Hayatta kalmamızın ve çıkış noktasına ulaşmamızın tek nedeni birbirimize eşlik etmemizdi. O yavaşladığında, ona seni tekrar görebilmek için hayatta kalması gerektiğini söyledim. Ben yavaşladığımda da o bana senden bahsederek devam etmem için beni cesaretlendirirdi."

Ben'in son turu hakkında pek bir şey söylemedi. Bana söylediği tek şey kendisinin ve Nate'in yaralandığı. İletişim eksikliğini yaralı olmasına ve iyileşmek için zamana ihtiyacı olmasına bağlıyorum. Nate

daha ağır yaralanmış olabilir çünkü eve gelen oydu. "Siz... Siz benim hakkımda mı konuştunuz?"

"Denizci olarak hayatlarımızla bağlantılı olmayan, ortak noktamız olan tek kişiydin. Seninle tanıştığım için mutluydu. Ayrıca senden bahsetmek geleceğe odaklandığımız anlamına geliyordu. Umuda. İçimizde bir olasılık duygusunu ateşledin. Senin hakkında konuştuğumuz sürece, o donmuş Sibiry manzarasında değildik, donmamıştık, iliklerimize kadar ter ve kanla ıslanmamıştık. Sana odaklandığımız sürece başaracağımızı biliyorduk."

"Bana hiç söylemedi." Parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Keşke bana anlatsaydı. Keşke yaşadıklarını daha fazla paylaşırdı. Ama o çok inatçı." Kontrollerden geçmesi ve üstlerini aktif göreve dönmeye uygun olduğuna ikna etmesi için gereken asgari sayıda terapistle seans yapmış. "Olanları görmezden geldi ve bir sonraki göreve geri döndü. Keşke her şeyi kabullenmek için zaman ayırsaydı. Belki de bu kadar meşgul görünmezdi."

"Onunla konuştun mu?" Nathan şaşırmış görünüyor.

"Tekrar gitmeden önce onunla konuştum. Daha sonra beni aradı ve kız arkadaşından bahsetti."

Bu kez Nathan'ın bakışları genişler. "Sana kız arkadaşından mı bahsetti?"

"Neden? Bunun bir sır olması mı gerekiyor?" Nathan yavaşça başını sallar.

"Onu tanıyor musun?" İlgiyle sordum.

"Eğer sorduğunuz buysa, onunla tanışmadım. Ama biriyle görüştüğünden şüpheleniyordum."

"Olayların bu kadar hızlı gelişmesine şaşırmış gibiydi." Telefon görüşmemizde sesinin ne kadar şaşkın çıktığını hatırlayarak gülüyorum. "Ayrıca sesi meşgul ama mutlu geliyordu."

Nathan göz kırpmıyor. "Sesi mutlu geliyor muydu?"

Ağızma bakmaya devam ediyor ve artık tanıdık gelen o titreme sinir uçlarımda çağlıyor. Kalçalarım sıkıştı ve bacaklarımı birbirine kenetlememek için kendimi zor tuttum.

"Evet, sanırım öyle. Ayrıca Deniz Kuvvetlerine katıldığından beri ilk kez bir görevde bulunma konusunda isteksiz görünüyordu."

Nathan dudaklarını büzüyor. Kaşlarının arasında her zaman var olan kırıksıklık derinleşiyor. Cevabımdan tedirgin olmuş görünüyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Pek memnun görünmüyorsun. Kardeşim aşkı bulmuş gibi görüldüğü için mutlu değil misin?"

Bakışlarını benimkilere çeviriyor ve orada her ne görüyorsa rahatlamasına neden oluyor gibi görünüyor. Arkasına yaslanıyor ve kolunu kanepenin üzerine atıyor. Parmak uçları neredeyse omzuma değiyor. Uzaklaşıyorum. Bana dokunmasını istemediğim için değil, tam tersi. Eğer dokunursa, nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Muhtemelen çok hoşuma gidecek.

Hareketimi fark etmiş olmalı ki dudaklarının bir tarafı kıvrılıyor. Sonra bakışlarını tekrar ağızma çeviriyor. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Bana hâlâ ters ters bakıyor olman mı? Ya da bekle"-düşünür gibi yapıyorum-"Sanırım bu senin dinlenen pislik suratın."

Kıkırdıyor. "Ya da belki, bu senin hayal gücündür?"

"Keşke bana evlenme teklif ettiğin benim hayal gücüm olsaydı," diyorum acı bir tonda.

"Yalan söyleme." Sözlerini sıcak olmadan söylüyor ama bu benim kızarmamı engellemiyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"İtiraf et, öpüşmemizden sen de etkilendin."

Alay ettim.

"Aslında"-gözleri parıldıyor- "Bahse girerim son birkaç yılını seni becerdiğimde nasıl olacağını hayal ederek geçirmişsindir."

"Affedersiniz?" Damarlarımda dolaşan ihtiyaç ürpertisini görmezden gelerek çenemi uzatıyorum. "Sanırım gitmeniz

gerekıyor."

Bacaklarını daha geniş açıyor ve kalçalarının arasındaki çadır hatırladığımdan daha büyük görünüyor. Karnımda bir sıcaklık tsunamisi oluşuyor. Yanaklarım yanıyor. Parmaklarını şıklatıyor ve bakışlarımı yüzüne doğru kaldırıyorum. Dudaklarının kıvrımını gördüğümde, tam olarak ne düşündüğümü bildiğini anlıyorum.

"Gerçekten gitmemi istiyor musun?" Omuzları şişiyor ve sanki içinde derisini dolduran ve dışarı fırlamakla tehdit eden bir hayvan varmış gibi gözle görülür şekilde büyüyor. Gözleri parlıyor. "Söyle ve gideyim."

Ve eğer yaparsa, parayı alamayacağım. O zaman işime ne olacak? Sanırım bana bunu hatırlatmadığı için minnettar olmalıyım. Gerçi hatırlatmasına da gerek yok, boşlukları kendim doldurabileceğimi düşünürsek. Ne kadar akıllıca değil mi? Sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi davranıyor, oysa benim yok. Ve bunu yüksek sesle söylemeden. Aargh! Parmaklarımı yumruk yapıp ona ters ters bakıyorum.

Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Bunu hayır olarak mı kabul ediyorum Starling?"

Ve bu lakaptan hem nefret ediyorum hem de seviyorum. Gerçek olmayan bir yakınlığı ima ediyor. O öpücük hariç. Şimdi onu da etkilediğini itiraf ettiği bir öpücük. Ondan duymayı beklemediğim bir şey.

"Eee?" Parmaklarını göğsüne vuruyor. "Evet mi hayır mı?"

Nathan

"Ben... Ben bunu kabul edemem." Önündeki tepside duran yüzüğe, sonra da bana baktı. "Kabul edemem."

Bana gitmemi söylemeyeceğini itiraf ettikten sonra, üstünü değiştirmesini ve bana eşlik etmesini istedim. Ona nereye gittiğimizi söylemedim. Fırını açması gerektiği yönündeki itirazlarını da geri çevirdim. Pazartesi günü sabah 11'de açacaktı ve ben de onu hazırlık için yeterli sürede geri getireceğime söz verdim. Pazartesi günü çalışmasına gerek yok. Gözlerinin altındaki koyu halkaların büyüklüğüne bakılırsa, o gün izin alıp yatakta kalmalı. Bundan ona bahsetmeyeceğim. Bahsedersem, sırf bana inat olsun diye çalışma saatlerini uzatacağından eminim.

Ama bu evlilik işini yapıyorsam, düzgün yapacağım. Ve o bir yüzüğü hak ediyor. Benim olduğunu ilan eden bir şey. Sertleşiyorum. Hayır, yüzüğü onun seçmesi için ısrar etmemin nedeni bu değil. Büyükbabam bu ilişkinin geçerliliğine inansın diye, ki bu benim CEO olduğumu onaylaması için çok önemli. Evet, hepsi bu. Büyükbabamın CEO olmasını istememin tek sebebi buydu.

Londra'daki kuyumcu, bizim için özel bir görüntüleme yapmak üzere sabah erkenden dükkânını açtı.

Önüne konulduğundan beri gözünü ayırmadığı yüzüğe uzandım. Önce merakla, sonra özlemle baktı, sonra diğer seçenekleri görmek istediğini söyledi. Ama bakışları sürekli bu yüzüğe takılıyordu. Bunu asla kabul etmedi. Sonunda onu elime alana kadar bakışlarını ondan kaçırmaya devam etti. Şimdi kuyumcunun bibliyofil üçlemesi dediği yüzüğe bakıyor; geçmişimizi, bugünümüzü ve geleceğimizi temsil eden birbirine kenetlenmiş üç platin banttıan oluşan bir yüzük. Bana sorarsanız çok saçma. Ama yüzüğün ortasındaki zümrütten etkilendiğini biliyorum; zümrüt, yüzükte üst üste bindirilmiş iki 'V' şeklinden oluşan açık bir kitabın sayfaları arasından yükseliyor gibi görünüyor.

Avucumu uzattım. Tereddüt ediyor, sonra yavaşça elini benimkine koyuyor. Yüzüğü parmağına kaydırıyorum. Bir saniye boyunca ikimiz de ona baktık. Parmakları titriyor. Avucunun arkasına bir damla nem düşüyor. Başımı kaldırıp baktığımda kirpiklerinin gözyaşlarıyla diken diken olduğunu görüyorum.

"Sorun nedir?"

"Bu çok güzel." Yutkunuyor.

"Sen çok güzelsin."

Çenesi titriyor; duygularının üstesinden gelmiş gibi görünüyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tabii ki biliyorum."

"Bu yaptığınız her neyse gerçek değil." "Tabii ki gerçek."

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor ve gözlerinin kenarından bir gözyaşı damlası daha süzülüyor. Kendimi durduramadan eğilip onu öpüyorum. Donup kalıyor. Tuzun tadı damağımda kayıyor.

Boğazımı temizliyorum. Bunu ona değer verdiğim için yaptığımı, ondan uzak kaldığım onca zaman boyunca onu düşünmekten hiç vazgeçmediğimi söyleyebilirdim; ama on sekizinci yaş günündeki o öpücüğü hiç unutmadığımı söylediğim için hâlâ kendime lanet ettiğimden, ağzımı açtığımda ağzımdan çıkanlar

"Sen Davenport Group'un CEO'sunun nişanlısısın, bu beklenen bir şey."

Yüz hatları düştü. Elini benimkinden çekiyor. "Tabii ki öyle."

"Büyükbabam başka türlü ilişkimize inanmazdı."

"Doğru." Çenesini indiriyor. Yeşil gözleri, göz kapaklarını ağırlaştıran bir duyguyla bulanmış. Duruşundaki kamburluk yorgunluğunu gösteriyor. Tamamen kederli. Ve lanet olsun, eğer bu beni kızdırmıyorsa. Bunu ben yaptım.

Bunca yıldır gizliden gizliye arzuladığım kadın o. Rüyalarımnda her zaman gülümseyen ve etrafı pırıl pırıl altın bir parıltıyla çevrili görünen kadın. Parmaklarının sikime sarıldığını hayal ettiğim kadın. Ayrıca, ağzını. Ve boğazında olmayı. Ve- Hayır, oraya gitmiyorum. Uslu durmaya çalışırken olmaz. Ayrıca, Ben'in küçük kız kardeşi. Düşüncelerimi sansürlemeye çalışmamın sebebi. Ve başarısız oldum. Ama onun hayallerini gerçekleştirmeyi ona borçluyum. Bu aynı zamanda, dudakları şu anda olduklarının tam tersi yönde kıvrılmış bir şekilde onu mutlu etmek anlamına da geliyor. "Vanilyalı mı çikolatalı mı?"

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. "Pardon? Ne demek istiyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım. Yanlış bir şey söylemedim, değil mi?

Tabii o bunu şu anlama geldiğini düşünmediyse... oh.

Aha! Başımı eğiyorum. "Cinsel tercihlerini sorduğumu düşünmedin, değil mi?"

Yüz hatları kırmızının ilginç bir tonuna dönüşüyor. "Neden daha yüksek sesle bağırıyorsun, böylece tüm mağaza duyabilir?"

"Eğer istediğin buysa." Sesimi yükseltiyorum. "Vanilya mı tercih edersin yoksa-"

Elini ağzıma kapattı. "Kapa çenenin, söylediklerimde ciddi olmadığımı biliyorsun."

Dilimi çıkarıp parmaklarını yalıyorum. Onun tadı yoğunlaşıyor ve vücudumdaki tüm kan boşalıyor gibi görünüyor

Kasıklarına doğru. Nefes alış veriş düzenleniyor. Göz bebekleri büyüyor. Daha da yakınlaşıyor ve ben onu kendime çekip ağzımı onunkinin üzerine kapatmak istiyorum. Parmaklarımı boynuna dolamak ve dudaklarını tahrip ederken, dilimi onunkinin üzerinde kaydırırken ve özünü içerken onu yerinde tutmak istiyorum... Ama yapmayacağım çünkü... Ben. Onunla evlenmemin tek nedeni içinde ona yardım edebilmek. Böylece ona Davenport ailesinin adını verip hayatını düzene sokabilirim. A-n-d...

Ben buna saçmalık derim. Eğer isteseydim, borçlarını ödemesi için ona para verebilirdim, böylece işini yeniden canlandırabilirdi, ama ben bu konuda bencilim. İstedğim... bu birkaç hafta... Belki, eğer şanslıysam, ona karım diyebileceğim birkaç ay. Aramızdaki şey gerçekmiş gibi davranarak. Onu yakınımda tutmak ve içimdeki özlemi dindirmek. Ama onunla asla yatmayacağım. Bu sahte evliliğin gerçeğe dönüşmesine izin veremem. Bu durumda Ben'le ne yapacağım? Onun küçük kız kardeşini beceremem. Onun iyiliğini bana emanet etmişken olmaz.

Elimi indiriyorum ve geri çekiliyorum. "Soruya cevap vermedin."

"Ne?" Göz kırıyor.

"Vanilya mı çikolata mı?"

Kaşları çatıldı. İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum. "Yani, hangi dondurma çeşidini tercih edersiniz, tabii ki."

"Oh." Yanaklarındaki kızarıklık boğazına ve dekoltesine doğru akıyor. Yakası V şeklinde kesilmiş pembe bir kazakla bir kot pantolonun içine omuz silkmesi için ona yeterince zaman verdim. O muhteşem göğüslerin arasındaki gölgeyi ima etmeye yetecek kadar.

Bakışlarının çenesinin altına kaymasına izin vermemeyi başardım ama şimdi, göğüslerinin arasındaki vadiye yayıldığı yere kadar kızarıklığını takip ediyorum. "Aklının çukurda olması benim suçum değil."

Görüş alanımda parmaklarını şıklatıyor. Çenemi kaldırıyorum ve onun bilmiş bakışıyla karşılaşıyorum. Yakalandım. Ayrıca, ona yaptığım hareketin aynısını yaptı. Tuş, ufaklık. Bu raundu onun kazandığını kabul ederek kendime bir kıkırdama izni veriyorum.

Kokluyor, sonra yüzüğümü taşıyan sol eliyle saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. Belki de bu sefer ben kazanmışımdır? Bakışlarını tutuyorum ve kafamı çevirmeden mücevher tezgâhının arkasında duran adama doğru başımı sallıyorum. "Bunu alacağız."

"Ben çikolatalı, vanilyalı ve ballı fıstıklı alacağım." Arkasında dondurma kovalarının sergilendiği vitrinin üzerinde asılı duruyor. "Fıstık ezmesi, serpme ve çilekli pop-tart."

İrkildim. "Arkanda bir şey bıraktın mı?"

"Hmm"-bir parmağını yanağına bastırıyor-"şimdi sen söyleyince, buna biraz wasabi bezelyesi eklemeliyim."

Kaşlarımı çattım. "Wasabi bezelyesi?" "Biraz da patates cipsi." Midem bulanıyor.

"Ve balzamik sır."

Bakışlarım genişliyor. "Balzamik mi dedin-"

Bir kahkaha patlattı.

Neden, şu arsız maymun! Ona ters ters bakıyorum.

"Bunun için senden intikam alacağım, biliyorsun değil mi?"

Skylar

Evet, tüm bu yüzük işini haber vermeden üzerime yıktığı için ondan kesinlikle intikam alıyorum. Bana hiçbir şeyden bahsetmemiştir, ta ki üzerinde dünyaca ünlü bir kuyumcunun adı yazan butiğe girene kadar

-O kadar özel ki, tüm dünyada sadece bir şubesi var ve o da bu şehirde. Ve o zaman bile, ne yapmak üzere olduğunu fark etmemiştim. Ta ki tezgâhın arkasındaki adam, üzerinde yüzük olan kadife bir tepsiyi bana doğru kaydırana kadar. İşte o anda anladım. Ve o zaman bile onu azarlayamadım çünkü halka açık bir yerdeydik. Muhtemelen bunu hesaba katmıştır, benim gibi terbiyeli bir insan.

Yüzük seçmeden ayrılmaya kararlı bir şekilde maskaralığa devam ettim. Ama o özel parça önüme konduğunda anladım. Ve bildiğimi göstermemeye çalıştım. Ama o yine de fark etti. Hatasız bir şekilde yüzüğe uzandı ve parmağıma taktığında çok doğru hissettirdi. Hem yüzük hem de adam ve...

Gah! Bunların hepsi yanlış. Bu adamı ve onun yüzüğünü takmanın nasıl bir his olduğunu düşünmemeliyim.

Parmağım. Ona aitmişim gibi hissediyorum. Bunların hepsi yapmacık, yapmacık, sahte bir ilişki. Adamı çok az tanıyorum, tüm düşünceleri aklımdan çıkaracak şekilde öpmesi dışında. Parmak uçlarıma, saç diplerime, kirpiklerimin kenarlarına kadar hissedebileceğim bir şekilde dudaklarımı ısırdı ve... Şimdi duracağım. Dilimi külahımdaki dondurma yığınının etrafında döndürüyorum. Trafikte ilerlerken bana yandan bir bakış atıyor.

Kendisi için dondurma almayı reddetti ve tatlı olan her şeyden nefret ettiğine dair bir şeyler mırıldandı. Eğer şekerli bir şey yerse, muhtemelen cehennem ateşinin tüm gücüyle yandığına şüphe olmayan dökme demir midesine çarptığında karamelize olurdu.

Umurumda değil. Höpürdetmek için daha fazla. Not: Donmuş şekerlememe olan minnettarlığımı da saklamıyorum. Özellikle de onun üzerindeki etkisini fark ettiğimden beri. Buzlu şekerimi her yudumladığımda, koltuğunda kayıyor. Şimdi, özellikle büyük bir yudum yuttuğumda ve boğazımın arkasından minnettar bir ses çıkardığımda, gaza basıyor. Araba ileri fırlıyor. Yanımızdaki araçlardan korna sesleri yükseliyor.

"Starling, tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diyor sert bir sesle.

Bir heyecan titremesi omurgamı sıkıştırıyor. "Moi?" Yüzümde masum bir ifade olduğunu umduğum bir ifadeyle ona dönüyorum. "Ne yaptım ben?" Bakışlarımı genişletiyorum, sonra ağzımı açıyorum ve artık erimekte olan karışımın üstünü tamamen sarıyorum.

Burun delikleri açılıyor. Bakışları her zamanki gibi ağzımda ve jestim onu kesinlikle etkiliyor, çünkü göğsü inip kalkıyor. Bir kısmı çenemden aşağı akıyor. Çenesini düzeltiyor, sonra dönüş şeridine geçiyor. Kornalar çalıyor ve lastik gıcırtiları duyuluyor.

"Sen delisin," diye bağıriyorum.

"Hiçbir fikrin yok." Bir sonraki sapağa girdi, birkaç dakika daha sürdü, sonra tekrar döndü. Biz bir

Arabayı yolun kenarında durdurduktan sonra bana döndü. "Küçük pembe dilinle, höpürdeterek yutkunmanla beni delirtiyorsun ve bunu sen de biliyorsun."

"İ-"

Elini kaldırır. "Bana yalan söyleme."

Gözlerimi kaçırıyorum, sonra dondurma eridiği için ve onu ziyan etmek istemediğimden, damlaları yakalamak için dilimi tüm dış yüzeyde gezdiriyorum.

İnliyor.

Ona bir bakış attığımda yüzünün öne dönük olduğunu ve burun kemiğini sıkıldığını görüyorum. Ayrıca nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Lanet", "kanlı" ve "cehennem" kelimelerini yakaladım. Tamam o zaman.

Külahın üzerine çöküyorum ve o da bacaklarının arasındaki boşluğu genişletiyor. Bakışlarımı kasıklarına indiriyorum ve yemeyi unutuyorum. Dondurma külahından daha çok yalamak ve yutmak istediğim bir şey varsa, o da devasa kalçalarının arasında uzanan kalın çubuk benzeri uzantı olurdu. Dondurmanın bir kısmı parmaklarımdan aşağı kayıyor ve kot pantolonumun üzerine düşüyor.

"Hayır, hayır, hayır." Çantamdan bir peçete alıp kalçamdaki lekeyi sildim, sadece elimin ucuyla ve dondurmanın geri kalanı parmak eklemlerimden aşağı sızarak kotuma doğru ilerledi.

Kalçama çarpmadan önce uzanıyor, kalın parmaklarıyla ön kolumu çevreliyor, kendine doğru getiriyor ve elimin arkasını yalıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Dilini parmaklarımda üzerinde gezdirmeye devam ederken keskin bir nefes alıyorum, sonra ağzını külahımın etrafına kapatıyor ve dondurmanın geri kalanını ısıyor. Ancak o zaman bana bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve aramızdaki boşlukta bir şeyler cızırdıyor. Çiğneyip yuttuktan sonra yavaşça doğrulurken hava yoğunlaşıyor.

Öne doğru eğiliyorum, ağzım onunkinin önüne gelene, nefeslerimiz birleşene ve kirpiklerimiz birbirine dolanana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Gözlerinin kenarlarından yayılan kırışıklıkların tek tek çizgilerini sayana kadar. Bir gözündeki altın benekleri ve diğer gözündeki gümüş kıvılcımları ayırt edene kadar. Büyüleyici, unutulmaz, çarpıcı. Çok farklı. Ve biraz da rahatsız edici.

Bu adamın derinlikleri var, herkesten sakladığı yanları var ve ben onlara ulaşmak istiyorum. Dünyaya karşı koyduğu duvarları yıkmak istiyorum. Savunmasını paramparça etmek istiyorum. Onun soğuk dış görünüşünü aşmak istiyorum. Onu heyecanlandırmak istiyorum. Bu yüzden onu etkilediğini bile bile dondurmayı yalayarak onunla alay ediyorum - ki bu bir sürpriz. Bunu kullanmak zorundayım çünkü ona karşı her türlü avantajı kullanacağım.

Benden uzun, benden güçlü, dünyayı daha çok görmüş, daha tecrübeli ve bu durumda üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyor. Belki de öyledir... Şimdilik. Bu beni kendi gündemine çekmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor. Bu, onun derisinin altına girmeye çalışırken biraz eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Ağızına bakıyorum ve dudağının bir tarafı kıvrılıyor. O d u d a k büküşü bu kadar çekici olmamalı. Yemyeşil alt dudağının hatlarını çizmek ve ince üst dudağını ovmak istememe neden olmamalı. Kendimi ona atmak istememe neden olmamalı. ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Olmamalı- Penceresine vuruluyor.

İrkildim. Duraklıyor, bakışları yüzümü delip geçiyor, ta ki yavaşça dönene kadar.

Üniformalı bir park görevlisi ona camını indirmesini işaret ediyor. Nate indirdiğinde aramıza bakıyor. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Boğazımı temizliyorum.

Nate'e ters ters bakıyor. "Park yasağı olan bir bölgedesiniz, efendim."

Nate çenesini salladı. "Bunun için üzgünüm." Adama yarım bir gülümseme gönderir.

Göz kırpıyorum. Yarım bir gülümsemeydi, ama yine de dudaklarını yukarı kaldırdı, bu ondan aldığımdan daha fazlasıydı. Yarım gülümsemeleri saymazsan tabii. Yemin ederim, eğer yaptığım son şey buysa, bu adamdan tam bir sırtış ve tam bir gülümseme alacağım.

Park görevlisi başını sallar. "Şimdi devam etsen iyi olur."

"Elbette." Nate başını sallar, sonra camını açar ve arabayı yola çıkarır. Aşağı doğru sürer, sonra bir sonraki kavşaktan döner ve tekrar ana caddeye çıkar. Daha önce sapmış olduğu ana yola geri dönene kadar trafiğin akışını takip ediyor. Fırınıma varana kadar sessizlik içinde yol alıyoruz.

Durduğunda, arabanın kapısını açmak için tutamağa uzandım.

"Starling, hakkını ödemedin," diye gürlüyor.

"D-d-d-ue?" Kekelediğim için kendime lanet ediyorum. Ondan korkmuyorum. Nathan bana asla zarar vermez. Aslında, onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Her zaman öyleydim. Onu ilk gördüğüm andan beri beni koruyacağını biliyordum. Ve bu sadece eski bir denizci olduğu için değil. Onda sağlam bir şey var, beni ona güvenmeye davet eden ama aynı zamanda beni heyecanlandıran bir şey. Bu kombinasyon bana, eğer yardıma ihtiyacım olursa, onun yanımda olacağını söylüyor.

Kardeşimin en iyi arkadaşı olmasına şaşmamalı. Ben'le birlikte görevde olsaydı çok daha rahat olurum. Yardıma ihtiyacı olduğunda onu destekleyeceğinden emin olurdu. Ben'i güvende tutmak için her şeyi yapardı. Ama Ben'e hiçbir şey olmayacak.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Turunu tamamlayıp geri dönecek ve hayatının aşkıyla evlenip bir sürü çocuk sahibi olacak.

Giderken dalgın görünüyorsa ne olmuş? Bu normal. Yeni keşfettiği bir aşkı geride bırakıyordu; bu yüzden üzgün görünüyordu. Ne olmuş duymadıysam?

Her zamanki gibi ondan sık sık haber alıyor musun? Muhtemelen boş zamanlarını kız arkadaşını aramak için kullanıyordur. O tecrübeli bir denizci. Odaklanacaktır. Her şeyi geride bırakıp elindeki işe odaklanacaktır. Görevini yerine getirecek ve ben farkına bile varmadan geri dönecek. Evet, dönecek.

Nathan'a döndüm. "Yani, araba kullanırken dikkatini dağıttığım için mi?"

Yavaşça başını sallıyor.

"Bu benim hatam değil," diye itiraz ediyorum.

"Oh?" Doğaüstü bir şekilde hareketsiz kalıyor. O kadar hareketsiz ki, avını işaretleyen bir yağmacı gibi, avının kaçmasına izin vermeyeceğini çok iyi biliyor. Karnımda bir elektrik akımı kıpırdanıyor. Beklentinin heyecanı sinir uçlarımda kıvılcımlar çıkarıyor. Kapıya doğru uzanıyorum ve o beni durdurmuyor. "Gerçekten." Başımı sallıyorum.

"Benim hatam değil.

Dondurma külahımı yaladım. Eminim onun yerine başka bir şey hayal ediyordun, ha?"

Bakışları genişliyor ve o uyumsuz gözlerin derinliklerinde bir şeyler kıvılcımlanıyor, ama o bunu engelliyor. Dudakları kıvrılıyor. "Benim yaratıcı güçlerim seninkiler kadar gelişmiş değil. Belki de hayallerinin gerçekleşmesini isteyen sensin."

Bakma sırası bende. Şimdi, bu bana karşı durumu tersine çevirmenin bir yolu. Kardeşimin en iyi arkadaşını hafife almasam iyi olur.

"Peki ya söylediklerinizde doğruluk payı olduğunu söylersem?"

"O zaman derim ki, daha senden alacağım var. Ayrıca ben her zaman aidatımı alırım."

"Senden şüphem yok, ama"- önce arabaya, sonra ona bakıyorum- "önce beni yakalaman gerekecek."

Kapıyı itip açtım ve dışarı atladım.

Nathan

Dairesine çıkan merdivenlere doğru koşuyor. Kendi kapımı iterek açıyorum ve yavaş bir tempoyla onu takip ediyorum. Çünkü ona avantaj sağlamak istiyorum. Ayrıca, farkında olmayabilir ama burada kontrol bende. Cadaloz o donmuş tatlıyı yalayarak benimle alay etmiş olabilir ve itiraf ediyorum, bundan tahrik oldum. Ama o da tahrik olmuştu. Bunu koltuğunda kıpırdanmasından, kalçalarını sıkmasından, boynunun dibindeki nabzın şiddetinin artmasından, omuzlarının inip kalkmasından anlayabiliyordum. Benim tepkimi nasıl izlediğini ve kendisinininkinin benimkini nasıl yansıttığını.

Birbirimizi etkiliyoruz ve gerçek bu. Ayrı kaldığımız yıllarda bunu inkâr etmeye çalışmış olabilirim ama öpücüğüme verdiği yanıtı asla unutmadım. Kollarımda nasıl hissettiğini asla unutamadım. Onun düşünceleri aklıma gelmeden uyanmadığım tek bir sabah bile olmadı. Onu tekrar tadabilmeyi dilemediğim tek bir gece bile geçmedi. Aramızdaki kimya aklımlı başımdan aldı. Beni özlemle doldurdu, yıllar geçtikçe büyüyen bir özlem.

Yıllardır. Onu takip edeceğime hiç şüphe yok. Merdivenleri tırmanıp dairesine ulaşacağım ve kapıyı itip açacağımdan hiç şüphe yok - ki bu arada kapıyı kilitlememiş.

İçeri giriyorum ve kapının arkamdan boşlukta yankılanan bir sesle kapanmasına izin veriyorum. Bu ona burada olduğumu ve onu bulmaya gittiğimi yeterince haber verecektir. Başımı kaldırıp havayı kokluyorum - belki de hayal görüyorum ama taze pişmiş ekmek kokusunun altında onun tatlı kiraz çiçeği kokusunu alabiliyorum. Kokuyu banyo kapısına kadar takip ediyorum ama kapıyı itip açtığımda orada olmadığını görüyorum.

Gözlerimi kırıştıyorum, dönüp etrafı inceliyorum, sonra derin bir nefes alıp ciğerlerimi Skylar'la dolduruyorum. Tahmin edilebilir bir etkisi var - kalçalarım sertleşiyor, kasıklarım sertleşiyor ve aletim pantolonumun kısıtlamasına karşı bıçaklanıyor.

İçimdeki o özlem kabarıyor ve tam anlamıyla bir arzuya dönüşüyor. Onun bir tadına bakmak için neler vermezdim. Dudaklarını bir kez yalamak, arkasındaki şeftaliyi bir kez ısırarak, yumuşak göğüslerini bir kez sıkmak. Lanet olsun. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için parmaklarımı yumruk yapıp başımı sallıyorum. Bu sefer etrafa baktığımda stüdyonun uzak tarafındaki kapıyı fark ediyorum. Gözden kaçırmış olmalıyım çünkü ahşap işçiliğinin içine karışmış. Ama hafif aralıktı, bu yüzden şimdi fark ettim. Ona doğru yürüyorum, çekip açıyorum ve küçük bir sahanlığa çıkıyorum.

Merdivenden çatıya çıkıyorum ve onu çıkıntıda oturmuş, bacaklarını sarkıtmış halde buluyorum. Etrafımızda şehir yayılıyor. Yanına gidip oturuyorum, bacaklarımı iterek onu taklit ediyorum. Birkaç saniye sessizce oturduktan sonra arkasını dönmeden "Beni buldun" dedi.

"Zor olmadı."

"Senden saklanmıyordum; tam olarak değil." Omzunu kaldırıyor.

Sessizce oturuyoruz ve ondan yayılan gerginliği görmezden gelemiyorum. "Endişelenmene gerek yok; hiçbir şey yapmayacağım... En azından senin istemediğin bir şey."

Nefesini dışarı üflüyor. "Ben de bundan korkuyorum. Bu... aramızdaki şey... Zamanla azalmadığı açık."

"Olmadı," diye katılıyorum.

"Sadece daha da güçlendi."

"Güçlendi."

"Söylediğim her şeye katılacak mısın?"

"Sadece şu an için ve sadece duymak istediğim şeyleri söylediğin için."

Ellerini havaya kaldırır. "Çıldırıtcısın." "Ve hala bana borçlusun."

"Oh." Şaşırmış görünüyor. "Benden ne istiyorsun?"

Elimi uzattım. Tereddüt ediyor, sonra yavaşça sol avucunu benimkinin içine yerleştiriyor. Başparmağımı bir saatten kısa bir süre önce oraya yerleştirdiğim yüzüğün üzerinde gezdiriyorum. Doğru görünüyor. Ona aitmiş gibi görünüyor. Ve o da bana ait. Ben'e kız kardeşine göz kulak olacağıma söz verdim. Ve bunu yerine getirebilmemin en iyi yolu bu. Avucunu ağzıma götürüp yüzüğü öpüyorum. "Benimle evlenmeni istiyorum. Sana bakmama izin vermeni istiyorum. Sana hak ettiğin her şeyi vermeme izin vermeni istiyorum."

Elini benimkinden çekti, ben de bıraktım. Elini kucağına koyuyor ve çatıların üzerinden dışarı bakıyor. "Keşke burada olsaydı." Yutkunuyor.

"Ben de öyle."

"Öğrendiğinde mutlu olacağını düşünüyor musun?" "Bence... Sen mutlu olursan o da mutlu olur," diye teklif ediyorum.

Yarı güler. "Onun iznine ihtiyacım olduğundan değil, ama onayını almak isterim."

"Kendiniz ve işiniz için doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmanızı isterdi," diye mırıldandım.

Bana döndü. "Neden bana iyi davranıyorsun?"

"Neden olmayayım ki?"

"Bu kadar hoşgörölü olmana alışkın değilim. Neredeyse hoş. Senin böyle bir adam olduğunu düşünmemiştim."

"Ama o zaman beni iyi tanımıyorsun, değil mi?"

Bakışlarımız buluşuyor ve aramızda her zaman var olan o bağ canlanıyor.

"Bunun için ikimiz de suçluyuz. Kendimi sana attığım için çok utandım. Ben'e olanları hiç anlatmadım. O günden sonra ona seni de hiç sormadım. Ne zaman ziyaret için eve geleceğinden bahsetse, orada olmadığımından emin oldum."

"Ve eve davetlerini kabul etmemek için elimden geleni yaptım. Ama hayır diyemediğim zamanlar oldu. Seninle karşılaşmaktan korkar, karşılaşmadığımda da hayal kırıklığına uğrardım."

"Ve şimdi, işte nişanlandık." Yüzüğüne bakıyor.

"Ve sen de fırını kurtarmak için para bulacaksın."

"Doğru." Yutkunuyor.

"Evlenir evlenmez para hesabına yatırılacak."

"Bu da-" "Bir hafta

içinde olacak."

"Bu kadar çabuk mu?" Çenesini yukarı kaldırıyor. "Ben... Ben biraz daha geç olabilir diye düşünmüştüm... Bir ay ya da üç ay sonra belki?"

"İşiniz nakit olmadan bu kadar uzun süre ayakta kalabilir mi?"

Başını sallıyor.

"Bu yüzden, mümkün olan en kısa sürede bunu yapmamız en iyisi, değil mi?"

Skylar

"Gelecek hafta mı?" Zoey dehşet içinde bana baktı.
"Haftaya mı evleniyorsun?"

"Öyle görünüyor." Sp1cy Booktoks -yeni denediğim kitap
şeklindeki tatlı- tepsisini fırına sürüyorum ve düzeliyorum.

"Ve sen burada durmuş yemek mi
pişiriyorsun?" "Pişiriyorum," diye
belirttim.

Avucunun içiyle havayı kesiyor. "Doğru anlamış mıyım;
sana evlenme teklif eden o adamla mı evleneceksin?"

"Genelde işler böyle yürür." Yarı gülümserim.

"Üzgünüm, şaşırdım ve kafam karıştı, hepsi bu."
Şakağını ovuşturuyor. "Son konuştuğumuzda, bunu
yapacağından emin değildin. Onunla evlenmek konusunda
fikrini değiştiren ne oldu ve doğru şeyi yaptığından emin
misin?"

İçinde bulunduğum durumu bilen tek kişi Zoey. Yaklaşan
düğünümle ilgili diğerlerine güvenmediğimden değil ama

kanlı detayları kimseye anlatmaya hazır hissetmiyorum. Harper şef olarak çok uzun saatler çalışıyor, onu nadiren görüyorum. Grace'in televizyon kariyeri o kadar yoğun ki, bırakın kendini, kimseye ayıracak vakti yok. İşi sayesinde özel hayatı olan tek kişi Zoey. Bu da demek oluyor ki, hayatımda olup bitenlerle ilgili onu rahatsız etmekten çekinmiyorum.

Diğerleri ona ilk benim söylediğimi öğrenince bundan hoşlanmayabilir ama onu en uzun süredir tanıyan benim ve konuşup olanları paylaşabileceğim birine ihtiyacım var. Fırının karşısındaki küçük adaya doğru yürüyorum ve bir bardak suyumu alıyorum. Bir yudum alıyorum, daha çok düşüncelerimi toparlamak için, sonra ona dönüyorum. "Bana öyle olduğumu söylemeni umuyordum," diye itiraf ediyorum.

Solucan şeklindeki yeşil renkli keklerden birine uzanıyor.

Denemekte olduğum yeni bir tatlı daha. "Adı Kitap Kurdu."

"Oh, bu güzel bir isim." Gülüyor.

"Devam et." Tepsiye doğru başımı salladım. "Dene ve bana ne düşündüğünü söyle."

Bir tane koparıp bir ısırık alıyor, sonra gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım, tadı sanki-"

"-karamel, nane ve bitter çikolata, üzerine Antep fıstığı ve krema."

Çiğniyor, yutkunuyor, sonra gözlerini açıp bana hülyalı hülyalı bakıyor. "Pencere kenarında bir koltuğa kıvrılıp bir kitap okuyasım geliyor, üzerime bir battaniye çekip okuyasım geliyor."

"Değil mi?" Ellerimi çırpıyorum. "Tatlar seni kitapsever bir yolculuğa çıkardığı için çok mutluyum."

"Ama cidden, bu kek efsane."

"Teşekkürler." Ona ışınlanıyorum.

"O kadar iyi ki, neden daha fazla insan satın almak için kapıları aşındırmıyor anlamıyorum."

"Sanırım pazarlama konusunda daha akıllı davranmam gerekiyor. Sosyal medyayla ilgilenmesi için birini işe almalıyım ve

Ayrıca reklam için de biraz para ayırdık, bu da demek oluyor ki-"

"Bunun için bütçeye ihtiyacın var." Parmağını yanağına vuruyor. "Sanırım bu da daha önce sorduğum soruyu yanıtlıyor."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "İnsanlara fırınından bahsetmek için paraya ihtiyacın var."

Ve Hugo'ya bakmak için.

"Ve bunu daha fazla borca girmeden önce yapmalısın" diye beni uyarıyor.

"Para kazanmak için paraya ihtiyacın olduğunu kim söylediye, neden bahsettiğini biliyordu, değil mi?" Bardağımı masanın üzerine koyuyorum.

"Para toplamak için başka yollar denediniz mi?"

"Bankalar beni geri çevirdi. Kredi notumun düştüğü düşünülürse şaşırtıcı değil. Başka ne yolu var ki? Eğer Nate teklifle gelmeseydi... Şu anda iflasımı ilan etmek istiyor olurdum."

"Kahretsin." Gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "İşlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Sizi sorunlarımla rahatsız etmek istemedim."

Bana doğru yürüdü ve omzumu sıktı. "Bunu söyleyerek arkadaşlığımıza hakaret ediyorsun. Bunun farkındasın, değil mi?"

Kızardım. "Öyle demek istemedim."

"Evet, öylesin. Sorunlarını onlarla paylaşmazsan arkadaşlar ne işe yarar? Bize hep yardım ediyorsun ama kendin hakkında hiç konuşmak istemiyorsun."

"Bu doğru değil." Ayaklarımı kaydırıyorum.

"Evet, öyle. Korkunç eski sevgilim benden ayrıldığında, evime gelen ilk kişi sen oldun. Ve bana özel bir parti Macaron pişirmiştin. Hatırladın mı?"

"The Movin' On Macarons." Gülümsüyorum.

"Ve oğlum, hayatıma devam etmeme yardımcı oldular. Seçtiğiniz malzemeler içimdeki acıya hitap etti ve onu iyileştirdi."

"Ayrılıklarla ilgili karmaşık duyguları simgeleyen acı tatlı çikolata, yeni başlangıçları temsil eden limon kabuğu rendesi, duyguları yatıştırmak ve tatlılık getirmek için bal ve sakinlik ve rahatlama için papatya çiçeği vardı" diyorum hatırlayarak.

"Ve dokular... Kafamdaki gürültüyü kesiyor ve kendimi topraklamama yardımcı oluyor."

"Beklenmedik bir çıtırtı için Graham kraker kırıntıları, özgür hissetme duygusuna katkıda bulunmak için patlatılmış yabani pirinç, tuzlu bir ısırık için ezilmiş kraker parçaları, biraz baharat katmak için şekerlenmiş zencefil ve tabii ki zengin bir yoğunluk için bitter çikolata parçaları." Başımı salladım.

"Tabii ki"-gülüyor-"bunun çok açık olduğunu düşünüyorsun, ama gerçekten, doğru malzemeleri seçme ve hepsini kendine özgü bir şekilde bir araya getirme konusunda bir dahisin. Onu pişirme şeklin ve içine koyduğun tatlar kalbimi iyileştirdi ve kendimi gömdüğüm üzgün duyguların ötesine bakmama yardımcı oldu."

Yanaklarım ısındı. "Çok nazik davranıyorsun."

"Hayır, değilim. Sadece makaronların dokusu bile o kadar hafif ve havadardı ki, kalbimi kaldırdı ve hayatımın en güzel kısmı henüz gelmemiş gibi iyimser bir his bıraktı."

"Sana yardım etmelerine çok sevindim," diye mırıldandım.

"Sen olmasaydın ayrılığımı asla bu kadar çabuk atlatamazdım. Senin fırıncılığın ruha, bedenin hücrelerine hitap ediyor. İçindeki en temel içgüdülere nasıl hitap edeceğini biliyorsun-" Karnının alt kısmına dokunuyor. "Bu yüzden başarılı olacağınızı biliyorum. İnsanlar senin tatlılarını bir kez tattığında, her şeyini beğenecekler."

Çenemi indiriyorum. O haklı. İçimden bir parça, derinlerde bir yerde, iyi olduğumu biliyor. Bu benim egoistliğim değil. Çünkü tek istediğim yemek pişirmek. Ölçtüğüm, karıştırdığım ve yatıştıracığını, heyecanlandıracağını, sakinleştireceğini ya da sadece birinin merkezini bulmasına yardımcı olacağını bildiğim bir tatlı yarattığımda içimde canlanan bir şey var. Bir pasta

ruhunuza hitap eder. Kulağa hayali geldiğini biliyorum ama un, şeker ve yumurta karışımı her zaman bütünün parçalarından daha fazlası olmuştur. Kakao, otlar ya da esanslarla aşılandığında, bir lodos taşı, bir tılsım ya da bir tılsım gücüne bürünür - içinizdeki duygulara hitap eden mistik güçlerle donatılmış bir şey. Bir kilidin anahtarı gibi, varlığından haberdar olmadığınız bir yanınızı açar. Benim onunla yapmak istediğim gibi.

Onun kontrolünü çözmek istiyorum. Derisinin altına girmek istiyorum. Benimleyken mantıklı düşünme yetisini kaybetmesini istiyorum. Sınırları aşmasını ve ellerini benden uzak tutamadığını itiraf etmesini istiyorum. Bu yüzden dondurmaya yaptığım o küçük skeçte kendimi şımarttım. Bu yüzden arabadan kaçtım - beni takip edeceğini umarak (ki etti.) Beni kucağına atıp tokatlayacağını umarak - ki yapmadı ve ben bunu özlemiyorum. Hiç sahip olmadığın bir şeyi nasıl özleyebilirsin ki? Ayrıca kıcıma şaplak atmasını istemiyorum. Hem de hiç.

İçimde, fırıncı olarak geleceğime o kadar güvenen bir yanımda Zoey'nin bir şeylerin peşinde olduğunu biliyor.

Yeterince insan kek ve kurabiyelerimi tattığında, daha fazlasını isteyeceklerdir. Her zaman isterler. Sadece pazarlama oyunumu geliştirmem gerekiyor. Dolayısıyla, paraya ihtiyacım var. Bu da demek oluyor ki-

Omuzlarımı kamburlaştırdım. "Başka seçeneğim yok. Düşünü yapmak zorundayım."

Dudaklarını sıkılaştırır. "Dur bakalım, acele etmeyelim."

"Düşünmüyorum. Bunu enine boyuna düşündüm. Başka bir yolu yok." Bu, dün Nathan gittikten sonra nişan yüzüğümü çıkarmamı engellemedi. Düşüne kadar bir haftam daha var, hayatımı alt üst etmek üzere değilmişim gibi davranabileceğim, kalbimin sökülmesiyle sonuçlanacak bir şey yapabileceğim bir hafta. Sonunda ona aşık olacağım ve bu benim için kötü bitecek, ama bunu yapacağım çünkü insan hayalini gerçekleştirmek için bunu yapar. İnsan seçimler yapar ve zor kararlardan kaçınmaz.

"Senin adına Summer'a sormama ne dersin? Kocas\u0131 Sinclair \u00e7ok zengin ve-" Zoey s\u00f6ylemeye ba\u015fladı ama ben ba\u015fımı salladım.

"Arkada\u015flık denklemine parayı kar\u0131tırmayacağım. Bu, ilişkileri mahvetmenin en hızlı yoludur. Bunu herkes bilir."

"Ama hayatınızın en \u00f6nemli ilişkisine para kar\u0131tırıyorsunuz."

Haklı. "Aradaki fark, ben bu ilişkiye işlemsel bir ilişki olarak giriyorum. Yani, angajman kuralları önceden bellidir."

"Hmmm, aynı fikirde değilim, ama kararını verdiğini görebiliyorum." Dudaklarını büzüyor. "Ayrıca, insanlar daha azı için de evlenmişlerdir. Tarih, krallar ve prensesler arasındaki görücü usulü evliliklerle doludur, editörlüğünü yaptığım tüm romanslardan bahsetmiyorum bile. Mantık evlilikleri, zamana karşı direnen ve geleceği yeniden yazan aşk ilişkilerine dönüştü. Yani-" Bir omzunu kaldırıyor.

"Bir sorun var-" Ayaklarımı sallıyorum.

"Sadece bir tane mi?" Ses tonu eğlendirici.

Alay ediyorum. "Tamam, birden fazla. Ama en büyüğü ağabeyimin en yakın arkadaşı olması."

Çenesi düştü. "Sana bu teklifle gelmeden önce onu tanıyor muydun?"

"Bu yüzden bana bu teklifle geldi."

Kaşları çatıldı. "O-k-a-y, şimdi bazıları mantıklı gelmeye başladı. Bu adamın seni nasıl bulduğunu merak ediyordum. Ve neden sokaktan içeri girip sana evlenme teklif ettiğini."

"Bundan o da kazançlı çıkacak. Büyükbabası onun evlenmesini istiyor. Düğümü attığında, şirketinin CEO'su olarak onaylanacak."

"Aha. Yani ikiniz de bu maçtan kazançlı çıkıyorsunuz." "Öyle de denebilir."

"Ve daha önce tanıştınız, yani birbirinize tamamen yabancı değilsiniz."

"Öyle de olabilir." Uzaklara bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum.

"Skylar?" Avuçlarını kalçalarına vuruyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. On sekizinci yaş günümde öpücüğünün beni ne kadar etkilediğini, bunu kafamda kurduğuma kendimi nasıl ikna ettiğimi ama onunla tekrar karşılaştığımda öyle olmadığını fark ettiğimi ona hiçbir şekilde anlatamam. Onun yakınlığı nasıl da beyin hücrelerimi pelteye, kemiklerimi jöleye çeviriyor. Onun yanında olmak nasıl da tüm mantıklı düşüncelerimi unutup kendimi ona atmak istememe neden oluyor. O etraftayken hormonlarım So You Think You Can Dance'teki yarışmacılar gibi twerk yapmaya başlıyor. Onunla evlendiğimde ve onunla daha fazla zaman geçirdiğimde, cazibesine karşı çaresiz kalacağımdan ve ne isterse yapmaya hazır olacağımdan endişeleniyorum. Ki bu o kadar da kötü olmayabilir. Böyle düşünme.

Yüzüme bakmaya devam ediyor, sonra burnunu çekiyor. "Yani, sen kardeşinin en iyi arkadaşına karşı bir şeyler

hissediyor musun?" "Ona karşı bir şey hissetmiyorum."

Bana bakıyor.

Kızarıyorum, sonra başka tarafa bakıyorum ve bir sonraki deneysel tatlım için un ölçmeye başlayarak kendimi meşgul ediyorum.

"O zaman neden kızarıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, ona karşı 'bir şeylerim' var. Sadece çok yakışıklı olduğu için değil, aynı zamanda ağabeyimin ondan övgüyle bahsettiğini duyduğum için. Ben çocukken birkaç kez eve gelmişti ve ona karşı büyük bir aşk beslemiştim. O bilmiyordu. Sonra, on sekiz yaşındayken onunla tanıştım ve-" Dudaklarımı sıkıyorum.

"-ve?"

"Hiçbir şey." Yüz hatlarımdaki tüm duyguları yok ettim. "Bu teklifle dükkanıma gelene kadar onu bir daha görmedim."

"Neden Grace ve Harper ile konuşmuyoruz? Belki önerecekleri daha fazla fikirleri vardır."

"Dürüst olmak gerekirse onları rahatsız etmek istemiyorum."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. "Onlara evleneceğini söyleyeceksin, değil mi?"

"Elbette öyle. Gün sonuna kadar onlara mesaj atacağım ve-"

Kapı zili çalıyor. "Açsam iyi olacak." Doğruyu söylemek gerekirse, rahatsız edildiğim için mutluyum. Zoey'i seviyorum ama çok anlayışlı. Beni o kadar iyi tanıyor ki, onunla konuşmaya devam edersem, sahte güvenimin altında yatan şüphelerimi görecektir. Ve şu anda onlarla yüzleşmek istemiyorum. Normalde yapmak istediklerim konusunda kendine güvenen biri olarak, tüm bu Nathan'la evlenme işi o kadar çok güvensizliği yüzeye çıkarıyor ki başım dönüyor. Zoey'nin yanından geçip dükkânın önüne gidiyorum, tezgâhın diğer tarafında bir kadın duruyor.

Beni görüyor ve yüz hatları aydınlanıyor. "Sen Skylar olmalısın. Ben Rachel ve düğün planlayıcısıyım."

"O-k-a-y?"

Daha o birkaç kelime söylemeden, ne olacağını tahmin edebiliyorum. "Beni Nathan gönderdi."

"Öyle mi yaptı?" Zoey arkamdan yaklaştı. "Ben Zoey, Skylar'ın arkadaşısıyım."

"Harika, Skylar'ın gelinliğini seçmesini yardım etmek için tam zamanında geldiniz."

"Benim neyim?" Çenem düştü.

"Bunun biraz hızlı olduğunu biliyorum ama bir hafta içinde evleneceğinizi düşünürsek, Nathan düğünü bir araya getirme sürecine hemen başlamamı istedi."

"Öyle mi yaptı?" Kaşlarımı çatıyorum.

Başını sallıyor. "Sadece en iyisine sahip olmanı istiyor. Bu konuda çok kesin konuştu." Bakışları yumuşuyor. "Belli ki bu adam sana çok değer veriyor."

"Öyle mi?" Gözlerimi kırıştırdım, sonra avucumu ağzıma götürdüm ve Zoey'ye bir kenara çekilerek, "Hepsi rol icabı. Nathan insanları durumun doğruluğuna ikna etmekte iyidir. O

Ailesini evliliğin gerçek olduğuna ikna edebilmek için bunu yapmak zorunda."

Zoey bana bir bakış atıyor ama bir şey söylemiyor.

Rachel yüzünde şaşkın bir ifadeyle aramıza bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Zoey neşeyle, "Evet, tabii ki," dedi. "Gelinlikle ilgili bir şey mi söyledin?"

"Ki ben bununla ilgilenmiyorum," diye açıklıyorum.

İki kadın da dönüp bana bakıyor. Rachel'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Ama düğüne çok az kaldı-"

"Ve fırından çıkamayacak kadar meşgulüm." Elimi havaya kaldırdım. "Bence gitsen iyi olur."

"Oh, Nathan bana böyle söyleyeceğini söylemişti. Gelinlikleri size getirmemi söyledi."

"Ne demek istiyorsun?"

Zoey'e döndü. "Eğer arkadaşın kısa bir süreliğine tezgaha bakabilirse-"

"Yapabilirim-" Zoey başını salladı.

Ona ters ters bakıyorum ve o da ellerini kaldırıyor. "Üzgünüm, ama bunu yapmaya karar verdiysen, o zaman rolüne uygun görünmelisin, değil mi?"

Rachel dükkânın arka tarafını işaret ediyor. "Ara sokağa park edilmiş bir karavanımız var. Ve tüm elbiseler denemeniz için hazır. Tek yapmanız gereken oraya girip bir seçim yapmak."

Tereddüt ettiğimde, "Bir saatten fazla zamanınızı almaz. Değişiklikleri işaretlemek için elimizde prova uzmanlarımız var."

Bir nefes çekiyorum. "Ben hala-"

Rachel'ın gözleri parlıyor. "Ayrıca, elbiseler Karma West Sovrano orijinalleri."

Nathan

"Kilise düğünü yok." Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Ayrıca ailemi de davet etmeyeceğim."

"Oh." Arthur üzgün görünüyor. "Bu vesileyle tüm torunlarımın tek bir çatı altında olmasını umuyordum."

"Sen de davetli değilsin."

"Ne?" Bön bön bakıyor. "Öyle demek istemedin."

"Elbette istiyorum. Edward'a yaşattığın sirki gördüm ve bunu yaşamaya niyetim yok. Düğün tarihimi öne çekerek beni şaşırtmayacaksın, ihtiyar. Bunu kendi şartlarımla yapacağım."

"Ama-"

"Ya bu düğünü yaparsın ya da hiç yapmazsın." Bakışlarımı büyükbabama odaklıyorum. Davenport Group'un genel merkezindeki ofisimdeyiz. Ben de CEO'ya tahsis edilen köşe ofisin yanındaki ofisteyim. CEO'nun ofisi değil, ona bitişik olan ve ikisi arasında cam bir duvar bulunan ofis. Çünkü büyükbabam böyle çalışırdı. G- Pa, biz ona öyle deriz, sonuçlarına aldırmadan istediğini yaptıran kurnaz bir ihtiyardır.

Öksürüyor, sonra göğsünü ovuşturuyor. "Bu yaşlı adamı son dileklerinden birinden mahrum mu bırakacaksın?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Onda beni yedi yaşına geri döndüren şey ne? Ah, bir dakika. Yedi yaşımdayken, depresyonu çok kötü olduğu için yataktan çıkamayan annemi teselli etmekle meşguldüm ve ilaçları da işe yaramıyordu.

Tekrar öksürüyor ve bana yaralı bir bakış fırlatıyor.

Ben de ters ters bakıyorum. Ona çok benziyorum. Bu, entrikalarının yanına kâr kalmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Bana şaşkınlıkla baktı. Yetenekler listesine mükemmel oyunculuğu da ekleyin.

"Beni 'değerlendirmeye' göndermeden önce onunla birbirimizi tanıdığımızı bilmediğini iddia edebilirsin" - parmaklarımla hava tırnakları yapıyorum- "fırınına yatırım yapma potansiyelini, ama sen bile kabul etmelisin ki, buna inanmam için çok fazla tesadüf var."

"Masumiyetimi sana kabul ettirmeye çalışmayacağım. Ayrıca, onunla nasıl tanıştığının ne önemi var? Önemli olan hayallerindeki kadını bulmuş olman."

Biliyordum. Eğer bu onun suçluluğunun bir beyanı değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Önemli olan şu ki, evlenir evlenmez beni CEO olarak onaylayacak ve o ofisi bana vereceksiniz." Başparmağımı, benim alanımı yan taraftakinden ayıran cam duvara doğru saplıyorum.

"Önemli olan evliliğinizi tamamlamanızdır."

"Ne oluyor lan?" Dik dik bakıyorum. "Eğer bunu doğrulamana izin vereceğimi düşünüyorsan, bunu unutabilirsin."

Tiny başını G-Pa'nın yanından kaldırıp bana bakıyor. Ağız aşağı dönüyor. Kulakları hazırolda. Hoşnutsuzluğumu dile getirmemden memnun değil. Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da yanındaki adam kadar masum görünerek gözlerini kırptırıyor.

"Sorun yok oğlum." Arthur onun koca kafasını okşadı. "Nate'in içini dökmeye ihtiyacı var. Onu biraz rahat bırakalım. Evlenmeye karar verdiğinden beri biraz baskı altında ve sadece göstermelik bir evlilikle kurtulamayacağını fark etti. Bunun gerçek bir evlilik olması gerekiyor." Arthur çenesini bana doğru kaldırıyor. "Sahte bir ilişki bunu kesmez. Aradaki farkı anlayamayacağımı da sanma. Ahh, bana öyle bakma. Kanıta ihtiyacım yok." Bu sefer, havalı alıntılar yapıyor. "İlişkinizin gerçeği gözleri olan herkes tarafından görülecektir."

Vay be. Adamın yaşı ilerlemiş olabilir ama hâlâ çok zeki. Kulaklarımın ucu yanıyor ama yüz hatlarımı küçümseyen bir ifadeye büründürmeyi başarıyorum. "Skylar'la ilişkimin sahte olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Elbette hayır"-koltuğunda arkasına yaslandı-"ama mantık evliliği yapmayı düşünüyorsanız, bunu çok hızlı bir şekilde gerçek bir anlaşmaya dönüştürmeniz gerekecek."

"Peki neden sahte bir ilişki kurmayı düşünüyem ki?"

"Eminim değildir." Gözleri parlıyor. "Neden, bir süredir bu kıza karşı bir şeyler hissederken ve şimdi onunla tekrar karşılaşmışken... Eminim onu bırakacak kadar aptal değildir."

"Tabii ki değilim." Omuzlarımı yuvarlayıp ofisin etrafına bakıyorum. Burası sıcak mı? Telefonumu elime alıp asistanımı arıyorum. "Lütfen ısıtma sisteminin sıcaklığını düşürmesi için bakım ekibini çağırın." Aramayı sonlandırıyorum.

"Yani, anlaştık." Büyükbabam sırtıyor. Kendinden fazlasıyla memnun görünüyor. Ona istediğini vermeyi başardığımı çok geç fark ediyorum. Bu konuşmada üstünlüğün bende olduğunu sanıyordum ama belli ki değilmişim.

"Ne halloldu?" Yavaşça soruyorum.

"Altı gün içinde mezhepsel olmayan bir törenle evleneceksiniz."

"Mezhepsel olmayan bir tören mi?" Alnında bir kırıksıklık belirir.

"Bu sorun olur mu? Kilise düğününü mü tercih edersiniz?" Dudaklarımı büzdüm. Bu lanet olası etkinliğin formatına karar vermeden önce ona danışmalı mıydım? Muhtemelen. Ama bir şeyleri değiştirmek için artık çok geç. Hem zaten gerçek de değil. Henüz değil.

Yine de başını salladığında omuzlarımdaki gerginlik azalıyor.

"Tanrım, hayır, ben kiliseye giderek büyümedim ki." "O zaman sorun ne?" Yüz hatlarını inceledim. telefonumun ekranını dolduruyor. Arthur gittikten sonra kendimi işe verdim. Ancak iki saat sonra nişanlımı - nişanlımı- aramam ve düğünün durumu hakkında bilgi vermem gerektiğini fark ettim.

Uzaklara bakıyor, sonra tekrar bana. Yüz hatlarında tereddüt var.

"Anlat bana," diye emrediyorum.

Bir nefes çekiyor; sonra üzerinde çalıştığı tatlıyı karıştırmak için kullandığı spatulayı ağzına götürüyor. Parmağıyla spatuladan biraz hamur siliyor, sonra karışımı yalıyor ve her yerim geriliyor. Bakışlarımı diliyle nasıl hareket ettirdiğinden alamıyorum, sonra yutuyor. Sikim uzuyor. Taşaklarım sertleşiyor. Sandalyemde kayarak daha rahat bir pozisyon arıyorum. Hâlâ cevap vermeyince ona ters ters bakıyorum. "Ne oldu? Ne düşündüğünü tahmin etmek için bütün gün vaktim yok."

Ofluyor, sonra başka tarafa bakıyor.

"Bana söyleyecek misin, yoksa oraya gelip seni öpmem mi gerekecek?"

"Affedersiniz?" Çenesini bana doğru salladı. "Dediniz mi-"

"Öpüp çıkarayım mı? Evet."

Ağzı açık kaldı. "Ama bu gerçek bir ilişki değil."

"Dış dünyaya göre öyle."

Burnunu kırıştırıyor. "Şu anda sadece ikimiz varız."

"Pratik yapıyorum." Bunu aletime söyle, o da bunun gerçek olduğunda ısrar ediyor.

"Hmm..." diye kaşlarını çatıyor. "Yani, beni en son öptüğünde-" "Ağzının şeklini öğrenmek istedim, böylece düğün günümüzde seni öptüğümde şaşırmayacağım."

Bulabildiğin en iyi şey bu mu? Sen bir eziksin.

Hata.

Kızarıyor ve dudakları aralanıyor. Gözbebekleri büyüyor ve tahrik olduğunu anlıyorum. Uzaklara bakıyor, sonra tekrar bana. "Ben... uh... Ben..." Başını iki yana sallıyor. "Ne diyordum ben?" Sesi şaşkın geliyor.

Memnuniyet göğsümü ısıtıyor. Düşüncelerini kaybetmesine neden olan benim sözlerim. Gülümsememi yüzümden uzak tutmayı başarıyorum. "Bana sadece ikimizin katılacağı küçük bir düğün töreni fikrinden neden mutlu olmadığını söyleyecektin?"

Dikkatini yeterince dağıtmış olmalıyım ki bu kez tereddüt etmeden, "Arkadaşlarımın da orada olmasını umuyordum ve-" dedi. Arka planda biri konuşuyor, kadın yana dönüyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Hey, Knox."

Knox mu? Kaskatı kesildim. Üvey kardeşimin orada ne işi var? Şu anda buluşmamız gerekiyordu ve- Telefonum gelen bir mesajla çalıyor.

Knox: Sevgili n i ş a n l ı n ı z a merhaba demek için uğradım.

Knox: Senden izin istediğimden değil.

Knox: Buraya gelmişken bir sürü hamur işi alabilirim. Sweet Bits'i çok lezzetli değil mi?

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"Düğün gününde arkadaşsız kalmayacaksın," diyor Knox'un sesi giderek yükseliyor. Bir sonraki an, ekranda nişanlımın arkasında beliriyor. "Ben de orada olacağım."

Skylar

"Bu söylediğin güzel bir şey." Knox'a yan gözle bakıyorum.

Bugün dükkâna gelen trafik alışılmadık derecede azdı, bu yüzden Knox içeri girdiğinde bunu erken kapatmak için bir bahane olarak kullandım. Tabelayı kapalıya çevirmesini ve ön taraftaki ışıkları söndürmesini istedim. Ayrıca onu biraz hamur işi yemeye, sonra da başka bir tarif üzerinde çalışırken onunla konuşabilmek için fırının mutfağında bana katılmaya davet ettim.

Bu hamurun içinde afrodizyak var. Ve hayır, düğün pastam için değil. Tamam, düğün pastam için. Bu yaklaşan düğünüm için stres yaptığım anlamına gelmiyor. Tamam, kesinlikle öyleyim ama bunu itiraf etmek istemiyorum.

Telefonum çaldığında ve FaceTime aramasında Nate'in adını gördüğümde, cevap vermek için atladım. Sesini duymak ve yüzünü görmek istiyordum. Neyse ki Knox'un dikkati ön taraftaki tatlılar dizisiyle dağılmıştı, bu yüzden Nate'le evlilik anlaşmamdan bahsettiğimi duyamayacak kadar uzaktaydı. Lafı açılmışken-

Telefonuma bakıyorum ve bağlantının kesildiğini görüyorum. "Ne kabalık." Ve hoşça kal demedi.

"Sanırım kardeşimden bahsediyorsun?" Knox sırtıyor.

"Başka kim olacak?" Spatulayı bir kenara koyuyorum ve lastik bir kazıyıcı yardımıyla kek karışımını bir kek kalıbına döküyorum. Fırına sürüyorum, zamanlayıcıyı ayarlıyorum ve ona dönüyorum.

Nathan'ın ailesiyle resmi olarak tanıştırılmadım ama Knox, Nathan'ın ilk ziyaretinden bir gün sonra geldi ve kendini tanıttı. Bana Nathan'ın onun geleceğinden haberi olmadığını ama ağabeyinin evleneceği kadını merak ettiğini ve aileye hoş geldin demek istediğini söyledi. Bunun tatlı bir jest olduğunu düşündüm. Özellikle de Nathan'ın beni onlarla tanışmaya davet ettiğine dair hiçbir işaret olmadığı için.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Buralardaydım ve bir uğrayıp düğün hazırlıklarının nasıl gittiğine bakayım dedim." Dudakları kıvrıldı. Bu tam olarak bir gülümseme değil; daha çok bir sırıtma gibi. Yüzünde taşıdığı yara izini vurgulayan bir ifade. Bu 'şekil bozukluğu' sadece bu adamın üzerinde taşıdığı genel tehlike havasına katkıda bulunuyor. Seksapelini arttırmaması gerekir ama arttırıyor. Aslında, bazı kadınların onu karşı konulmaz bulduğuna eminim. Ama ben değil. Ben başka bir alfahole tapıyorum. Nathan'la tanıştığımdan beri, seksapel konusunda onunla boy ölçüşebilecek başka bir erkek bulamadım. Knox yaklaşıyor ama onda Nathan'daki karizma yok. O cazibe, onda beni çeken bir şey var. Nathan'la aramızdaki kimya yaşayan, nefes alan, gerilen, zonklayan, çarpan ve bir şans verilse beni içine çekip yutacak bir şey.

"Hayır, bu doğru değil." Başını öne eğdi. "Sana daha önce söylediklerim tamamen doğru değil.

"Değil mi?" Yüzümü ona dönüyorum.

Başını sallıyor. "Buradayım çünkü kardeşimi kızdırmak istedim."

"Yaptın mı?" Yavaşça göz kırpıyorum.

"Size bahsetti mi bilmiyorum ama Nathan aileye yeni katıldı."

"Hayır, aslında anlatmadı." Bana kendisi hakkında hiçbir şey anlatmadı. Gerçi Ben'den çocukluğu hakkında epeyce bilgi edindim. Nate'in Davenport'larla olan ilişkisi ise hâlâ gizemini koruyor. Tabii evlenmek istemesinde büyükbabasının oynadığı rol hariç.

"Dürüst olacağım, adama pek güvenmiyorum," diyor Knox.

"O-k-a-y?" Bütün bunları bana neden anlatıyor?

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki masaları işaret ediyor. "Oturalım mı, sana daha fazlasını anlatabilirim."

Tereddüt ediyorum, sonra başımı sallıyorum. "Kahve ister misiniz?"

"Bir kahve harika olur." Geri adım atıyor ve eliyle işaret ediyor. "Önden buyurun."

Dükkânın önüne gidip espresso makinesini hazırlamaya koyuluyorum. "Kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Siyah, şekersiz."

Kahveyi hazırlıyorum, çayımınla birlikte onun için dolduruyorum, sonra onun oturduğu masaya doğru yürüyorum. Kahvesini üzerine kaydırıyorum.

Şarabından bir yudum alıyor ve yüz hatlarında bir sevinç ifadesi belirliyor. "Bu mükemmel."

"Teşekkür ederim." Çayımı yudumluyorum, sonra çenemle bir işaret yapıyorum. "Bana Nathan'dan mı bahsediyordun?"

Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra fincanını yere bırakıyor. "Daha önce de söylediğim gibi, onu çok iyi tanımıyorum. Sanal bir yabancı ve kan bağı olsa da, büyükbabamızın onu şirketin CEO'su yapmaya karar vermesi anlaşılabilir bir şekilde benim için bir darbe oldu."

Çenemi indiriyorum. "CEO'luğu devralmaya hazırlandığın için mi?"

Başını sallıyor. "Sonuç olarak, üvey kardeşimi yakından takip ediyorum. Ve durup dururken bir nişanlı ürettiğinde-

Şüphesiz, büyükbabamın pozisyonu garanti altına alınmadan önce evlenmesini şart koşmasının da etkisiyle - anlamalısınız, şüpheliydim."

"Tabii ki öyleydin," diyorum hafifçe.

"Yine de netleşen şey, sana karşı çok sahiplenici olduğu."

Çayımın bir sonraki yudumunda boğuluyorum, sonra mendilime uzanıp dudaklarımı sıvazlıyorum. "Nathan, sahiplenici mi?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Sana karşı olan hislerinin farkındasın değil mi?"

"Umm, biz evleniyoruz. Tabii ki bana karşı hisleri var." Aksini söyleyemem. Ailesine evleneceğimizi söylemişken olmaz. Knox'a evliliğin bir saçmalık olduğunu söyleyemem. Nathan büyükbabasının düğünümüzün gerçek olduğuna inanmasını istiyorsa, ben de kardeşlerine ayak uydurmalıyım. Aslında Knox'un burada olması, ilişkimizin gerçek olup olmadığını anlamak için bir test olabilir.

"Duygular vardır ve sonra 'duygular' vardır." Parmaklarıyla hava atıyor. "Üvey kardeşim senden bahsederken bir mağara adamının kişiliğine bürünüyor. Bir de sana evlenme teklif etme hızı var - tabii biraz da büyükbabamızın yönlendirmesiyle."

"Hmm." Çayımdan bir yudum daha alıyorum. Ağzımın damağını yakacak kadar sıcak. Tam da sevdiğim gibi. Knox, Nathan'la olan ilişkim hakkında daha fazla şey öğrenmek için burada, bu çok açık. Eminim bunu bir şekilde Nathan'a karşı kullanmak istediği içindir. Nathan Knox hakkında hiçbir şey söylemedi ama Knox'un Nathan'ı dezavantajlı duruma düşürmekten başka bir şey istemeyeceğini hissedebiliyorum. Bu kardeş rekabetinden daha fazlası. Bu biraz daha ciddi hissettiriyor.

"Nişanlım çok gergin bir adamdır." Başımı öne eğiyorum. "Kendisine ait olan herhangi bir şey söz konusu olduğunda güçlü duyguları vardır. O-" Yaklaşan bir helikopterin vızıltısı sesimi bastırıyor. Ses daha da yükseliyor. Aslında, sanki benim evimin hemen dışındaymış gibi geliyor.

Ön kapı. Pencereleler ve masalar takırdıyor. Dökülmesini engellemek için çay bardağını tutuyorum. Knox fincanını sabitliyor.

"Diyordun ki-"

"Nathan, şirketi gibi sahip olduğu şeyler söz konusu olduğunda biraz fazla hevesli olabiliyor ve-" Kafenin cam penceresinden baktığımda bir helikopterin ön taraftaki yola indiğini görüyorum. Çenem düştü. "Kutsal Schitt's Creek... Bu...?"

"Helikopter mi? Sanırım öyle." Knox koltuğunda arkasına yaslanıyor ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. "Kadını sahiplendiğini ilan etmek için ofisinden uçup gelecek kadar aşırı gayretli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kapı uçarak açılır ve Nathan içeri dalar. Adımlarını hiç kesmeden, sandalyesinde sırttan Knox'a ulaşır. "Burada ne halt ediyorsun?" diye çıkışır.

"Nişanlınla kahve içiyorum. Burada ne halt ediyorsun, kardeşim?"

Nate parmaklarını yumruk yaptı. "Neden buradasın?"

"Bir haftadan kısa bir süre içinde evleniyorsunuz; niyetinizle tanışıp onu daha yakından tanımam gerektiğini düşündüm." Yüz ifadesi masumlaşıyor. "Özellikle de onu hepimizden saklıyor gibi görüldüğün için."

"Benim ayrıcalığım," diye homurdanıyor.

"Buraya gelmek, onunla tanışmak ve kurmak için çok çalıştığı bu fırına hayran olmak benim için bir zevk. Tatlılara gelince" -sergilenen pastaları işaret ediyor- "Sanırım bir tanesini tatmak isterim."

"Elbette, hemen geliyorum."

Nişanlım dişlerini sıkarak, "Otur," dediğinde ayağa fırlıyorum -şimdi her satış önemli. "Oh, ama-"

"Knox da tam gidiyordu." Nathan'ın çenesi titriyor. Knox'un sırtışı genişler. "Oh, ama ben onun tadına bakmadım-" "-söyleme lan," diye tersliyor Nathan.

"-C!i-"

Nathan, Knox'u yakasından tutup ayağa kaldırır, yumruğunu geri çeker ve havaya kaldırır ve-

"Nathan, dur," diye bağıyorum.

-Üvey kardeşinin yüz hatlarının bir santim yakınında durur. Knox'un gülümsemesi genişler. "Durma, ağabey."

"Yapma bunu." Parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "Lütfen, Nate."

Knox'u öyle aniden serbest bırakır ki tökezler, sonra kendini toparlar. Yakasını düzeltir, sonra dilini şaklatır. "Öfke, öfke. Davenport Grubu'nun CEO'su neredeyse küçük kardeşini dövüyordu? Bu medyada iyi bir manşet olurdu. Peki bu durumda senin pozisyonunu teyit etmek için yaptığın teklif ne olacaktı? Arthur'un her türlü skandaldan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. İşlerini sıkı tutmayı sever."

Nathan'ın şakağındaki damar öyle bir güçle atıyor ki, derisini delip geçeceğinden eminim. "Dışarı." Başparmağını kapıya doğru uzatıyor. "Defol git."

Knox gülüyor. "Sen nasıl istersen, ağabey." Bana dönüyor ve yarı eğiliyor. "Memnun oldum leydim. Belki Vaja'nızın tadına bakabilirim-"

Nathan hırıltılı bir ses çıkarır ve Knox sırttır. "-

Bir dahaki sefere tatlılarınız."

Nathan'ın yanından geçip kapıdan çıkıyor. Zilin tıngırtısı mekânı dolduruyor, sonra da kayboluyor. Dükkânın üzerine çöken sessizlikte, öfkesi sözcüklerin yapabileceğinden daha yüksek sesle haykırıyor. O kadar sıkı sarılmış ki; gerginlik koca bedeninden titreşerek göğsüne çarpıyor. Hoşnutsuzluğu aramızdaki boşlukta o kadar yoğun ki, havayı bir bıçakla kesebilirim. Kupamı ve Knox'u almak için eğildiğimde Nate "Bırak onu" diye homurdandı.

Onu görmezden gelip bardakları tezgâha taşıyorum, sonra dönüp nefes alıyorum. Nathan tam arkamda duruyordu. O kadar yakın ki, vücudundan yayılan ısı beni bir kement gibi etkili bir şekilde saran, her şeyi kapsayan bir kalkan gibi. O kadar uzun ki, bakışlarıyla buluşabilmek için başımı geriye, daha da geriye eğmek zorunda kalıyorum. Mavi gözleri soğuk bir ateşle parlarken, kehribar rengi

gözleri altın kıvılcımlarla parlıyor. Bu uyumsuz gözlerin birleşiminin beni delip geçmesi, yüksek güçlü bir lazer tarafından yerimde sabitlenmek gibi. Göğsü kabarıyor ve omuzları şişmiş gibi görünüyor. Boğazındaki tendonlar öyle bir kabartıyla göze çarpıyor ki, büyük bir baskı altında olduğu çok açık.

"Nathan," diye fısıldadım, "sorun ne?"

Cevap vermediğinde, sessizlik uzuyor. Havada çatırdayan öfke çok ağır, çok kalın, çok sıcak, tenimi yalıyor ve sinir uçlarımı patlatıyor.

"Nate, lütfen." Öne doğru bir adım atıyorum ve göğüslerim ona değişiyor. Omurgamda bir elektrik akımı oluşuyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. O da bunu hissetmiş olmalı, çünkü vücudundaki her kas taş dönuşüyor.

"Konuş benimle. Neden bu kadar kızgınsın?" Yumuşakça söylüyorum.

"Kızgın mısın?" Sesi birbirine sürtülen çakmaktaşı gibi; kıvılcımların acısını neredeyse hissedebiliyorum. "Şu anda nasıl hissettiğimi anlatmak için kullanacağım kelime bu değil."

"Ah?" Ses tonumun titremesini engellemeyi başarıyorum. "O zaman nasıl tarif edersin?"

"Çok kızgınım Starling."

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi yanlış yaptım?"

O kadar hızlı hareket ediyor ki, irkiliyorum. Bir sonraki an, parmaklarını bileğime doluyor. Ne kadar sıkı sarılmış olsa da dokunuşu nazik. Sol avucumu tutuyor ve bakışlarını benimkilerden ayırmadan homurdanıyor, "Neden yüzüğünü takmıyorsun?"

Nathan

"Daha önce çıkarmıştım çünkü pişirirken engel olmasını istemedim."

Açıklaması gayet makul. Ve yüzük, işinin önüne geçmeyi gerektirecek kadar büyük. Yani bu kadar üzülmem için bir sebep yok. Knox'un sesini duyduğumda içimi dolduran öfkeyi, Knox'un arkasındaki kameranın kadrajına girdiğini gördüğümde beni ele geçiren öfkeyi, onun yanında olduğunu fark ettiğimde içimi sıkıştıran çaresizliği haklı çıkaracak hiçbir neden yok. İşin aslı, Knox'u onunla birlikte görünce kıskançlıktan öylesine bunaldım ki, büyükbabamın ofisine girdim ve her zaman ofis binasının en üst katında park halinde duran özel helikoptere erişim talep ettim. Ayrıca güvenlik ekibime trafik polisi ile telsiz bağlantısı kurdurdum ve yolun trafiğini kesip bana özel iniş izni vermelerini sağladım-şimdi ve gelecekte.

İstediğimi elde etmek için Davenport adını kullandım ve hayır, bu konuda zerre kadar pişmanlık duymuyorum. Ona rekor sürede ulaşabileceksam, önemli olan tek şey bu. Ve sonra ben

Boş yüzük parmağını gördüğümde sahiplenmenin verdiği o yanmayı hissettim. Duygularımın birleşmesi göğsüme saplandı. Yüzüğümü takmadığı için neden bu kadar üzgünüm? Dünyanın onun benim olduğunu bilmesi neden bu kadar önemli? Benim olduğunu. Benim. Benim. Benim.

Duygularımın bir kısmı yüz hatlarıma yansımış olmalı ki yutkunuyor. "Nathan," diye fısıldıyor.

Dudaklarının ismini şekillendirmesi gördüğüm en erotik şeydi. Taşaklarım sertleşiyor. Sikim kalınlaşıyor. Dizlerimi büküp gözlerinin içine bakıyorum. "Sahip olduğum işareti taşımadığın için bu kadar üzülmemeliyim, ama taşıyor olman çok canımı yakıyor."

"Özür dilerim." Avucunu kaldırıp yanağıma bastırıyor. "Senin için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

"Ben de bilmiyordum. Ve göt herif üvey kardeşimi seninle konuşurken gördüğümde tüm dünyam başıma yıkılmış gibi hissettim."

"Oh..." Yüz hatları yumuşar. "Nasıl... Nasıl daha iyi yapabilirim?"

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, sonra yüzümü avucuna çeviriyorum. Başparmağının dibindeki yumuşak teni öptüğümde titriyor. Ve diğer elimi kalçalarının altından geçirip doğrulup omzuma attığımda, "Nathan, ne yapıyorsun?" diye bağılıyor.

"Beni kıskandırdığın için seni cezalandırdığımı söyleyebilirim ama bu bahanenin arkasına saklanmayacağım."

"Sen... sen değil misin?" Sesi nefes nefese.

Başımı salladım. "Sadece bunu yapmak için bir bahane istiyorum." Avucumu bir gümbürtüyle arkasına indiriyorum. Ses fırının içinde yankılanıyor.

Nefes nefese kalır. "Aman Tanrım," sesi kesiliyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Tabii ki hayır."

Poposuna bir tokat daha atıyorum ve bu sefer dudaklarından bir sızlanma yükseliyor. Kıcının eti sallanıyor ve lanet olsun, eğer bu beni daha da tahrik etmiyorsa. Onun üzerinde izimi bırakmak istiyorum.

kremsi etini. Arkasını sıkmak ve yüzümü kış yanaklarının arasındaki yarığa gömmek istiyorum. Kendimi onun yasak deliğine gömmek ve onu öyle bir boşaltmak istiyorum ki, önümüzdeki hafta boyunca her oturduğunda bu hissi hatırlayacak. Kan şakaklarımda gümbürdüyor. Pantolonumun ağ kısmı o kadar dar ki, uyarılmamı karşılamak için duruşumu genişletmek zorunda kalıyorum. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, avucumun içinde kıvranıyor ve geniş kışını avuçladığımda titriyor.

"Hala bana beğenmediğini mi söyleyeceksin?"

Keskin bir nefes alıyor, sonra nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"O da neydi?"

"Hoşuma gidiyor," diyor kısık bir sesle, sonra sol poposunun yanağına tokat attığımda inliyor; sonra sağ, sonra tekrar sol.

"Ne dedin sen?" Homurdanıyorum.

"Hoşuma gittiğini söyledim, seni piç kurusu," diye bağılıyor.

Gülüyorum. Ve bu onu daha da kıvrandırıyor. Parmaklarımı eteğinin kış yanakları arasındaki sınırı örten kumaşından aşağı doğru kaydırduğımda parmaklarını kalçalarımın geçiriyor. "Ne yapıyorsun?"

Cevap olarak tezgahın arkasından mutfağa doğru yürüdüm. Ortadaki adada bulunan tek koltuğu -bar taburesi- çizmelerimle kaplı ayak parmağımla çekip oturuyorum ve sonra onu kucağıma indiriyorum.

Tekrar bağılıyor, sonra kendini düzeltmek için bacaklarımı tutuyor. "Ben... Bar taburesinin ikimizin de ağırlığını kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Poposunun yanaklarından birinin kıvrımını avuçluyorum ve o kıpırdadığında, cildinin şaplaklarımdan dolayı sızlıyor olması ve dokunuşumun sinir uçlarında zevk-acı titreşimleri göndermesi gerektiğini biliyorum.

"Bilmiyormuş gibi davranma," diye alay ediyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, özellikle de görebildiğim tek şey senin şeftali gibi olgun kışınken."

"Çift kapıyı icat etmelerinin nedeni olan karpuz şeklindeki koca kışımı mı kastediyorsun?"

Duraklıyorum ve bu sefer elimi poposuna indirdiğimde, "Bu da ne böyle!" diye bağıyor.

"O nişanlımın muhteşem poposuna hakaret ettiğin içindi, bu da" -avucum tüm vücudunu sarsacak kadar güçlü bir şekilde poposuna değiyor- "kendini aşağıladığın için."

"Bu acıttı," diye
bağıyor. "İyi," diye
mırıldanıyorum.

"Bu da ne-!" Başını çeviriyor ve yüzüne dökülen saç tellerinin arasından kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Buna inansen iyi olur. Kimsenin müstakbel eşimi aşağılamasına izin vermeyeceğim."

"Geleceğin sahte karısı..."

"Düğün törenimizde sahte olan hiçbir şey yok."

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. "Ama tüm bu ilişki bir saçmalık."

Öyle mi?

Cevap vermediğimde alnı kırışıyor. "Öyle, değil mi?"

"Sen söyle."

"Kafamı karıştırıyorsun, Nate."

"Karıştırılacak bir şey yok. Dünyanın bildiği kadarıyla, birbirimize deliler gibi aşışız ve evleniyoruz."

"Kesinlikle, ama ikimiz de bunun gerçek olmadığını biliyoruz."

"Ama öyleymiş gibi davranmak zorundayız ki diğerlerine gerçekmiş gibi gelsin."

Ağzını açıp kapatıyor, sonra beni itiyor. "Lütfen gitmeme izin verir misin, böylece ayağa kalkabilirim ve-" Belini kavriyorum, sonra onu oturur pozisyona çekiyorum, böylece bana yaslanıyor. Bir yırtılma sesi geldi ve şimdi yırtılmış olan eteğine baktı. "Olamaz, o benim favorimdi."

"Sana on tane daha alacağım."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Bunu beğendim." "Senin için tamir ettireceğim."

"Bunu yapar mıydın?" Yüz hatları yumuşar.

Bana bir şans verseydin bunu ve çok daha fazlasını yapardım. Avuçlarımı onun kalçalarının üzerinde düzleştiriyorum ve onu kasıklarımın üzerine oturtuyorum.

"Oh!" Gözleri şaşkınlık ifadesiyle yuvarlaklaşıyor. Bu aynı zamanda ağzının bir 'O' şeklinde açık olduğu anlamına geliyor, bu da dudaklarının aletimin etrafına sarılmasının nasıl bir his olduğunu merak etmeme neden oluyor, bu da kanın kasıklarına akmasına, aletimin uzamasına ve kasıklarındaki çadırın büyüüp genişlemesine ve uyluklarının arasındaki boşluğa rahatça sığmasına neden oluyor. Ve o da bunu hissediyor olmalı ki... "Aman-" Gözlerini kırıştırıyor. "Ben... Bu... Sanırım bu-"

"Aletim amına mı giriyor?" Etki için duraklıyorum. "Öyle."

Yanakları kızardı. "Bu kadar açık olmana gerek yok." "Ama öyle olduğumda çok güzel kızarıyorsun."

"Ben iffetli biri değilim." Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Bu doğru mu?"

Parmaklarını kaldırıyor, sonra omzumu kavırıyor. "Öyle." Beni kaldıraç olarak kullanarak, zaten şişmiş olan ve pantolonumun sınırlarından kaçmak için anında savaştan sikime bastırıyor.

"Siktir." Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bir boncuk ter şakağımdan aşağı kayıyor.

Dudakları küçük bir zafer gülümsemesiyle kıvrılıyor, sonra kendini pantolonumun içindeki sütuna sürtmeye başlıyor.

Skylar

Yapma bunu. Yapma bunu.

"Bunu yapmak istemezsin," diye homurdanıyor.

Bu da tabii ki yapabileceğimi ona kanıtlamak istememe neden oluyor. Boğazını sıkıyorum - tendonları o kadar gergin ki, gergin gitar telleri gibi hissediyorlar. Sonra amımı pantolonunun içindeki sütunda aşağı yukarı okşamaya başlıyorum ve tekrar. Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaşıyor. Acı, merkezimdaki sürtünmeyle buluşmak için aşağı kayıyor ve bunların birleşimi tüm merkezimi bir his orman yangınına dönüştürüyor.

"Aman Tanrım." Başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum ve bacaklarının arasındaki kalın sütuna amımı sürttüğüm kısma odaklanıyorum.

Kalçamdaki tutuşunu bırakıyor, sadece kalın parmaklarıyla ensemin etrafında dönüyor. Sakallı çenesini boğazımın hassas derisi üzerinde gezdirdiğinde tüylerim diken diken oluyor. İğne uçları temas noktasından yayılıp meme uçlarımı çevreliyor, sonra klitorisime kadar iniyor. Sanki vücudumdaki her erojen parça yüksek alarmda ve tahrik olabileceğini düşünmediğim parçalarım da bir dayak yemiş gibi

merkezlerinde kalp. Tüm bedenim dokunsal bir farkındalık yığınınna dönüştü. Kan şakaklarımda gümbürdüyor ve nabzım kulaklarımda, bileklerimde, hatta klitorisimde patlıyor. Meme uçlarım zonkluyor ve göğüslerim o kadar ağır ki, sanki üzerlerinde ağırlık varmış gibi hissediyorum.

Burnunu çene çizgime doğru fısıldıyor ve derin derin kokluyor. Ve bu hareket o kadar erotik, o kadar cinsel ki, sanki beni içine çekiyor, sanki kokumu ciğerlerine hapsedmek ve yanında taşımak istiyor, sanki kokumu vücudundaki her hücreye işlemek istiyor, bu da onu o kadar samimi kılıyor ki, klitorisimdeki titreşim hissinin uyluklarıma, karnıma doğru genişlediğini, sonra da omurgama doğru hızlandığını hissediyorum. Tüm vücudum, tenimin her santimetresinin daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir şekilde hissedebildiği bir duygu tsunamisine dönüştü.

Boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Bu güven verici ve aynı zamanda... Garip bir şekilde tahrik edici... Ve oh, çok sahiplenici. Bir nefes çekiyorum ve boş çıkıyorum. Göğsümdeki yanma vücudumdaki her hücreyi tutuşturuyor gibi. Başım dönüyor. Buna karşılık boğazını sıkıyorum ve tekmesinin dibindeki nabzın hızlandığını hissediyorum. Kalbimin güm güm güm atışını, damarlarımdaki kanın vınlayışını yansıtıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, sırtım bükülüyor ve ağzını kulağımın yanına yerleştirip boynumdaki kavrayışını gevşeterek oksijenin ciğerlerime hücum etmesini sağladığında ve "Gel" diye emrettiğinde paramparça oluyorum.

Orgazm bir yük treninin çarpmasıyla üzerime çöküyor ve beni uçurumun kenarına itiyor. Uzayda süzülüyorum, ağırlıksızım, daha önce hiç yaşamadığım bir coşkuyla doluyum. Mutluluk hormonları kan dolaşımda dolaşıyor ve kaybolup gittiklerinde göğsüne doğru kayıyorum. Başımı çenesinin altına sıkıştırıyor, ensemden kavlıyor ve beni yerimde tutuyor. Komik olan ne? Daraltıcı hissettirmiyor. Aksine, beni bir güvenlik hissiyle sarıyor. Omuzlarımdaki gerginlik kalıntıları akıp gidiyor ve esniyorum. Elini saçlarımda gezdiriyor ve bu hem rahatlatıyor hem de beni tahrik ediyor.

O da bunu hissetmiş olmalı ki kıkırdıyor. "Hâlâ azgın mısın?"

Konuşmaya çalışıyorum ama yine esniyorum. Ayağa kalkıyor ve birden kollarına giriyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni yatağa götürüyorum."

"Ne?" Çırpınmaya başlıyorum ama kolları sıkılaştınca sakinleşiyorum. "Temizlenmem ve gece için eve kapanmam gerekiyor. Fırında kek var."

"Zamanlayıcı ayarladın mı?"

"Evet." Fırının yanındaki tezgâhta duran dakika sayacını gösteriyorum.

"Kek test cihazınız var mı?"

Zamanlayıcıyı gösteriyorum; test cihazı tezgahın üzerinde o.

"Ben yaparım."

"Eşyaları nereye koyacağını bilmiyorsun." Sesim geliyor hafifçe bulanıklaştı. Kendimi uyandırmaya çalışıyorum ama **s o n u n d a** yine esniyorum.

"Bir yolunu bulacağım," diye mırıldanıyor. "Nate, bunu gerçekten kendim yapmalıyım." "Gerçekten yok."

Surat astım. "Pişirme hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Tereddüt ediyor. "Demek istediğiniz, pastayı akşam için kaldırmadan önce hazır olduğundan emin olmak için bir zamanlayıcı ve pasta test cihazı kullanmanız gerektiğini nasıl bilebilirim, bunun yaygın bir bilgi olduğunu sanıyordum."

"Hayır, değil." Tekrar esnedim.

"Hmm... Pişirme konusunda daha fazla okumam gerekebilir." Göz kırpyorum. "Sen, fırıncılık hakkında mı okuyorsun?"

"Elbette." Omuz silkiyor. "Fırınınıza yatırım yapıyorum; en azından pişirme süreci hakkında bir şeyler okuyabilirim."

Yalan söylüyor. Fırıncılığı okumasının tek sebebi bu değil. Eminim bana karşı bir şeyler hissettiği için yapmıştır ve ben de yemek yapmayı seviyorum. Ama onunla

yüzleşirsem, sadece inkar edecek, bu yüzden

"Ofisimdeki masamın alt çekmecesinde dairemin yedek anahtarı var." diye geveleyebildim.

Sertleşiyor.

"Bana dairenin anahtarını mı veriyorsun?"

"Hmm..." Yanağımı ceketinin pürüzsüz malzemesine değdiriyorum, sonra yüzümü ceketine çevirip derin bir nefes alıyorum. Tarçın, biber, Nathan'a çok benzeyen o okyanus esintisi kokusu ciğerlerimi dolduruyor.

"Anahtarı benim almamı istediğine emin misin?"

"O orgazmdan sonra mı? Tabii ki. Ayrıca, bu maskaralığın işe yaramasını istiyorsak, evime girebilmen gerekmez mi?" Derin derin esnedim.

Hatırladığım son şey yatağa sokulduğum. Uyandığımda, tek ışık içeri süzülen aydan geliyor. Telefonuma uzanıyorum - normalde komodinin üzerinde tuttuğum yere. Ekrandaki saat sabah 3'ü gösteriyordu. Yerine koyuyorum, yan dönüyorum ve Nathan'la yüz yüze geliyorum.

Yorganın üstüne uzanmış. Ceketini, kravatını ve ayakkabılarını çıkarmış ama bunun dışında tamamen giyinik. Beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açık. Loş ışıkta, yakasının altından görünen bir dövmenin dış hatlarını seçebiliyorum. Ayrıca yakasının üzerine düşmüş, üzerinde köpek etiketine benzeyen gümüş bir zincir var. Dokunmak için uzandım ve bileğimi yakaladığında nefesim kesildi. Başımı kaldırıp baktığımda o uyumsuz gözleriyle bana baktığını görüyorum. Elmacık kemiklerinin altındaki gölgeler belirginleşmiş, çenesindeki kirli sakal birkaç saat öncesine göre daha kalınlaşmış. Daralmış bakışları ve açılmış burun delikleriyle bir aşk romanındaki anti-kahraman ya da bir aksiyon filmindeki kötü adam olabilir.

Elimi ağzına götürüyor, sonra parmağını yüzük parmağımın etrafına doluyor, parmağında artık yüzüğüm var. Onun yüzüğü. Benim yüzüğüm. Parmağımı dilinin üzerinde kaydırıyor.

Dijit ağzının içinde kayboluyor. Dudaklarıyla yüzüğümü kapatıyor ve emiyor.

En mahrem yerlerimde, içimin derinliklerinde bir çekilme hissediyorum. Anında ıslanıyorum, nem uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor. Keskin bir nefes alıyor ve yemin ederim, uyarılmışlığımın kokusunu alabiliyor. Ve şu anda ne kadar azgın olduğumu. Uyluktan göğsüme dokunana kadar ilerliyorum ve parmağımı bir patlamayla bırakıp ağzıma getirdiğinde ıslaklığı emiyorum ve sanki onun ihtiyacını tadıyormuşum gibi hissediyorum.

Bileğimdeki tutuşunu bırakıyor, sadece parmaklarını ensemdaki saçlara sokmak için. Çekiştirdiğinde, çenemi yukarı kaldırıp boğazımı ona göstermek zorunda kalıyorum. Bu bir teslimiyet işareti, bana sahip olması, beni işaretlemesi, burnunu boğazımda gezdirmesi ve beni tekrar koklaması için açık bir davet. Gözlerimi kapatıp ona doğru eğiliyorum ve nefesini dudaklarımda hissettiğimde içimden bir inilti dökülüyor. Sesimin çok muhtaç, çok açgözlü, onu arzularken çok doyumsuz çıkması umurumda değil. Beni öpmesini bekliyorum ve o da öpüyor. Dudaklarımı geçip kendi dudaklarını alnıma bastırıyor. Sonra beni bırakıyor. Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayışını, ayakkabıllarını giyişini ve doğruluşunu izlemek için gözlerimi tam zamanında açıyorum.

"Özür dilerim, dün akşam böyle olmasını istememiştim." Dönerek, daha önce koymuş olması gereken ceketini sandalyenin arkasından aldı ve stüdyo dairemin zeminine doğru adım attı.

Bu ne-! Ayağa kalktım ve ona seslendim, "Sakın gitme Nathan."

Durmuyor.

"Ah, neredeyse unuttuyordum; koşma konusunda çok fazla pratik yaptın. En iyi yaptığın şey bu, değil mi? İşler ciddiye bindiğinde, kesip kaçıyorsun."

Kapıda duraklıyor, sonra omzunun üzerinden bana bakmak için dönmeden önce kapının pervazını kavırıyor. "Bu doğru. Ve bunu hatırlasan iyi edersin."

Nathan

"P&L raporları hangi cehennemde kaldı? Beş dakika önce gelen kutumda olmaları gerekiyordu." Telefonun diğer ucundaki adam bir bahane uydurmaya başladı ama sözünü kestim: "Eğer üç dakika içinde bana ulaşmazlarsa kovulursun. Ne var biliyor musun? Zaten kovuldun." Telefon ahizesini yuvasına çarpıyorum, sonra asistanım içeri girerken başımı kaldırıp bakıyorum.

Yüzüme bir kez baktı, sonra döndü ve dışarı çıktı. İyi karar. Ofisime girecek bir sonraki şanssız herif görevinden öyle hızlı alınacak ki, neye uğradığını şaşırarak.

Kapı açılır ve Sinclair içeri girer.

Kapı çalmayı bilmiyor mu? Lanet olsun. Kovamayacağım ya da hayatımın boktan olmasından sorumlu tutamayacağım tek adam. Ayrıca, Davenport Grup şirketlerine doğrudan dahil değil, bu yüzden onu işteki bir eksiklik yüzünden azarlayamam.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Yıllardır seks yapmamış gibi mi görünüyorsun?"

Gözlerimin arkasında biriken öfke şakaklarımda zonkluyor. "Gitsen iyi olur Sterling."

Sırıttıyor. "İşleri berbat etmeden önce düğünü ertelesen iyi olur."

"Bunun için çok geç," diye mırıldanıyorum. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve parmak uçlarımı birbirine vuruyorum. "Seni buraya getiren nedir?"

"Eski bir arkadaşımı ziyaret edemez miyim?"

Çenemi göğsüme indiriyorum. "Biz arkadaş değiliz."

"Bunu büyükbabana söyle, beni iyi şans maskotu olarak görüyor gibi görünüyor, çünkü ofislerinden herhangi birini istediğim zaman ziyaret etmek için açık bir davetim var."

"Aileden olmadığın için onun entrikalarına maruz kalmadığın gerçeğiyle ilgili olmalı. Dolayısıyla onunla aranınız iyi," diye alay ediyorum.

"Ya da haftalık poker oyununu onun evine taşımak istediğinde reddetmememle ilgili olabilir." Sırıttıyor.

Ben de ters ters bakıyorum. Maça Sinclair'in evinde gitmek bir şeydi, ama şimdi Arthur'un çatısı altında olduğu için, onu orada görmeye katlanmak zorundayım. Kurnaz ihtiyar piçin niyeti de şüphesiz buydu. Büyükbabam torunlarının mümkün olduğunca çoğuyla, özellikle de aynı anda vakit geçirmek için yaratıcı bahaneler üretmekten çekinmez.

Sinclair sinsice ilerliyor ve kendini benimkinin karşısındaki sandalyeye atıyor.

"Senden kalmanı istediğimi hatırlamıyorum."

"Benden gitmemi istediğini hatırlamıyorum." Arkasına yaslanıyor, bir bileğini diğer dizinin üzerine koyuyor ve parmaklarıyla daireler çiziyor. Kendine güvenin ve kendini beğenmiş memnuniyetin resmidir. Adamın her şeyi var - sevdiği bir karısı, taptığı bir çocuğu, her gün birbirlerini kontrol eden ve iyi anlaşılan arkadaşları- işte bu kadar yakınlar. Çok iyi kurulmuş, neredeyse kendi kendine işleyen bir işinden bahsetmiyorum bile. İş yerinde çok zaman geçirmesine şaşmamalı.

çeşitli Davenport etkinlikleri. Yine de neden burada olduğunu açıklamıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

O da gülümsüyor. "Düğününüzden önceki bu dönemde biraz dost tavsiyesine ihtiyacınız olabileceğini söylediler."

"Seni, üvey kardeşlerimi ya da büyükbabamı davet etmeyi düşünmediğim bir etkinlik," diye uyarıyorum.

"İşi yaptığın sürece, bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Tabii ki nişanlın da bunu istiyor, değil mi?"

Tereddüt ediyorum.

Başını öne eğiyor. "Yani, beyaz elbiseli ve arkadaşlarının katıldığı düzgün bir düğün istemiyor mu?"

Şakağımı ovuyorum. "Bitmek bilmeyen gevezeliğinle başımı ağrıtıyorsun."

"Saatin akşam dokuz olması ve sizin hala burada olmanız ve personelinizi sevdiklerinden uzak tutmanızla ilgili olabilir."

"Araya girmek için mi buradasın?"

"Personelinize evlerine gitmelerini söyledim. Bir şey değil."

Nabzım hızlandı. "Bunu yapmaya hakkın yoktu. Halletmem gereken bir ton işim, yetişmem gereken teslim tarihleri var."

"Tutulacak sözler, uyumadan önce gidilecek kilometreler, falan filan. Bana kederli hikayeler anlatmayı bırakın ve durumunuza yardımcı olacak bir şeyim olduğu gerçeğini kabul edin."

"Durumum mu?" Dikkatlice söylüyorum.

"Mide ekşimenden bahsediyorum... O pislik dış görünüşünün ardında taşıdığın kalp ağrısından değil. Bu, kendi başına nasıl düzelteceğini bulman gereken bir şey. İlkine gelince..." Cebinden küçük bir çiğnenebilir antiasit şişesi çıkarıyor ve masanın üzerine koyuyor. "Bunun için bir çözümüm var."

Siktir et onu. Antasitlere özlemle bakıyorum. Gerçek şu ki, kahvaltı etmeyi unuttum, öğle yemeğini atladım ve boğazımdan mide yanmasına neden olacak kadar kahve döktüm. Hepsi bu - mide ekşimesi, kafeinden kaynaklanan aşırı asitliğin bir sonucu. Şu anda midemin bulanmasının sebebi de bu.

Gözlerimin arkasındaki basınç şişiyor. Yüzümü buruşturuyorum, sonra şişeyi kapıp avucuma bir hap atıyorum ve çiğniyorum. Sinclair'e dönüp baktığımda yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Yaşadığınız şeyin korkutucu olduğunu anlıyorum." "Hiçbir fikrin yok," diyorum acı bir şekilde.

"Tam tersine, biliyorum. Ben de oradaydım." İşaret parmağını kaldırıyor. "Bir mantık evliliği olarak başlar, sahte bir ilişki olarak, doğru olduğunu düşündüğünüz ama aslında yanlış nedenlerle girdiğiniz bir ilişki olarak. Sonra bunların doğru nedenler olduğu ortaya çıkıyor; ama siz hala yanlış olduğunu düşünüyor ve bunu kendinize inkar etmeye devam ediyorsunuz. Sonra uyandığınızda ve duygularınızı kabul ettiğinizde artık çok geçtir."

"Birincisi" -kendi işaret parmağımı kaldırıyorum- "mantık evliliği değil."

"Sen öyle diyorsan." Omuz silkiyor.

"Peki 'çok geç' derken neyi kastediyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"O zamana kadar hayatının aşkını kaybetmiş olabilirsin." İşaret parmağını indiriyor, sadece orta parmağını kaldırıyor. "Tabii tüm bu egzersizin amacı bu değilse?" Orta parmağını alt dudağının altına götürüyor.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ayrıca, sen kaç yaşındasın? On mu?"

Sanki beni duymamış gibi devam etti, "Anlamsız olan şu... Nişanlın bir adamla buluşmaya giderken-"

Ayağa fırladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Dorchester'ın lobisinde, çevrimiçi bir uygulama üzerinden bağlantı kurduğu bir adamı bekliyor-"

"Lanet olası bir randevuda mı?" Kükrüyorum. Ses yüksek ve sert ve ofiste yeterince güçlü bir şekilde yankılanıyor, baş ağrım bir çentik yükseliyor.

"Sanırım teknik terim bu, evet."

"Ne oluyor lan?" Yere yuvarlanan sandalyemi geriye itiyorum, sonra masanın etrafından dolanıp onu geçerek

Kapı durmadan önce. Döndüm ve parmağımı ona doğru sapladım. "Onun nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

"Arkadaşı Zoey'e bahsetmiş, o da eşim Summer'a bahsetmiş, o da benden size bahsetmemi istedi. Arkadaşları onun için endişeleniyor. Eğer bilersen müdahale edeceğini düşündüler. Lafi açılmışken" -orta parmağını kapıya doğru uzattı- "oraya mı gideceksin, yoksa şu anda nişanlın yatakta olabilirken burada elinde sikini tutarak mı duracaksın-"

"Sakin söyleme." İçimdeki çalkantı şiddetleniyor. İrkiliyorum, sonra bir antiasit daha çıkarıp çiğniyorum. Şişeyi cebime koyup ona ters ters bakıyorum. "Eğer yanıldığını anlarsam-"

"Ben değilim."

"-Yumruğumu suratında parçalayacağım."

Skylar

"Bundan emin misin?" Zoey'nin endişeli yüzü telefon ekranımdan bana bakıyor. Planımdan haberdar olan tek kişi o. Ona dün bahsetmiştim ve bunun tek nedeni, bir arkadaşlık uygulamasında eşleştiğim bir adamla randevu ayarladıktan sonra beni aramış olmasıydı.

Dün gece, endişelendiğini düşündürecek bir tepki vermedi. Ama belli ki endişeliydi, çünkü beni kontrol etmek için geri aradı. Arkadaşlarımı seviyorum ama işte bu yüzden hayatımda olup bitenleri çok fazla paylaşmak istemiyorum. Elbette bu beni içine kapanık biri gibi gösteriyor ama aynı zamanda kendimi başkalarına açıklamak zorunda kalmadığım anlamına da geliyor. Arkadaşlarımın benim için endişelenmelerine minnettar olmadığımın değil. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda cesaretimi kaybetmeden önce programa devam etmek istiyorum. Bununla birlikte, güvenlik önlemi olarak Zoey'e nerede olacağımı bildirmenin ihtiyatlı bir davranış olacağını biliyordum. Ne de olsa bir yabancıyla tanışacağım.

"Skylar? Ne dediğimi duydu mu?" Zoey kaşlarını çattı.

"Eminim." Emin değilim. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

Arkadaşlık uygulamasına girdiğimde, bekaretimi kaybetmek için karşılıksız, sadece bir gecelik bir ilişki aradığımı açıkça belirttim. Tabii ki, V-kartımı kaybetmek bir dizi yanıt aldı. 'Larry,' eğer gerçek adı buysa, şehrin en iyi otellerinden biri olan The Dorchester'da buluşmamızı önerdiğinde, parası olduğunu biliyordum. Bu aynı zamanda ilk seferimin lüksün kucağında olacağı anlamına geliyordu.

Nate beni terk ettikten sonra -tekrar- ve aramızda olan her şeyin bir hata olduğunu açıkça belirttikten sonra çok kızmıştım. Elbette, benim için dükkânı kapattı, sonra beni daireme taşıdı ve yatağıma yatırdı, bu da beni önemseydiğini gösteriyor. Ve tamamen giyinik bir şekilde çarşafın üstünde ve yatağın kendi tarafında uyudu, böylece kazara dokunma olmadı. Ta ki ben ona dokunmak için uzanana kadar. Ama sonra geri çekildi ve önceki gece olanların bir hata olduğunu açıkça belirtti.

Benden etkilenebilir ama benimle yatacak kadar değil. Bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir ama benimle sevişecek kadar değil.

Benimle evlenecek, büyükbabasıyla CEO'luk pozisyonunu pekiştirecek, sonra da muhtemelen benden boşanacak. Uzun bacaklı, 1.80 boyunda, buz gibi sarışın ve içinden ışığın geçtiğini görebileceğiniz kadar düz bir vücuda sahip birini bulacak. Şu ana kadar fiziğimi ne kadar sevdiğine dair söylediği her şey yalan. Eğer gerçekten görünüşümü beğenseydi, dün gece benimle yatarı.

Bekaretimi onun için sakladım, ama belki de istemiyordur. Belki de beni yeterince çekici bulmuyor. Ne de olsa büyük bedenim. Belki de benim kadar iri biriyle seks yapma düşüncesinden çekiniyordur? Omuzlarımı kamburlaştırıyorum.

Aramızdaki evlilik gerçek değil. Ama ikinizin arasındaki kimya gerçek. Tanıştığınız ilk andan beri öyle. Onunla hissettiğin bağ da öyle. Bunu kabul etmek istememesi çok kötü.

Daha da kötüsü, günaha boyun eğdiğinde pişman olur.

Evlendiğimizde, yanına taşınmamı isteyeceğinden eminim ve o zaman onunla yatma dürtüsüne asla karşı koyamayacağım. Muhtemelen kendimi yatağa atıp bekaretimi alması için ona yalvaracağım... Ve büyük ihtimalle reddedecek. Ugh!

Peki ya bir sebepten dolayı beni evlenecek kadar isterse? O zaman ona karşı hislerimin yanı sıra, yattığım ilk erkek de o olacak. Bu asla atlatamayacağım bir şey.

Onu asla arkamda bırakıp hayatıma devam edemeyeceğim. Sonsuza dek duygularımın onunla bağlantılı olduğu bir arafta sıkışıp kalacağım. O benim güneşim, ayım ve yıldızlarım olacak ve ben... onun için tozdan başka bir şey olmayacağım. Hayır, bunun olmasına izin veremem. Her şeyimi ona vermeyecek kadar gururum var. Kendim için bir şeylere tutunacağım. Onun erişmesine izin vermeyeceğim bir şey. Ondan başkasına vermeyi seçtiğim bir şey. Bekâretimi. Bugün buraya gelme cesaretini bana veren şey bu.

"Skylar, bunu iyice düşündün mü? Ya sonra pişman olursan?" Zoey'nin sesi beni böldü.

"Yapmayacağım. Bunu enine boyuna düşündüm. Yapmak istediğim şey bu." Çenemi tuttum.

Yüz hatlarımı tarıyor ve kendi yüz hatları yumuşuyor. "Ne kadar bağımsız olduğumu biliyorum. Ve bunu neden yapmak istediğini anladığımı iddia edemem ama bu süreçte kendine zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Beni çoktan incitti; tabii onun bundan haberi yok. Ama arkadaşlarıma da Hugo'dan bahsetmedim. Onlardan sakladığım bir başka sır. Kendimi zar zor geçindirirken kan bağımlı bile olmayan birini desteklemenin alışılmadık bir durum olduğunun farkındayım. Ama bu benim seçimim ve bunu kimseye açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Onu bilen tek kişi Ben. Ve kardeşim beni destekliyor. Hatta Hugo'nun tedavi masraflarını paylaşmak istedi ama ben buna izin vermedim. Hugo'ya yardım etmek benim seçimimdi, bu Ben'in ödemesi gerektiği anlamına gelmiyor.

onun tedavisi için de. Yine de şu anda Ben'in duygusal desteğine ihtiyacım var.

Telefonum gelen bir aramayla çalıyor; arayanın kimliğinde 'bilinmeyen' yazıyor, bu da normalde Ben'in beni görevlendirildiğı yerden aradığı anlamına geliyor.

"Zoey, gitmem gerek."

Kadın sertleşiyor. "Bir saat içinde senden haber alamazsam, oraya geliyorum."

"Sen iyi bir arkadaşsın, Z." Ona bir öpücük veriyorum. "Şaka yapmıyorum Sky."

"Senden şüphe etmiyorum. Gitmem gerek." Onun telefonunu kapatıp Ben'inkine cevap veriyorum. "Selam abi, nasılsın?"

"Küçük kardeşim, yapmaman gereken bir şeyin peşindeymişsin gibi konuşuyorsun." Ben'in sesi o kadar net ki, benimle aynı odada bile olabilir. Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun benimle konuşurken normalde telefon hatlarında çıtırdayan parazitten farklı bir şey bu. Denizcilerin bizim güvenliğimiz için hayatlarını ortaya koyan adamlarına net iletişim hatları sağlayacağını düşünürsünüz ama görünüşe göre sağlamıyor.

"Tam da olmam gereken yerdeyim," demeyi başarıyorum boğazımdaki duygu yumağının içinden. Ve hayır, bu ona yalan söylediğim için de değıl. Kardeşimi özlüyorum, hepsi bu. Konuşabileceğim, tavsiye alabileceğim birinin olmasını özlüyorum, muhtemelen bu durumda olmasa da. Ona söylemeden en yakın arkadaşıyla evlendiğimi öğrendiğinde pek mutlu olacağını sanmıyorum. Ama en iyisi bu. Görevi sırasında dikkatini dağıtmak istemiyorum. İhtiyacı olan son şey kalbimle ilgili konuları öğrenmek. Onun karşılaştığı zorluklarla kıyaslandığında, benim yaşadıklarım hiçbir şey. "Nasılsın, her neredeysen?"

"Ben iyiyim tatlım. Sadece burada ve sizden uzakta olduğum için biraz yorgunum."

İçgüdülerim bana "Onu özlüyorsun," dememi söylüyor.

Bir sessizlik olur, sonra iç eker. "Öyleyim. Yapabileceğimi düşünmemiştim. Buradan ayrıldığımda, bir gün tekrar

şeylerin oluşu. Ekibime bir görevde liderlik etmek söz konusu olduğunda kaldığım yerden devam edeceğimi-"

"Ama artık eskisi gibi değil."

"Değil," diye katılıyor.

"Ve öyle de olmazdı. Ne de olsa aşıksınız."

Gülüyor. "Ne zaman bu kadar bilge oldun. Bekle-" Tereddüt ediyor. "Aşık olduğun için mi? Bu yüzden mi bu kadar olgun konuşuyorsun?"

"Hey, sesim her zaman yaşımdan büyük çıkmıştır."

Kıkırdıyor. "Sen yaşlı bir ruh olarak doğmuşsun. Bu yüzden seninle konuşurken çoğu zaman yaşıtlarımdan biriyle konuşuyormuşum gibi hissederim. Önemli değil, çok küçüksün."

"Ben küçük değilim," diye itiraz ediyorum.

"Beş ayak dört inç küçüktür; küçük sayılır." Kıs kıs gülüyor.

"Tamam, güzel, ama fiziksel özellikler duygusal olgunluk kadar önemli değil, ki ben buna öncülük ediyorum."

"Öyle." Sesi ayık. "Sen ikimizin de en iyisisin, ebeveynlerimizin en iyisisin. Burada işler ne zaman boka sarsa, senin güvende olduğun gerçeğinden güç alıyorum. Yaptığım her şey senin uzun ve mutlu bir hayat sürmeni sağlayacak."

"Ve bunun için çok minnettarım." Boğazımı tıkayan endişeyi yutkunarak bastırıyorum. "Seni özledim, ağabey."

"Ben de seni özlüyorum. Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik. Keşke gittiğim zaman gitmek zorunda kalmasaydım-"

"Böyle konuşma. Yakında döneceksin, Ben. Bu görevi yerine getireceksin; tüm beklentileri aşacaksın."

"Elbette öyleyim. Ne de olsa yaptığım işte en iyisiyim." Sesi ukalaca, sonra öksürüyor.

"İyi misin?" Kaşlarımı çattım.

"Evet. Biraz üşüdüm. Burada geceler çok çabuk soğuyabiliyor." Hattan bir bip sesi geliyor ve iç geçiriyor. "Gitmem gerek. Burada sadece bir telefon hattı var ve diğer adamların da evi araması gerekiyor. Seni seviyorum, küçük kardeşim. Şunu unutma, senden çok daha değerlisin."

ve fark ettiğinizden çok daha fazlasını hak ediyorsunuz. Kendini herhangi birine teslim etme-" Çağrı kesiliyor.

Telefonumu kucağıma indiriyorum ve ona bakıyorum. Ben'in özlü sözlerinden birinin daha ortasında sözünün kesilmesi ne kadar da hoş.

Sanki kafamın içindeymiş ve ne yapmayı planladığımı biliyormuş gibi, ama bu mümkün değil. Sesi normalden daha mı yorgun geliyordu? Hasta mı? Morali mi bozuktu? Kesinlikle her zamanki özgüvenli ve iyimser hali yoktu. Beni her aradığında, oyuna geri dönmek için can atardı. Bu sefer... Sanki eve dönmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Ve dönecek. Sonra en iyi arkadaşıyla evli olduğumu öğrenecek ve şüphesiz hem Nate hem de ben azar işiteceğiz. Ama bizim için mutlu olacak - boşandığımızda daha az mutlu olacak... Ama bunu neden yaptığımı öğrendiğinde anlayacak. Bunu işimi kurtarmak ve Hugo'ya bakmak istediğim için yaptığımı bilecek... Ve bunu kendi başıma yapmak istediğimi. Benimle gurur duyacak, bundan eminim.

Ve eğer şu anda yapacağım şey kendimle biraz daha az gurur duymama neden olacaksa, sorun değil. En azından bunu yapmayı ben seçiyorum. Zorla girdiğim bu evliliğin aksine. Elbette bundan fayda sağlıyorum ama para kazanmanın başka bir yolu olsaydı Nate'le evlenmezdim. Kendimi ikna etmek için çok uğraşıyorum. Nate'in düşüncelerinin beni etkilemesine izin veremem. Yapamam. I-

"Taylor?" Bir erkek sesi düşüncelerimi böldü.

Kafamı kaldırdığımda saçları seyrelmiş, zayıf ve hoş yüzlü bir adamın bana gülümsediğini görüyorum.

"Larry?" Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Ben Taylor Smith." Yani, aşık olduğum kızın ilk adını kullandım ve daha egzotik bir soyadı bulamadım. Yine de işe yarıyor, değil mi?

"Larry Jones," diyor bilmiş bir gülümsemeyle. Muhtemelen o da takma bir isim kullanıyor. Sol tarafına bakıyorum

ve neyse ki alyansın olabileceği bir iz yok. İyi olmuş. Kötü hissedecek bir şey daha azaldı.

"Bir içki ister misiniz?" Bana doğru garip bir gülümseme yöneltiliyor.

Çekiniyorum. "Aslında bu işi bitirmeyi tercih ederim."

Şaşırmış gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir. Doğruca çuvala gitmek varken neden lafı dolandıralım ki?"

Çekiniyorum.

O da öyle. "Kusura bakma, biraz ürkütücü oldu. Söz veriyorum öyle değilim." Ellerini kaldırdı. "Ürkütücü, yani. O içkiyi istemediğine emin misin?"

Nathan

"Nerede bu lanet asansör?" Parmağımı asansörü çağırmayı gereken ama son otuz saniyedir bunu yaptığına dair hiçbir belirti göstermeyen düğmeye saplıyorum.

Oraya giderken Davenport adını kullanarak otelin müdürüyle konuştum ve o da bana nişanlığımın otelde olduğunu teyit etti. Ayrıca nişanlığımın kaldığı odanın numarasını da aldı ve bana mesaj olarak gönderdi. Görünüşe göre Davenport'un nüfuzu bir işe yarıyor.

Asansörün kapıları açılıyor, içeri giriyorum, dönüyorum ve içeri girmek üzere olan çifte dişlerimi gösteriyorum. Donup kaldılar, sonra geri kaçtılar. Kızın girdiği odanın bulunduğu kat numarasını tuşluyorum, sonra asansör katları çıkarken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Asansör durdu ve kapılar geri kayınca aceleyle dışarı çıktım. Koridordan aşağı, onun olması gereken odaya doğru.

Kendimi içeri sokmak için müdürden aldığım anahtar kartı kullanıyorum. Aceleyle içeri girdim, sonra durdum. Kapıda duruyordu.

Büyük bir cumbanın yanında. Sırtı bana dönük, gür sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor. Kalçaları, giydiği ve dizlerinin hemen üstüne kadar gelen elbisenin içinde belirginleşiyor. Ayaklarında, ayak bileklerini saran zincir benzeri kayışları olan stilettolar var. Tenine yapışışındaki erotik etkiyle ilgili bir şey midemi bulandırıyor. Bunu başka bir adam için mi giymişti?

Omzunun üzerinden bakmak için döndü. Yüzünde beni fark ettiğinde kaybolan bir gülümseme var. Bakışları genişliyor ve rengi soluyor. "Sen," diye fısıldıyor, "burada ne yapıyorsun?"

"Bu soruyu benim sana sormam gerekirdi, sevgili nişanlım. Söz açılmışken" -sol elindeki boş yüzük parmağına bakıyorum- "yüzüğün nerede?"

Yüzünü bana dönüyor, sonra elini arkasına götürüyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Tam tersine." Bir adım öne çıkıyorum; o geri çekiliyor. "Her şey beni ilgilendirir. Sen benim işimsin. Aslında," -ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum- "senin işin benim işim."

Bana şüpheyle bakıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Son zamanlarda banka hesabınızı kontrol ettiniz mi?" Başını sallıyor.

"Borçlarınızı ödemek için ihtiyacınız olan para yatırıldı."

Çenesi düştü. "Bu kadar çabuk mu? Ama evrakları daha bir saat önce imzaladım."

Avukatlarım onun e-imzasını aldıklarını bildirdiler ve ben de bankacıma parayı onun hesabına yatırmasını emrettim.

"Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim." Öne doğru bir adım attım ve o sertleşti. "Artık sonunu getirmekten başka seçeneğin yok."

Dudaklarını sıkıyor. "Yani bu, geri adım atamayacağımdan emin olmak için mi?"

"Geri çekilmek mi istiyorsun?"

O cevap veremeden ebeveyn banyosunun kapısı açılıyor ve bir adam odaya giriyor. Beni fark etti ve yüz hatları sertleşti. "Yanlış odadasın dostum."

"Hayır, nişanlımla bir otel odasındasın dostum; sorun da bu."

Bakışları genişler. Ona döner. "Nişanlı mısın?"

"Hey, onunla konuşma; benimle konuş." Aralarına girerek onun görüş alanını kesiyorum.

Bana hitap etmekten başka çaresi yoktu. "Bilmiyordum." Elleri kaldırdı.

"Artık biliyorsun."

"Ama o burada, yani belki de olmak istemiyor-" diye itiraz ediyor.

"Sakin söyleme." Ona doğru bir adım attım ve o da geri çekildi.

"Vay, vay, buraya herhangi bir evlilik anlaşmazlığına yakalanmak için gelmedim." Kapıya doğru yanaşmaya devam ediyor, onu yakalayıp dışarı itmeme için tek nedeni de bu. "Ama şunu da belirtmeliyim ki, eğer seninle nişanlı olmasına rağmen buradaysa, o zaman bu senin tatmin olmadığın anlamına gelir-"

Ona doğru yürüyorum. Dönüyor ve hızla kapıdan çıkıyor. Kapıyı çarparak kapatıyorum, iyi bir önlem için kilitliyorum, sonra dönüp omuzlarımı kapıya dayıyorum. "Soruya cevap ver."

"Hangisi?"

"Anlaşmadan caymak mı istiyorsun?"

Tereddüt ediyor.

Kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Yapamam... Onun geri dönmesine izin vermeyeceğim. "Neden banka hesabındaki parayı kontrol etmiyorsun? Bu sana yardımcı olabilir."

Reddetmek üzereymiş gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. El çantasını yatağın sağ tarafındaki komodinin üzerine koyduğu yere doğru yöneliyor. Uyumayı tercih ettiği taraf orası.

Yani buraya gece kalmak niyetiyle geldi. Parmaklarımı iki yanımda yumruk haline getirdim. Nişanlım

düğünümüzden günler önce başka bir adamla yatma niyetiyle bu otel odasına geldi. Omuzlarım çöküyor ve kan şakaklarımda uğulduyor. Bu benim hatam. Aramızda olanların bir hata olduğunu söyledikten sonra onu terk ettim. Onu boşalttım ama sikmedim. Kadınımı tatmin etmedim. O da başka bir adama gitmeye karar verdi. Komodine uzanışını, çantasından telefonunu çıkarışını ve parmaklarını ekranda gezdirişini izliyorum.

Gözleri büyüdü ve bana döndü. "Bu, sözleşmede belirtilen rakamdan çok daha fazla."

"Toplamın üç katı," diye çıktım.

"Neden? Bunu neden yapasın ki?"

"Bir daha asla paraya ihtiyaç duymayacağınızdan emin olmak için. İşinize yatırım yapabilirsiniz. Ya da istediğiniz başka bir şey için kullanabilirsiniz."

Gözlerinde garip bir ifade belirir; rahatlama ve biraz da şüpheyile karışık bir ifade. Demek ek para işine yarayacaktı. Neden en başta benden istemedi? Onun ihtiyaçlarının benim önceliğim olduğunu ona açıkça belirtmedim mi? Muhtemelen etmedin. Ona karşı davranışlarımla değil. Onu öptüm, boşalmasını sağladım, sonra da onu terk ettim. Bunu telafi etmeliyim. Ama nasıl?

"Bunu yapmana gerek yoktu." Dudaklarını sıktı. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Oh, bunu senin için yapmadım."

Gözlerini kırıştırtıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Müstakbel eşimin hiçbir şey istemediğinden emin olmak için yaptım."

Sen benimsin. Ve ben bana ait olanla ilgilenirim." "Ben bir mülk değilim." Kaşlarını çatıyor.

"Oh, sen bundan daha fazlasısın." Ona doğru ilerliyorum.

Kaskatı kesiliyor ama önünde durduğumda kıpırdamıyor. Dizlerimi büküp gözlerinin içine bakıyorum. "Sen benim en iyi arkadaşımın kız kardeşisin." Ve yatağında olmasını istediğim tek kadınsın. "Bu yüzden seni beceremeyeceğimin farkındasın, değil mi?"

Skylar

"Ne? Neden olmasın?" Ağzımdan çıkan kelimeleri duyuyorum ve çaresizmişim gibi geliyor. Ama umurumda değil. Bu ana kadar benimle sevişmesini ne kadar istediğimin farkında değildim. Beni yatağımda bırakıp gitti ama aklımın bir köşesinde, bunu yapmasının sadece bir an meselesi olduğundan emindim. Hatta romantik yanım, ilk kez sevişmeyi düğün gecemize saklayıp saklamadığını merak ediyordu. Bu bir mantık evliliğiye ne olmuş yani? Aramızdaki kimya alışılmışın dışında ve Nate erkeksi bir adam. Kendini inkar etmeyecek. Birlikte olmanın ikimiz için de iyi olacağı açıkken... Tabii beni istemiyorsa?

"Beni istemiyorsun," diyorum açıkça. Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Normalde hoşlandığın türden bir kadın olmadığım için mi?"

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Oh, hecelememi istiyorsun; tamam. Ben iri bir kadını. Kıvrımlarım var. Benim bedenimde elbise bulmak zor. Benim de

büyük göğüsler ve kocaman kalçalar."

"O-k-a-y?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

Parmaklarımı telefonumun etrafında sıkıyorum. Erkekler. Ne kadar aptal olabilirler ki? Onlara her bir detayı heceleyip kafalarına vurmanız mı gerekiyor ve o zaman bile anlamıyorlar mı?

"Argh!" Başımı sallıyorum. Sonra boştaki elimle vücudumu işaret ediyorum. "Ben büyük beden bir kıyım."

"Yani?"

"Yani, ben şişmanım. Ve sen, belli ki, benim boyutlarımda biriyle yatmak isteyecek türden bir adam değilsin."

Onun alın temizler. "Sen düşünmek
Çünkü sen düzgün vücutlusun-"

"Bunu söylemenin diplomatik bir yolu."

"-Seni çekici bulmuyor muyum?"

"Belli ki bilmiyorsun. Beni yatağa yatırdın ama soymadın. Yorganın üstünde uyudun. Sonra bana aramızda olanların bir hata olduğunu söyledin ve sonra da gittin."

Burnunun kemerini sıkıyor, iri göğsü inip kalkıyor, sonra elini indiriyor. "Şunu doğru anlamama izin ver. Seni çekici bulmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Biliyorsun."

"-Çünkü sen uyurken kıyafetlerini çıkarmadım ve seni sikmedim, sonra da sabah ayrıldım."

"Ve sen bana bunun bir hata olduğunu söyledin." "Söylemedim-"

Dudaklarımı sıkıyorum. "İnkar mı ediyorsun?"

"Aramızda yaşananların olmaması gerektiğini söyledim; bunun bir hata olduğunu söylemedim."

"Oh." Yanağımın içini ısıyorum. "Ama düşündüm ki-" Başımı sallıyorum, tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. "Ne söylediğinin bir önemi yok. Bu bir retti."

"Öyle anlaşıldığı için özür dilerim. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce ayrılmak istedim."

"Benimle yatmak gibi mi?"

Başını sallıyor.

"Ama neden? Neden sen, uh-"

"Siktir git?"

"Neden olmasın, Nathan?"

"Sen Ben'in kız kardeşisin. Sen benim en iyi arkadaşımın kız kardeşisin." "Farkındayım. Ve bir gün bizi öğrenecek. nokta."

Alnındaki kırısklık derinleşiyor. "Seni arzuladığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Seçme şansım olsaydı, ben-"

"Benden etkilenmemeyi mi tercih ediyorsun?" "Evet," diyor tereddüt etmeden.

Göğsümde bir acı düğümü sıkılaşıyor. Boğazım düğümleniyor. "Demek haklıymışım. Beni istemiyorsun."

"Ne dediğimi duymadın mı? Senden o kadar etkileniyorum ki, sen yanımdayken doğru düzgün düşünemiyorum."

"Bunu göstermek için komik bir yöntemin var; sen-" Nefesim kesiliyor, çünkü boştaki elimi tutup bacaklarının arasındaki çadırın üzerine yerleştiriyor. Avucumu dolduran belirgin çıkıntı, dokunuşumla daha da büyüyor gibi görünüyor. Uyarılmışlığının sıcaklığı pantolonundan süzülüp tenime işliyor. Bacaklarımın arasındaki nabız tepki olarak zonkluyor. Elimi çekmeye çalışıyorum, ama onu tutsak ediyor. Avucumu kalçalarının arasındaki sütuna doğru kaydırıyor ve göğsünden bir inilti yükseliyor.

"Siktir." Dişlerini gıcırdatıyor. "Şimdi seni ne kadar istediğimi anlıyor musun?"

Başımı sallamayı başarıyorum, bakışlarım elmacık kemiklerini lekeleyen kızarıklığa, şakağındaki nabız atışına, çenesindeki tiklere, heterokromatik gözlerinin kontrolünü kaybetmeye bu kadar yakın olduğunu söyleyen mavi-altın bir ateşle parlayışına sabitleniyor. Ve bunu yapmasını çok istiyorum. O her zaman yaklaşılmaz biriydi. Kendinden emin olan. Beni ilk ve tekrar reddeden. Benden uzaklaşabilen kişi.

Yüz hatlarındaki çıplak arzuyu, gözlerindeki ihtiyacı, avucumun altında sıcak ve zonklayan uyarılmışlığının kanıtını, boğazındaki tendonların bir uçuş yolunda gördüğünüz yeryüzünden çıkıntı yapan dağlar gibi kabartma şeklinde öne çıkmasını görmek... Bunların hepsi bana, benim için bir özlem duyduğunu söylüyor. O zaman neden bu konuda bir şey yapmıyor? Bu doğru, kardeşim. Telefonumu kaldırıyorum. "Ara onu."

"Ne?"

"Kardeşimi ara. Ona bir mesaj bırak ve birlikte olduğumuzu söyle. Ona benimle evlenmek istediğini söyle. Bir noktada öğrenmek zorunda. Neden şimdi olmasın? Bu konuyu sonsuza dek kapatalım, böylece beni yatağa götürebilirsin."

Daha önce birkaç kez gördüğüm o tuhaf bakış yüz hatlarında geziniyor. Şaşkınlık, üzüntü ve kararlılık karışımı bir ifade. Telefonuma uzanıyor ve omzunun üzerinden fırlatıyor, böylece yatağa çarpıyor.

"Neden sen-"

Başını sallıyor. "Görevdeyken onu rahatsız etmek ve konsantrasyonunu bozmak istemeyiz."

"Ama-" Başlıyorum ama yine sözümü kesiyor.

"Bana güvenin. Ben de o yollardan geçtim. Evden uzakta olduğunuzda ve her şeyi ve herkesi özlediğinizde - özlemediğinize kendinizi inandırsanız bile. Size verilen direktiflere odaklandığınızda ve hepsini kabul etmeseniz bile onları yerine getirmeye çalıştığınızda. Hayatınızı tehlikeye atmaktan aldığınız keyfin hoşunuza giden bir şey olduğuna kendinizi ikna ettiğinizde, gerçekte altınıza sığıyor olsanız bile..."

Dudaklarımdan dökülen kıkırdamayı durduramıyorum. Gergin bir ses, ama dudaklarının titremesine neden oluyor ve Aman Tanrım, dudaklarındaki o sırtma çok ateşli. Ayrıca siki elimin altında zıplıyor. Kukum tepki olarak sıkılıyor. Karnım titriyor. Dudaklarımdaki gülümseme kayboluyor. Bakışlarımız birbirine tutunuyor ve aramızda uçuşan kıvılcımlar bir puroyu bile yakabilir. Bu sefer elimi çektiğimde bırakıyor.

"Gördüğün gibi, seni istiyorum. Hem de çok." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Titriyorum. "Ama benimle sevişmek istemiyorsun?"

Başını iki yana sallar. "İsterdim ama yapamam. Sen Ben'in küçük kız kardeşisin. Ona ihanet edemem."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben de kendime ait bir insanım. Ve bir kez evlendiğimizde-"

"Bu gerçek bir evlilik değil."

"Size uygun olduğunda gerçek bir evliliktir, başka türlü değil. Tipik," diye patladım.

"Starling, ben-" diye başladı ama ben elimi kaldırdım.

"Evlendiğimizde bile benimle sevişmeyecek misin?" "O zaman bile olmaz," diyor usulca.

Başımı eğiyorum. "Ama seni boşaltırsam sorun olur mu?"

Bakışları daralıyor. Dizlerimin üzerine çöktüğümde genişleyen gözlerinin ardında dönen düşünceleri hissedebiliyorum.

Nathan

Ne oluyor? Bir an beni onu istememekle suçluyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Ve ben itiraz edemeden kemerime uzanıp çözdü. Hayatını kurtarmak için zekâsına güvenen biri olarak üstünlüğümü kaybetmiş gibiyim. Ben tepki veremeden fermuarımı indirdi. Sikim serbest kaldı. Gözleri o kadar yuvarlak ki, boxer giymemi beklediği çok açık - ki bunu yapmayı bıraktım, çünkü onu fırında tezgahın karşısında gördüğümünden beri inmeyi reddeden ağrıyan ereksiyondan biraz olsun kurtulmak için gün boyunca mastürbasyon yapmak için aletime kolay erişime ihtiyacım vardı. Bunu ona söyleyeceğimden değil.

Boyuma bakıyor ve ben uzadığımı hissediyorum. Kanın kasıklarına aktığını hissediyorum. Uyluklarımın kaya gibi sertleştiğini ve uyarılmışlığımı karşılamak için duruşumu genişletmek zorunda kaldığımı hissediyorum. Yutkunuyor. Sikim seğiriyor ve daha da uzuyor.

"Aman Tanrım, sen... Sen çok büyüksün."

Yarı korkulu, yarı şehvetli sesi beni daha da sertleştirmeye yarıyor, eğer bu mümkünse. Şaftımdaki damarların zonkladığını hissediyorum.

Tepesinden ön sperm sızıyor ve dilini çıkarıp alt dudağına dokunuyor. A-n-d, işte bu. Tüm iyi niyetlerim pencereden dışarı çıktı. Onu çok uzun zamandır istiyordum ve o burada dizlerinin üzerinde, hem ondan korkuyormuş hem de dudaklarını onun etrafında kilitlemek istiyormuş gibi sikime bakıyor. "Ne bekliyorsun?"

"Ne-ne?" diye boğuk bir ses çıkarmayı başarıyor.

"Bakacak mısın, yoksa bu konuda bir şey yapacak mısın?"

"Ben... Uh, emin değilim," diye itiraf ediyor. Sesindeki kırılganlık, yüz hatlarındaki belirsizlikle birleşince içimdeki koruyuculuğu ortaya çıkarıyor.

Geniş gözlerle bakışlarını, ayrılmış dudaklarını, boynuna kadar uzanan yanaklarındaki allığı ve dekoltesinde görebildiklerimi tarıyorum ve- Hayır, olamaz. Onu korkutup kaçırmamak için ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum. "Bakire misin?"

"Ne?" Çenesini yukarı kaldırıyor. "Sana bu fikri veren ne?"

Benim soruma cevap olarak bana bir soru sorması mı? Hay sikeyim. "Oh. Hayır... Bu olmayacak."

Bir adım geri atıyorum, kendimi tekrar içeri sokmaya başlıyorum, ama o öne eğiliyor, parmaklarımı kenara fırçalıyor ve parmaklarını aletimin çevresine sararak dudaklarını başın etrafına kapatıyor. Islaklık, sıcaklık ve çok küçük ağzının şaftımın etrafındaki emişi, omurgamda çılgılık atan bir farkındalık sarsıntısı gönderiyor. Bacaklarım titriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Reflekslerim bir kez daha beni terk ediyor. Tacın kenarını yalamaya başladığında tek yapabildiğim inlemek. Aletimin çevresinde buluşmayan parmaklarını, uzunluğunu yalayışını, sadece adımlarını tepeye geri döndürmek için alıyorum ve horozum tekrar ağzının içinde kaybolduğunda, tüm vücudum titriyor. "Tanrım, kadın, beni öldürüyorsun."

Bana bakıyor ve gözleri parlıyor. Yüzündeki tüm tereddütler kayboldu. Belirsizliğin yerini onunla ilk tanıştığımda fark ettiğim inatçılık aldı. O getiriyor

Diğer eliyle taşaklarımı kavırıyor ve göğsümden bir hırıltı yükseliyor.

"Ne yaptığını bilmiyorsun," diye ısırdım.

Bunun üzerine başını eğiyor ve sikimi boğazına kadar almayı başarıyor. Hemen boğuluyor. Salyaları çenesinden aşağı süzülüyor. Emme hissi ayak parmaklarıma kadar iniyor ve bunun çok iyi bir fikir olduğunu bana ileten beynime kadar sekiyor.

Son kalan akıl sağlığımla parmaklarımı saçlarına geçirip başını geriye doğru çekiyorum, böylece gözlerini sınırsızca görebiliyorum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye uyarıyorum.

Cevap olarak gözlerini deviriyor ama o kadar hızlı ki emin olamıyorum. Sonra taşaklarıma masaj yapıyor ve f-u-c-k, tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor. Tüm dikkatim ellerine, ağzına, bağlandığımız yere, hayatımı ellerinde tuttuğu yere odaklanıyor. Belki de son düşman askerinin silahının namlusuna baktım ve onu ilk ben vurmayı başardım. Belki o zaman hayatta kalmak için savaşıyordum, ama onun gözlerinin içine bakıp kararlılığını, ihtiyacını ve memnun etme arzusunu görmek kadar yoğun, gerçek, bıçak sırtında bir şey hissetmedim. Beni uçurumun kenarına iten de bu sonuncusu.

"Eğer bunu yapacaksak, o zaman benim yöntemimle yapacağız, anlıyor musun?" Başını sallayarak beni duyduğunu gösteriyor ama bu yeterli değil. "Durmamı istediğin zaman kalçama dokun."

Çenesini eğiyor.

"Nefes al," diye emrediyorum.

Bunu yaptığında, başını nazikçe öne doğru çekiyorum, onu yerine oturtmak için tüm içgüdülerimle savaşıyorum. Sikim tekrar boğazından aşağı kayıyor. Yutkunuyor ve lanet olsun, ama neredeyse o anda boşalıyorum. Sikim dudaklarının kenarında durana kadar onu geri itiyorum. Bu sefer, onu sikimle beslediğimde, sorunsuzca aşağı iniyor. Ağzından daha fazla tükürük damlıyor, gözlerinin köşelerinden yaş damlaları fışkırıyor. Rimeli yanaklarından aşağı akıyor ve mahvolmuş, erotik ve her ıslak rüyanın gerçekleşmiş hali gibi görünüyor. Taşaklarım

Sıkılaşıyor, kalçalarım sertleşiyor ve o kadar yakınım ki, uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Yıllardır eliniz dışında seks yapmadığınızda böyle olur. Başka bir kadınla birlikte olamadığınız için kontrolünüzün paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıya kalması budur çünkü bir kadınla her birlikte olduğunuzda onun yüzünü görürsünüz ve bu size istediğiniz kadının o olmadığını hatırlatır. Ve şimdi, hayallerimin nesnesi burada - sikim boğazında, bakışlarını üzerimde hissediyorum, taşaklarıma dokunuyor, ağzının sıcaklığını sikimin tepesinde hissediyorum ve bu çok yoğun. Çok derin. Çok fazla. Onu rahatlatıyorum; aletim bir çırpıda dışarı kayıyor. Ve tantana yapmadan yüzüne, ağzına, göğsünün yakası tarafından açıkta kalan kısmına boşalıyorum. Şaşkın gözlerle bana bakıyor, ben de onu ayağa kaldırıp ağzımı onunkine sabitliyorum.

Skylar

Öpücüğü yumuşak ve yavaş, ayaklarıma kadar hissediyorum. Kafa derim karıncalanıyor. Parmaklarım titriyor. Omuzlarına tutunuyorum ve beni tutuşundaki samimiyetten ürperiyorum. Kocaman elleriyle yüzümü nasıl kavlıyor. Dölünü yanaklarıma nasıl masaj yapmaya başladığını. Beni öpmeye devam ederken gözlerimin içine bakışı. Yüzüme boşalmasından daha erotik. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha kişisel. Daha hareketli. Her şeyden daha fazla. Üzerimde hak iddia ediyor ve bu çok doğru hissettiriyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayıyor. Başparmağıyla onları siliyor, sonra elini aşağı kaydırıp parmaklarını boğazımda dolaştırıyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve nefeslerimizi paylaşıyoruz. Diğer avucunu bluzumun yakasının üstündeki boşluğa doğru kaydırıyor. Dölünü sürmeye devam ediyor ve beni saran ürpertiye durduramıyorum.

"Sen benimsin, bebeğim. Seni ilk öptüğüm andan beri benimsin."

"Ben seninim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Seni istememeye çalıştım. Senden uzak durmaya çalıştım. Kendime sana ihtiyaç duymanın yanlış olduğunu söylemeye çalıştım. Seni rüyalarımaya öyle bir yoğunlukla aldım ki, tenimin nerede bitip seninkinin nerede başladığını bilmiyor gibiydim. Uzak durmaya çalıştım." Alnını benimkine yaslıyor. "Tanrı biliyor, denedim."

"Durduğuna sevindim."

Kıkırdıyor. "Aynı fikirde olduğumdan emin değilim."

Ne? Geri çekilmeye başlıyorum ama o kocaman kolunu belime doluyor ve beni tutuyor. "Özür dilerim, yanlış söyledim. Yani,"-yüz hatlarımı inceliyor-"Aramızdaki çekime direnmeyi bıraktığım için üzgün değilim. Ama bu Ben'e sadakatsizlik ettiğimi hissettiğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

"Ya da belki mutlu olur? Belki de hayatındaki en önemli iki insan olan kız kardeşi ve en iyi arkadaşı birlikte olduğu için çok sevinecek."

"Belki." Bir an için umut yüz hatlarını aydınlatır. Heterokromatik gözleri dizginlenemez bir neşeyle parlıyor. Bu da kayboluyor ve yerini acı dolu bir bakışa bırakıyor. "Belki de değil." Yüz hatlarımı, derimin altında karıncalanma hissi uyandıran bir açlıkla tarıyor. Bana karşı koyamıyormuş gibi bakıyor ve neredeyse bunun için benden nefret ediyor. Ben de ilk öpüştüğümüz andan itibaren kaçınılmaz olduğunu bildiğim şeyi kabullenememesinden nefret ediyorum. Birlikte olmamız gerektiğini. Bir kez daha uzaklaşmaya çalışıyorum; bir kez daha gitmeme izin vermiyor. "Hayır, kızma. Seni hemen yere atıp sikmediğim için şu anda bir pislik gibi davrandığımı biliyorum-"

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye homurdanıyorum.

"Ama anlamalısın ki, yıllarca seni hayal ettikten sonra, kollarımda olman hâlâ kafamda oturtmaya çalıştığım bir şey." Yüz ifadesi neredeyse saygılı bir hal alıyor. Başparmağını nabzımın attığı boğazımın çukuruna bastırıyor. "Neredeyse çok gerçek, çok muazzam, çok her şey gibi geliyor. Seni, nişanlımı, kendime yakın tutuyorum ve bu istediğim her şey. Keşke-" Tereddüt ediyor ve

Bu onun karakterine hiç uymuyor. Son birkaç saniyedeki sözleri, gösterdiği hassasiyet, gözlerinde neredeyse korkulu bir bakışla bana bakışı gibi...

Her şey o kadar Nate değil ki kalbim tekliyor. Bir endişe ürpertisi omurgamı sıkıştırıyor. Onun muhteşem uyumsuz gözlerine bakıyorum ve oradaki korkuyu görüyorum. Onun için mi, benim için mi? Ben için mi?

Evet, bu olmalı. Ben kendinde değildi ve Nate de benim gibi bunu hissetmiş olmalı. Tabii ki kardeşim için endişeleniyor. "Ben iyi olacak. Bize geri döneceğini biliyorum. Bize geri dönmek zorunda."

Nate'in bakışları genişler. Gözlerinde panik gibi görünen bir parıltı var, sonra gözlerinin üzerindeki o perde iniyor. Duygularını dünyadan saklamak için kullandığı... Benden.

"Yapma bunu," diye çıkışıyorum.

"Ne yapmak?" Alnı çatlıyor.

"Biliyor musun," diye tıslıyorum.

"Hayır, bilmiyorum."

Geri çekiliyorum ve bu sefer beni serbest bırakıyor. "Hiçbir şey ve hiç kimse sana ulaşmasın diye kendini duygularının üzerine örmeyi sevdiğin o aşılmaz kalkanın ardına kilitleme."

Şaşırmış gibi görünüyor, sonra bakışlarına bir yumuşaklık giriyor. "Sana karşı savunmasız olduğum için, sana asla hayır diyemediğim için, ne düşündüğümü çok kolay okuyabileceğinden endişe ettiğim için senden saklanıyorum."

Başımı sallıyorum. "Sana inanmak istiyorum-"

"İnan bana." Öne doğru bir adım atıp elimi tuttu. "İnan bana, Starling. Benim içimi görebiliyorsun. Beni okuyabilecek güce sadece sen sahipsin. Bu yüzden gerçek benliğimi senden korumalıyım."

"Ne var? Neden? Anlamıyorum. Eğer aramızda bir bağ olduğunu, kendini benimle paylaşmaya mecbur olduğunu biliyorsan, neden kendini durduruyorsun?"

"Çünkü-" Yutkundu "Çünkü en iyisi bu." Gülüyorum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Keşke olsaydım."

Hayal kırıklığı içinde ona bakıyorum. "Bu hiç yardımcı olmuyor. Aslında bu beni sinirlendiriyor."

"Ben de, tahmin edebileceğinizden daha fazla, ama bu konuda bana güvenebilir misiniz?"

Yanağımın içini ısııyorum. Yapmalı mıyım? Söyledikleri hiç mantıklı gelmiyor... Yine de... Çok samimi görünüyor. Sesindeki yalvarmayı, gözlerindeki ikna edici ifadeyi yanlış anlamak mümkün değil. Başparmağıyla bileğimdeki nabzın üzerinde daireler çizmesinde neredeyse bir çaresizlik belirtisi var. Avuç içimi kocaman avuçlarının arasında tutuşunda bir nezaket var. Ve avucumun içini ağzına götürüp bakışlarını benimkinden ayırmadan oradaki deriyi öptüğünde, kemiklerim teslimiyet içinde eriyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum, teslim olduğum için şimdiden kendimden nefret ediyorum. Daha sonra pişman olacağımı biliyorum. Ama başka seçeneğim olmadığını da biliyorum. "Tamam." Başımı salladım.

"Tamam." Nefes veriyor ve dudakları kıvrılıyor. Çenemi kaldırıyorum. "Bir şartla."

Skylar

"Bu da düğün gecenizde harika bir cinsel birleşme yaşamınızı sağlamanın bir yolu." Zoey telefon ekranından bana kıs kıs gülüyor.

Öksürüyorum, sonra fırın tepsimin yanındaki tezgahdan bir bardak su alıp bir yudum içiyorum. "Öyle de denebilir."

Benim şartım ilişkimizi düğün gecemizde tamamlamamızdı. Ona söylediğimde şaşırdı. Kabul etmeyeceğinden emindim ama sonunda başını salladı. Belki müstakbel kocanızdan seks istemek doğru bir şey değil ama Nate benimle yatmanın Ben'e en büyük ihanet gibi görüldüğünü açıkladığında, benimle yatmamaya niyetli olduğunu anladım. Bu kadar yolu hayallerimin erkeğinin benimle sevişmemeye karar vermesi için gelmedim. Gerçi aramızdaki kimyaya bakılırsa, belki de endişelenmeme gerek yoktur? Her iki durumda da, fırsatı gördüm ve değerlendirdim.

"Ama ona bakire olduğunu söylemedin, değil mi?" Zoey rujunu sürerken yarıda durakladı ve makyaj masasından başını çevirip bana baktı. Saat akşamın sekizi ve ben dükkânı kapattım-

Bugün trafik düne göre biraz daha iyiydi, yani bu olumlu bir şey. Daireye çıkıp dinlenemedim, bunun yerine yeni bir tarif üzerinde çalışmaya karar verdim.

"Sanırım tahmin etti." Kek hamuruna bir tutam tarçın ve bir vanilya çubuğunun tohumlarını ekliyorum. "Bana öyle olup olmadığımı sordu, ben de cevap vermemeyi başardım."

"Neden olmasın? Ona karşı açık olmanız en iyisi değil mi?"

Sanki benimle yatmak istememesi için başka bir bahaneye ihtiyacı varmış gibi. Önce kakao tozunu, sonra badem özünü ve ardından bir fincan espressoyu çalkalarken sessiz kalıyorum.

Düğün pastam için denediğim tarifi bir parçası. Yolun sonuna gelene kadar yaptığım şeyin bu olduğunun farkında değildim. Ancak malzemeleri karıştırdıkça ve bitmiş ürünü kafamda hayal ettikçe, bunun özel olacağını fark ettim. Elbette, insanlar normalde düğün pastalarını hazırlatırlar, ancak ben benim için -ve belki de onun için- bir anlam ifade eden ve düğünde pastayı yiyen herkes için anılar uyandıran bir malzeme karışımı bulmak istiyorum. Elbette, insanları davet edebileceğim türden bir tören yapacağımın garantisi yok, ancak bu da beni bileşenlerle oynamaktan alıkoymadı.

"Skylar, ona karşı dürüst olmalısın. İşinizin batmasını engellemek için onunla evlenmek başka bir şey. İlişkinizi etkileyecek şeyleri paylaşmamak başka bir şey. Onunla bir ilişki yaşamak istediğinizi varsayarsak?" Kameranı bakıyor.

Ayaklarımı salladım. "Haklısın; bilmesi gerekiyor."

"Yani, ona söyleyecek misin?"

Başımı salladım.

"Ve bunu yaparken, düğününüz hakkında daha fazla ayrıntı öğrenecek misiniz?"

"Sanırım kendi düğünüm hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadığım için beni kolay lokma olarak görüyorsunuz?"

Gözlerinde kınama ifadesiyle bana bakıyor. "Seni asla yargılamayacağım Skye. Ve bu durum en hafif tabirle alışılmadık. Bana daha fazla güvenmeni ister miydin? Evet ama bu, yapmaya karar verdiğin her şeyde benim mutlak desteğimden daha azına sahip olduğun anlamına gelmez."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Sen iyi bir arkadaşınsın." Çıtlatıyorum.

Zoey telaşlanmış görünüyor. "Kızım, lütfen. Şimdi bana duygusal davranma. Ayrıca gözyaşların orada her ne yapıyorsan içine akıyor."

"Oh, kahretsin." Yanaklarımı silmek için bir mendil kapıyorum, sonra onu bir top haline getirip çöp kutusuna atıyorum. Teslimat girişinin kapı zili çaldı. Daha önce ön taraftaki panjurları indirmiştım ve herhangi bir teslimat beklemiyordum. "Gitmem gerek. Kapıda biri var." Ellerimi yıkamak için musluğa uzandım ama kapı tekrar çaldı. "Acelesi olan biri." Kaşlarımı çattım.

"Tamam, seni yarın ararım." Zoey bana bir öpücük gönderdi. "Ve unutma, bu ilişkide güç senin elinde."

"Öyle mi?" Şüphecililiğimi yüz hatlarımdan uzak tutamıyorum.

"Senin onun parasına ihtiyacın olduğu kadar onun da sana ihtiyacı var; belki daha da fazla. Şirketteki konumunu sağlamlaştırmak için evlenmek zorunda olduğunu düşünürsek, onun için daha büyük bir tehlike söz konusu."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bu işte eşit ortaklarız." "Bir evlilikte olması gerektiği gibi." O da başını sallıyor.

"Burada çaresiz olanın ben olduğumu düşünmem için hiçbir neden yok."

"Sen ve çaresiz?" Gözlerini deviriyor.

Gülmeyi başarıyorum. Tabii ki onun yanındayken nasıl eridiğimi görmedi. Bunu ona ben de söylemeyeceğim. Nathan Davenport gibi bir güç odağına karşı koyabileceğimi düşünmesi, bu ilişkide gerçekten kendi başıma ayakta durabileceğimi düşünmem için bana cesaret veriyor. Kapiya vuruluyor.

"Geliyorum," diye bağıriyorum, sonra Zoey'ye el sallıyorum. "Yakında konuşuruz, bebeğim!" Aramayı kesip telefonumu bir kenara atıyorum ve sonra

Servis girişine doğru gidin.

Kapıyı açıyorum ve Nate'in çok kızgın yüzüyle karşılaşıyorum.

Sanki onu kapıyı yumruklarken yakalamışım gibi yumruğunu havaya kaldırmış, şimdi de indiriyor. "Kim olduğunu kontrol etmeden kapıyı açtın."

"Bunun bir hizmet sunumu olduğunu sanıyordum."

"Gece bir teslimat bekliyor muydunuz?"

"Şey..."

"Ve ben bir ara sokakta duruyorum," diyor dişlerini sıkarak.

Onun arkasından karanlık boşluğa bakıyorum. "Yani? Bu yüzden teslimat olduğunu düşündüm."

"Size zarar vermek isteyen biri olabilirdim."

Kalbime çoktan zarar verdin; defol git! demek istiyorum yüksek sesle. Bunun yerine, yüzüme düşen saç telini fırçalıyorum ve yüksek sesle iç çekiyorum. "Orada dikilip bana bağıracak mısın? Yoksa içeri gelmek mi istiyorsun?"

Bakışlarını ağızımdan yüzüme doğru kaldırıyor ve yüz hatlarını tuhaf bir ifade kaplıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Sende bir şey var-" Sesi aynı anda hem sert hem de yumuşak. Yutkunuyor, sonra kolunu kaldırıp yanağıma dokunuyor. Bana elini gösteriyor ve parmaklarındaki hamuru fark ediyorum.

"Ah, Star Trek." Başımı kaşıyorum ve elime biraz daha hamur bulaşıyor. Silkeliyorum.

"Star Trek'i küfür olarak kullandın." Sesi şaşkın geliyor.

"Eski alışkanlıklar." Saç tellerini tekrar sallıyorum ve bu parmaklarım boş çıkıyor.

"Gitti," diye mırıldanıyor. Bakışları yüz hatlarımı okşuyor. Uyumsuz gözleri tam olarak çıkaramadığım bir ifadeyle parlıyor. Cebinden bir mendil (ipek) çıkarıp uzatıyor.

Tereddüt ediyorum. "Kirlетеceğim."

Kaşları aşağı doğru çekildi. "Genel fikir bu."

Tereddüt ettiğimde elimi avucunun içine alıyor ve bezi parmaklarımın üzerinde nazıkçe gezdiriyor. Tüylerim diken diken oluyor. Ve bezi parmaklarımın arasından geçirdiğinde, klitorisime doğru bir ateş hattı oluşuyor. Amım zonkluyor. Kalçalarım titriyor.

Elimi ondan çekiyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve içeri giriyorum. Onun beni takip ettiğinin, kapının bir çıtırtıyla kapandığının farkındayım ve bu çok son bir his. Kek hamurunun arkasındaki yerime geri dönüyorum. Ayrana uzanıyorum ve içine döküyorum. Sonra kaseyi ıslak bir bezin üzerine koyup yerinde tutuyorum. Mikseri alıyorum, malzemelerin içine daldırıyorum ve çalıştırıyorum. Fırın için bir parti yapıyor olsaydım, stand mikseri kullanırdım, ancak bu bir deney olduğu ve malzemeleri nasıl karıştıracağım konusunda tam kontrole sahip olmayı tercih ettiğim için el mikserini tercih ediyorum.

Çırpma sesi havayı dolduruyor. Birkaç dakika sonra duruyorum, çırpma telini kaldırıyorum ve hamurun topaklanıp topaklanmadığını kontrol ediyorum. Memnun kalınca çırpıcıyı bir kenara bırakıp kaseyi tutarak dönüyorum.

Ve tabii ki o da orada. Bacakları geniş bir duruş sergiliyor, geniş göğsü arkasındaki mutfakı görmesini engelliyor. Kollarını kavuşturmuş, pazuları gömme ceketinin kollarını zorluyor. Mavi gözleri bana bakıyor; kahverengi gözleri kıvılcımlar saçıyor gibi. Bakışları o kadar yoğun ki, kendi bakışlarımı indirmek zorunda kalıyorum -bu da kalçalarının arasındaki çıkıntıyı yakaladığım anlamına geliyor. "Oh," diye yutkunuyorum.

"Kesinlikle," diyor kuru bir sesle. Sonra eğilip parmağını hamurun içine daldırıyor ve ağızma götürüyor. "Aç."

Nathan

Hiç tereddüt etmeden ağzını açıyor ve bu beni çileden çıkarıyor. Dudaklarını 'O' şeklinde açıyor ve hamura bulanmış parmağımı diline değdirdiğimde, dudaklarını parmağımın etrafına kapatıp emiyor ve bu emişi aletimin tepesine kadar hissedebiliyorum. O kadar sertleşmişim ki pantolonum ağ kısmından yarılacakmış gibi hissediyorum. Dilini tırnağımın üzerinde gezdiriyor ve tüm kan kasıklarıma akıyor. Parmağımı bir çırpıda bırakıyor, sonra alt dudağını yalıyor ve görüşüm tünele giriyor. Tüm duyularım ona odaklanıyor. Etrafına uzanıyorum, geniş poposunu avuçluyorum ve nefesi kesiliyor.

"Nate," diye nefes alıyor, sonra onu yukarı çektiğimde inliyor. Ayak bileklerini belime doluyor, gözbebekleri o kadar şişmiş ki, siyah yüzeyde kendimi görebiliyorum.

"Ben ağırım," diye itiraz ediyor.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, sen mükemmelsin."

Yanaklarının rengi koyulaşüyor, dudakları titriyor ve bunun bir gülümsemeyi bastırmaya çalışmasından kaynaklandığını anlayabiliyorum.

Sözlerimden memnun oldu. Yapabilseydim, hayatımın her saniyesini onu gülümseterek geçirirdim. Onu becerdiğimde ne kadar iyi olacağını göstermekle yetinmek zorundayım.

O nefis kokulu karışımın olduğu kâseyle -içinde ne var ki? -Aramızda, birkaç adım öne çıkıyorum ve onu tezgâhın üzerine yerleştiriyorum. Sonra kaseyi ondan alıp kenara koyuyorum ve kalçalarının arasına giriyorum. Bacaklarını ayırmak zorunda kalıyor ve elbisesi yukarı kalkıyor. Kendini örtmek için elbisesini çekiştirmeye başladı. Ta ki ben ona ters ters bakana kadar.

Karıştırmayı bırakıyor ve parmaklarını birbirine kenetliyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor nefes nefese bir ses tonuyla.

"Bana ait olana bakıyorum." Sol elini elime alıyorum, parmağımı taktığı yüzüğün -benim yüzüğümün- üzerinde gezdiriyorum. Elini ağzıma götürüp yüzüğü öpüyorum, sonra hızlı bir hareketle elini arkaya doğru çeviriyorum.

"Oh." Yanakları daha da pembeleşiyor, kızarıklık boynundan göğüslerinin üstüne kadar uzanıyor.

"Daha iyi bir adam olsaydım, peşinen özür dilerdim." "Ne için?" Kaşlarını çatıyor.

"Bunun için." Bir parmağımı yakasının 'V' kısmına sokuyorum ve kumaşın ortadan yırtılmasına neden olacak kadar kuvvetle çekiyorum.

"Oh, Breaking Bad!" diye bağılıyor.

Gülüyorum. Elimde değil. "Bir meth pişirme profesörü hakkındaki bir programı ancak sen küfür olarak kullanırsın."

"İşini görüyor, değil mi? Ayrıca, bu elbiseye bayıldım."

"İçindekini daha çok seviyorum." Sütyeninden taştan göğüslerine bakıyorum ve yemin ederim neredeyse pantolonumun içine boşalıyorum. Sütyen kabına yaslanmış meme ucuna uzanıyorum ve beni durdurmaya çalıştığında diğer kolunu arkasından büküp her iki bileğini birbirine bağlıyorum. Sonuç: göğsünü dışarı çıkarmak zorunda kaldı. Daha fazla oynamam için. Sütyenin kuplarını indirdim. Önce dut renkli bir meme ucuna, sonra diğerine bakarken, lezzetli lokmalardan oluşan küçük tomurcuklara dönüşüyorlar. Hamurdan biraz alıp

kaseye koyun, iki meme ucuna da sürün, sonra eğilip birini ısırın.

"Oh, Sopranos," diye inliyor.

"Hâlâ konuşuyorsan işimi pek iyi yapmıyor olmalıyım." Meme ucunu okşuyorum, sonra diğer göğsüne doğru öpüyorum ve diğer meme ucunu emiyorum, bir yandan da serbest elimle ilkini tartıyorum. Meme ucunu çimdiklediğimde tüm vücudu sarsılıyor. Başını geriye atıyor ve çığlık atıyor ama ben bırakmıyorum. Diğer meme ucunu ısırırken meme ucunu büküyorum, sonra avucumu göğsünün ortasına doğru itiyorum.

Doğruluyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve nazıkçe baskı uyguluyorum. Kollarını bırakıyorum, sırtını rahatlatıyorum, sonra yakındaki makası alıyorum. Etek ucuna kadar getiriyorum ve eteğinin uzunluğunu kesiyorum. Kumaş yumuşak bir çalkantıyla kalçalarının her iki yanına düşüyor. Külotunun kasıklarında gölgelenen koyu buklelere bakıyorum. Çok ıslak külotuna. Görünüşe göre ona dokunmam onu tahrik etmiş. Güzel.

Kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum. Sonra, kendimi durduramadığım için, makası külotunun kemerinin altına kaydırıyorum ve kasıklarının her iki yanından kesiyorum. İşim bittiğinde makası bir kenara koyup bezi geri çekiyorum. Am dudakları bana doğru parıldıyor. "Siktir," diye homurdanıyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir bacağını omuzlarıma atıyorum, sonra parmaklarımla am dudaklarını aralıyorum.

"Nate," diye haykırıyor, sonra onu arka deliğinden klitorisine kadar yaladığımda çığlık atıyor. Onun tadı bal, kakule ve ruhumu ısıtan her şey gibi. Dilimle klitorisinin etrafında dönüyorum ve o da kalçalarını yüzümün etrafında sıkıyor. Zar zor nefes alabiliyorum ama sorun değil. Şu anda ölecek olsaydım, nefesim onun etinin benimkine olan baskısıyla çalındığı sürece iyi olurdu. Dilimi yarığının içine sokuyorum ve dudaklarından bir inilti dökülüyor. Ve onu sikimle becermek istediğimin bir parodisi olarak dilimi içine sokup çıkardığımda, parmaklarını saçlarıma geçiriyor

ve öyle bir güçle çekiştiriyor ki, ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum.

Sikim ağlıyor, taşaklarım inliyor ve ben onu dilimle becermeye devam ederken, o kalçalarını ileri itip yüzüme sürerken, parmağımı kalçasının yanaklarının arasından geçirip yasak deliğine dokunurken, göğsümde titreşen memnuniyet gümbürtüsünü durduramıyorum. Donup kalıyor. Rozetiyle oynadığımda, onu bir titreme kaplıyor. Ağızdan tutarsız sesler geliyor ve dilimi ıslak kanalının içine soktuğumda ve parmağımı yasak deliğinin içine sokarken avucumu klitorisine sürttüğümde doruğa ulaşıyor. Tüm vücudu sarsılıyor. Dudaklarından ağlamaklı bir çığlık yükseliyor, kalçaları kulaklarımı titretiyor ve ağızımın içi nemle doluyor. Açgözlülükle yutuyorum. Az önce ne yaptı-?

Skylar

"Bana fıskırttın mı?"

Sesini sanki çok uzaklardan duyuyorum, cevap vermek için ağzımı açmaya çalışıyorum ama sadece bir mırıltı çıkıyor. Yanaklarım kızarıyor. Soruyu anlamaya çalışıyorum ama vücudumun her yerine yayılan memnuniyete karşı verdiğim savaşı kaybediyorum. Bir tufan gücüyle üzerime gelen doruktan aşağı süzülüyorum. Artçı sarsıntılar vücudumu bir vapurun dümeni gibi dalgalandırıyor. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığın farkındayım. Ter alnımda, boynumda ve koltuk altlarımda boncuk boncuk birikiyor. Onun doğrulduğunu hissediyorum, sonra sıcaklık önümü sarıyor. Gözlerimi açtığımda, yüzünün benimkinin üzerinde olduğunu görünce şaşırmıyorum.

"Bana fıskırttın." Bu sefer soru değil. "Kimin aklına gelirdi, hmm?"

Saç diplerime kadar kızarıyorum. Başka tarafa bakmaya başladığımda başını sallıyor. "Saklanma. Bu bir iltifattı."

"O... O muydu?" Boğazımı temizliyorum.

Başını sallıyor. "Sana yaptığım her şeyden zevk aldığını doğrulamak için bir fişkirtme gibisi yok." Ağzının bir tarafı kıvrılıyor. Saçları alnına yapışmış, mavi gözü neredeyse kahverengi olacak kadar koyu, kahverengi gözü ise neredeyse mavi olacak kadar açılmış. Yani heterokromatik gözlerinin uyuşması için gereken şey bu-arzu. Bu adama ulaşmanın anahtarı bu. Kendinizi ona sunun. Vücudunuzu istediği gibi kullanmasına izin verin. Onun zevkinin bir aracı.

"Kullan beni," diye mırıldandım. "Ne?"

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip çekiştiriyorum ve yüzü neredeyse benimkine değdiğinde ağzındaki ıslaklığı yalıyorum. "Benim vücudum. İhtiyaçlarını karşılamak için kullan."

Bakışları genişler. "Ne dediğini bilmiyorsun."

"Saklı tutmak istediğin bir parçan olduğunu biliyorum. Ön plana çıkarmaya cesaret edemediğin bir parçan. Serbest bırakmak istemediğin bir parçan çünkü-"

Başını eğiyor, gözlerinde kibar bir merak ifadesi var. Ve lanet olsun ona, ama bundan nefret ediyorum. Bakışlarındaki o mesafeyi sonsuza dek şok etmek istiyorum.

"Çünkü BDSM ile ilgilendiğini biliyorum." Aslında bilmiyorum ama neden olmasın? Seksin tüm o sapkın tarafını sevecek bir adama benziyor. Ve eminim ben de bundan zevk alırım, tabii bu sapkınlığı yöneten kişi o olduğu sürece.

"BDSM mi?" diyor yavaşça.

"Ah, evet." Daha rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdanıyorum. Bir yığın un ve kek hamurunda kullandığım çeşitli esans ve gıda maddelerinin damlacıkları içinde sırtüstü yattığımı düşünürsek, bu hiç de kolay değil. "Bilirsin işte, esaret, disiplin ve sadomazoşizm."

"Hükmetmeyi ve boyun eğmeyi unuttun." Dalgın bir hareket gibi görünen bir hareketle göğsümü avuçluyor. Dokunuşundan iğne ucu kadar ısı yayılıyor.

"Teslim mi?" Keşke sesim titremese. Keşke tüm bedenim bu kadar ağır hissetmeseydi. Keşke bu kadar uyuşuk hissetmeseydim.

"Bana boyun eğmek istiyor musun bebeğim? Kendini bana teslim etmenin nasıl bir şey olduğunu sana göstermemi ister misin? Seni yönlendirmemin nasıl bir his olduğunu deneyimlemek, beni memnun etmenin nasıl bir his olduğunu anlamak ister misin? Nelerden hoşlandığını, seni nelerin tahrik ettiğini öğrenmemi, vücudundan daha önce hiç tatmadığın zevkleri çıkarmamı ister misin?"

"Eğer bana verdiğin orgazmlar gibiyse, o zaman getir."

Bir kahkaha atıyor. "Beni şaşırtıyorsun, bebeğim."

"Ve sen... daha fazlasını istememi sağlıyorsun. Artık korkmamamı istiyorsun. Daha geniş yaşamak istememi sağlıyorsun. Bir zamanlar ulaşamaz olduğunu düşündüğüm her şeye ulaşmak için."

Bir kez daha, bakışları ağızımda. Sanki dudaklarımı okuyor gibi. Sanki ben konuşurken dudaklarımın kelimeleri şekillendirdiğini görmek hoşuna gidiyor. Sonra bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor ve bir kez daha uyumsuz gözleri artık birbirine benzemiyor. Karmakarışık saçlarıyla birleşince, ona çılgın bir görünüm veriyor, ki ben bunu normalde taktığı soğuk ve sert maskeye tercih ediyorum.

Sonra eğilip burnunu yanağıma sürtüyor ve ben inliyorum.

"Çıkardığın sesler beni deli ediyor," diye fısıldıyor ağızıma karşı. Bacaklarımın arasına bir şey saplanıyor ve onun ne kadar tahrik olduğunu farkına varıyorum. Elimi aramızda kaydırmaya başlıyorum ama parmaklarını bileğimin etrafında dolaştırıyor. "Bana şimdi dokunursan buradan asla ayrılmayız."

"İtiraf etmeliyim ki, ben daha rahattım."

Yanıt olarak doğruldu, sonra beni oturur pozisyona çekti. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve dokunuşu o kadar hassas ki boğazımda bir duygu yumağı oluşuyor. Göğüslerimi sütyenimin içine sokuyor, sonra elbisemin kenarlarını göğsümün üzerinden çekiştiriyor.

"Sen gelmedin," diye hatırlatıyorum ona.

"Senin yapman daha önemli."

Hızla göz kırpmıyorum. "Bu kadar nazik olmana alışkın değilim." Yarı gülümsüyor. "Buna alışma."

"A-n-d, bunu söyleyerek her şeyi mahvetmek zorundaydın, değil mi?"

Omzunu kaldırıyor. "Gerçek yüzümü göstermeseydim ben olmazdım, değil mi?"

"Herkes gösterdiğin hırçın, huysuz, dünyadan nefret eden maske olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Yüz hatları sade. "Ben iyi bir adam değilim." "Ama iyi bir adamsın."

"Kesinlikle hayır. Ben adam öldürdüm."

"Ülkemizi savunmak için, benim gibi insanlar güvende olsun diye."

"Ben de... yalan söyledim," bunu keşfe çıkmış gibi görünen bir tonda söylüyor. Bunun beni şok edeceğini sanıyorsa, çok yanılıyor.

"Eminim iyi bir nedeniniz vardır." "Vardı... Vardı."

Göz kırpmıyorum. "Bana yalan mı söylüyorsun? Söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

O başını sallar. "Unutma nasıl I
dedi Biz vardı bir hafta içinde
evleniyorsun?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Yalan söyledim. Yarın evleniyoruz."

Nathan

"Sanırım beni düğüne davet ettiğin için minnettar olmalıyım," diye homurdanıyor Arthur. Onu ön sırada bir koltuğa yönlendiriyorum. Eşler ve kız arkadaşlar arasındaki ilişkinin, nişanlımın kumsalda evlenme isteğinin bana geri dönmesini sağlayacak kadar güçlü olması iyi bir şey, tıpkı o otel odasına yaptığı seyahati öğrendiğim gibi.

Neredeyse başka bir adamla yatağa girecekti ve tüm bunların sebebi onu becerdiğim için kendimi suçlu hissetmemdi. Bir daha yapmayacağım bir hata. Dün onu neredeyse fırına götürdükten sonra olmaz. Kendimi durdurmayı başardım, ama sadece BDSM eğilimlerim hakkındaki soruları beni şaşırttığı için. Ne istediğimi anlayacak kadar okumuş biri. Yaşam tarzının zorluklarına dayanıp dayanamayacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Bir noktada, dizlerimin üzerinde yüzümü onun tatlı amına dayadığımda, yarığını yaladığımda ve kendimi onun sıcak, zonklayan, kanalının içinde olmak için can atarken bulduğumda, onun her deliğini harap etmek istediğimde, kaybettiğim bir savaşta savaştığımı fark ettim.

Onu on sekizinci yaş gününde büyümüş olarak gördüğüm andan itibaren ona aşık oldum. O zamandan beri hayatımda attığım her adım beni ona daha da yaklaştırdı. Ondan kaçmaya çalışmış olabilirim, ama aslında her zaman ona geri dönmenin yolunu buluyordum.

Ve Ben benden ona göz kulak olmamı istedi. Ve bu da benim, ona verdiğim sözü tutmam. Ayakları üzerinde durmasını ve hayatının geri kalanında ona bakılmasını sağıyorum. O da bunu isterdi.

Onunla evlenip yatmama gelince... Bunu o kadar kolay kabulleneceğini sanmıyorum ama umarım yola gelir. Umarım kız kardeşinden faydalandığım için beni affeder. Onun durumunu ona karşı kullanıyorum. Tabii ki o da bana yardım ediyor... Birbirimize yardım ediyoruz. Parmaklarımı apraz yapıyorum. Sadece Ben'in bunu böyle görmesi için dua edebilirim. zgnm Ben, burada olamadın ama umarım sonunda tekrar karşılaştığımızda, yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacak cesareti kalbinde bulursun.

"İyi misin, torunum?"

Gmleğimin yakasını ekiştiriyorum. "Tabii ki yleyim." Sadece evleniyorum. Ülkenin düşmanlarını insansız hava araçlarıyla takip etmek ve vurmaya karar vermek, sadece bir grup çocuğın kadraja girdiğini görmek ve göreve devam edip etmeme konusunda anlık bir karar vermek zorunda kalmakla karşılaştırıldığında, parkta bir yürüyüş.

Kilisede bile olmadığımızı dşnrsek, sabahtan beri neden kilisede bir fahişe gibi terlediğimi açıklamıyor. Bir rüzgâr alnımdaki saçları kaldırıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyorum. Londra'dan birkaç mil uzakta olan bu bölgedeki tek doğal plajı ele geçirmeyi başardım. Normalde kiralanması mümkün değil ama bağılantılarım sayesinde bunu başardım. Sürekli keşfettiğim gibi, Davenport Group'un CEO'su olmak bazen işe yarıyor. Nişanlımın gizliden gizliye bir sahil düğünü istediğİ düşünülrse, bunu gerçekleştirip gerçekleştirmeme konusunda hiçbir soru yoktu.

"Sen gergin," Arthur diyor ki ile bir şey memnuniyet gibi.

Senin ve 'meşru' torunların için neler hazırladığımı bilseydin sen de öyle olurdun.

Cevap vermeyince Arthur çenesini bana doğru kaldırıyor. "Bu iyiye işaret."

Homurdanıyorum.

"Sen olmasaydın endişelenirdim."

Her neyse. Çenemi kaşıma dürtüsüne direniyorum, bunun benim söylemim olduğunu biliyorum. Gergin değilim. Değilim.

Arthur kolumu çekiştiriyor ve aşağı baktığımda bana gülümsüyor. "Ailenizi törene davet etmeye karar vermenize sevindim. Nişanlının da bunu istediğini tahmin ediyorum ve mutlu bir eş mutlu bir hayat demektir. Evliliğinize başlamak için daha iyi bir yol bulamazdınız."

"Bu töreni tercih etmemin nedeni bu değil," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Tabii ki öyleydi." Elini havada salladı. Yemek servisi yapan görevliler şampanya kovalarını kurulmasını istediğim devasa çadırın yan tarafındaki uzun masaya yerleştirirken çıkan şişe sesleri bize kadar ulaşıyor.

Yanında, yere yığılmış olan Tiny doğruluyor ve başını eğiyor. "Şimdi uslu durmalısın evlat. Şampanya senin için iyi değil." Arthur parmağını Tiny'nin burnunun altında oynatıyor.

Danua, boğazının arkasından guruldayan bir ses çıkarıyor.

"Bu it sadece beni anlamakla kalmıyor, aynı zamanda cevap da veriyor." Arthur onun başını okşar. "Konuşmamızı hatırla. Seni yanımda getirmemin tek nedeni, getirmeyeceğimi söylediğimde surat asmandı. Ve sen de baloncuklardan uzak duracağına söz vermiştin." Tiny başını kaldırıp Arthur'a bakıyor ve göz kırpmıyor. Danua'nın gözlerinde çok masum bir ifade var. Güvenmediğim bir bakış.

"Gece bitmeden şampanyayı yudumlama ihtimali nedir?" Sinclair diyor ki

yanımda.

Bu doğru. Tiny'nin canı şampanya çekiyor. Şarap değil. Köpüklü şarap bile değil. Şampanya olmak zorunda. Ve ne kadar pahalı olursa o kadar iyi. Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım. Danuanın esnemesini izledim, sonra koca kafasını patilerinin arasına kaydırıldı. Kulakları sallanıyor ama gözleri... Düğün organizatörüne ayarlamasını söylediğim eski, altmışlı yıllara ait şampanya kadehlerine baloncukları dolduran catering personeline odaklanmış durumdalar - çünkü müstakbel eşimin bu kadehlerin görüntüsüne bayıldığını öğrendim.

"İlmiği bağlamaya hazır mısın... Pardon, yani düğümlemeye, eski dostum?" Sinclair'in arkasından gelen Knox sırtıma bir tokat attı.

"Siktir git, eski dostum," diyorum rahat bir ses tonuyla.

Knox gülüyor. "Düğününüzde sağdıç bulundurmamaya karar verdiğinizizi düşünürsek, aşağılanmalı mıyım yoksa minnettar mı olmalıyım bilemiyorum."

Döndüğümde kot pantolon ve tişört giydiğini görüyorum, tek imtiyazı bir ceket, gerçi o da daha iyi günler görmüş.

"Siyah kravat takmamaya karar vermen beni aşağılamadı."
"Siyah takım elbiselerden, kravatlardan ve boynuma bir bez parçası geçirmemi gerektiren her şeyden nefret ediyorum,"
diyor

şiddetle.

"Kıyafetler insanı erkek yapmaz," diye omuz silkiyorum.

Şaşırmış görünüyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Belki de senden nefret etmemek için bir neden bulurum."

"Bu konuda nefesimi tutmayacağım."

Bunun üzerine yarım bir gülümseme attı. Ben de korkutucu, yaklaşılmaz adam olma patentinin bende olduğunu sanıyordum. Ama Knox, yaralı yüzü ve umurunda değil görüntüsüyle beni alt etti.

"Şimdi, bu o kadar da zor değildi, değil mi?" Arthur aramıza baktı.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"İkiniz arkadaş olma yolunda ilerliyorsunuz." Başını sallıyor.

"Ben öyle demezdim." Knox öksürür.

"Saçmalama, ikiniz arasında güzel bir ilişkinin başlangıcını görebiliyorum."

Sinclair gülüyor. "Bu gerçekleştiğinde duvarda bir sinek olmak isterdim."

Knox bana bu saçmalığa inanabiliyor musun der gibi baktı. İlk defa ona katılıyorum.

"Sanırım sert içki aramaya gitsem iyi olacak, gerçekten sarhoş olabileceğim türden." Dönüyor ve üvey kardeşlerimin tercih ettiği türden bir içkinin bulunduğu bir bar ayarladığım Şampanya'nın aksi yönüne doğru yürüyor. Ve bunun tek nedeni benim böyle önemsiz biri olmamam. Onlar benim misafirlerim. En azından onların zevklerine hitap edebilirim. Keşke ben de sarhoş olabilseydim... Ama ne yazık ki su ile idare etmek zorunda kalacağım.

"Nasılsın?" Sinclair yüz hatlarımı inceliyor.

"Ben iyiyim," diyorum hissetmediğim bir güvenle. Keşke törenin sonuna kadar ileri sarabilseydim. Bu şeyin sahte olması gerekiyordu ama çok gerçekmiş gibi geliyor. Sanki hayatımda bir dönüm noktasına ulaşmışım ve artık geriye dönüş yokmuş gibi.

"Gergin olman normal," diye söze başladı ama ben sözünü kestim.

"Neden herkes bana bunu söyleyip duruyor? Ben gergin falan değilim. Ayrıca, şu lanet esintiye ne oldu?" Mendilimi çıkardım ve alnımı sildim.

Arthur'la bakışırılar, aralarında bir şeyler geçer gibi olur, sonra Sinclair başını sallar. "Pekâlâ, diğer tarafta görüşürüz."

Bir grup kadınla sohbet etmekte olan Summer'ın yanına gider. Gruba katıldığında esprili bir şeyler söyler ve hepsi güler. Starling'in arkadaşları olmalılar. Düğün organizatörüne hepsini davet ettiğinden emin olmasını söyledim. Ne de olsa onun istediği buydu ve ona hayallerindeki düğünü verdiğimden emin olmak istiyorum.

Seslerin sessiz uğultusu havayı dolduruyor. Üvey kardeşlerim her yerde görünüyor. Connor, üvey kardeşlerimin

Barmen, Knox'a bir içki dolduruyor. Ryot uzakta durmakta, elini cebine sokmuş, yüzünde bir gülümseme. Tyler kızıl saçlı biriyle konuşmaktadır ve Edward kolunu yeni karısı Mira'ya dolamıştır. İkisi Dr. Weston Kincaid ve karısı olduğunu tahmin ettiğim bir kadınla sohbet ediyor.

Bir bisikletin kükremesi seslerin sessiz uğultusunu kesiyor. "Dediğim gibi, işler zorlaştığında ailenin yanında olması gibisi yoktur ve-" Arthur yanımdan geçip gürültünün geldiği yöne bakıyor ve bakışları genişliyor. "Kim bu Bu mu?" Arthur'un ses o dolu ile Huşu ve hayranlık gibi bir şey mi? Bir figürün bisikletini park edip indiği yere dönmem için yeterli. Kaskını çıkarıyor ve parmaklarını omuz hizasındaki saçlarında gezdiriyor. Saç. Saçlar güneş ışığı parıltılar kapalıve Kahverengi ve mavi renklilerin arasından gümüş teller geçiyor. K a l ç a s ı n ı n ortasına kadar gelen bir elbise, tayt ve dizinin üzerine kadar gelen motosiklet botları giyiyor. Kaskını Harley'in yan tarafına takıyor, sonra bize doğru yürümeye devam ediyor.

"Büyükanne Imelda, başardın!" Kızıl saçlı kadın yanımdan geçip Harley'e binen yaşlı kadını kucaklıyor.

"Söylediğim gibi-" Arthur sesli bir şekilde yutkunmadan önce düşünce zincirini kaybetmiş gibi görünüyor. "Beni onunla tanıştıracabilir misin?"

Skylar

"Vakit geldi." Imelda kolunu uzattı. Son dakikada koridorda benimle yürümesini istemiştim. Çoğunlukla kendine çok güvenen bir kadın olduğu için, bunun bir kısmının bana da bulaşacağını umuyordum.

Nedimelerimin olmamasını tercih ettim, çünkü sevgili nişanlım dün düğünün bugün olduğunu açıkladı. Nikah memurunun nikahı kıymak için mekana gelmesi de dahil olmak üzere evrak işlerini çoktan halletmişti, bu yüzden formları yerinde imzalamak zorunda kalacaktık. Adam her şeyi düşünmüştü ama itiraf etmeliyim ki düğün yerine vardığımda bir plajda olduğunu fark etmek beni şaşırtmıştı. Zoey yüzümdeki şaşkın ifadeyi gördü ve bana tercihimden Summer'a bahsetmiş olabileceğini, onun da bu bilgiyi nişanlıma iletmesi için açık bir talimatla Sinclair'e söylemiş olabileceğini itiraf etti. Ne yapacağı ona bağlıydı...

Londra'nın kilometrelerce uzağındaki tek doğal plajı bulup kiralayacağını düşünmediğini itiraf etti

O gün için. Maliyetini -Ah, benim, Stranger Things'im-tahmin etmek istemiyorum. Dügün planlamacısı Rachel, bana şu anda bulunduğumuz büyük çardağın nasıl yapılmasını istediği konusunda çok spesifik olduğundan bahsetti.

Bizi rüzgâra karşı koruyacak ve ayaklarımızın altında pelüş bir halı ve her birkaç adımda bir ısıtıcılar olacak. Yani, dışarıda fırtınalı bir Ocak öğleden sonrası olmasına rağmen, orası sıcak olacak. Ayrıca soyunma odası olarak kullandığım ayrı bir çadır da kurdurdu.

Grace, Summer ve Zoey ile birlikte erkenden geldi. Görünüşe göre, ben onları düğünümde görmek istediğimi söyledikten sonra arkadaşlarımı da davet etmiş. Tercihi adliyeğe gidip evrakları imzalamak, sonra da eve dönüp evliliği tamamlamak olmasına rağmen. Meme uçlarım gerildi. C-o-n-s-u-m-m-a-t-e. Yani, yakında onun karısı olacağım ve kocaman sikiyle vajinama girmeyi bekleyecek. Ve çok büyüktü. Boğazıma zar zor sığıyor ve onu ağrıyan kanalımın içine sokacak, ki zaten beklentiyle ıslanmış bir kitle.

"Sen, ah... Her tarafın kızarmış." Imelda etrafına bir göz atıyor. "Komik, buradaki ısıtıcıların bu kadar yoğun olduğunu düşünmemiştim."

"Değiller."

Dönüp bana bakıyor.

"Yani... Ben, ah... Bir ateş basması yaşıyorum, hepsi bu."

"Sıcaklaş?" Onunkaşlar Örgü, sonra onu alını düzelir. "Oh, o tür bir sıcak basması." Gözleri parıldıyor.

Kızarıklığının derinleştiğini hissediyorum.

"Sevgilinizin kollarında olmak için sabırsızlanıyorsunuz. Çok tatlısın, değil mi?" İç çekiyor.

"Öyle değil-" diye başlıyorum ama açıklamamı elinin tersiyle itiyor. "Sorun değil canım. Nasıl olduğunu hatırlıyorum

Kocamın yüzünü ilk kez rahibin önünde gördüm. Duvağını kaldırdı ve ben onun mavi gözlerine baktım ve onun gezegendeki en yakışıklı adam olduğunu düşündüm."

"Onu ilk kez o zaman mı gördün?"

"Görücü usulü bir evlilikti. Ailem elbette buna uymamı bekliyordu. Onlara karşı gelmeyi aklımdan bile geçirmedi. Dünyanın en şanslı kadını olduğumu düşünüyordum, özellikle de kocalarının umdukları kadar yakışıklı olmadıklarını öğrendiklerinde kötü bir sürprizle karşılaşan arkadaşlar tanıdığımdan beri. Benimki yakışıklıydı. Ne yazık ki içmeyi de severdi ve birçok gece beni döverdi."

"Oh, Imelda," diye nefes nefese kaldım.

Omuz silkiyor. "Çocuklar doğduktan sonra bana olan ilgisini kaybetti, çok şükür. Bir yandan da metresleri vardı. Ama beni yalnız bıraktığı için mutluydum. Yaşlandıkça, benimle ve çocuklarla daha fazla zaman geçirmek istiyor gibiydi. Ve çocuklar büyüüp evden ayrıldıklarında, sonunda bir denge bulmuş gibiydik. Birlikte geçirdiğimiz son yıllar en mutlu yıllarımızdı. Ama sonra o öldü ve ben hala keşfedecek çok şeyim olduğunu fark ettim."

"Paylaştığın için teşekkürler." Kolumu onunkine kenetliyorum. "Umarım evlilik hayatımla ilgili kararlar alırken ben de senin yarısı kadar cesur olurum." Özellikle de gitme vakti geldiğinde. Hugo'nun icabına bakıldığından ve fırının kendi kendine yettiğinden emin olduğumda.

Banka hesabıma yatırdığı paranın bir kısmını borçlarımı ödemek ve Hugo'nun bakım evinde bekleyen faturaları karşılamak için kullandım. Geri kalanının bir kısmını da bu yılın başlarında yanımda staj yapan kadını işe almak için kullandım. Onu işe alamadım çünkü ona ödeyecek param yoktu ama şimdi var. O da iş arıyordu. Pozisyonu hemen doldurabildi ve bugün dükkândaki görevleri üstlendi, bu yüzden buraya gelmek için ayrılabilirdim. Tüm bu düğün olayı çok çabuk oldu ama bu bir lütuf. Haftanın geri kalanının üzerimde asılı kalması yerine, bu bir yara bandını çıkarmak gibi. İşi hallettik, böylece ikimiz de hayatlarımıza devam edebildik.

"Eminim sizin deneyiminiz çok farklı olacaktır." Imelda elimi okşadı. "Ne de olsa kiminle evlendiğini biliyorsun."

Biliyor muyum? Bana gösterdiği kısımları biliyorum. Ve Ben'in bana anlattıklarından onu tanıyorum. Söylediğinden çok daha hassas olduğunu biliyorum. Ve henüz görmediğim dövmeleri olduğunu da. Şiddetli bir seks arzusu var, ki bundan şikayetçi değilim. Ayrıca, onda bir karanlık var, ki bu beni uzaklaştırmalı ama uzaklaştırmıyor. Belki de içimdeki karanlık, onun içindeki ahlaksızlığa karşılık veriyordur.

Son birkaç gün içinde Nate'i daha iyi tanımaya başladım ama bu onu iyi tanıdığım anlamına gelmiyor. Aksine, benden ne kadar çok şey sakladığını fark etmemi sağladı. Onun hakkında her şeyi öğrenmeyi ne kadar çok istediğimi. Özellikle de BDSM'ye olan eğilimini. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bacaklarımın arasındaki o yavaş nabız hızlanıyor.

Sonra çadırdan çıkıyoruz ve Rachel bizi ana çardağa doğru yönlendiriyor. İçeri giriyoruz ve küçük grubun üzerine bir sessizlik çöküyor.

Zoey'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. Telefonuna bakmakta olan Grace'i dürtüyor. Önce yukarı, sonra omzunun üzerinden bakıyor ve yüz hatları yumuşuyor. "Bunu sen halledersin," diyor bana.

Gözlerimin arkasında yaşların oluştuğunu hissederek gülümsüyorum. Burnumu çekiyorum ve Imelda kolumu sıkıyor. Summer ve kolunu ona dolamış olan Sinclair'in bulunduğu sıranın yanından geçiyoruz. Yanlarında tanımadığım bir çift var. Onların önünde oturan çifti de tanımıyorum. Nathan'ın arkadaşları olmalılar.

Koridorun karşı tarafında üvey kardeşleri oturuyor. Knox öne doğru bakmadan önce bana doğru başını sallıyor. Gözlük takan kardeşlerinden biri bana gülümsüyor. Ancak diğer iki kardeşinin yüzünde sıkılmış bir ifade var. Ben yanlarından geçerken biri esniyor. Diğeri ise uzaktaki bir şeye bakıyor. Görünüşe göre, genel olarak dünyaya kızgın. Tanrım, bu adamlar uzun boylu, esmer ve huysuz olmayı başka bir seviyeye taşıyor. Buradan başka bir yerde olmayı tercih ettikleri çok açık.

Sahili çevreleyen açık kapaktan hafif bir esinti geliyor. Nate'in diğer üvey kardeşi, eskiden rahip olan, nikâhı kıymayı kabul eden ve bugün diğer çadırda kendini tanıtmaya geldiğinde tanıştığım Edward bana bakıyor. Karşısında, sırtı bana dönük, müstakbel kocam duruyor. Öne doğru bir adım attım ve o gerildi. Sonra, sanki incelediğimi hissetmiş gibi, dönüp bana bakıyor.

Nathan

"Gelini öpebilirsin."

Kaslarım gevşiyor ve avuçlarımla yüzünü çerçeveliyorum. İçimde hissettiklerimi yansıtan şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

Tören boyunca, bedenimden kopmuş olma, törene uzaktan bakma hissi beni sardı. Neyse ki küçük bir kalabalıktı, onlardan gelen gürültü çok azdı ama yine de sessizleştiklerinde onun çadıra girdiğini anlamama yetti. Bunun omurgamı saran farkındalık dalgasıyla da ilgisi olabilir.

Yüzümü ona döndüm ve müstakbel eşimi ilk kez gördüm. Göğüs dekoltesini belli eden, belini kavrayan ve ayaklarına kadar inmeden önce dolgun kalçalarını ortaya çıkaran, vücuda oturan, krem rengi bir elbise giymişti. Bana yaklaşırken omuzlarına dökülen gür sarı saçlarını, ışıldayan tenini, pembe yanaklarını inceledim ve önümde durduğunda ıslıl ıslıl parlayan gözlerinden başka bir yere bakamadım.

Göz kamaştırıcı.

Kalbim küt küt atıyor ve biliyorum. Kendimi kandırıyordum. Ona aşığım. Muhtemelen on sekiz yaşına bastığı gün onu öptüğümünden beri. Onu gördüğüm andan itibaren karım olacağını biliyordum. Karım. Benimle evlenmesi karşılığında fırınına kurtarmayı teklif eden bu özenli kurgu, korkak olduğum için. Beni reddetmesi riskini alamazdım, ilk seferinde ondan nasıl uzaklaştığımdan sonra değil. Bunun yerine, benimle evlenmeye hayır diyememesi için onun koşullarını kullandım.

"Karım," diye fısıldıyorum dudaklarına. Yeşil gözleri parlıyor. Göğsü inip kalkıyor. İçlerinde o kadar çok duygu var ki, o kadar çok his... Onunla paylaşmadığım o kadar çok şey var ki. Aşk adına ne karmaşık durumlar örüyoruz. Tüm bunları onu sevdiğim için yaptım. Onu asla bırakmayacağım için onu sonsuza dek kendime bağlamanın bir yolunu buldum.

Bu anlaşmanın geçici olduğunu söyleyerek kendimi kandırmış olabilirim. Onunla büyükbabamı memnun etmek ve şirketteki konumumu sağlamlaştırmak için evleniyordum. CEO olarak onaylandıktan sonra Arthur'un mirasını ve üvey kardeşlerimin geleceğini yok edeceğimi ve ondan uzaklaşacağımı söyledim. İlkini gerçekleştirmeye çok yakıным. İkincisini mi? Bu sadece kendime söylediğim ayrıntılı bir yalan.

O benim geçmişim. Şimdiki zamanım. Geleceğim. O benim her şeyim.

O benim.

"Benim.

"

Ağzımı onunkinin üzerine kapatıp onu öpüyorum. Ve o da içimde eriyor. Dudaklarını ayırıyor ve ondan bir şeyler almama izin veriyor. Kendini açıyor ve tatlılığını, istekliliğini, tam kabullenişini tatmama izin veriyor. Vücudu benimkine doğru eğiliyor. Kolumu beline doluyorum; diğeriyle, ağzını yağmalarken çenesini yerinde tutuyorum. O da bana izin veriyor.

Boğazında inliyor ve bu küçük ses ihtiyacımı öfkeli bir cehenneme dönüştürüyor. Kalçalarım sertleşti, sikim o

kadar

Pantolonumun kasıklarından bıçaklanmamış olmam bir mucize. Belimdeki acı beni başımı kaldırmaya zorluyor. Kızarmış yüz hatlarına, kapalı göz kapaklarına, kirpiklerinin elmacık kemiklerine doğru dalgalanışına bakıyorum. "Gözlerini aç ve bana bak, karıcığım," diye homurdanıyorum.

Göz kapaklarını titreyerek açıyor ve genişlemiş göz bebekleri onun da benim kadar tahrik olduğunu söylüyor. Onu kollarıma almak, buradaki herkese siktir olup gitmelerini söylemek, onu eve götürmek ve onunla sevişmek istiyorum. Onun için doğru erkek olduğumu göstermek istiyorum. Kendimi onun bedenine, zihnine, ruhuna o kadar derinden işlemek istiyorum ki, onun duygularını özümseyip kendi duygularıma dönüştürmek istiyorum, ondan o kadar çok orgazm çıkarmak istiyorum ki, sikimin onun içinde olmasının nasıl bir his olduğunu asla unutmam, parmaklarım teninde iz bıraksın, dişlerim, ağzım boğazının omzuyla birleştiği o kıvrımı ısırırsın, böylece herkes onun bana ait olduğunu bilsin.

Onu domaltıp sikmek, bütün bakir deliklerini almak istiyorum. Onunla tatlı tatlı sevişmek ve adımı döllerimle tenine kazımak istiyorum. Onu öyle bir sikmek istiyorum ki, bir daha asla başka bir erkekle birlikte olmak istemeyecek.

Doğru, yine bencil ol. Sadece kendinizi düşünün. İhtiyaçlarınızı, isteklerinizi, kendinizi daha fazla nasıl tutamayacağınızı. Onun kalbini nasıl kıracağını. Gerçeği öğrendiğinde seni asla affetmeyeceğini.

Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Sallanmaya başladığında omzundan tutarak onu düzeltiyorum. Kendi başına ayakta durabileceğini anladığımda ise elini tutup aileme ve arkadaşlarıma dönüyorum. Yüzündeki şaşkınlığı görmezden geliyorum ve bize ilk ulaşan büyükbabama başımla selam veriyorum.

"Tebrikler." Ellerini ellerinin arasına alıyor ve parmak eklemlerini öpüyor. Öfke göğsümü kızartıyor. Sahiplenme beni esir alan bir şeytan. İçim içimi yiyor. Kolumu beline dolayıp onu kendime çekmekten kendimi alamıyorum.

"Aferin." Bana döndü. "Bu hayatında yaptığın ilk mantıklı şey olabilir."

Şaka yapmıyorum.

"Ne muhteşem bir tören!" Kızıl saçlı kadın kollarını karıma -karıma- doluyor ve onu iki yanağından öpüyor. Karım da ona sarılıyor. "Aman Tanrım, çok güzel görünüyorsun." Kızıl saçlı kadın burnunu çekiyor.

"Bunu sensiz yapamazdım, Zoey." Karım gülümsüyor, sonra bana dönüyor. "Bu benim kocam, Nathan Davenport."

"Zoey Malfoy"-elini uzattı-"Draco'yla bir bağlantısı yok."

Ondan karıma bakıyorum. "Bu Harry Potter'ın baş düşmanının soyadı değil mi?"

Karımın nefesi kesildi. Zoey kocaman gözlerle bana bakıyor, sonra da karımın kolunu tutuyor. "Draco'nun kim olduğunu biliyor mu?"

"Belli ki." Karım bakışlarını bana dikti. "Draco Malfoy'un kim olduğunu biliyor musun?"

"Artık bir Potterhead'le evli olduğumu düşünürsek, en azından Potterverse'i tazeleyebilirdim." Sırıtiyorum.

"Ohmigod, ohmigod!" Zoey avuçlarını ağzına kapattı. "Potter evrenini biliyor mu?"

"Anladığım kadarıyla sen de bir Swiftie'sin?" Söylüyorum.

"Tanrım!" Zoey sallanıyor ve karım onu düzeltmek için kolunu tutuyor. "Sen gerçek misin?" Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyor. "Sana dokunabilir miyim?"

"Affedersiniz?" Kaşlarımı çattım.

"Gerçek olduğundan emin olmak için mi? Potter evrenini ve biz Swift'leri biliyorsun. Var olduğundan ve seni hayal etmediğimden emin olmak istiyorum."

Kıkırdıyorum. "Elbette." Kolumu uzattım. "Bana dokunabilirsin."

"Hayır, yapamazsın." Karım aradaki mesafeyi kapatıp kolumu tutuyor ve boştaki elini arkadaşına doğru sallıyor. "Git kendininkini al. Bu benim."

Benimkini.

Sıcak bir his göğsüme saplanıyor. Bir sıcaklık damarlarımı istila ediyor. Ben ona aitim. Her zaman öyleydim. Şimdi, tek umudum

hatalarımı affetme konusunda da aynı şeyi hissedecektir.

Zoey aramıza bakıyor ve yüzünde içten bir gülümseme belirliyor. "Senin adına çok mutluyum Skye."

Yutkunuyor. "Ben de," diyor neredeyse utanarak.

Daha fazla arkadaşı bize doğru geliyor. Hep birlikte konuşmaya başlıyorlar. Ses kendi kendine artıyor ve kulaklarıma uyarıcı bir vızıltı doluyor. Kaslarım geriliyor, başım dönüyor ve o da rahatsızlığımı hissetmiş olmalı ki meraklı bir ifadeyle bana bakıyor. "Her şey yolunda mı kocacığım?"

Skylar

"Buyurun." Kocam bir flütün içine şampanya doldurup önüme koydu.

Nikah töreninden sonra, düğün organizatörü tarafından düzenlenen resepsiyon için kalmak isteyip istemediğimi sordu. Tabii ki istedim, sadece üçüncü çadırdaki ortam çok güzel görüldüğü için değil. Bir kez daha aklımdan geçenleri okumuş gibiydi; çadırın ortasına uzun bir masa kurulmuştu, böylece bir ekip bize hizmet ederken arkadaşlarımız masanın etrafında oturup dinlenebilecekti. Biz masanın bir ucuna oturduk, Sinclair ve Summer da diğer ucuna. Zoey benim yanıma oturdu ve hakkını yemeyelim, Nate'e doğru bakmadı bile. Sağdıcın gayri resmi görevlerini üstlenmiş gibi görünen Sinclair kadeh kaldırdı. Sonra Zoey kadehini kaldırdı ve birlikteliğimizden ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Ayrıca kocama, bana iyi davranması gerektiği konusunda bir uyarıda bulunmayı da ihmal etmedi ve o da nezaketle başını salladı. Yemek boyunca tek kelime etmedi. Yemek de yemedi. Şampanyalar içildikçe ve masadaki gürültü seviyesi

artmış, çenesi giderek gerginleşmişti. Rengi solmaya başladı ve elindeki su bardağını daha sıkı tutmaya başladı. Bakışları ona ulaşamayacağım uzak bir yere odaklanmıştı ve kendisine yöneltilen iyi niyetli iğnelemelerin hiçbirine cevap vermedi.

Kocamın beni daha önce tanıştırdığı Dr. Weston'ın ona birkaç tuhaf bakış attığını hissettim ama kocam fark etmedi. Dakikalar geçtikçe daha da uzaklaşıyor gibiydi. Sonunda ona gitmeye hazır olduğumu söylediğimde cevap vermedi. Ta ki omzuna dokunduğumda gözle görülür bir şekilde irkilene kadar. Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, bakışlarında gölgeler gördüm. Şakağını ovuşturdu ve baş ağrısı çektiğinden emindim. Ona gitmek istediğimi işaret ettim ve o da bir saniye bile kaybetmedi. Ayağa fırladı ve kimseye veda etmeden beni oradan çıkardı.

Dürüst olmak gerekirse, o sırada herkesin keyfi yerindeydi. Sinclair ve Summer öpüşüyorlardı, Dr. Weston karısını kucağına çekmişti. G-Pa, Imelda'yla sohbet etmeye çalışıyordu ama Imelda'nın buna hiç niyeti yoktu. Edward da onların yanında oturmuş, karısı Mira'nın gözlerinin içine bakıyordu. Arkadaşlarıma gelince? Grace telefonla konuşuyordu, Zoey ise Tiny'yi şampanyadan uzak tutma görevini üstlenmişti. Nate'in diğer üvey kardeşleri birbirlerine ters ters bakmakla meşguldü. Bizim gittiğimizi görünce kadehini kaldıran tek kişi Connor oldu.

Sonuçta hiçbiri bizi özlemeyecekti. Kocam beni aceleyle bekleyen arabaya götürdü ve şoföre bizi Primrose Hill'deki evine götürmesini söyledi.

Telefonunun ekranını kaydırmaya dalmıştı ve ben bir hayal kırıklığı hissiyle baş başa kalmıştım. Tamamen onayladığım sade platin nikâh yüzüğüme baktım ve onunla konuşmaya çalıştım ama cevap vermedi.

Sol elinde taşıdığı bandın daha ince versiyonuna yan gözle baktım. Görünüşe göre, bir tane takacak kadar geleneksel ve OMG, kendimi durduramadım

ona baktığımda göğsümü sıkıştıran o sahiplenme sıcaklığını hissettim. Nikâh yüzüklerimiz konusunu ona açmaya çalışmışım ama sonra törenin zamanlamasını hızlandırdı ve her şey çok hızlı gelişti. Rachel bana bu konuda endişelenmememi, Nate'in ilgileneceğini söyledi ve hepsi bu kadar. Bakışlarımı kocamın yüzüne doğru kaldırdım ama telefonuna bakarken kaşları çatılmıştı.

Rahatsız etmeyin tabelası asılı bir yerine çekilmiş gibi görünüyordu. Ya da belki de sadece biraz zamana ihtiyacı vardı? Ne de olsa insan her gün evlenmiyor. Ve o tören... Gerçek gibiydi. Gerçek. Dürüst. Beni öptüğünde, bir anlaşıma gibi hissettim. Yeni bir şeyin başlangıcı. Ona da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini sormak istedim ama bu konuyu açmak için doğru zaman gibi görünmüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, hayır deseymi yıkılırdım.

Duygularımı kocamla paylaşmak için döndüm, ancak yüzündeki kaşlar o kadar davetkâr değildi ki, kendimi tuttum.

Evine vardığımızda daha rahatlamıştı. Şoföre günün geri kalanında izinli olmasını söyledi, ardından Viktorya döneminden kalma güzel evinin kapısını açtı ve beni içeri götürdü. Beni oturma odasının dışındaki güvertede, üzerinde bir kova şampanya ve karşılıklı iki sandalye bulunan iki kişilik küçük bir masaya götürdü.

Şimdi benim için şampanya, kendisi için de köpüklü su koyuyor. Ne? Düşündüm de, onu hiç alkol içerken görmedim.

"İçki içmez misin?" Kaşlarımı çattım.

"Hiçbir zaman çok içen biri olmadım. Deniz Kuvvetlerine katıldıktan sonra, alkolden uzak durduğumda daha iyi odaklanabildiğimi ve zihnimin daha keskin olduğunu fark ettim. Sivil hayata döndükten sonra boş zamanlarımda içkiden uzak durmayı seçtim. Bu şekilde kalmak bana doğru geldi." Tereddüt ediyor. "Muhtemelen annemin hayatının ikinci yarısında şişeye vurduğunu görmekle ilgili. Bu onun için bir koltuk değneğiydi.

"Babamın ailesi tarafından nasıl geri çevrildiğini unutarak."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Geçmişte kaldı."

Onun hakkında bilmediğim çok şey var. Onun hakkında bilmek istediğim çok şey var.

"Paylaştığınız için teşekkürler..." Yutkunuyorum.

Bana garip garip bakıyor. "Sen benim karımsın. Elbette bunu seninle paylaşmak isterim."

Karım. Omurgamda bir heyecan dans ediyor. Göğsümde fokurdayan bir his var ve bu his uzuvlarıma doğru yayılıyor. Neden boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissediyorum? Neden kocam için şimdiden bu kadar çok şey hissediyorum? Gözlerimi kaçırıyorum ve önümüzde uzanan Primrose Hill'in manzarasına dalmış gibi yapıyorum. Yokuşta koşan birkaç kişi var ama onun dışında ortalık sessiz.

Bunun ötesinde şehir uzanıyor ve uzaktan Aziz Paul Katedrali'nin kubbelerini, The Shard'ın yükselen cam ve çelik cephesini, The Gherkin'in mermiye benzeyen şeklini ve London Eye'ın devasa tekerleğini seçebiliyorum.

Bana dönüyor ve kadehini kaldırıyor. "Bize."

Kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum ve uyumsuz bakışlarını karşılıyorum. "Birbirimizden hiçbir şey saklamamaya."

Yüz hatları bir anda kapanıyor ve kendime lanet ediyorum. Bu sözleri söylemem için alt bilincim fazla mesai yapıyor olmalıydı. Ve ona Hugo'dan henüz bahsetmediğimi düşünürsek, konuşmayı seven biriyim.

Bakışları daralıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, karıcığım?"

Yutkunuyorum. Ya şimdi ya da asla. Ne de olsa yanlış bir şey yapmadım. Şampanya flütümü aramızdaki masaya koyuyorum, sonra parmaklarımı birleştiriyorum. "Teklif ettiğin para karşılığında evlenme teklifini kabul etmemin başka bir nedeni daha vardı."

"İşinizi kurtarmak istediniz." Başını salladı.

"Sadece o değil." Omuzlarımı kamburlaştırıyorum.

Gözlerinin etrafındaki deri geriliyor; bunun dışında yüz hatlarında başka bir tepki yok. Su bardağını ağzına götürüyor ve bir yudum alıyor.

Sessizlik uzuyor ve kendime lanet ediyorum. Neden bu konuyu şimdi açmak zorundaydım ki? Hem de düşün günümüzde? Belki de bu sırrın aramızda kalmasından hoşlanmıyorum? Belki de hayatımıza temiz bir sayfa açarak başlamak istiyorum?

"Usta Fırıncı Programı'ndaki fırıncılık kursumu tamamladıktan sonra-"

"Orada okumak için burs kazandığında Ben çok gururlanmıştı. Gerçi yaşam masraflarını karşılamak için kredi alman gerektiğinden bahsetmişti."

"Vay canına, seni gerçekten detaylardan haberdar etmiş." Kaşlarımı çattım. "Sadece sana yardım edemediği için üzgün olduğu için maliyetlerle daha fazla." Avucunu kaldırdı. "Ben onun en iyi arkadaşıydım ve seni tanıyordum; paylaşması doğaldı."

Parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "Hâlâ borcumu ödüyorum, gerçi hesabıma yatırdığın para da bu konuda yardımcı olacaktır." Omuzlarımı kamburlaştırıyorum. "Her neyse, Londra'ya taşındım ve tanınmış bir pastanede çıraklık yaptım, Hugo ile de orada tanıştım. On sekiz yaşındaydı ve bakım sisteminden çıkmıştı. Çok iyi bir pastacıydı ama bu işi profesyonel olarak öğrenememişti, bu yüzden de ufak tefek işler yapmak zorunda kalmıştı. O benim hiç sahip olmadığım küçük kardeşimdi. Ben çok uzakta olduğu için yalnızdım. Onu hemen hemen evlat edindim.

"Ona Korkusuz Kedicik ile ilgili planlarımdan bahsettiğimde çok heyecanlandı. Bana katılmaya karar verdi." Yutkunuyorum. "Açılışımızdan bir hafta sonra ikimiz de uzun saatler çalışıyorduk. Bir önceki gün gece 2'ye kadar fırında çalışmıştı ve ertesi gün dükkânı açmama yardım etmek için erken gelmesine gerek olmadığını söyledim ama ısrar etti. Çok yorgundu ve acelesi vardı, kaskını bile takmamıştı. O fırına ulaştığında, ben onun önünden yola fırladım. Bunu yapmama neyin sebep olduğunu hala bilmiyorum. Benden kaçmak için direksiyonu

kırdı ve sonunda motosikletin kontrolünü kaybetti. Kaskı düştü ve

kafasını kaldırıma çarptı. Kazada yaralandım ama yaralarım ciddi değildi. Öte yandan Hugo..." Şakağımı ovuyorum. "Bu onun hayatını sonsuza dek değiştirdi. Bana çarpmamak için bisikletinin yörüngesini değiştirdi ve bunun yerine hayatının yörüngesini değiştirdi."

Omuzlarımı kamburlaştırıyorum.

"O gülen, kahkaha atan, kaderinde büyük şeyler olan çocuk, beş yaşında bir çocuğun mizacına sahip birine dönüştü. Gece gündüz bakıma ihtiyacı var. Devlet sayesinde onu barındırabilecek bir yer bulabildim ama masrafların bir kısmını benim karşılamam gerekiyordu. Onunla vakit geçirmek ve fırını ayakta tutmaya çalışmak arasındaki iş yükü bana fazla gelmeye başladı. Pastaneyi kapatmak istiyordum ama Hugo tutarlı olduğu anlarda bana dayanmamı söylüyordu. İkimiz için de bir şans vermem gerektiğini söylediler."

"Demek devam ettirdin."

Başımı salladım. "Sadece, neredeyse ilk günden itibaren para akıtmaya başladı. Bu girişim hayatımın en yoğun öğrenme deneyimi oldu." Ellerime bakıyorum. "Aynı zamanda en korkutucu olanıydı. Her gün işlerin tersine dönmesini umdum. Her gün hayal kırıklığına uğradım. En korkutucu kısmı ne biliyor musun?"

Başını eğiyor.

"Eğer her şeyi baştan yapabilseydim, hiçbir şeyi değiştirmezdim. Hugo'nun o gün motosikletiyle fırına gitmesini engellerdim. O gün neden yolda durduğumu hatırlamıyorum ama benden kaçmaya çalışırken kaza yapması benim hatamdı."

Nate'in çenesi titriyor. Elmacık kemiğinin altında bir kas çalışıyor ama bir şey söylemiyor.

"Daha kötüsü ne biliyor musun?" Ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırıyorum. "Şimdi Hugo'ya bakıyorum, gözlerindeki loş ışığı alıyorum. Çoğu zaman nerede olduğunu ve benim kim olduğumu bilmemesi. Beni bazen annesi, bazen de kız kardeşi sanması. Nasıl hala en iyi yemekleri pişirebildiğini

Onu bir mutfağa soktuğunuzda, ki bu sadece gözetim altında olduğunda olabilir, şimdiye kadar tattığım hamburger. Kas hafızası hâlâ çalışıyor. Buna inanabiliyor musunuz? Sadece hayatındaki diğer tüm olayları hatırlaması kötüleşiyor. Doktorlar durumunun daha da kötüleşebileceğini düşünüyor ve bu gerçekleşirse katatonik olması uzun sürmez."

Uzaklara bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Bazen ölseydi daha iyi olurdu diye düşünüyorum." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. İşte, yüksek sesle söyledim. "Hugo'ya karşı kendimi sorumlu hissediyorum ama bazen de bu sorumluluğu üstlenmeye karar verdiğim için kızıyorum. Onun bakımını tamamen devlete bırakabilseydim, daha iyi durumda olurum... Ya da ben öyle düşünüyorum. Ama bir sonraki nefeste, bunu asla yapmayacağımı biliyorum. Sonra da bu kadar bencil olduğum için kendime kızıyorum."

Omzuma bir dokunuş oldu. Gözlerimi açtığımda omzumu sıktığını görüyorum.

"Kaza geçirmesi senin suçun değildi."

"Ama öyleydi. Ben olmasaydım, rotasından sapıp bisikletinin kontrolünü kaybetmez ve kaldırıma çarpmazdı. Ayrıca, o benim kardeşim gibi. Eğer Ben'e bir şey olursa..." Bir nefes çekiyorum. "Bir görevde yaralanan Ben olsaydı, onunla ilgilenmez miydin? Bir yandan Hugo'yu kardeşim olarak görürken, diğer yandan bana en çok ihtiyaç duyduğunda onu terk edemem."

Nathan

"Sen iyi bir arkadaşınsın." Sadece yanağını okşamak için omzunu bırakıyorum. Sözlerim kulağa çok önemsiz geliyor. Kalbim acıyor; göğsüm kendi içine sıkışıyor. Dügün salonundaki insan kalabalığını geride bıraktığımızdan beri kafamın içinde kaybolan uğultu yeniden yükseliyor. "Hugo'nun başına gelenler için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

"Onu bu halde görmek çok zor olmalı."

"Öyle." Küçümsüyor. "Çok zeki bir şefti. Parlak bir geleceğı vardı. O... İster ana yemek ister tatlı olsun, her yemeğı pişirmek için doğal bir yeteneğı vardı. Zirveye kadar çıkabilirdi. Ve şimdi... Çoğu gün adını bile zor hatırlıyor." Gözyaşları yanaklarından aşağı dökölür.

Bağırsaklarım çalkalanıyor. Onu ağlarken görmeye dayanamıyorum. İçinde bulunduğu sıkıntıyı görmeye tahammöl edemiyorum. Küçük sehpanın üzerine eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Bunun rahatlatıcı olması gerekiyordu, onu saran üzüntüden uzaklaştırmamın bir yolu. Sadece onu teselli etmek istiyorum, ama ağzının dokunuşu, nefesinin sıcaklığı, tadının gitmesi

Doğrudan kafama. Onun tatlı kiraz çiçeği kokusunu ciğerlerime çekiyorum ve vücudumdaki her hücre alevler içinde kalıyor. Başımı eğiyorum, dilimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum ve boğazının arkasından beni çıldırtan o küçük iniltiyi çıkarıyor. Daha da eğilip elimdeki su bardağını deviriyorum ve bardak bir gürültüyle yere düşüyor.

Ses beynimi kesiyor ve kulak zarımdaki acı artıyor. Silah sesi. Çığlıklar. Bana doğru koşan ayak sesleri. Görüntüler beni boğuyor. İrkiliyorum, geri çekiliyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bir nefes alıyorum, bir nefes daha. Kulaklarımı dolduran parazit dalgasından kurtulmaya çalışıyorum. Katlanılabilir bir seviyeye indiğinde gözlerimi açıyorum.

Yüz hatlarında endişeyle bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Olacağım." Su şişesine uzanıyorum ve bir yudum alıyorum.

"Camın yere çarpma sesi mi seni harekete geçirdi?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Bardağımı alıp masanın üzerine koyuyorum. "Yüksek sesler kulaklarımı acıtıyor."

"Travma sonrası stres bozukluğu mu yaşıyorsun?"

Başımı salladım. "Bir parçası olduğum son görev güneye gitti. Ekibimizdeki diğer iki adam düşman ateşiyle öldürüldü. Ben ve ben geri kalanları dışarı çıkardık. Ölen ekip arkadaşlarımızı taşıyarak tahliye noktasına doğru ilerliyorduk ki yanımda bir bomba patladı. Ben beni itti ve bombanın hedefi oldu. Hayatımı ona borçluyum."

"Bana hiç söylemedi," diye fısıldıyor.

Omuz silkiyor. "Mütevazı bir piç. Cesaretinden dolayı övgü almayı hiç sevmezdi."

Başını sallıyor, yanakları gözyaşlarıyla parlıyor ve onları siliyor. "O hep böyleydi. Ne zaman Hugo'ya bakmanın ve işi yürütmenin çok fazla olduğunu düşünsem, onu ön saflarda düşündüm. Onu düşündüm."

siz de ön saflardaydınız. İkiniz de ne kadar cesurdunuz ve bu bana devam etmem için cesaret verdi."

"Ben cesur değilim." Dudaklarımı büküyorum. "Öyle olsaydım, benimle evlenmen için seni bu şekilde zorlamazdım."

Bakışları genişliyor. "Yaptığın şeyin yanlış olduğunu kabul ediyor musun?"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

Gözlerini deviriyor. "Senden özür dilemenin hayal bile edilemeyecek kadar uzak bir ihtimal olduğunu bilmeliydim."

"Seni düşünmekten asla vazgeçmediğimi sana önceden söylemeliydim. İyi bir eş olduğumuzu. Birbirimize yardım edebileceğimizi. Sanırım daha yumuşak bir yaklaşım kullanabilirdim."

Yavaşça göz kırpmıyor. "Vay canına, büyük Nathan Davenport bana yarı özür dilediği için minnettar mı olmalıyım?"

Dudaklarımı büküyorum. "Özür dilemek için yarım yamalak bir şeydi. Bunu ikimiz de biliyoruz. Yani hayır, özür dilemiyordum. Seni benim yapmanın bir yolunu bulduğum için üzgün değilim."

Evliliğimizin biteceğini ve ondan ayrılmak zorunda kalacağımı düşündüğümü hatırlıyor musun? Ayrıca bunu sorun etmeyeceğimi? Lanet olsun. O burada benimle, benim evimde, benim çatım altında ve artık biliyorum ki, onsuz asla yaşayamayacağım. O benim karım. Ve onu benim karım olarak kalmaya ikna etmek için her şeyi yapmaya niyetliyim.

Onun kalbine, düşüncelerine ve bedenine sahip olmaya niyetliyim. Onu memnun etmeye niyetliyim, böylece kime ait olduğunu asla unutmayacak. Böylece teni sadece benim dokunuşumu ister. Böylece ruhu eşinin kim olduğunu bilecek. Böylece gözü benden başkasını görmeyecek. Onu kazanmaya ve kalbini tekeline almaya niyetliyim, öyle ki beni affetme zamanı geldiğinde iki kez düşünmeyecek. Ve eğer bu onun sempatisini kazanmak için el altından yöntemler kullanmam anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Başını eğiyor, "Bomba yanınızda patladığında

yaralandınız mı?"

"Öyleydim ama ciddi değildim." Duruşumu değiştiriyorum. "Tüm uzuvlarımı koruyabildim. Ama duyma yetimi kaybettim."

"Oh." Gözleri kocaman oldu. "Bu yüzden mi sık sık ağzıma bakıyorsun? İşitme kaybını dudak okuyarak mı telafi etmeye çalışıyorsun?"

"Bu bir parçası. Diğer kısmı ise, ilk öpüşmemizi düşünmeden edemiyorum."

Keskin bir nefes alır.

"Ağzınızın şeklini, dudaklarınızın yumuşaklığını, boğazınızın arkasından çıkardığınız küçük sızlanmaları, nefesinizin tatlılığını, hızlanan kalbinizin atışını, boğazınızın dibindeki nabzınızın gümbürtüsünü unutamıyordum. Bu kadar değerli, bu kadar eşsiz, bu kadar hayatta bir kez olacak bir şeyi bulma hissi o kadar baskındı ki-"

"-döndün ve beni terk ettin."

Çekiniyorum. "Çok gençtin."

"On sekiz yaşımdaydım."

"Sen benim en iyi arkadaşımın kız kardeşiydın."

Alay ediyor. "Birlikte olduğumuzu öğrendiğinde, şimdi yapacağı gibi, yola gelirdi."

O tanıdık huzursuzluk damarlarımda dolaşüyor ve ben onu itiyorum. Şimdi ona her şeyi anlatmanın zamanı değil. Peki ne zaman? Bana o kadar aşık olduğundan emin olduğumda, bu diğer tüm duyguların önüne geçecek. Beni bırakmak istemeyeceğini bildiğim zaman. Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacağından emin olduğumda. Ne zaman... Ona gerçeği söylemek için doğru zaman olduğunu biliyorum, buna dayanacak gücü olduğunu biliyorum. Bana yeterince güvendiğinde, bunun sonuçlarıyla uğraşırken ona destek olmama izin verdiğinde.

"Bakireydin."

Çenesini kaldırıyor. "Hâlâ
öyleyim." "Çok uzun
sürmeyecek."

Hızla göz kırpmıyor, sonra yanaklarına renk geliyor. "Eğer gideceğinizi söyleme şekliniz buysa-"

"Koş." Çenemi eve açılan kapılara doğru salladım.

"Affedersiniz?" Bön bön bakıyor.

"İstemediğın sürece mi? Savaşmadan bana teslim olmak istemiyorsan, ki bunun bir hayal kırıklığı olacağını kabul ediyorum."

Gözlerimin arasına bakıyor, sonra şampanya şişesine uzanıyor ve yavaşça bir yudum alıyor. "Bu da senin sapıkça sevişme oyunlarından biri mi?"

Bir kahkaha attım, sonra şişeyi ondan aldım ve yumuşak bir gümbürtüyle masaya bıraktım. "Bu kelimeleri söylemek seni tahrik ediyor mu?"

"Tabii ki hayır." Surat asıyor.

"Hmm..." Başparmağımı alt dudağımın altında gezdiriyorum. Hareketlerimi takip ediyor, nefes alış veriş hızlanıyor. Su şişesini dudaklarıma götürüyorum, sonra duraklıyorum, "Ağzını aç, karıcığım."

Reddedecek gibi görünüyor ve sonunda razı olduğunda, pantolonuma boşalacağımdan eminim. Bu kadının yanında kontrolüm o kadar az ki. Suyumdan bir yudum alıyorum, sonra onu öne doğru çağırıyorum. Eğildiğinde aradaki mesafeyi kapatıyorum ve ağzına tükürüyorum. Yutkunuyor ve yanakları kıpkırmızı oluyor. Sonra dudaklarını yalıyor. Şişeyi tekrar ağzıma götürüyorum ve boşaltıyorum. Şişeyi masaya geri koyduğumda, bakışlarında korku ve heyecanla beni izliyor.

"Bu senin son şansın."

"Ne için?"

Skylar

"Kaç. Sana avantaj sağlayacağım ve seni yakaladığımda -ki yakalayacağımı biliyorsun- artık bakire olmayacaksın ve-"

O cümlesini tamamlayamadan ayağa fırlıyorum ve eve açılan kapıya doğru koşuyorum. Henüz bana etrafı göstermemiştii ve şimdi, göstermesi için ısrar etmediğim için kendime lanet ediyorum. Ne tarafa gideceğim? Oturma odasından geçip yüksek tavanlı ve merdivenli geniş girişe doğru koşuyorum. Merdiven. Yukarı fırlıyorum... Sonra çok geç fark ediyorum ki, ön kapıdan çıkmalıydım. Bu bana bir savaş şansı verebilirdi. Şimdi evin içinde kapana kısılmıştım. Belki de beni bulsun diye içeride kapana kısılmak istemiştim.

Artık bakire olmayacağımı ilan ettiğinde, inkar edemem, içimi bir heyecan kapladı. Sanki uzun zamandır onun kollarında olmayı, benimle sevişmesini bekliyormuşum gibi... Ve bunun düğün gecemizde olmasını...

Adımlarım yavaş. Gerçek şu ki, o haklı. Onu istiyorum, öyleyse neden ondan kaçıyorum? Merdivenleri çıkarken yarı yolda duruyorum, sonra dönüp onu merdivenin dibinde dururken buluyorum. O

Bir ayağını üstündeki basamağa atmış, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. O hâlâ smokininin içinde, saçının bir teli bile yerinde değil, ben ise darmadağınık ve ter içindeyim. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve sanki bir çekiş ışını beni ona çekiyor. Ben zaten onun olmak isterken, onun beni kovalamasına gerek yok.

Ve lanet olsun... ama bu gücümünden vazgeçiyormuşum gibi hissettiriyor, oysa vazgeçmiyorum. Aramızdaki bu bağı sahipleniyorum. O her zaman bundan kaçmaya çalışırken ben bundan zevk alıyorum. Bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, ta ki ona doğru yarı yolda durana kadar. Topuklarımı atıyorum ve beni yakından izlediğini görmek için yukarı bakıyorum.

Eğiliyorum, elbisemi yukarı çekiyorum ve jartiyerimi çıkarıyorum. Jartiyeri havaya kaldırdığımda mavi gözleri gümüş renginde parlıyor, kahverengi gözleri ise altın yıldızlarla aydınlanıyor. Kesinlikle dikkatini çekmiştim. Ona doğru fırlatıyorum ve yakalıyor, sonra da spekülatif bir bakışla beni izliyor.

"Görüyorum ki savaşmadan kaçınılmaz olana teslim olmaya karar vermişsiniz."

"Aksine-" Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan, kısmen dudaklarımı okuyabilmesi için, külotumu çıkarıyorum. Doğrulduğumda yanaklarında bir kızarıklık beliriyor.

Haklıydım; beni çok istiyor. Kendini tutamıyor. O ilkel oyunla güç dengesini kendi lehine çevirmeye çalışıyordu. Evet, yeterince baharatlı kitap okuduğum için bunun ne olduğunu biliyorum. Bunun teknik terimini bilmesem bile, içgüdülerim bana durumu kontrol altına almaya çalıştığını söylüyor. Ve buna izin vermekten çok mutlu olsam da, en azından kısa bir süre için bile olsa ona karşı kendimi korumayı planlıyorum.

Külotumu ona fırlattım. Tabii ki onları yakalıyor. Yüzüne götürüp kokluyor ve bu hareket o kadar erotik, o kadar pis ki... Dizlerim bükülüyor. Dengemi korumak için tırabzana tutunuyorum.

Külotumu cebine sokuyor, sonra uzanıp papyonunu gevşetiyor. Bu iç gıcıklayıcı olmamalı, ama pazularının smokininin kollarını esnetme şekli beynimi döndürüyor

hücreleri lapa haline getirir. Gömleğinin üst düğmesini ve bir sonrakini açıyor. Üçüncüyü açtığında göğüs kıllarının telleri görünüyor. Ağzım kurudu.

Ceketinin yakalarını bir arada tutan düğmeyi çözüyor ve düğmeler çözülüp gömleğinin o zayıf belindeki gerginliği ortaya çıkınca amım kenetleniyor. Nem içimi yıkıyor ve dölün dışarı kaymasını engellemek için iç duvarlarımı sıkamak zorunda kalıyorum.

Burun delikleri açıldı. Bakışları sadece elbisemin örttüğü amcığıma, sonra tekrar yüzüme yöneliyor. Ceketini silkiyor, ceket yere kayıyor. Bakışlarım göğsüne, gömleğinin beyazından görünen meme uçlarının gölgesine, göğüs kaslarının dekoltesine yöneliyor.

Sanki bir rüyadaymışım gibi, bir sonraki düğmeyi açmak için ileri uzanıyorum, ama bileğimi tutuyor ve kolumu arkamdan büküyor. Bu hareket beni ayak parmaklarımın üzerine kalkmaya zorladı.

Bakışlarını göğüslerime indiriyor ve yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Göğüslerin beni öldürecek." Başını göğüslerimin arasındaki vadiye indiriyor, sonra göğüs dekolteLERİMİ yalıyor. Bu hareket o kadar ilkel, o kadar şehvet dolu ki, dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Bu onu harekete geçirmiş gibi görünüyor, çünkü doğruldu, sonra dizlerini bükte ve beni omzunun üzerinden attı. On altı bedenimi omzuna atıyor. Bana dokunacak, kendimi güzel hissetmemi sağlayacak, beni taşıyacak ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi merdivenleri koşarak çıkacak kadar beni isteyen ilk erkek o. Hareket edemeyecek kadar şok olmuştum, bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştım. Sonra bir odaya giriyor, sanırım yatak odasına, çünkü bir an sonra beni yatağa atıyor.

Bir kez zıpladım, sonra saçlarımı yüzümden ittim. Doğrulamaya başlıyorum ama bileğimden tutup beni yatağın kenarına çekiyor, bu sırada elbisem vücuduma yapışıyor. Tamamen içgüdüsel olarak irkildim ve geri çekilmeye çalıştım. Buna karşılık diğer bileğimi kavlıyor ve beni aşağıda tutuyor. Yüzüne baktığımda bakışlarının benimkilere kilitlendiğini görüyorum. Orada

Yüz hatlarında yoğun bir ifade var; çenesi gergin. Bacaklarımı ayırıyor ve ben inlediğimde dudaklarının bir tarafı bükülüyor.

"Dövüş benimle," diye hırlıyor.

Beni onun yönünü takip etmeye iten şeyin ne olduğundan emin değilim ama arka beynim harekete geçiyor. Tüm duyularım ona doğru daralıyor. Gözlerinde bir şey var. Bana ciddi olduğunu söyleyen bir şey. Ve bakışlarım bacaklarının arasındaki çadıra düştüğünde, onun tahrik olduğunu fark ediyorum. Mücadele etmeye başladım. "Bırak beni."

Cevap vermiyor. Ama nefes alış veriş sertleşiyor, bu yüzden doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Bacaklarımı tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum. Bir sonraki an, bacaklarımı yukarı itti, böylece dizlerim kulaklarımın yanında.

"Nate." Yutkunuyorum.

Cevap vermiyor. Çıplak amıma bakmakla meşgul. Bakışlarıyla beni yiyip bitirdiğine göre, bir sonraki hamlesinin şu olacağından eminim: Başını eğip arka deliğimden klitorisime kadar yaladığı için haykırıyorum. "Oh, Twilight Zone!"

Kalçalarımın arasından yukarı bakıyor. "Küfürlerin çok tahrik edici."

"Bu... Bu mu?"

"Ben-" dediğimde ne yapacağını merak ediyorum. Bağırıyorum, çünkü amımı tokatladı.

"Peaky Blinders'da ne yapıyorsun?" Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ve o gülüyor. Bu karanlık, şeytani bir ses, bana yapabileceği tüm kirli şeylerin vaatleriyle dolu. Ve ben onları istiyorum. Ve onu daha da çok memnun etmek istiyorum.

Tamam, ben bir sürtüğüm. Bunu kabul ettik. Beni biraz rahat bırakabilir miyiz? Ben sadece hayatının aşkı, birlikte olmak istediğim tek kişi olan adam için bacaklarını ayıran bir kadınıam.

Ve sonra, amımı tekrar tokatladı. Bu sefer tüm vücudum sarsıldı. Ona homurdanıyorum, o da bana sırıtıyor. Sonra başını eğdi ve klitorisimi ısırdı.

"Lanet Bridgerton!" Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Yukarı bakıyor ve dudaklarını şapırdatıyor. "Tadın çok güzel."

"Ve beni bıraktığında, taşaklarını tokatlayacağım. Ne kadar hoşuna gideceğini o zaman göreceğiz-" Öfkelenim, çünkü tek bacağımdaki tutuşunu bıraktı, sadece parmağını amıma sokmak için. Nefesim kesildi. Sadece bir parmak - kalın bir parmak - ama şimdiden beni geriyormuş gibi hissettiriyor. Döllerimi topluyor, sonra yasak deliğimin etrafına sürmeye devam ediyor ve -hayır, henüz buna hazır değilim.

Serbest bıraktığı ayağımı omzuna bastırıp itiyorum. Ve bir şekilde bu onun dengesini bozuyor -bunu bilerek yaptığına eminim- böylece kurtulabiliyorum. Ama umurumda değil. Eğer canavar sikini yanlış deliğe sokmak istiyorsa, o zaman kaçma ve onunla dövüşme teklifini kabul ediyorum. Geri çekiliyorum, sonra ayağa fırlamayı başarıyorum.

Yavaşça doğruldu. Yatağın üzerinde dururken bile onunla göz hizama ancak gelebiliyorum. O kadar uzun ki. Boynunu döndürüşü, omuzlarındaki tendonları ortaya çıkarıyor. Sola doğru çalım atıyorum ve o beni takip edince yatağın sağına doğru koşuyorum, aşağıya atlıyorum, ayağın etrafından dolanıyorum ve kapıya yöneliyorum. Odadan dışarı fırlıyorum ve göğsümde şiddetli bir duygu yumağı alevleniyor. En azından beni yakalamasını zorlaştırıyorum.

Beni belimden yakaladığı için itiraz ederek feryat ediyorum. "Seni hayvan! Bırak beni!" Bu sefer gerçek bir öfkeyle bağıyorum. Ama o yatağa geri dönüyor ve beni öyle bir kuvvetle yere atıyor ki, sersemlemiş bir halde yere yığılıyorum. Ben sıçrayamadan kemerini çıkardı, yatağın başına doğru yürüdü ve önce bir kolumu, sonra diğerini yukarı çekip bileklerimi yatak başlığına bağladı.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Cevap olarak yatağın ayak ucuna doğru yürür. Gümleğini çıkarıyor, ayakkabılarını ve çoraplarını ayağından çıkarıyor, sonra pantolonundan bir prezervatif çıkarıyor. Çenem düşüyor ve bunun tek nedeni bir parçamın

prezervatif yüzünden hayal kırıklığına uğradı, ama göğsü bir sanat eseri olduğu için.

Gözleri bağlı, bir elinde adalet terazisi, diğerinde kılıç tutan tanrıça Justitia'nın resmi göğsüne dövme olarak işlenmiştir. Altında Per Mare Per Terram yazısı karalanmıştır. Tanrıçanın cübbesi mücevherli tonlarla renklendirilmiş... Daha yakından bakıyorum - evet, göğsündeki yara izlerini kapatıyor. Cüppeler ayak bileklerinin etrafında dalgalanıyor, dikkati ayaklarına çekiyor, onlar da... o... Bacaklarının arasındaki şeye doğru işaret ediyor.

Yanılmışım. Bu bir canavar değil... Bu tüm ejderhaların anası büyüklüğünde bir sık. Zaten ağzıma almıştım, ama onu amımın içine sokma düşüncesi hala endişe verici.

Sanki bakışlarım onu daha da tahrik ediyormuş gibi, shaftının boyutu genişliyor.

"Sen-" Yutkunuyorum. "O şeyi içime sokmayacaksın, değil mi?"

Buna karşılık olarak prezervatifi takıyor, sonra sikini bir kez pompalıyor. Önce bir dizini, sonra diğerini yatağa, bacaklarımın arasına sokup onları birbirinden daha da ayırıyor. Tüm bu süre boyunca, o lanet olası jumbotron siki karnına doğru dimdik duruyor. Shaftının altından geçen damar, kalbimin atışıyla birlikte zonkluyor.

Başımı salladım. "Hayır, yapmazsın."

Bacaklarımın arasına yerleşene kadar ilerliyor, sonra gelinliğimi yukarı itiyor, böylece göğüslerimin üzerinde toplanıyor. Dizimi büküp bir bacağımı tekmeliyorum, ama onu yakalayıp omzunun üzerinden geçiriyor. Diğer bacağımla vurmaya çalıştığımda ayağımı kavlıyor ve bileğimi diğer omzunun üzerinden geçiriyor.

"Nate-" Yutkunuyorum.

Buna karşılık, sikini açıklığıma karşı konumlandırıyor. O kadar tahrik olmuştum ki, şişmiş başının

zonklayan yarık beni ağlatıyor. O zaman duruyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. Gözbebekleri şehvetle büyümüş, çenesi dikleşmiş ve şakağında bir nabız atıyor. O kadar tahrik olmuş ki nefesimi kesiyor. Ciğerlerim yanıyor. Odadaki tüm oksijen emilmiş gibi görünüyor. Havanın kendisi ihtiyaçla elektrikleniyor ve o kadar yoğun bir arzu ki kafa derim geriliyor. Meme uçlarım arzunun küçük lastik mermilerine dönüşüyor.

"Evet mi, hayır mı?"

diye tersliyor.

Yutkunuyorum.

"Starling?" Sesi sert ve bir uyarı notası var. "Bana bunu istediğini söyle, yoksa yapmam." Dudakları inceliyor ve pazuları şişiyor.

Ondan yayılan bir gerilim göğsümü bastırıyor ve beni yerime mıhlıyor. Aramızdaki boşluğa o kadar çok duygu sığmış ki, bu adamın kendini ifade edemediğini nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum. O sadece tüm duygularını içindeki bir boşluğa doldurmuş ve bugün bunu bana açıklıyor.

İçindeki o karanlığı ön plana çıkaran şey ona sonunda direnmiş olmam mıydı? Arzusuna tamamen ulaşması için benim 'hayır' demem mi gerekti? Bu-

Uzaklaşmaya başlıyor ve tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor.

"Evet," diye haykırıyorum, "evet, beni becermeni istiyorum, hemen şimdi ve-" Kalçalarını ileri doğru itip içime girdiği için nefesim cıglık cıglığa kesiliyor.

Nathan

Sikimin yarısı onun içindeyken donup kaldım. "Bebeğim" - avuç içlerimi yatağa bastırıyorum- "Seni incittiğim için çok üzgünüm."

Başını sallıyor, ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor. Onun yerine gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor.

Eğildim ve yaladım. Bu onun nefesini kesiyor. Yüzümü onunkinin üzerine indirip yüz hatlarına bakıyorum. "Daha yavaş gitmeliydim ama kendimi kaptırdım. Çok sıcak, sıkı ve nemlisin ve-" Donup kalıyorum, çünkü kalçalarını, sikimin daha da içeri kaymasına yetecek kadar yukarı kaldırdı. Omuzlarımdaki kaslar geriliyor. Kasıklarım geriliyor. Birleştiğimiz yerden dışarıya ihtiyaç dalları yayılıyor. İçine sonuna kadar girmeyi çok istiyorum ama ona daha fazla acı çektirme riskine girmeyeceğim. Aramıza uzanıyorum ve klitorisini ovuyorum. Haykırıyor, sonra ayak bileklerini boynuma doluyor.

"Ağrıyor," diye inliyor.

Donup kalıyorum, vücudumdaki tüm kaslar kilitleniyor. "Biliyordum. Kendimi tutmam gerektiğini biliyordum." Geri çekilmeye başladım, ama

topuklarını sırtıma saplıyor.

"Sakın durayım deme."

"Bedenime alışmak için zamana ihtiyacın var. Seni davetsiz misafirim için daha fazla hazırlamalıydım."

"Artık içeridesin, değil mi?"

Çekiniyorum. "Pek sayılmaz."

"Ne demek

istiyorsun?" "Daha yolun yarısındayım."

"Wh-a-a-t?" Ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

Cevap olarak, sikim içinde seğiriyor.

"Sen..." Yutkunuyor. "Cidden sonuna kadar girmedin mi?"

Başımı eğiyorum ve ağzımı onunkinin üzerine sürüyorum. "Ben büyük bir adamım."

"Söylemiyor musun?" diye alay ediyor.

"Bana gözlerini mi devirdin?"

Masum bir ifade takınıyor. "Buna cesaret edemem."

"Ve hala arsızsın. Belki de amının tekrar tokatlanmasına ihtiyacın vardır, hmm?"

Kızarması değişti. "Hayır!"

"Ya da belki kışına şaplak atılmasına ihtiyacın vardır." "Belki," diyor nazlı nazlı.

"Bayan Davenport, bundan çok hoşlanacağınıza inanıyorum."

"Kendine göre avantajları var." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Ve seni bu kadar aceleye getirdiğim için özür dilerim."

"Bilmiyorum" -gözlerini kırptırıyor- "bekleyememiş olman gurur verici. Kontrolünü kaybetmene benim sebep olduğumu düşünmek isterdim."

"Senin bilebileceğinden çok daha fazla." Klitorisinin etrafında dönüyorum, sonra onunla birleştiğim yere dokunuyorum. Bir ürperti onu kavıyor. Am dudaklarının dış hatlarını izlediğimde, sikim nemle yıkanıyor. Elimi arkasına, kış yanaklarının arasındaki vadiye kaydırıyorum ve yasak girişiyle oynadığımda tüm vücudu titriyor. İç duvarları kasılıyor ve ben daha da içine kayıyorum. Ve başımı indirdiğimde ve

meme ucunu ısırđım, o da arkasını döndü. Isırıyorum ve amı sikimin etrafına kenetleniyor.

"Fffffffuck!" Kendimi sakinleştirmek için alnımı omzuna bastırıyorum. Kontrolümü kaybetmeyeceğim. Bunu onun için gerçekten iyi hale getirmeliyim. Boynundan ağzına doğru küçük öpücükler konduruyorum ve dudaklarını yaladığım da tekrar rahatlıyor.

"Bırak gireyim bebeğim," diye fısıldıyorum.

Titriyor, pantolonunu indiriyor ve bana karşı kıvranıyor. Ve sonra yukarı itip içime girdi. Kabzasına kadar içine girdim. Orada kalıyorum, taşaklarım amına çarpıyor ve arka girişinin rozetiyle oynadığımda, "Bugün değil" diye inliyor.

"Bugün değil," diye kabul ediyorum, "ama çok yakında bana bakire kıcını sunacaksın."

"Duruma göre değişir." Ağır göz kapaklarını aralıyor. "Neye göre?"

"Benim için ne kadar iyi yaptığın üzerine-" Geri çekilip girişinin kenarına karşı durduğumda nefesi kesiliyor.

"Diyordun ki-"

Yavaşça göz kırpıyor. "Öyle miydim?"

"Hmm..." Arka deliğini kızdırıyorum. "Senin için ne kadar iyi yaptığım la ilgili bir şey mi?"

"Çok ukalasın, değil mi?"

Dizlerimi yatağa gömüyorum ve kalçalarımın bir hamlesiyle kabzasına kadar içine giriyorum. Sıcak, sıkı ve çok ıslak. Beyin hücrelerim zevkten kısa devre yapıyor gibi görünüyor. Düşüncelerimi kontrol altına almayı başarıyorum ve bakışlarımı onun yüz hatlarına odaklıyorum, "Bu iyi hissettiriyor mu sevgilim?"

Yutkunuyor, ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Yanağını okşuyorum. "Sen cevap verene kadar devam etmiyorum,

Starling."

Gözlerini kırpıştırıyor, sonra başını sallıyor. "Yemin ederim, seni boğazımda hissedebiliyorum."

Yarı gülümsüyorum. "Bu gurur verici bebeğim, ama sorum şuydu, sana iyi geliyor mu?"

"Sanki"-gözlerimin arasına bakıyor-"Ben seninim."

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hissediyorum. İnce bir havada süzülme hissi içimi dolduruyor ve henüz orgazm bile olmadım. Bu... Onunla böyle olacağını biliyordum. Bu yüzden ondan uzak durdum. İşte bu yüzden, şimdi onun tadına baktığıma göre, ondan asla vazgeçemeyeceğim. "Seninle sevişeceğim."

Tekrar geri çekiliyorum ve hala bakışlarını tutarak kalçalarımı öne doğru itiyorum ve daha fazla sığamayana kadar içine doğru kayıyorum. Rahim ağzının duvarına sürtünüyorum ve ondan kısık bir inilti çıkıyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Başını sallıyor, yeşil gözleri şehvetle dolu. Onu memnun ettiğim için kendimi çok iyi hissediyorum. Uzanıp bileklerindeki kemeri gevşetiyorum. Elleri serbest kalınca boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. Gözlerinin içine derin derin bakıyorum, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve onu ciddiyetle sikmeye başlıyorum. İçine bir kez daha girdiğimde tüm vücudu sarsılıyor. Yatak gıcırıyor ve yatak başlığı duvara çarpıyor. Onu tekrar itiyorum, kalçalarımı açıyorum, böylece daha da derine batıyorum. Aynı anda parmağımı arka kanalının içinde kıvırıyorum.

"Nate," diye haykırıyor ve vücudu yeniden sarsılıyor. Gözbebekleri o kadar büyümüş ki, siyah tabakada yansıyan kendimi görebiliyorum.

Ona son bir kez daha dalıyorum ve sırtını dikleştirip tırnaklarını omuzlarıma geçirdiğinde, "Benimle gel," diye homurdanıyorum.

Skylar

Paramparça olduğumda hâlâ gözlerinin içine bakıyorum. Orgazm içime işliyor, beni çok uzak bir yere taşıyor ve tüm bedenim alev alıyor gibi görünüyor. Titreşimler beni ele geçiriyor ve nem göbeğimi yıkıyor. Kalçalarım titriyor ve bu dünyada sağlam olan tek şeye, ona tutunuyorum. Tüm benliğini ortaya koyarak beni becermeye devam ediyor.

Nathan hayatını yaşar gibi sikişiyor. Yüzde yüz yoğunlukla. Her şeyini veriyor ve sanki beni tüketiyor. Sanki ruhunu içime akıtıyor ve bir iniltiyle kendini içime boşaltıyor. Bakışlarımı birkaç saniye daha tutuyor. Gözlerinde doruğa ulaşmasının verdiği acı-zevki görmeme yetecek kadar uzun bir süre. Sonra başını boynumun kenarına bastırıyor ve birkaç saniyeliğine vücudunun ağırlığını benimkinin üzerine veriyor. Kalbi benimkine karşı gümbür gümbür atıyor.

Ondan gelen sıcaklık beni gelecek hayallerinin kazanında sarıyor. Birlikte bir hayat. Yanımda onunla kalkmak. Kalbimi ona açmak. İçimde zonklarken uykuya dalmak. Onun sözlerini duymak, gülümsemesini görmek.

O acayip seksi sırtıtışını, parmaklarımı kolundaki damarların üzerinde gezdirmeyi, sinirlendiğinde boynundaki tendonların patladığını görmeyi, bana bir yırtıcıyı anımsatan yumuşak yürüyüşünü, bir oyuncak ayınıniki kadar yumuşak olan kalbini, tüm bunları ve daha fazlasını istiyorum.

Onunla bir gelecek istiyorum. Vücudumun her santimetresinin onunkiyle kaplandığı bu ana kadar ne kadar çok şey istediğimi fark etmemiştim. Sevişirken onun gözlerinin içine bakmak hayatımın en samimi deneyimi. Hiçbir şey bunun üstesinden gelemez. Hiçbir şey bana kendimi bu kadar değerli, bu kadar arzulanır, bu kadar seksi, bu kadar arzulanır hissettiremez. Bu her şey. Duygu yoğunluğu gözlerimi yaşırtıyor. Onları yutuyorum ama bu hafif hareket onun yüzünü kaldırmasına ve yüz hatlarımı incelemesine neden oluyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ben-"

"Canımı yaktı mı? Evet, ama iyi anlamda."

Kaşlarını çatıyor, sonra içimden çıkıyor. İrkildim. Kaşları daha da çatılıyor. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve aşağıya baktığında, bakışlarını prezervatifin üzerinde kan izlerinin olduğu yere kadar takip ediyorum.

"Oh." Göz kırpiyorum. Kanayacağımı düşünmemiştim. O kadar acımadı.

Çenesinin titrediğini görmek için yukarı bakıyorum. Yüzü sert bir çizgiye oturmuş. Yatağı itiyor ve aramıza mesafe koyuyor.

Kaşlarımı çattım. "Nate, iyi misin?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, yüzünde acı çeken bir ifade var. "Sana karşı nazik olmadığım için özür dilerim, Starling." Amcığma bakıyor, utanmalıyım ama gerçekten de yüzünde uçuşan duygular beni çok meşgul ediyor. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemişim. Bu... Biraz dehşete düşmüş. Bir zamanlar adamın duygusuz olduğunu düşünmüştüm ama tepkisini izlerken ne kadar yanıldığıma gülebiliyordum.

"Kendimi tutabileceğimi sanmışım. Senin içinde olmak

için bu kadar uzun süre bekledikten sonra

Birkaç dakika daha beklemek istedim ama eriyen amının sikimi sağma hissi dayanabileceğimden daha fazlaydı. Birdenbire tek düşünebildiğim seni becermek oldu-"

"Beni becermeni istedim."

Çenesi sertleşir. "-ve zevkimi senin vücudundan alıyorum."

"Ben de bundan çok zevk aldım," diye karşılık verdim. "Boşaldım... sert bir şekilde ve vücudumdan bu tür bir tepkiyi sadece sen alabilirdin."

Sanki beni duymuyormuş gibi devam ediyor. "Sana karşı daha nazik olmak istedim. Bunun yerine, kendi ihtiyaçlarımı ön planda tutmaktan kendimi alamadım. İşte böyle olur-" dudaklarını sıkıyor.

"Ne zaman?" Kaşlarımı çatıyorum. Neden bu kadar üzgün? İyiydi, iyiden de iyiydi. Bana yaşattığı orgazm dünyayı yerinden oynatacak türdendi. Yani, burada bakire olan benim. Daha doğrusu bakireydim. Olanlar için duygusal olarak üzülmem gerekirdi ama kendimi iyi hissediyorum. İyiden de öte. Kendimi buraya, onun yatağına, beni defalarca doruğa çıkaran büyük, şişman sikine ait hissediyorum. Bunun yerine, kendine çok kızgın olan o. Eğer onu daha iyi tanımasaydım, derdim ki... Naaaah... Donup kaldım. Bu mümkün değil. Mümkün değil mi?

"Nathan?" Ayağa kalkıyorum, eteğim hâlâ belime dolanıyor. Dar bir şey giydiğinizde, kalçalarınız ve uyluklarınız kumaş için doğal bir dinlenme yeri oluşturduğunda böyle oluyor. Düzeltmek için kumaşı çekiştirmeniz gerekiyor, ama bunu yapamadan bir damla bir şey- Kan mı? Onun dölleri mi? Benimkinden mi? Üçünün karışımı bir şey iç uyluğumdan aşağı akıyor. Bakışları buna kilitleniyor ve önünde durduğumda uzanıp nemi alıyor, ağzına götürüp emiyor.

Beni iğrendirmesi gerekirken, kan dolaşımda binlerce küçük ateşböceği yanıyor gibi görünüyor. "Nate, bana bak," diye fısıldıyorum.

Sesimdeki bir şey - ya da belki de benden yayılan duygular, kendilerini ona iletiyor

-Çenesini yukarı kaldırıyor. Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve bu göğsüme inen fiziksel bir darbe gibi. Bu adamın bakışlarından asla etkilenmeyeceğim. "Nate"-yutkunuyorum- "en son ne zaman... en son ne zaman seks yaptın?"

Bana ters ters bakıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve karnımdaki o sersemlik hissi geri geliyor ama bunu görmezden gelmeyi başarıyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve yanağını okşuyorum. İrkiliyor ama uzaklaşmıyor.

"Söyle bana bebeğim, en son ne zaman sikiştin-"

"-On sekizinci doğum gününden birkaç gün önce," diye ısırdı.

Göz kırpıyorum.

"A... On sekizinci doğum gününden birkaç gün önce mi?" Bunu doğru duymuş olamam. "Yani beş yıldan uzun süredir seks yapmadın mı?"

"İstemediğimden değil." Kendini küçümseyen bir tavırla gülüyor. "İnan bana, denedim. Ama yatağымda istediğim tek kişi senken eve bir kadın bile getiremedim. Onları kendi evlerinde becermeyi denedim ama çok yanlış geldi. Bırakın onlarla seks yapmayı, onlara dokunmayı bile kendime yediremedim. Porno izlemeyi denedim; işe yaramadı. Ta ki içine girdiğimin senin amın olduğunu, eğilip arkadan aldığımın sen olduğunu, aldığımın senin kıcın olduğunu, sıktığımın senin meme uçların olduğunu, ellerimde tırtığımın senin göğüslerin olduğunu hayal edene kadar. Ve sonra... Sonunda seni yatağıma almanın bir yolunu buldum ve ne yaptım?"

"Benimle

sevişiyorsun." "Seni
becerdim-"

"Bana ne kadar iyi olabileceğini gösterdin. Bekâretimi kaybetmek için daha iyi bir adam seçemezdim. Düğün gecemde daha harika bir deneyim isteyemezdim."

Yine irkildi.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benden koşmamı istediğinde ve beni kovaladığında bunu daha da zevkli buldum. Bu tüm deneyimi arttırdı-"

Bakışları keskinleşiyor.

"-uh... sana haber vermem gerektiğini düşündüm." Şakağında bir damar patlar.

"Merak ediyorsan diye söylüyorum..." Sesim kesiliyor.

Çenesindeki kaslar bana bunun doğru bir şey olmadığını söylüyor. Ne? Ben daha soramadan dönüp tuvalete doğru ilerlemeye başladı.

"Nate? Nathan?" Seslendim ama durmadı. Ya da belki de beni duymadı? İşitme sorunu sadece gürültü olduğunda mı daha da kötüleşiyor? Yoksa işitme kaybını her zaman dudak okuyarak mı telafi etmesi gerekiyor? Onun için aklımda o kadar çok soru var ki. Yeni kocam hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki.

Onun hakkında öğrendiğim tek şey, seks söz konusu olduğunda onunla savaşmamı istediği. Onu istemediğimi protesto etmemi istiyor. Mücadele ettiğimde, bu onu heyecanlandırıyor. Ben kaçtığımda ve o beni sikmeden önce kovaladığında, bu onu daha da tahrik ediyor.

Akan suyun sesini duyuyorum, sonra ıslak bir bezle banyodan dönüyor. Üzerinde bir çift gri eşofman var. Aleti kasık kısmındaki kumaştan belli oluyor ve ağzım sulanıyor. Adamın bir eşofman altını, özel dikim resmi bir pantolonun içinde görüldüğünden daha iyi doldurması hiç de adil değil. Saçları dağınık, çıplak göğsü ve saat beş yönündeki gölgesiyle nefis bir şekilde dağınık görünüyor.

"Buna Primal Play deniyor." Eğiliyor ve bezi bacaklarımın arasındaki ete bastırıyor.

Ürperme sırası bende... Acıttığı için değil, soğuk olduğu için. Hafif yanma hissi azalıyor. Beze bakıyor ve yüz hatları daha da sertleşiyor, eğer bu mümkünse.

"Yani bu senin sapkınlığın mı?" Kaşlarını çatmış yüzünü inceliyorum.

Banyoya doğru birkaç adım atıyor ve bezi lavaboya atıyor. "Benim için misyoner pozisyonunda yapmak diğer insanlar için ne kadar doğalsa o kadar doğal. Ben tahrik oluyorum

kadınım benim tutuşuma karşı mücadele ettiğinde ve doğuştan sahip olduğu araçları kullandığında: tırnaklar, saçlar, dişler ve deri-

"Seninle dövüşmemi mi istiyorsun?"

Çenesini göğsüne indiriyor. "İçgüdülerine göre hareket etmeni istiyorum. Temel benliğinle temasa geçmeni ve kendini özgürce ifade etmeni istiyorum."

"Sen ilkel bir Dom'sun," sözcüğünü ağzımda deniyorum ve omurgamda bir uğultu hissediyorum. Bu kelimedede güçlü bir şey var. Dom. Dominant. Koca.

"Ve sen de benim avımsın." Elini uzatıyor.

Amım kendi içine sıkışıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bunu tahrik edici bulmamalıyım. Beni avlayacağını söylüyor ve... Kafa derim karıncalanıyor, ayaklarımın tabanına iğneler batıyor ve elini uzattığında, yüzündeki ifadeye bakarak daha fazla soru sormamaya karar veriyorum. Bana vereceği cevapları seveceğimi ve sonra onları sevdiğim için kendimden nefret edeceğimi bildiğim halde değil. Bugünlük içimdeki o karanlık tarafı yeterince keşfettim. Avucumu onunkine koyuyorum.

Beni çevirdi ve fermuarımı açmaya başladı. Elbiseyi önce kollarımdan, sonra da kalçalarımdan aşağı kaydırıyor. Ayak bileklerimin etrafında toplandığında, içinden çıkıyorum. Yerleşik sütyen sayesinde ve külotumu daha önce çıkardığım için çıplığım. Kocamın önünde. İlk defa. Omzuma hafif bir baskı uyguluyor ve ben de ona doğru dönüyorum. Bakışlarını yüzümde, göğsümde, karnımda gezdiriyor. Kollarımı kendime sarmaya başlıyorum ama koluma dokunarak beni durduruyor. "O güzel vücudunu saklama."

Yutkunuyorum. Yanaklarım yanıyor. O benim içimdeydi. İçimde ve dışımda kimsenin dokunmadığı yerlerime dokundu. Ama Nate'in muhteşemliği karşısında kıyafetsiz durmak kendimi çok yetersiz hissetmeme neden oluyor. "Sen çok yakışıklısın ve ben"-başımı çevirip mırıldanıyorum-"Şişmanım, çirkinim ve-"

"Hey, karımı aşağılamayı kes," diye homurdanıyor. "Kibar olmak zorunda değilsin."

Kollarımla kendimi tekrar örtmeye çalışıyorum ve beni durdurmak için parmaklarını bileklerime doluyor.

Beni böyle görmesinden hâlâ rahatsızım, bu yüzden açıklamaya çalışıyorum. "Okulda ve sonra da üniversitede yeterince alay konusu oldum. Usta Fırıncı Programı'ndaki fırıncı arkadaşlarım bile dayanamadılar ve benim büyük bir kız olduğumu söylediler. Belli ki tatlılarımı seviyorum."

"Onlar su işkencesine tabi tutulması, karanlıkta bağlanması ve bir hafta boyunca uyumalarına izin verilmemesi gereken aptallardı" diye çıkıştı.

Gülümsedim. "Bu biraz abartılı görünüyor."

"Daha kötüsünü hak ediyorlar. Sen harikasin. Vücudun usta ressamların tuvale çizdiği ve heykeltıraşların taşa işlediği türden. Doğal ve kıvrımlısın."

"Şişmanım demek istiyorsun."

"Yemyeşil, dolgun gövdeli ve kıvrımlı."

"Tanrım, diplomatik bir şekilde şişman demenin bu kadar farklı yolu olduğunu kim bilebilirdi ki?" diyorum hafifçe, bakışlarımı odanın içinde gezdirerek.

Boğazının arkasından hırıltılı bir ses çıkarıyor ve meme uçlarım dikleşiyor. Ugh. Ayrıca amım da sıkıştı. Aptal am. Vücudum ona karşı bu kadar yoğun tepki vermemem gerektiği mesajını almamış. Gerçi karşımda durup her gözeneğinden seks damlayan ve mükemmel V kesimli karın kaslarını ortaya çıkarırken başka ne yapmamı bekleyebilirsiniz ki? Bir de gri eşofmanları var ki, vaat edilmiş toprakları, yani oldukça büyük aletini işaret eden o mutlu izi gösterecek kadar alçakta duruyor. Ve kendisini göstermek istediği kadar büyük bir penis olmadığını görmek ne büyük bir sürpriz.

Parmak eklemlerini çenemin altına çentikliyor, böylece onun yakıcı, uyumsuz bakışlarına karşılık vermekten başka çarem kalmıyor. "Kendini aşağılamayacaksın. İkimizin de doğru olmadığını bildiğimiz şeyleri söylemeyeceksin. Sen muhteşem, zeki, cesur, bağımsız bir girişimcisin ve serçe parmağında çoğu insanın kafasındakinden daha fazla beyin var."

"İşini devam ettirmek için para karşılığında kendini takas etmek zorunda kalan bir girişimci," diye alay ediyorum.

Çenesindeki kaslar çalışıyor. Boğazındaki o çok sevdiğim tendonlar öylesine rahatlamış bir şekilde ortaya çıkıyor ki, kopacaklarından eminim. "Benimle evlenmek istemedin mi? Mesele bu mu?"

Başımı sallıyorum, sonra yanından geçip gidiyorum. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Ama gitmeme izin veriyor mu? Tabii ki bırakmaz.

Bileğimi parmaklarıyla çevreliyor ve çekerek içine düşmemi sağlıyor. Beni kollarının çemberine kilitliyor ve yüzüme bakıyor. "Kaçıyor musun?"

"Sadece seni kopyalıyorum, hepsi bu."

Şakağında bir sinir patlıyor. Omuzları büyüyor ve derisinden fırlayacağından emin oluyorum ama sonra gülüyor. Tüm yüzü aydınlanırken ve onu çok daha genç gösterirken şaşkınlıkla bakıyorum.

Deniz Kuvvetlerine katılmadan önce böyle mi görünüyordu? Gözlerinde hayalleri ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirme umutları olan genç bir adamken mi? Neden doğduğumuz andan itibaren hayatın bizi dönüştürdüğü alaycı varlıklara doğru yol almaya başlıyoruz? Sadece onda, huysuzluk çekici görünüyor. Aslında, o ne kadar soğuksa, ben de ona yaklaşmanın bir yolunu bulmayı o kadar çok istiyorum. Ve sonra, on sekizinci doğum günümde beni gördükten sonra başka kimseyle seks yapmadığı gerçeği... Evet, o kadınların ona dokunmasına izin verdi... Ama onları becermedi. Damarlarımda şiddetli bir umut dolaşıyor.

O gün çekip gitti. Benden nefret ettiğini sanıyordum ama meğer. O da bunca zaman bana karşı güçlü duygular beslemiş. Hissettiğim her şey tek taraflı değildi. Başım dönüyor. Kafa derim karıncalanıyor. Avuçlarımı göğsüne koyuyorum ve kasları seğiriyor. Sanki etle kaplı, ham, çelik halattan bir güç merkezine dokunmak gibi. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve uyluklarımla arasındaki nabız yükseliyor. Parmaklarımı Tanrıça'nın mücevherli cübbesinin renklendirdiği kabarık yara izlerinin üzerinde

gezdiriyorum.

Justitia, gözleri bağlı. "Bu dövme adaletin kör olduğuna inandığınızı ilan etmek için mi?"

"Bu çoğu insanın sahip olduğu yanlış bir önyargıdır. Göz bağı adaletin tarafsız olduğunu temsil ediyor. Dövmeyi kendime ölümün hepimiz için geldiğini hatırlatmak için yaptırdım. Bazılarımız için daha erken. Ama ölüm nihai eşitleyicidir."

"Ne zamandır sende?"

"Yaklaşık bir yıldır," diyor.

Merakla beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

Omuz silkiyorum. "Oldukça ürkütücü açıklamanızdan rahatsız olduğumu düşünüyorsanız, değilim."

"Öyle olmanı beklemiyordum. Şimdiye kadar gösterdiğin cesareten sonra değil."

"Gumption, ve ben?" Parmaklarımı omuzlarından yukarı kaydırıyorum. Kasları dokunuşumun altında kıvranıyor ve kollarımı boynuna doladığımda boğazının dibindeki nabız hızlanıyor. Yine de yüz hatları değişmiyor. Zor bir müşteri bu. "Daha cesur olsaydım, beni kurtarmak için yaptığın teklifi kabul etmez, direnirdim."

"Ve işi kaybetme riskini mi aldın?" Başını sallıyor. "Ne zaman yardıma ihtiyacın olduğunu bilecek kadar zekiysin. Ve bunu seni hayatıma geri soktuğu için söylemiyorum. Hayır, akıllı bir girişimci olmak ne zaman yardım isteyeceğini bilmek demektir."

"Vay canına, senden daha fazla övgü mü? Bugün Londra'da hava güneşli mi?" Pencereye doğru bakıyormuş gibi yapıyorum.

"Peki ya dövmen?" Başparmağını sol bileğimin iç kısmına kazıdığım kedi şeklindeki küçük çizginin üzerinde gezdiriyor.

"Bu, ilk ve tek yavru kedim Cocoa'nın anısına. Ben deniz piyadelerine katılmak için ayrıldığında bana eşlik etti. Bir gün kaçtı ve bir daha geri dönmedi. Onu çok özledim, özellikle de sürekli yoldaşım olduğu için... Okulda çok fazla arkadaşım olmadı için en iyi arkadaşımdı."

"Özür dilerim." Dudaklarını ağızımın üzerinde gezdiriyor ve ben iç çekiyorum.

"Uzun zaman önceydi."

"Fırınınız-"

"Adını ondan mı almış?" Gülümsüyorum. "Öyle. Vahşi küçük bir şeydi. Karşılaştığı her köpek ile yaptığı kavgalara bakılırsa, kediden çok köpek olduğunu düşündüğüne yemin edebilirim."

Çene çizgimi kemiriyor, sonra kulak mememi çekiştiriyor. Kalçalarım titriyor ve amım sıkılıyor. Göğüslerim şişmiş gibi görünüyor ve ona karşı kıvranıyorum. "Nate, lütfen," diye sızlanıyorum.

"Sikimi götüne almaya hazır mısınız?"

Göz kırpıyorum, sonra geri çekiliyorum. Çenemi kaldırdığımda sırtıttığını görüyorum.

"Çok yumuşak bir konu değişikliği. Hayır!" Göğsüne bir tokat attım. "Bu konuda fazla umutlanma, ahbap."

"Aww, karıcığım..." Dudakları aşağıya döner. "Beni inkar etmeyeceksin, değil mi?"

Bana her 'karım' dediğinde kalbim göğsümde küçük bir dans yapıyor. Tek homurdanması gereken 'karım' ve muhtemelen beni orada da becermesine izin vereceğim.

Yüzümdeki teslimiyeti görmüş olmalı, çünkü onunki de aydınlanıyor. "Anladığım kadarıyla bu bir evet mi?"

"Bu bir hayır değil." Başımı sallıyorum. "Erkeklerin analla ne alıp veremediği var?"

"Bu yasak, bebeğim. Aletlerimizdeki o sıkı tutuşun bunu mümkün olan en iyi seks haline getirdiğinden bahsetmiyorum bile."

"Senin için, belki."

"İşte burada yanılıyorsunuz..."

"Pek de samimi değil." Dudaklarımı büzüyorum.

"Nereden biliyorsun ki?"

Nathan

"Um, çünkü-" Ağzını açıp kapatıyor. "Haklısın, bilmiyorum. Ama bu konuda okuduklarıma dayanarak gidiyorum."

"Aşk romanlarında mı?"

"Orada da, ama sadece orada değil. İnternet denen bir şey var; biliyor musun?"

Kıs kıs gülüyor. "O küstah ağzın başını çok büyük belaya sokacak."

"Umarım hoşuma gidecek türden bir şeydir." Tek kaşını kaldırıyor.

Gözlerinin arasına bakıyorum. "Daha önce yaptığımız şey hoşuna gitti mi?"

"Beni becerdiğin zamanı mı kastediyorsun?"

"O da var... Ve sevişmekten daha fazlasıydı. Bunu biliyorsun."

Sesimdeki azarlayıcı tonu duyuyorum ve kendimi azarlıyorum. Onu azarlıyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Yeterince eminim, kızarıyor ve uzaklaşmaya çalışıyor, ama onu yerinde tutuyorum. "Seviştik bebeğim. Katıksız, tutkulu, yoğun

Ateşli, hararetli, ateşli ve kemiklerimi yakan türden bir aşk."

Bakışları genişliyor. "Duygularını kelimelere nasıl dökeceğini bildiğini sanmıyordum."

"En iyisinden öğreniyorum. Tanıştığımızdan beri kalbimin etrafındaki o duvarı aşındırıp duruyorsun. Bir öpücük ve kendimi çok özel durumlarda oynamayı tercih ettiğim o ilkel parçama çekildiğimi hissedebiliyordum."

"Yani daha önce, rızaya dayalı rızasızlıktan hoşlandığınızı söylediğinizde-"

"Görünüşe göre, senin yanında eğilimlerimi gösterecek kadar rahat hissediyorum. Bu genellikle kontrollü koşullarda şımartmayı tercih ettiğim bir şeydir."

Kaşlarını çatıyor. "Yani, seks için para ödediğin biriyle mi?"

"Seks yok." Dilimi tıkırdatıyorum. "Rol yapma oyunu için para ödediğim oldu ama her seferinde kendimi tatmin etmemle sonuçlandı."

Çenesini ayarlıyor. "Yani o kadınlar... Onlar-"

"Beni ektiler mi? Hayır."

Yavaşça başını sallıyor. "Ama onlara izin verdin mi-"

"Sikime dokunmak mı? Cevabım evet, birkaç kez." Ama ben bundan hiç hoşlanmadım ve buna bir son verdim. Ellerini sikimde görmek istediğim tek kadın sendin.

Yeşil gözleri parlıyor.

Çok şirin.

"Kıskandın mı?" Mırıldanıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Çenesini yukarı kaldırıyor.

"Sanırım"-Başımı çevirip koluna sokuluyorum, sonra parmaklarımı onunkilerle birleştirip birleşik ellerimizi ağzıma götürüyorum. Oraya koyduğum yüzükleri öpüyorum- "Bunlar sana çok yakışıyor."

Alay ediyor.

Alnı çatık. Dudaklarında öpmek istediğim aşağı doğru bir eğim var. Gözlerinin içine bakıyorum. "Onları becermedim bebeğim. Rol yapmak için para alıyorlardı ve ben de sadece bunu yaptım," diyorum nazikçe.

"Ama rol yapmadığınız başka kadınlarla da seks yaptınız?"

Sadece gülümsüyorum.

Kaçınılmaz soruyu sormak için ağzını açtığında dilimi tıkıyorum. "Ben sayı tutmam. Ayrıca etrafta kiminle yattığım hakkında konuşmam. Bu centilmenlik dışı olur."

Homurdanıyor. "Sen bir centilmen değilsin."

"Seninleyken değilim. Seninleyken" -avucunu yanağıma bastırıyorum- "seninleyken gerçeği saklayamıyorum. Seninle en pis, en kirli sırlarımı paylaşmak istiyorum. Seninle en gizli erotik fantezilerimi gerçekleştirmek istiyorum."

Bunu sindirmek için birkaç saniye bekler. "Bence bu iyi. Ben senin karınım. Bana ne istediğini söyleyebilmelisin."

"İlişkimizin böyle bir hal almasını hiç istememiştim." Omuzlarımı yuvarlıyorum. "Düğün gecemizin senin için sapkınlığın zevklerine bir girişe dönüşmesini kesinlikle istemedim."

"Peki ya hoşuma giderse?" Çenesini dışarı çıkarır. "Sevdiğimi biliyorsun."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ve bu beni şaşırttı."

"Çılgık atarak odadan kaçmamı mı bekliyordun?"

"Belki mi?" Parmak eklemlerimi çene çizgisine doğru fısıldıyorum. "Kesinlikle bir ritmi bile kaçırmadan oynamanı beklemiyordum. Seni bu kadar çabuk elde etmekten kendimi alıkoyamayacak kadar beni tahrik etmeni beklemiyordum. Bekaretini bana tüm kalbinle vermeni beklemiyordum."

"İlk öpüşmemizden beri senin olmasını istiyordum."

Bir nefes üflüyorum. "Bana karşı bu kadar dürüst olmamalısın bebeğim. Kalbini koluna takmamalısın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben kötü bir adamım. Çünkü senden faydalanacağım. Çünkü benimle paylaştığın her şeyi, seni benim sevdiğim türden seksten zevk alacak bir kadına dönüştürmek için kullanacağım."

"Bunda bir sorun görmüyorum." Sinsice gülümsüyor.

"Seni yozlaştıracam, Starling. Seni ayartacağım. Seni saptıracam ve aynaya baktığında tanıyamayacağın birine dönüştüreceğim."

"Beni korkmayan birine dönüştüreceksin. Cinselliğini sahiplenecek kadar cesur birine. Şimdiye kadar sadece okuduğum sapık-sikici şeylere olan ihtiyacını saklamayacak biri."

İnledim. "Lanet olsun, edepsiz konuştuğunda çok tahrik oluyorum." "Anlayabiliyorum." Pelvisini çadırın içine doğru itiyor.

sürekli olarak kasıklarımda oluşuyordu. "Ben senin ahlaksızlığın için bir fahişeyim. Senin yozlaşma tarzın için bir fahişeyim. Bu beni heyecanlandırıyor ve sadece seninle, kocamla ilgili okuduğum her şeyi keşfedebildiğim için beni çok azdırıyor."

Ateş derimin altından geçip kasıklarıma kadar iniyor. Anında sertleşiyorum. Bana kocam dedi ve şimdi, yüzünde her zaman bir gülümseme olmasını sağlamak için dünyayı tersine çevireceğim. O yüzüğü parmağına taktığımda hissettiğim sahiplenme duygusu katlanarak artıyor. O benim karım. Ruh eşim. Benim ruh eşim.

Düşüncelerimi hissetmiş olmalı, çünkü gözbebekleri büyüyor. Dudakları ayrılıyor. Nefes alış veriş düzenleniyor ve bana doğru eğiliyor. Aramızdaki hava şehvet ve ihtiyaçla çatırıyor ve çok dürüst bir şey, çok yoğun bir şey, göğsümü kaynayan bir ihtiyaç kütlesine dönüştürüyor.

"Hissettiğim duygular" -yutkunuyor- "çok fazla."

Onu serbest bırakıyorum, sadece kollarımla gelin gibi kucaklamak için. "Çaresini biliyorum."

Skylar

"Taylor Swift mi? Taylor Swift mi alıyorsun?" Arka plandaki hoparlörlerden "All Too Well "in tanıdık sözleri çalıyor. Omuzlarıma bir bornoz geçirdikten sonra - bana ait olana benzeyen ve benim olduğunu doğruladığı bir bornoz, çünkü ben düğün için giyinirken evimdeki eşyalarımın çoğunu toplamak için bir ekip görevlendirdi - belimden sıkıca kavıyor ve beni mutfaktaki adaya doğru yürütüyor.

Bana sormadan eşyalarımı topladığı için üzölmeliydim ama sorumluluğı onun üstlenmesinin de bir anlamı var. Ayrıca, ilişkinin gerçekçi görünmesi için onun yanına taşınmam gerektiğinden bahsetti. Bu konuda mutlu değildim ama reddedebileceğim bir şey değildi. Büyükbabasının bu evliliğın doğruluğuna inanması önemli. Ayrıca, dairemi tutuyorum, çünkü fırınımın üzerinde çok uygun bir konumda bulunuyor ve bu, alana ihtiyaç duyduğumda yukarı çıkabileceğim anlamına geliyor.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Ben soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını atıyor.

"Arka planda müzik olması." Hoparlrlerin olduğu yn gösteriyorum. "İşitme duyuna zarar vermiyor mu?"

"Eğer ses belli bir desibelin üzerine çıkarsa ya da çok fazla ağır bas olursa, o zaman evet. Ama bu desibelde beni pek rahatsız etmiyor..."

"Yani, bu seni rahatsız ediyor mu?" Yanağımın iini iğniyorum. "Buna değer." Yarı gülümsüyor.

Kalbimde bir şeyler yumuşuyor. "O şarkının en sevdiğim şarkı olduğunu nereden bildin?"

"Araştırmalarım sırasında şarkının videosuna denk geldim ve itiraf etmeliyim ki beni içine çekti."

"Onu araştırdın ve şarkılarını dinledin mi?" Kalbimdeki o erime hissi karnıma ve daha da aşağıya, bacaklarımın arasına yayılıyor. Kocanızın sizin zevkleriniz hakkında daha fazla şey öğrenmek için zaman harcamasından daha romantik bir şey var mı?

"zellikle de şarkı sözleri samimi bir yerden geliyor gibi görünürken, bu pek de zor olmadı."

"Oh, yle. Gerçek kalp kırıklıklarından yola çıkarak yazıyor. Örneğin 'All Too Well'in sözleri Jake Gyllenhaal'la olan ilişkisinden esinlenmiş." Kendisine gizli bir aşk besliyorum ve kocamı ona benzetiyorum. Hay Allah! Jake Gyllenhaal'a benzeyen biriyle evliyim, hem de sadece yüzüyle değil. O muhteşem vücudu, herhangi bir Hollywood film yıldızı kadar yontulmuş ve bir sanat eserine dönüştürülmüş.

Raftan birkaç bardak almak için uzandığında Nate'in sırtının düzlemlerinin nasıl esnediğine bakıyorum. Çok dikkat dağıtıcı, çok yontulmuş sırtında, altında yarım daire şeklinde "Ben ruhumun kaptanı ve kaderimin efendisiyim" yazan bir  çatallı mızrak dövmesi var. Bunun altında, insan isimleri gibi görünen yazılar var. Yazının özenli stili isimlerin bu mesafeden okunamamasına neden oluyor.

İncelediğimi hissetmiş olmalı ki gürledi: "Bunlar benim alayımda şehit olan askerlerin isimleri."

görev sırasında hayatını kaybetti."

İsimlerden sonuncusu eşofmanının kemerinin altında kaybolur. Bu ismin ilk harfi B'ye benziyor-

Ben daha ne dediğini anlayamadan döndü. "Tişört giymeyi unuttum."

Ben itiraz edip buna gerek olmadığını söyleyemeden mutfaktan çıkıp birkaç dakika sonra üzerinde bir tişörtle geri dönüyor. Çok yıkanmış ince kumaşın pazularına yapışıp göğsüne doğru uzanması ve omuzlarındaki her siniri sevgiyle belirginleştirmesi pek yardımcı olmuyor.

Yüz hatlarında yoğun bir konsantrasyon ifadesi var. Kaşları çatılmış. "Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Yüz hatlarımı tarıyor. "Evli olsak da olmasak da seninle ilgilenmek için mümkün olan her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça göz kırpıyorum. "Gelecekte evli olmadığımız bir zamanı mı düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyor.

Bu pek güven verici değil, değil mi?

Bardakları musluktan suyla dolduruyor, sonra bir tanesini önüme doğru kaydırıyor. "İç" diye emretti.

Emir karşısında gözlerimi deviriyorum ama bardağa uzanıyorum çünkü susuzluktan kavruluyorum. Suyu bıraktığımda adadan dönüp yanımda duruyor. "Öğrendiğim tek şey hayatın hafife alınmaması gerektiği. Sevdiğimiz her şeyin ve herkesin bir son kullanma tarihi var. Ve onları ne kadar çok seversek, gittiklerinde o kadar çok acı çekeriz."

Sözlerinde bir ciddiyet var, ciddi bir şey, neredeyse yalvaran bir şey. Boynumdaki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir şey. "Nate, bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" Fısıldıyorum.

Kaşlarının arasındaki çatık derinleşiyor. Beni kendine doğru çeviriyor ve ellerini adanın üzerine koyarak beni içine alıyor. "Hayattaki tüm güzel zamanların geçici olduğunu. Anılarımızı yaratırken onları hatırlamamız gerektiğini, çünkü yakında yok olacaklarını. Hayatta her şeyin yolunda görüldüğü anlar geçicidir."

"Bu kasvetli bir bakış açısı." Uyumsuz gözlerine bakıyorum ve onun gözlerindeki acı ve pişmanlık gölgeleri bana geri dönüyor. "Ne oldu? Seni bu kadar alaycı, bu kadar bezgin, bu kadar... hayal kırıklığına uğratacak ne gördün?"

"Görmediğim ne var?" Gülüyor ve sesi acı çıkıyor. "Oğlunu kaybeden bir anne; kendi suçu olmadan öldürülen bir çocuk; savaştan sağ çıkan bir askerin kendi canına kıyması ve ailesini paramparça bırakması." Gözlerinin etrafındaki deri geriliyor ve dudakları inceliyor. "Hayat acımasızdır."

"Hayat sizi hiç beklemediğiniz bir anda ödüllendirir," diye karşılık veriyorum.

"Hayat sana asla güvenmemen gerektiğini öğretir, çünkü güvenebileceğini düşündüğün insanlar ortadan kaybolurlar." Parmaklarını şıklattı ve ben irkildim. "Puf, ve gittiler, aynen böyle."

Ondan yayılan keder o kadar karanlık ki, o kadar acı, pişmanlık ve kederle dolu ki... Çok fazla keder, biliyorum, özellikle birinden bahsediyor.

"Kimi kaybettin?" Yanağını okşuyorum. "Söyle bana, Nate. Kimden bahsediyorsun?"

Tam o sırada kapı çalıyor. Gözlerini kırptırıyor ve yüzündeki duygular sanki bir musluğu kapatmış gibi yok oluyor. Bir kez daha, kendisiyle dünya arasına bir duvar örmesine yardımcı olan o hafif can sıkıntısı maskesini takıyor.

"Yemekten olmalı." Doğrulur ve mutfağın kapısına doğru yürümeye başlar.

"Yemek mi sipariş ettin?"

Kaşlarını sallıyor. "Bu bizim düğün gecemiz. Enerjimizi yenilememiz gerektiğini biliyordum." Ben cevap vermeye başlayınca ekliyor: "Bunu yaklaşık bir hafta önce planladım; özel bir geceyi kutlamak için özel bir şey." Sonra göz kırptırıyor.

Nutkum tutuldu. Bu adam çok düşünceli. Onu takip etmeye başladım ama omzunun üzerinden bakıp parmağıyla beni işaret etti. "Burada kal."

Bunu bir hafta önce ayarladığını söylediğinde anlamalıydım. Tabii ki bir paket servis uygulamasından yemek sipariş etmedi çünkü bu çok normal olurdu. Hayır, takım elbiseli bir adamın önderliğinde bir yemek ekibi içeri girdi.

Mutfaktaki büyük pencerenin altında yer alan ve aşağıdaki bahçeye bakan yuvarlak yemek masasına doğru ilerliyorlar. Masa örtüsünü sererken, iki kişilik masayı hazırlarken, hatta masanın üzerine çiçeklerle dolu bir vazo yerleştirirken ve ardından çeşitli yemekleri masanın üzerine yerleştirirken bir telaş yaşanıyor. Ekip işini bitirdiğinde, yan tarafa diziliyorlar - şaka yapmıyorum, sanki bu bir askeri tatbikatmış gibi diziliyorlar - ve takım elbiseli adam bize dönüyor. "Efendim, Hanımefendi,"-aramıza bakıyor-"izin verirsiniz size menüde ne olduğunu söylemek istiyorum."

"Bu Otis, büyükbabamın uşağı." Nate adamı işaret ediyor. "Düğünde oradaydı ama sen fark edemeyecek kadar meşgul olabilirsin."

Otis çenesini bana doğru eğdi. "İkinizi de tebrik ederim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Nate elini sallar. "Devam et Otis, James'in bize ne gönderdiğini söyle."

Otis boğazını temizler. "Şampanya Louis Roederer Cristal Brut."

Kaşlarımı kaldırıyorum. O-k-a-y. Şişesi en az bin dolar olmalı.

"Başlangıç olarak yadigâr domatesli Burrata peyniri, fesleğenli pesto ve balzamik indirgeme, karnabahar pürelî kızarmış deniz tarağı ve bir sepet sıcak ekmek var." Tarif ettiği her bir öge için ellerini kullanarak yerlerini işaret ediyor.

Nefis! Ağzım sulanmaya başladı.

"Salata olarak, traşlanmış rezene, çıtır prosciutto ve limonlu salata sosu ile karışık bebek yeşillikleri var. Bunu hanımefendi için beurre blanc soslu ıspanak ve ricotta ile doldurulmuş somon en croute takip ediyor."

Balığı tercih ettiğimi nereden bildi? Nate'e bir bakış attım, o da başını eğdi. Demek zevklerim hakkında daha fazla bilgi edinmenin bir yolunu bulmuş.

"Ve sizin için, efendim, adaçayı, prosciutto ve risotto üzerine madeira şarabı soslu tavuk saltimbocca var."

"Çok minnettarım." Nate kibar bir gülümseme sunuyor.

"Yan yemekler arasında sote yabani mantarlar ve pancetta ve parmesan risotto ile kavrulmuş Brüksel lahanası yer alıyor."

Hem mantarları hem de Brüksel lahanasını çok severim, biliyorum.

"Ve tatlı için-" Duraklıyor ve bana bakıyor.

Omurgamı dikleştiriyorum.

"Çikolatalı erimiş lav kekleri ve tatlı ricotta ve ballı taze meyveler var."

"Bunlar benim favorilerim!" Ellerimi çırpıyorum. "Çok teşekkür ederim. Hepsi çok lezzetli görünüyor."

"Bunu şefe ileticeğim." Otis'in dudakları seğirir.

"Teşekkür ederim." Nate adamın yanına gider ve omzuna vurur. "James'e ona borçlu olduğumu söyle."

Otis çenesini eğiyor. "Sana zaman ayırmaktan mutluluk duyacağını biliyorsun. Ben de öyle." Dönüp elini bir kez çırpıyor ve ekip dönüp dışarı çıkıyor. Otis de onları takip eder.

Onlar gidince, Nate bana döndü. "Gidelim mi?" Bana bir sandalye çekmek için yürüdü.

Yemek kokusu burnumun direğini sızlatıyor ve midem gurulduyor. Tabureden kayıyorum ve masaya doğru ilerliyorum. Ekip masayı önüme sermiş olsa da, her şeyin ne kadar güzel görüldüğüne hayret etmeden duramıyorum. Yemeklerin her biri güzelce sunulmuş, çatal bıçak takımı parıldıyor ve buz kovaındaki şampanya şişesi berrak ve ferahlatıcı görünüyor. "Sanırım James şef?"

Başını sallıyor. "James Hamilton iyi tanıdığım bir şef ve şu konuda anlaştık-"

"Michelin yıldızlı James Hamilton değil mi?" Başını salladığını görmek için tam zamanında bakıyorum.

"Aynısı. Kendisi eski bir Kraliyet Denizcisidir ve benimle birlikte görev yapmıştır."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Bu konuda pek konuştuğunu sanmıyorum. Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra yepyeni bir kariyer yapmayı başaranlarımızdan biri."

"Senin yaptığın gibi mi?"

Yüzü daha da kapanıyor. "Büyükbabam beni aradığında hayır diyemedim. Bu, nereden geldiğim hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir fırsattı. Ayrıca bana ihtiyacı vardı ve ona yardım etmek benim görevimdi." Sözleri kulağa hoş geliyor. Fazla yumuşak. Belki de fazla prova edilmiş?

Midem bulanıyor. Neden içimde bir his var Yine benden bir şey mi saklıyor? Sormak için ağzımı açtığımda sandalyemi itiyor, sonra da kendi koltuğuna oturmak için etrafımda dolaşıyor.

Şampanya şişesini kaldırıyor ve mantarını patlatıyor. Köpüklü sıvıyı flütüme döküyor ve kendisi için köpüklü su doldurmadan önce kovaya geri koyuyor. Kadehini kaldırıyor ve ben de onun hareketini taklit ettiğimde, kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Sana, karıma."

Nate

Nefesi kesiliyor ve yanaklarını bir kızarıklık kaplıyor. Ona karım dememden hoşlanıyor ve lanet olsun, dudaklarımdan çıkan bu ses hoşuma gitmiyorsa. Kadehini kaldırıp bir yudum alıyor, sonra boğazından onaylar gibi bir ses çıkıyor. Sikim seğiriyor ve uyluk kaslarım geriliyor. Çıkardığı o küçük sesler kendimi tutmamı engelleyecek. Suyumun geri kalanını tekilaymış gibi içiyorum ve boğazımdan aşağı yanarak inmesini diliyorum. Ne yazık ki maden suyu çok daha yumuşak. Yine de onun salataya yumuluşunu, salata sosunu dudaklarından yalayışını izlerken, pembe dilinin görüntüsü dengemi yeterince bozuyor ve bardağıma olan hakimiyetimi kaybediyorum. Masaya çarpmadan önce onu yakalamayı başarıyorum, sonra abartılı bir dikkatle yere koyuyorum. Kendi mezemden birkaç l o k m a alıyorum. Yemek lezzetli olmadığı için değil, zihnim bu gece onu nasıl becereceğimi düşünmekle meşgul olduğu için, yemek yiyormuş gibi yapmaktan vazgeçip onu izliyorum.

Tabağındaki sosu bir parça ekmekle siliyor, sonra bana doğru bir bakış fırlatıyor. Her ne gördüyse

yanakları pembeleşti. "Ne?" diye homurdanıyor.

"Sende bir şey var, işte-" Uzanıp alt dudağından bir damla salata sosu alıyorum ve parmağımı emmek için ağzıma götürüyorum.

Göz kapakları ağırlaşıyor. Bakışlarımız birbirini yakalıyor, tutuyor. Aramızdaki hava elektrikleniyor. Yutkunuyor, şampanya bardağına uzanıyor ve bir yudum alıyor. O kadehi bıraktığında, ben de kadehini dolduruyorum ve su bardağımı yeniden dolduruyorum. Ayağa kalkıyorum, etrafta dolaşıyorum ve artık boş olan meze tabağını ana yemekle değiştiriyorum.

Jestim onu eğlendirmişe benziyor. "Benim garsonum olmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayatımın geri kalanında sana el pençe divan durmaktan mutluluk duyarım."

Dudakları aralanıyor ve ifadesi yumuşuyor. "Sen gizli bir romantiksin." Sesi neredeyse suçlayıcı.

"Seninle ilgilenmeyi sevdiğim için mi?"

"Aynen öyle." Kaşları çatıldı. "Bunca yıldır senden ne kadar nefret ettiğimi düşündüğümde... Belki hâlâ ediyordumdur, çünkü o kadar zahmetsizce çekicisin ki, bu haksızlık."

"Doğuştan karizmatiksem yapacak bir şey yok." Sırıtiyorum.

"A-n-d işte orada." Bir kolunu havada sallıyor. "Ben de tam senin görüldüğünden daha sevimli olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Sakın bu hataya düşme. Ben duygularını geliştirmek isteyeceğin türden bir adam değilim."

İrkildim. Onu hayatımda istiyorum. Asla gitmesin diye onu kendime bağlamak istiyorum ama ne zaman yaklaştığını hissetsem onu uzaklaştırmak için bir şeyler söylüyorum. İçimde bir şey bu fikre karşı direniyor. Belki de etrafımdaki herkes ve her şey hakkında aşırı tetikte olmak zorunda kaldığım görevlerde geçirdiğim zaman bu derin güvensizlik duygusunu kökleştirdi. Kendime güvenmeme izin verdiğim tek kişi Ben'di ve onu hayal kırıklığına uğrattım. Kız kardeşini yüzüstü bırakamam. Şimdiden ona karşı çok fazla şey hissediyorum. Şimdiden, onu becermek beni ona daha yakın hissettirdi.

herkesten daha fazla. Şimdiden, konu ona gelince bakış açımı kaybediyorum. Ve eğer bakış açımı kaybedersem, onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmam uzun sürmez.

Dudaklarını sıkıyor. "O zaman beni bir şey ifade ediyormuş gibi becermemelisin."

Başımı eğiyorum. "Bunun bir anlamı var. "Seviştiğimizde her şeyin anlamı var." İşte sorun da bu. Onun yanındayken düzgün düşünemiyorum. Tüm zaman ve mekan duygumu kaybediyorum. Ona bir şey olmamasını sağlama yeteneğimi kaybediyorum.

Masanın etrafında dönüp sandalyeme geri kayıyorum, sonra kendi yemeğime uzanıyorum. Tavuğu tam istediğim gibi yapmak James'e göreydi, ama şu anda ağızımda kalan tüm tat için çamur da yiyebilirdim. Yine de bu benim düğün yemeğim, bu yüzden ağızıma birkaç çatal dolusu atmayı başarıyorum. Sonra başımı kaldırdığımda, yüz hatlarında yoğun bir ifadeyle karşılaşıyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Çatalımı bıraktım, sonra peçeteyle ağızımın kenarlarını sildim ve tabağımın kenarına bıraktım. "Çünkü bu doğru. Çünkü bunca yıldır hiçbir kadını gözlerinin içine bakarak becermedim."

"Oh." Şaşırmış görünüyor, sonra şampanyasına uzanıyor ve bir yudum alıyor. "Sanırım doğruyu söylüyorsun."

Yalan söylemediğimi söyleyecektim, sonra bunun doğru olmadığını fark ettim. Artık değil. Bu yüzden, tekrar doldurmadan önce köpüklü suyumun kalanını geri atmakla yetiniyorum.

"Sanırım hiç alkol almamanızın avantajı şu... o... Bilirsiniz-"

"Performansım hiçbir şekilde engellenmeyecek mi?" Kırpiklerimin altından ona bakıyorum.

"Aynen öyle." Yanaklarındaki kızarıklığa karşı koymak istercesine çenesini yukarı kaldırıyor.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim, kalbinde bu kadar masumiyet taşıyan bir kadınla birlikte olabildim? Ve bu, o olmasına rağmen

bir girişimci ve öz kardeşi kadar yakın olduğu bir adama bakıyor.

Onsuz yaşamayı nasıl düşünebilirim? Gerçek ortaya çıktığında beni terk etmemesinin bir yolu var mı? Belki de. Eğer itiraf eder ve ona her şeyi şimdi anlatırsam... Eğer yalanları bırakır ve ona bunu neden yaptığımı söylersem. Kaçınılmaz olanı ertelemesem ve yaptığım şeyin onun iyiliği için olduğuna kendisinin karar vermesine izin verirsem. Ama bunu yapmak için çok erken. Daha yeni evlendik. İlişkimizi sağlamlaştırmak için bir ayım ya da en azından birkaç haftam olsaydı... ve sonra, Davenport'un G-Pa'nın mirasındaki varisler listesine eklendiğinden emin olduktan sonra... Geleceği halledildikten sonra... Ona her şeyi anlatabilirdim. O zaman, bizim hakkımızda ne karar verirse versin, içim rahat olacak.

"Konu siz olduğunuzda, tam tersi oluyor, sorun da bu."

"Eh?"

"Geçen yıllar boyunca seni düşünmediğim bir an bile olmadı. Yanımda olmanı dilemediğim tek bir gece bile olmadı. Senin içine gömülmeyi dilemediğim tek bir sabah bile olmadı. Seni öptüğüm günden beri kafamda tam üç bin altı yüz elli kez becerdim seni."

Ağzı açık kaldı. "Ama... Nasıl yapabildin... Yani, nasıl-"

"Sayıyor
musun?"

Başını
sallıyor.

"Birini arzuladığınızda, bunun için kendinizi lanetlediğinizde ve kendinizi onu düşünmekten alıkoymaya çalıştığınızda, rüyalarınızın size ihanet etmesi kolaydır, çünkü rüyalarınız yasak olan tek kişinin görüntüleriyle doludur."

"Yine de buradayız," diyor usulca.

Ben'i de bu şekilde hayal kırıklığına uğrattım. Kalan iştahımı da kaybederek çatalımı tabağıma koyup kenara itiyorum. Ayağa kalkıyor, etrafta dolaşmaya başlıyor, sonra yüzünü buruşturuyor. Kaşlarımı çattım,

Ama iyi olup olmadığını sormadan tatlıyı önüme koydu, sonra da kucağıma tırmandı.

"Ne yapıyorsun?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Seni neşelendirmeye çalışıyorum."

"Neşelenmeye ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?"

Sırıtiyorum.

"Seni mutsuz eden şeyleri düşünüyormuş gibi görünüyordun."

"Öyle değiller." Bir tutam saçını kulağının arkasına atıyorum. "Bana düşünmem için yiyecek veriyorlar, hepsi bu. Bir gerçeklik kontrolü. Ama aynı zamanda bir farkındalık."

"Bir farkındalık mı?" Parmak ucuyla tatlı ricotta peynirinden biraz alıp bana uzatıyor. Parmaklarımı bileğinin etrafında kıvrıyorum, sonra ağzımı parmağının etrafına kapatıp yalıyorum.

Tüyleri diken diken oldu. Parmakları titriyor. Onu bu kadar etkilediğim gerçeği omurgamda bir tatmin patlaması yaratıyor. Aletim kalınlaşıyor ve gözleri açıldığında, onu geniş ve güzel poposunda hissettiğini biliyorum.

"Benim için dünyalara bedel olduğunu. Yollarımız ayrıldığında, hayatım asla eskisi gibi olmayacak."

Skylar

"Neden bunu söylemek zorundasın? Neden ayrılacağımıza ikna oldun?"

"Çünkü bu sadece bir mantık evliliği. Her birimiz bu işe belirli bir şey elde etmek için girdik. Ve bunu elde ettikten sonra birlikte olmamıza gerek yok, değil mi?" Sanki inkâr etmemi bekliyormuş gibi yüzüme bakıyor. Sanki bunun bir anlaşmadan daha fazlası olduğunu söylememi istiyor. Sanki ortaya çıkıp ona nasıl hissettiğimi söylememi istiyor. Bazı açılardan neredeyse bir test gibi geliyor. Aletini ısrarla popomun yanakları arasındaki vadiye sokması, gözlerindeki kıvılcımlar ve pazularının şişip tişörtünü germesi dışında, bu bana yakınlığımızdan etkilenmediğini gösteriyor. Bir de yanağımı kavrayıp kaşlarını çatması var. "Var mı?"

Başımı salladım. "Haklısın. Bu işe gözümüzü dört açarak girdik. Benim işim yoluna girdiğinde, Hugo'nun icabına bakıldığında ve sen de CEO olarak rolünü sağlamlaştırdığında, birlikte olmamıza gerek kalmayacak."

Yüz hatları geriliyor. Çenesinde bir nabız atıyor. Kolunu indiriyor, sadece belime dolamak için. "Ama bu gerçekleşene kadar zamanım var. Ben senin kocanım, sen de benim karımsın ve ihtiyaçlarımı karşılayacaksın, öyle değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bu konuşma nereye gidiyor? "Eğer sapıkça sevişmelerinizi kastediyorsanız-"

"Ki sen de bunu seviyorsun."

"Seviyorum." Bunu söylerken yüzüm kızarıyor çünkü görünüşe göre cinsel eğilimlerimizi utanmadan asla tartışamayacağım. Bu adam içime girdi ve benden ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum ama yine de beni ne kadar istediğini ve vücuduma tüm bu erotik şeyleri nasıl yapmak istediğini kabullenemiyorum.

"Ve eğer yapmazsan bana söyleyecek misin?" Bakışları yoğunlaşıyor. "Herhangi bir zamanda, çok ileri gittiğimi hissedersen, konuşacak mısın?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bunun için güvenli bir kelime bulmam gerekmiyor mu?"

Sorumu birkaç saniye düşündü. "Şimdiye kadar ilkel bir fetişe sahip olduğumu biliyorsun." Duraklıyor... Cevabımı mı ölçüyor? "Ama bazen sadizme meylediyorum."

Keskin bir nefes aldım. Kafamda bu kelimenin etrafında dolanıyordum, çünkü bunu düşünmek içinde bulunduğum durumu çok gerçekçi kılıyordu. Ama onun ağzından duymak damarlarımda bir arzu nabzının atmasına neden oluyor. Bu dünya hakkında bilgi edinmek istedim. Hükmedilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim. Kitaplara başvurdum, çünkü ilişkiye girecek zamanım ya da enerjim yoktu.

Okulda inek bir ineğim, sporculara uzaktan bakıp ağzı sulanan ama onlara yaklaşmaya asla cesaret edemeyen biri idim; onlar da beni kesinlikle fark etmiyorlardı. Sahip olduğum birkaç erkek arkadaşım her şeyden çok bekaretimi almakla ilgileniyordu. Ayrıca, beceriksizlikleri bana tam olarak ne yaptıklarını bildiklerine dair güven vermedi. Sonra on sekiz yaşına girdim ve onu öptüm. Bekaretimi vereceğim kişinin o olduğunu hemen anlamıştım. Tanıştığım diğer tüm erkekler onun yanında

sönük kalıyordu.

Bir yıl sonra annem vefat etti. Londra'ya taşındığımda ve Hugo ile tanıştığımda o benim hiç sahip olmadığım küçük kardeşim oldu. Kaza geçirdiğinde hayatım tamamen ayakta kalmaya odaklandı. Ona bakmanın getirdiği sorumlulukların, annemi kaybetmenin verdiği üzüntünün, ardından Ben'in turneye çıkmasının, işimi başarıya ulaştıramamanın verdiği hayal kırıklığının önüne geçmek...

Nate hayatıma tekrar girdiğinde boğulmak üzereydim. Ama onu görmek hayatta kalma, kazanma ve artık ulaşamayacağımı düşündüğüm hedeflere ulaşma arzumu ateşledi. Elbette beni hayal kırıklığına uğrattı ve öfkeliendirdi, ancak bu bana kendimle ilgili şüphelerimin önüne geçmem için ivme kazandırdı. İçimde her sabah uyanıp bir önceki günden daha iyisini yapma arzusunu uyandırdı ve yaşamının tanımını da bu değil midir? Her anı dört gözle beklemek, daha fazlasını yapmak istemek, hayatta olduğun her saniyenin tadını çıkarmak. Nate bana bunu verdi. Dünyamı değiştirdi; bana mümkün olduğunu bilmediğim bir gelecek gösterdi. Sadece... O da bu geleceğin içinde olacak mı? Bilmiyorum. Ama bu, onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmamı engellemeyecek. "Bu düşünce aklımdan geçti, evet," diye mırıldandım.

"Acı çektirmeyi severim, ama acı çekerken Değer verdiğim birine. Ürktüğünü hissetmek, nefesini duymak, etindeki izleri görmek, sana acı vermek, karım, beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ediyor."

"Oh-" Yutkunuyorum. "Bu iyi mi?"

"Benim için, evet. Senin için mi? Kesinlikle. Çünkü benim bakımlarımın alıcısı sensin. Benim sataşmalarımdan, alaylarımdan ve seni kovalamamdan yararlanan sensin."

"Kovalamak mı? İlkel oyunları sevdiğin için mi?"

Başını sallıyor. "Kovalamacanın heyecanı. Görünüşe göre beni harekete geçiren şey bir görevde olmak. Ve bu görev kadınımlı yakalamak, onu tokatlamak, bağlamak ve sonunda onu becermeden önce düzinelerce kez uçuruma götürmek olduğunda, içimdeki bir şeyi tatmin ediyor."

"Özellikle de ben direndiğimde?" Bilinçaltımdaki bir şey beni sormaya itiyor.

Çenesini sıvazlayıp gürlediğinde doğru yolda olduğumu anlıyorum: "Özellikle de bana seni alt etme, seni tutma, sana dokunma, vücudunun her kıvrımını ve çukurunu öğrenme ve seni tekrar tekrar sınıra getirme ve orgazm olmanı engelleme şansı verdiğinde, sonunda izin verdiğimde, bu hayatındaki en üstün deneyim olacak."

"Vay canına," diye nefes alıyorum. Karnımda binlerce kelebek uçuşuyor. Bu edepsiz konuşmaya devam ederse, sırlıslık olacağım.

"Acı çektirmeyi seviyor olabilirim ama aynı zamanda insanım. Ne zaman çok fazla olduğunu anlayabilirim. Ama çoğu zaman her zaman değildir. Benimle konuşmakta özgür hissetmeni istiyorum. Bir şeyden hoşlanmazsan ya da çok ileri gidersek bana söylemeni. Benimle sürekli iletişim halinde olmanı istiyorum. İyi olduğundan emin olmak için seni kontrol etmeye devam edeceğim. Ve bana durmamı söylediğinde, duracağım."

"Öylece mi?"

"Aynen böyle." Parmaklarını ensemden dolaştırıyor ve başımı eğiyor, böylece bakışlarını tutmaktan başka çarem kalmıyor. "Ne diyorsun?"

Nate

"Evet," diyor tereddüt etmeden ve bu onu masanın üzerine eğip arkadan almam için yeterli. Ama yapmayacağım. Çünkü bugün bizim düğün gecemiz ve o bunun hayatının en özel gecesi olmasını hak ediyor.

"Ve senden istediğimi yapacak mısın?" Tekrar başını sallar.

"Ve seni istediğim delikten becermeme izin vereceksin."

Bu kez dudaklarını büzüyor. "İsmi verilmeyecek olanı mı kastediyorsun?"

"O da var." Sırıttıyorum.

"Kıçına bir şey sokulması ihtimaliyle karşı karşıya olsaydın sırtmazdın." Burnunu çekiyor.

Bu sefer bir kahkaha attım. "Hayır diyebilirsin."

"Hmm." Kararsız görünüyor. "Yapardım, ama-"

"Bunun dışında mı?"

"İçimden bir ses bir şeyleri kaçırdığımı söylüyor."

"Sen yapardın." Avucumu aşağı kaydırarak geniş arka tarafını avuçluyorum. "A noktasına bastırdığımda,

G noktayı uyarırken-"

"Bekle, A noktası mı var?" Sesinde şüphecilik var.

"Gerçekten de var. Ve hayır, bunu uydurmuyorum. Ve ikisini aynı anda uyardığımda-"

"Çifte orgazm mı?"

"Ya da gücüne bir O-" Cümlelerin havada asılı kalmasına izin verdim.

Bakışlarını bana dikeyyor. "Bunu öylesine söylemiyorsun-"

"Kıçına mı gireyim? Hayır, istersen internette arayabilirsin."

"Hmph." Avucunu göğsümün üzerinde düzleştiriyor ve kalbimin bam-bam-bam'ını hissedebiliyorum.

"Tekrar ediyorum, hayır demek için her türlü hakka sahipsiniz ve-" "Bu hiç adil değil."

"Adil olmayan ne?"

"Bana seçim şansını veriyorsunuz, bu da sorumluluğu bana yüklüyor ve bu konuda sahip olduğum FOMO sayesinde reddetmemi çok zorlaştırıyor."

"Sana seçim şansını vermemem gerektiğini mi söylüyorsun?" Yavaşça göz kırpmıyor. "Emin değilim."

"Bunda utanılacak bir şey yok. Sizin için neyin en iyi olduğuna benim karar vermemi ve sizin için kararlar almamı tercih ediyorsanız-"

"Bu tüm gücü size teslim etmek olmaz mı?"

"Tam tersine, güç sende. Tüm zor işleri ben yapacağım. İhtiyaçlarınızı yorumlayacağım ve sizi tatmin etmek ve iyi hissetmenizi sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve bunun işe yaramadığını hissettiğinizde, sadece dur demeniz gerekiyor."

"Öyle diyorsun."

"Ciddiyim." Elimi kaldırmak için boynundaki tutuşumu bırakıyorum. "Söz veriyorum."

Gözlerimin arasına bakıyor ve orada gördüğü şey onu ikna etmiş olmalı ki yavaşça başını sallıyor. "Tamam."

"Aferin kızıma." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Ağzını açıyor ve ben de dilimi içeri sokuyorum.

Şampanya ve salata sosunun keskinliği, yediği somonun tuzluluğuyla birleşti. Ve bunların ötesinde, doğrudan kafama giden ballı özü var. Nefesim göğsümde sıkışıyor, nabzım şakaklarıma vuruyor ve taşaklarım sıkılaştığında, alt bölgelerime hücum eden kanı karşılamak için uyluklarımı ayırmak zorunda kalıyorum. Geniş göğüslerini bana doğru bastırıyor ve dik meme uçları göğsüme batıyor, bu da sikimi yıkayan bir ihtiyaç dalgası başlatıyor.

"Tanrım,"-ağzımı ayırmayı başarıyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum-"tek bir dokunuş ve seni tamamen tüketene kadar duramam."

Dudaklarından bir inilti dökülüyor ve o kadar muhtaç, o kadar şehvet dolu ki kanımdaki şehvet tavan yapıyor. Kalçalarını kavriyorum ve aramıza biraz mesafe koymak için onu ayaklarının üzerine yatırıyorum.

"Ama seni öpmek istiyorum." Bana doğru sallanıyor ama kalçalarını kavrayıp onu durduruyorum.

"Henüz değil, bebeğim, ve bu gece değil." "Ne?" Bakıyor.

"Hâlâ ağrın var. Bekaretini aldım. İyileşmek için zamana ihtiyacın varken seni tekrar becermek isteyecek kadar bencil değilim."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor, sonra bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Tabii bir de adı anılmaması gereken bir delik var."

"Rahatsızlığını artıracaksa hayır." "Rahatsız olduğumu nereden biliyorsun?"

"Her yürüdüğünde yüzünü buruşturuyorsun. Ve bunu yaptığında içinde hissettiğin şeyin aletimin izi olduğunu bilmek egoma katkıda bulunmuyor değil, ama seni tekrar becerdiğimde bundan zevk almayacak kadar acı çekmeni istemiyorum."

Bir kez daha, gözlerinde o yumuşak bakış var. "Sen gerçekten bir oyuncak ayısın, bunu biliyor musun?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Daha önce tarif edildiğim gibi değilim."

"Öylesin. Ayrıca,"-bir kaşık kapıyor ve lav kekindeki çikolatadan biraz alıyor-"Bence bunu tatmalısın." Ağzıma götürüyor ve kaşığı yalayarak temizliyorum. Nefesi kesiliyor; kendi dudakları aralanıyor.

Kaşığı ondan alıp bir kenara koyuyorum, sonra parmağım ile kekten bir parça alıyorum. Ona uzatıyorum. "Aç."

Yaptığında, dilinin üzerinde kaydırıyorum ve parmak ucumu emdiğinde, şehvet tüm bedenimi kavıyor. "Senin içinde olmalıyım bebeğim. Eğer daha önce söylediklerinde ciddi değilsen-"

"Öyleyim." Sesi nefes nefese. Sonra belindeki kuşağı çözüyor ve cüppesi yere doğru kayıyor. Kum saati figürü sergileniyor. O memeler, o bel, sadece cazibesini artıran kalçalarının genişliği, o etli kalçalar ve onların arasında parlayan, şişmiş kedi dudakları.

Ben etine bakarken, koca bir damla döl iç uyluğundan aşağı kayıyor. Uzanıp parmak ucumla yakalıyorum ve ağzıma götürüyorum. Emdiğimde, onun tatları çikolatayla karışıyor ve sikim uzuyor. Elimi eşofmanımın kemerinin içine sokup çıkarıyorum. Pompalıyorum ve tepesinden ön sperm fışkırıyor. Beni mastürbasyon yaparken izliyor ve ben de onun yüzünde biriken arzuyu izliyorum. Başparmağımı şaftımın yarığında gezdiriyorum ve dışarı tuttuğumda eğilip yalıyor. Sonra yutkunurken gözlerini kapatıyor.

"Tuzlu, zengin ve umami." Göz kapaklarını açıyor. "Bu kadar karmaşık bir tada sahip olduğunu kim düşünebilirdi ki?" Sadece onun gibi usta bir fırıncı bu tatları tek tek tanımlayabilirdi.

İşaret parmağım ile dairesel bir hareket yapıyorum. Yavaşça dönüyor ve sırtı bana dönükken kıcını tokatlamaktan kendimi alamıyorum.

Ses boşlukta yankılanıyor ve o sıcıyor. "Ah!" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Neden

Bunu yapmak mı?"

"Çünkü" -ayağa kalkıyorum- "bu kez, takipten mahrum bırakılmayacağım."

"Takip mi?" Yutkunuyor.

"Av, avlanma, iz sürme,"- Boynumu kırıyorum
-"Şimdi senin peşinden geleceğim."

Bir adım ileri atıyor, sonra bir adım daha ve sonra
havalanıyor.

Skylar

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve kan basıncım yükseliyor. Bir kez daha çırılçıplağım ve kocamın evinde - sanırım artık evim demeye başlamalıyım - kocam tarafından kovalanıyorum. Ancak bu kez, bunun arkasındaki nedeni ve bundan zevk aldığım gerçeğini biraz daha iyi biliyorum. Bu yüzden onun tarafından yakalanmayacağım... En azından hemen değil.

Koridora ve oturma odasına doğru koşuyorum, sonra kış bahçesine geçiyorum ve kapıları iterek açıyorum. Güneş batmış ve ışıklar bahçe boyunca uzanan patikayı süslüyor. Dışarı çıkıyorum, biraz titriyorum ve tereddüt ediyorum. Tepedeki insanlar beni görebiliyorken dışarı adım atmakla aptallık mı ediyorum? Üstelik sıcaklık daha da düşmek üzereyken ve üzerimde tek bir giysi bile yokken? Eminim bunu yapmamı beklemiyordur, bu yüzden yapmalıyım. Öyle değil mi?

Arkamdan bir ses geliyor. Bu ses beni kapıyı kapatıp verandaya, oradan da bahçe yoluna adım atmaya itiyor. İlerledim ve ürperdim. Bu aptalca bir fikirdi. Bahçenin dibindeki çitlere doğru hızla ilerliyorum.

bahçe, o kadar uzunlar ki, arkalarında ne olduğunu görmeyi engelliyorlar. İşte o zaman bir labirentin içinde olduğumu fark ediyorum. Omzumun üzerinden bir kez bakıyorum, yaklaşan ayak seslerini duyuyorum ve ilerliyorum. Bir patikadan aşağı koşuyorum, sonra sola dönüyorum, sonra sağa ve tekrar.

Ayak sesleri arkamda hızlanıyor. Sonra sesi gürledi, "Seni duyabiliyorum."

O kadar yakın ki, bağıriyorum, dönüp etrafıma bakıyorum ama onu göremiyorum. Arkamda değil ama yakınlarda, çitin oluşturduğu yeşil duvarın diğer tarafında olmalı.

Önüme bakıyorum ve devam ediyorum. Ayak sesleri kaybolur gibi oluyor ve sonra bir açıklığa giriyorum. Ortada bir çeşme var ve ortasında uçan bir kuş heykeli. Kuş mu? Bu bir sığırcık mı? Beni hatırlatsın diye mi diktirmiş? Hayır, mümkün değil. Öyle mi?

Ona doğru ilerliyorum ve önüne geldiğimde duruyorum. Beyaz mermerden oyulmuş, kanatları vücudunun iki yanına açılmış, başı gökyüzüne doğru kaldırılmış. Gagasından su akıyor ve tekrar suya düşüyor. Her bir tüy o kadar özenle oyulmuş ki, esintide titriyor gibi görünüyor.

Kan damarlarımda pompalanıyor, nabzım o kadar yüksek ki, daha önce hissettiğim soğukluk kovuldu. Isı derimin altında yuvarlanıyor. Göğüslerimin arasındaki vadiden boncuk boncuk terler süzülüyor. Bu heykelde öyle nefes kesici bir şey var ki, ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Bana doğru yürüyor, yürüyüşü telaşsız. Çırılçıplaktı ve iri aleti kasıklarından dışarı çıkıyordu. Yutkunuyorum ve ağzım nemle doluyor. O kadar ateşli, o kadar seksi ki. erkeklik, ve yükseklik Erkeklik. Feromonlar onun etrafında

dönüyor ve bana ulaşıyor gibi görünüyor. Vücut ısı bir kademe daha yükseliyor, Dışarıda tek bir giysi bile olmadan durmama rağmen sanki bir fırına yakınmışım gibi hissediyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben sıçrayarak geri çekiliyorum.

Çeşmenin duvarına çarpıyorum ve donuyorum.
Yavaşlayarak durdu, çenesini yana salladı ve ben

düşünmek için kendime zaman vermedim. Koşmaya başladım, fıskiye'nin etrafından dolanıp diğer taraftaki çitin içine girdim. Ayak seslerinin labirentte yankılandığını duyabildiğime eminim. Hayır, hayır, hayır, beni yakalamasına izin vermeyeceğim, bu kadar çabuk değil.

Hızımı artırıyorum, patikanın toprağı ayaklarımın tabanlarına batıyor ama vazgeçmiyorum. Bir patikadan aşağıya, sonra bir diğerine ve labirentin diğerlerinden daha yoğun gibi görünen bir kısmına dalıp gidiyorum. Her iki taraftaki çitler üstümde birleşiyor ve ayak seslerim yerde yatan yapraklar tarafından örtülüyor. Yeşil tünelin sonunda parlayan soluk ay ışığı olmasa tamamen karanlık olacaktı.

Aceleyle dışarı fırlıyorum ve yoluma çıktığında çığlık atıyorum. Bedenimin ivmesi beni ileri taşıyor ve ona çarpıyorum. Ten tene, sert kaslar, çıkıntılı düzlemler ve o kadar çok ısı ki haşlandığımı hissediyorum. İtmeye çalışıyorum ama beni omzunun üzerinden atıyor.

"Bırak beni." Ciddi bir şekilde mücadele etmeye başlıyorum, sonra kıcıma tokat attığında bağıriyorum.

"Yakaladım seni." Etrafta dolanıyor ve daha küçük bir açıklık olduğunu gördüğüm yere giriyor. Ortada bir bank ve önünde koi balıklarıyla dolu ve dibinde ışıklarla aydınlatılmış küçük bir gölet var. Bankın yanına varıyor, oturuyor ve beni kucağına atıyor. "İyi iş çıkardın, Starling."

Zıplamaya çalışıyorum ama -vak-vak-vak-vak- değişen popo yanaklarıma sürekli vurulan şaplaqlar şehveti doğrudan merkezime okuyor. Hayır, hayır, hayır, henüz teslim olmuyorum. Dişlerimi kalçasına geçirebilmek için manevra yapmayı başarıyorum.

İrkilmedi bile. Sadece ağır kolunu omuzlarıma koyuyor, böylece hareketsiz kalıyorum. Sonra parmaklarını omurgamdan aşağı, kalça yanaklarımın arasındaki yarığa kadar izliyor. İçimi bir ürperti kaplıyor ve parmaklarını yarığıma doğru kaydırduğında dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

"Sırılsıklam olmuşsun bebeğim," sesi kısık. Döllerimi topluyor ve yasak deliğimin etrafına sürüyor. Şunlar

Daha önce karnımda uçuşan kelebekler, uçlarıma kadar yükseldiler. Göğüslerim acıyor. Her parçam ağır ve yavaş hissediyor, sanki balın içinde yüzüyormuşum gibi.

"Nate, lütfen," diye sızlanıyorum.

"Bana ne istediğini söyle,
karıcığım." "Becer beni
kocacığım, lütfen."

"Kocası" diye ekliyorum çünkü onun üzerindeki etkisini gördüm ve başarılı olmalıyım, çünkü hareketsiz kalıyor. Sonra kolunu kaldırıyor ve işte o zaman üzerinden yuvarlanıyorum. Bir gümbürtüyle yere çarpıyorum ama zıplayıp koşmaya başlıyorum.

Onu şaşırtmış olmalıyım, çünkü düşündüğüm gibi ileri atılıp beni yakalamıyor. Ama sonra peşimden koşarken ayak seslerini duyuyorum ve bunu sadece bana avantaj sağlamak için yaptığını biliyorum. Kovalamacayı gerçekten seviyor. Bu konuda şaka yapmıyordu. Ayak seslerinin yaklaştığını ve hızlandığını duyuyorum.

"Koş," diye homurdanıyor çok yakın bir yerden, irkiliyorum. Daha da hızlanıyorum, bir köşeyi dönmeyi başarıyorum ve koşmaya devam ediyorum. Ayak sesleri azalıyor gibi. Arkama baktığımda orada olmadığını görüyorum. Ne oldu? Yavaşlayarak yürüyorum, kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor, nefesim kesik kesik geliyor. Ter omuzlarıma yapışıyor ve sırtımdan aşağı damlıyor. Nerede o?

Bir sonraki dönemece ulaşıyorum ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Duruyorum, adımlarımı geri takip ediyorum. Hayır, olamaz. İçgüdülerim çınlıyor ve amım kendini sıkarken bile ön kollarımdaki tüyler alarmla yükseliyor. Hayır, bu mümkün değil. Haykırıyorum, çünkü citlerin arasında görmediğim dar bir aralıktan aniden çıkıyor. "Bu hile yapmaktır!" İtiraz ediyorum. "Konu sana sahip olmak olduğunda, tüm kuralları çiğneyeceğim. Bütün kuralları çiğneyeceğim. Seninle birkaç dakika daha geçirebileceksem dünyayı ateşe verebilirim."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Benimle tatlı tatlı konuşamazsın."
"Söylediğim her kelimedede ciddiymen bunu yapmaya

çalışmıyorum." "Benim gözüme girmeye çalışıyorsun."
"Suçluyum."

"Sen hala yapmadım yakalandı beni."
I devam etiçin Geriye doğru yürü.
"Şimdi buldum." Öne doğru
hamle yaptı. Bağırıyorum,
dönüyorum ve kaçıyorum.

Nate

Koşmaya başladığında poposu seğiriyor ve sallanıyor ve birkaç saniyeliğine o kalp şeklindeki arkası dikkatimi dağıtıyor. Ama askeri kariyerim boyunca benim alamet-i farikam olan o demir gibi odaklanma devreye giriyor. İleriye doğru koşarak onunla aramdaki mesafeyi kapatıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, bir çığlık atıyor, sonra başını eğip hızlanıyor. Neredeyse ona ulaşmıştım ki dönüp bana saldırdı. Bunun beni şaşırttığını itiraf etmeliyim.

Sığırcık'ım mücadele ediyor ve bu onu daha da çekici kılıyor. Sağa doğru çalım atıyor, ben de onun hareketini taklit ediyorum ve işte o zaman sola doğru dalıp beni geçiyor. Ve ben de ona izin verdim. Birkaç saniye ilerlemesine izin veriyorum, kaçtığını düşünmesine yetecek kadar. Sonra hızımı arttırdım ve ona ulaştım. Onu belinden kavrayıp, vücudunu omzumun üzerinden yukarı doğru çeviriyorum.

"Ne-" Kurtulmaya çalışıyor, ama kalçalarının etrafındaki baskıyı artırıyorum, sonra da iyi bir önlem için muhteşem poposunu tokatlıyorum. "Bırak beni gideyim," diye hırlıyor.

"Olmaz."

Dizlerini göğsüme bastırmaya çalışıyor ve nefesimi kesecek kadar da başarılı oluyor. Ama sonra poposunu, haykırmasına neden olacak kadar sert bir şekilde sıkıyorum ve kıvrımlı etine masaj yaptığımda, tüm vücudunda bir titreme oluyor. Yine de itiraz etmeye devam ediyor; yumruklarını birkaç kez sırtıma gömmeyi de başarıyor.

Sığırcık kuşunun bulunduğu çeşmenin karşısındaki mermer banka ulaşıyorum ve onu ön tarafı üzerine yatırıyorum. Direndiğinde kıcına bir tokat atıyorum. Çığlık atıyor ve ben de onun şaşkınlığından yararlanarak bacaklarını ayırıp bankın üzerine oturtuyorum. Sonra onu aşağıya doğru takip ediyorum, böylece önüm sırtına yapışıyor. Titriyor, altına kaçırıyor, homurdanıyor ve kurtulmaya çalışıyor. İşte o zaman başımı eğiyorum ve dişlerimi omzunun boynuyla birleştiği kıvrıma geçiriyorum.

"Aman Tanrım." Başını geriye atıyor ve omzumun kıvrımına yaslanıyor. Etrafına uzanıp göğüslerini kapattım ve sıktım.

Sarsılıyor, sonra kolunu geriye atıp boynuma doluyor. Göğüslerini avuçlarıma doğru kaldırıyor.

"Çok güzel amına koyayım." Göğüslerine masaj yapıyorum, sonra her iki meme ucunu da sıkıştırıyorum. İnliyor, gönülsüzce çekilmeye çalışıyor. İşte o zaman onu bırakıyorum, sonra geriye kayıyorum ve avucumu sırtının küçük kısmına doğru düzleştiriyorum. O kadar baskı uyguluyorum ki eğilmek zorunda kalıyor.

Yanağını bankın üzerine bastırıyor, sonra dönüp bana kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni benim penetrasyonum için hazırlıyorum elbette."

Gözleri büyüyor. "B-b-b-b... Kayganlaştırıcıya ihtiyacın yok mu?"

"Kayganlaştırıcım var." Sikimin tepesindeki döllerini topluyorum ve yasak girişinin etrafına sürüyorum. Nefes nefese kalıyor, sonra kıvranmaya çalışıyor ama kaçıışı yok. Elimi sırtına koyup onu sabit tutuyorum, sonra amından damlayan nemi kullanarak parmağımı arka deliğine sokuyorum.

"Oh Tanrım." Gözlerini kapatıyor ve pantolonunu indiriyor. "Bu his..." "İyi mi?"

"Farklı."

"Sikimi oraya koyana kadar bekle, bebeğim."

Göz kapaklarını açtı ve bana dik dik baktı. "Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Başarıyor muyum?"

"Acıyacak mı?" diye kekeliyor.

"Umarım öyle olur." Sırıtiyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Sen bir pislüksin."

"Aslında göt deliğinin içinde olacağım." "Siktir git," diye tükürüyor ve ben gülüyorum.

Karşılık verdiğinde çok hoş oluyor. Starling'in bu versiyonuna aşık oldum. Onu öptükten sonra uzaklaştım, o da bana saldırdı, öfkelendi ve ben de ona sırılsıklam aşık oldum. Anla işte.

Bu yüzden onu fırında gördüğümde savunmada, üzgün ve çaresiz buldum ve bundan nefret ettim. Evlilik anlaşmasını hiç tereddüt etmeden kabul ettiğinde de mutlu olmadım. Görünüşe göre, cesaretini bulmak için bu küçük sahte kavgaya ihtiyacı vardı ve lanet olsun, eğer bundan yararlanan ben olmayacaksam.

Daha yakına kayıyorum, sikimin başını onun açıklığına yerleştiriyorum ve o hareketsiz kalıyor. Kasları tutuldu. Omuzlarına, boynuna masaj yapıyorum ve gevşediğinde içeri girip bana direnen kas halkasını geçiyorum.

"Çok büyük hissediyorsun," diye sızlanıyor.

"Şşş." Olduğum yerde kalmak için dişlerimi sıkıyorum. Ter alnımdan şakağıma ve onun sırtına damlıyor. O titriyor. Titriyorum. "Bırak gireyim, bebeğim. Söz veriyorum, senin için çok iyi olacak."

İnliyor, sonra bankın üzerinde tepinmeye başlıyor.

"İşte bu, kendini boşalt. Küçük klitorisini taşın içine doğru it ve seni daha da tahrik etmesine izin ver."

İnliyor, sonra iç çekiyor.

Parmağımı göğsünün altına kaydırıyorum ve meme ucunu çimdikliyorum. Sikimi sıkıyor ve o kadar güçlü bir boğulma ki neredeyse boşalıyorum. Sikimin tabanını kavradım ve

Kendimi durduruyorum, sonra eğilip ensesini, omuzlarını öpüyorum, parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve kafa derisine masaj yapıyorum. Tekrar rahatlıyor ve ben daha da içeri kayıyorum. "İşte bu, sadece birkaç santim daha."

Yarı güler, yarı ağlar. "Senden nefret ediyorum."

"Seni seviyorum." Ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum ve onu yerinde tutup çekilirken bile çığlıklarını emiyorum, sonra kalçalarını eğiyorum ve onu tekrar ihlal ediyorum. Bu sefer, kabzama kadar içine batıyorum. Homurdanıyorum ve onun çığlığı da benimkine katılıyor. Kıpırdamadan durup uyum sağlamasına izin verirken nefes nefese kalıyorum. Nefes nefese kalıyor, sonra miyavlıyor. Saçlarını yana doğru itiyorum. "İyi misin, sevgilim?"

Yutkunuyor, sonra yavaşça başını sallıyor.

"Birkaç saniye, sonra söz veriyorum, daha iyi olacak." Burnunu, yanağını, görebildiğim gözünün üstündeki göz kapağını öpüyorum. Sonra dudaklarına dönüp ağzını yalıyorum.

Dudakları kıvrılıyor. "Dağınıksın."

"Ve beni çok azdırıyorsun."

Tekrar çekiyorum ve bu sefer kalçalarını ileri doğru ittiğimde, beni karşılamak için geri itiyor.

Skylar

İçime giriyor ve bu sefer içimde bir noktaya çarparak omurgama titreşimler gönderiyor. Kollarım titriyor ve dengemi kaybetmemek için bankın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum. Buna izin vereceğinden değil, çünkü parmaklarını sahiplenici bir şekilde boğazıma dolamış durumda. Taş altımda pürüzsüz ve aşırı ısınmış tenime soğuk geliyor.

Sonra çekiliyor, ayağa kalkıyor ve bir kez daha vücudunu manevra ettiriyor, böylece bir bacağım bükülüyor ve ayağım bankın üzerine yerleştiriliyor, diğeri yerde düz duruyor. Bu pozisyonda bacaklarımı açıyor ve amıma ulaşabiliyor, bunu da iki parmağını yarığıma soktuğunda hemen yapıyor. İnliyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sonra sikini bir kez daha arka girişimde hissettiğimde nefesim kesiliyor. Çenesiyle saçlarımı kenara itiyor ve boynuma, kulağıma bir öpücük konduruyor ve kulak mememi ısırıldığında içimdeki her şey eriyor. İşte o zaman beni tekrar kazığa oturtuyor.

Tamamen girebilecek kadar kayganlaştım ve A noktama ulaştığında, üçüncü bir parmağını da içime soktu.

ve onları içimde ve dışımda çalıştırır ve G noktama vurur, yıldızları görürüm. Orgazm hiç birikmeden üzerime çöküyor. Uzuvarım titriyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve saçlarımın uçları bile içimden geçen ısı, şehvet ve his kıvılcımlarını hissediyor gibi görünüyor. Kendini içime boşaltırken inlediğini belli belirsiz fark ediyorum. Ve sonra karanlığın beni yutmasına izin verirken dizlerimin bağı çözülüyor.

Çekildiğini hissediyorum, sonra üzerime yatıyor. Vücudunun sıcaklığı üzerime dökülüyor ve alnımda boncuk boncuk terler beliriyor. Beni kaldırmak ve taşımak için doğruldu. Sonra çarşafın yumuşaklığı üzerimi örtüyor. Yastık yumuşaklığına sarılıyorum, ama uykunun beni ele geçirmesine izin vermeden önce, "Sığircık heykeli... Sen-" diye mırıldanıyorum.

"Bana seni hatırlatacağı için mi taktırdın? Evet." Alnıma bir dokunuş oldu ve beni öptüğünü anladım. Gülümsüyorum ve dalıp gidiyorum. Gözlerimi açtığımda hala karanlıktı. Yatakta yanıma oturuyor.

"Skye, bebeğim, uyan."

"Hmm?" Esniyorum. "Ne oldu?"

"Nasıl hissediyorsun?" Uzanıp lambayı yakıyor.

Gözlerim alışırken irkiliyorum. "Ben iyiyim." Esniyorum, sonra vücudumdaki tüm kaslar itiraz edince tekrar irkiliyorum. "Belki biraz ağrım var." Doğrulup bana uzattığı bir bardak suyu alıyorum. Çoğunu içtikten sonra ona geri veriyorum. Bardağı komodinin üzerine koyuyor, sonra da telefonumu uzatıyor. "Sen uyurken titredi ve tekrar tekrar titremeye devam etti, ben de aradım."

"Oh?" Ekranı bakıyorum ve cevapsız aramaları ve sesli mesajları fark ediyorum. Telefonu kulağıma götürüp ilkinin, sonra diğerini ve üçüncüsünü dinliyorum. Yüz hatlarımdan kan çekiliyor. "Hugo, ona gitmem gerek."

"Seni götüreceğim."

"Görünüşe göre şiddete başvurmuş, etrafa bir şeyler fırlatmış, bir hastabakıcıya saldırmış, sonra da yere yığılmış." Doktorun bakışları yanımda sessizce duran adama kayıyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Şu anda durumu stabil."

Antiseptik kokusu burnumu yakıyor. Yukarıdan gelen floresan ışıkları duvarlardan yansıyor ve gözlerimi acıtıyor. Şakaklarımda bir baş ağrısı başlıyor ve onları ovuyorum. Nathan hastaneye rekor bir sürede gitti. Birkaç hız sınırını aştığından eminim ama polis tarafından durdurulmadık. Belli ki kanunlar bile bu adama boyun eğiyor. Ya da şans bizden yanaydı. Bu hastane koridorunda dururken kendimi pek şanslı hissetmiyorum.

"Anlamıyorum. Hugo daha önce hiç şiddet yanlısı olmamıştı. Aslında, onun herhangi bir saldırganlık sergilediğini hiç görmedim ve çok iyi gidiyordu."

Doktorun bakışları sempatikleşiyor. "Travmatik beyin hasarı hakkında anlamadığımız pek çok şey var. Beyinde öyle sinirsel yollar var ki, bazen bu yollar bir düzene uymayan bu tür davranışlara neden olacak şekilde ateşleniyor."

Söylediklerini takip etmeye çalışıyorum ve baş ağrımın şiddeti artıyor. "Ve sen onun çöktüğünü mü söylüyorsun?" Elimi enseme götürüp gerginliğimi hafifletmeye çalışıyorum.

"Buna neyin sebep olduğundan tam olarak emin değiliz. Beynin nasıl çalıştığını göz önüne alırsak asla bilemeyebiliriz." Bir omzunu kaldırıyor. "Tek yapabileceğimiz olasılıkları elemek. Olanların nedeni olarak saptayabileceğimiz hiçbir şey yok. Bununla birlikte, semptomlarını daha iyi yönetmek ve umarım böyle bir patlamanın tekrar yaşanmasını önlemek için ilaçlarını değiştirdik."

Onun yanından geçip yatağın üzerindeki yüzükoyun yatan figürü seçebildiğim odaya bakıyorum. En azından etrafı

tüpler ya da makineler. Ama hastanede olduğumuz için uyuyor olabilir.

"Yani iyi olacak mı?"

Doktor, "Şu anki durumunda bir değişiklik yok," diye yanıtlıyor.

Yani bu bir hayır değil, ama aynı zamanda bir evet de değil. Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve Nathan kolunu omuzlarıma doladığında göğsünün sıcaklığına doğru ilerliyorum. İlk kez böyle bir durumda sırtımı yaslayabileceğim biri oluyor. Bunca zamandır Hugo'yla ilgilenirken ne kadar yalnız hissettiğimi, durumun ne kadar bunaltıcı olduğunu fark etmemiştim. Doktorla konuşurken yanımda birinin olması bile bana ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir güvence veriyor.

Doktor tekrar aramıza bakıyor. "Koridorun sonunda bir bekleme odası var. Bilinci yerine gelir gelmez size haber vereceğiz."

"Mümkünse onunla odasında kalmayı tercih ederim, böylece uyanır uyanmaz beni görür." Ellerimi birbirine kenetliyorum.

Doktor başını sallar, sonra döner ve gider.

Hugo saldırgandı. Bu bakım evinin onu geri istemeyeceği anlamına mı geliyor? Umarım istemez. "Bakım evini aramam gerek."

"Muhtemelen onları sabah arasanız daha iyi olur. Ayrıca, neden bekleme odasına geçmiyoruz? Orada daha rahat edersiniz?"

"Hayır," diyorum gereğinden fazla güç kullanarak. "Onun için burada olduğumdan emin olmak istiyorum." Turne sırasında yaşadığı cehennem ne olursa olsun kardeşimin yanında olamam. Hugo için bu kadarını yapabileceğime emin misin?

Belki de kardeşim benim güvende olabilmem için kendi hayatını tehlikeye atarken ben normal bir hayat sürdüğüm için suçluluk duygumu yatıştırıyorum ama şu anda doğru hissettiğim şeyi yapacağım. Bu da Hugo'yla kalmak. Nathan peşimde, odanın içinde yürüyorum.

Yataktaki genç adamın solgun yüz hatlarına bakıyorum. Onu son gördüğümde daha zayıf. Elmacık kemiklerinin altında çukurlar var. Boyu yatağın tamamına sığacak kadar uzun. Sonuç: Sanki kolları ve bacakları birbirine yapışık gibi görünüyor. Ve çok genç görünüyor. Baş ağrısı gözlerimin arkasına vurmaya başlıyor. Alnımı ovuşturuyorum ve Nate'in beni Hugo'nun yatağının yanındaki sandalyeye götürmesine izin veriyorum.

"Ah, Hugo,"-elimi onun elinin üzerine koyuyorum-"Çok üzgünüm."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve onu itiyorum. Onun için ağlamayacağım. Hugo iyi olacak. İyi olmak zorunda. "Birazcık yardımla her gün yemek pişirmeye geri dönebilir. Hâlâ iyi olduğu tek şey bu. Yeteneği boşa harcanıyor."

"Belki de onu bu olanaklara sahip, daha kaliteli bir bakım alabileceği bir tesise taşımanın zamanı gelmiştir."

"Araştırdım ama şehirdeki tüm iyi hastanelerin bir yıla varan bekleme listeleri var." Boynumun arkasını ovuyorum.

"Eminim birkaç telefon görüşmesi yapabilir ve aralarından en iyisinde ona yer bulabilirim."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Karnımda yapışkan bir his belirliyor.

"Ayrıca... Weston ülkedeki en iyi beyin cerrahını tanıyor."

"Öyle mi?" Umut göğsümde kabarcıklar oluşturuyor.

Nate başını sallar. "Eminim Hugo'yu incelemeyi ve ilerlemesini hızlandırmak için en iyi rotayı bulmayı kabul edecektir."

Kalbim göğsümde kasılıyor. Midemdeki o yapışkan his, göğsümdeki o coşkulu hisle birleşiyor ve vücudumun geri kalanına yayılıyor. "Bunu Hugo için yapar mıydın?" Yutkunuyorum.

Bakışları çok yoğun ve gözlerimin içine baktığında ruhuma dokunduğundan emin oluyorum. "Elbette. Bunu senin için yaparım; senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ve Davenport olmanın bir faydası olmalı, değil mi?" Yüzünü buruşturdu.

dudaklar. "Bu ailenin bir parçası olmak kapıları açar ve eğer Hugo'ya yardım edebilirse..."

Hugo'nun elini bırakıp ayağa fırlıyorum, dönüyorum ve kollarımı Nate'in omuzlarına doluyorum. Parmak uçlarımda ayağa kalkıp başımı kaldırıyorum, bu da sadece çenesine ulaşabileceğim ve onu öpebileceğim anlamına geliyor. "Teşekkür ederim. Bunu teklif etmene gerek yoktu ama teklif ettiğin için memnunum."

Onu şaşırtmış olmalıyım, çünkü sertleşiyor, sonra ellerini kalçalarımın altına koyuyor. Beni kendine çekiyor, böylece göğüslerim göğsüne yapışıyor, sonra başını eğerek dudaklarımızın buluşmasını sağlıyor. Sonra ağzımı yalayıp yutmaya başladı. Bir hastanede olduğumuzun ve Hugo'nun yatakta uyuduğunun farkındayım ama vücudumun tepki vermesini engelleyemiyor gibiyim. Meme uçları sertleşiyor, kalçalarım titriyor ve sırılısıklam oluyorum, külotumun sırılısıklam olduğuna eminim. Sonunda beni bıraktığında, sallanıyorum. Beni sabitliyor. "Hugo'yu hemen uzmana götürmemiz için bir zaman ayarlayacağım."

"Ama senin işin-"

"Senden daha önemli değil. Hiçbir şey sizden ve değer verdiğiniz herhangi bir şeyden daha önemli değildir."

Gözlerimin arkasında bir baskı oluşuyor. "Bana bu kadar iyi davranma, lütfen."

Gözlerine tuhaf bir bakış gelir. "Bunu hak ediyorsun Starling. Başına gelen her iyi şeyi hak ediyorsun. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Çıtlatıyorum. "Çok cömert davranıyorsun."

"Bilmelisiniz ki, parayı hesabınıza size iyilik olsun diye yatırmadım."

"Hayır, bunu yaptın çünkü bir anlaşmamız vardı."

"Ve eğer benimle evlenmeyi reddetseydin, yine de parayı transfer ederdim."

"Ne?" Sertleştim. "Bunu neden yapasın ki?"

Yüzümü avuçladı. "İşinin değeri bu kadar. Fırınıınızda büyük bir potansiyel görüyorum. Ülke çapında ve ötesinde bir zincire dönüşmemeniz için hiçbir neden yok. Yakında."

Gülüyorum. "Dur bakalım. Her seferinde bir adım. Önce Hugo'nun icabına bakıldığından emin olmalıyım."

Yüzündeki o tuhaf ifade geri geldi. "Ne?"

Kaşlarımı çatıyorum.

Başını sallıyor, "Çok cömertsin. Her zaman önce başkalarını düşünüyorsun. Önce kendinle ilgilenmeyi öğrenmelisin."

"Bunun için burada değil misin?"

Dudakları titriyor. "Hayatımda istediğim tek iş bu. Lafı açılmışken..." Cebinden bir şerit hap çıkarıp uzatıyor.

"Bu benim migren ilacım mı?" Tanıdık ambalaja bakıyorum.

Başını salladı. "Birinin yaklaştığını hissettiğini söyleyebilirim."

"Migrenimin tuttuğunu söyleyebilir misin?" Kelimeleri boğuk boğuk söylemeyi başarıyorum.

"Alnını ovuşturuyordun bebeğim, bu da başının ağrıdığının açık bir işareti. İhtiyacın olması ihtimaline karşı ilaçlarını yanımda taşıyorum."

Başım dönüyor ve bu sefer sorun migren değil. Bu adamın benim hakkımda sadece doktorumun bildiği bir şeyi fark etmiş olması. 'Mantık evliliği' yaptığım kocamın, ihtiyacım olduğunda ilaçlarımı yanımda taşımayı kendine iş edinmiş olması.

"En iyisinin migren erken evrelerindeyken alınması olduğunu biliyorum. Bu şekilde daha çabuk geçer." Koridora yöneliyor ve birkaç dakika sonra elinde bir meyve suyu kutusuyla geri dönüyor.

"O ceplerde başka ne taşıyorsun?" Şaka yapıyorum.

"Sadece sana olan aşkım." Pipeti deliğe sokup bana uzatıyor ve kalbim... Eriyor. Gerçekten. İlacı içmem için beni teşvik ediyor ve hapi yuttuktan sonra sandalyeye oturuyor, sonra beni kucağına çekiyor. Göğsüne kıvrılıyorum ve o da saçlarımı okşuyor.

"Bu kadar şefkatli, bu kadar düşünceli, bu kadar ilgili, bu kadar her şey olduğunu asla tahmin edemezdin." Yanağımı ceketine sürtüyorum. Bu onun orgazmlarından daha erotik.

vücudumdan çeker. Bu, hayatımda yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir yakınlık seviyesini ifade ediyor. Başımın üstünü öpüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, Hugo'nun yumuşak "Sky Pie?" sesini duymak oldu.

Nathan

"Tüm paranızı ve mal varlığınızı karınıza mı bırakmak istiyorsunuz?" Arthur gür kaşlarının altından kaşlarını çatarak bana bakıyor. Evindeki çalışma odasındayız.

Hugo hastanede uyanalı iki gün oldu. Kesinlikle iyi görünüyordu ve Skylar'ı gördüğüne çok sevinmişti. Pişmanlık duyuyordu ve ona öfke nöbeti geçirdiği için üzgün olduğunu söyledi. Görünüşe göre sinir krizini hatırlıyordu.

Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissettiğini söyledi, sanki bedeninin dışındaymış ve kendini patlarken izliyormuş gibi. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ama kendini durduramıyordu. İncittiği kişilerden özür dilemek istedi. Skylar'dan tekrar bolca özür dilemeye başladı. Ardından, son birkaç gündür ilaçlarını yutuyormuş gibi yaptığını, bunun yerine tükürdüğünü, bunun da neden kontrolünü kaybettiğini açıklayabileceğini itiraf etti.

Sonra bir anda gözlerimizin önünde dönüştü. Sesi değişti, gençleşti, yüz hatları yumuşadı ve Skylar'a neden orada olduğunu sordu. Sanki

beyninin o farkında olan kısmını kapattı ve daha genç birine dönüştü.

Skylar kaskatı kesildi ama üzüntüsünü yüzüne yansıtmadı. Vites değiştirdi ve Hugo'yla bir çocukmuş gibi konuştu. Hugo ona ablası diye hitap ediyordu, o da ona eşlik ediyordu. Yavaş yavaş hastanede olduğunun farkına vardı ve ne olduğunu merak etti. Kadın açıklamayı bitirdiğinde Hugo uykuya dalmıştı.

Hem ona hem de Hugo'ya kahvaltı hazırladım ve onlar yemek yerken bazı telefon görüşmeleri yapmak için odadan çıktım. Onlara tekrar katıldığımda, Hugo'yu gelişmiş bir tesise taşımak için gerekli düzenlemeleri yapmıştım. Bu kadar hızlı bir geri dönüş için para tek başına yeterli olmasa da, Davenport isminin bu şehirde size kazandırdıkları inanılmaz.

Eşim mevcut bakım evini aradı ve onlara Hugo'nun geri dönmeyeceğini açıkladı ve bana söylediğine göre rahatlamışlar. En azından devlet tarafından işletilen yerde onun yerini alacak insanlar için bir bekleme listesi olduğu için.

Geçiş sürecine yardımcı olması için bir ekip ayarladım ve onlar gelir gelmez yeni tesise doğru yola çıktık. Orada, Hugo'nun yerleşmesine yardım etmesi için eşimi bıraktım. Ona fırın konusunda endişelenmemesini, işe aldığı kızla birlikte daha fazla insanla görüşmesine yardımcı olacak bir ekip ayarladığımı, böylece tezgahın arkasında ek yardım alabileceğini söyledim. Karım gözyaşlarına boğulmak üzereyken onu sertçe öptüm, böylece dikkatini dağıttım ve sonra ofise gitmem gerektiğini söyledim. Yolda Arthur'un evinde durdum.

"Bundan emin misin?" Sanki niyetimi anlamaya çalışıyormuş gibi yüz hatlarımı inceliyor.

"O benim karım-"

"Birkaç günlük."

"Onu neredeyse on yıldır tanıyorum," diye belirttim.

"Doğru." Dalgın bir şekilde Tiny'nin başını okşadı. Büyük köpek çalışma odasına girdi ve beni kokladıktan sonra

Kulağının arkasını kaşıdığımın emin olduktan sonra, kıcını Arthur'un sandalyesinin yanına oturtmak ve her kelimeyi anlayabiliyormuş gibi ikimizin arasına bakarak konuşmamızı izlemek için etrafta dolaştı. "Ama çok uzun süredir evli değilsiniz."

"Bir şeyin doğru olduğunu anlamak için yıllarca evli olmanıza gerek yok. Onu gördüğümde doğru kişi olduğunu anlamıştım ve bu his eşim olduğundan beri daha da arttı."

Arthur bana şok olmuş gibi bakıyor. "Neden, oğlum, bu kabadayılığın altında bir romantik olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?" Gözleri parlıyor.

"Sana söylediğimi söyleme-"

"Sana söylemiştim," diyor gözlerinde memnuniyetle.

Tiny bir havlama ekliyor. Büyük köpeğe kaşlarımı çatıyorum, o da bana bakıyor.

"Peki, bunu kabul ediyorum. Belki de çılgınlığınızın bir yöntemi vardır; ya da belki de entrikalarınızın işe yaraması bir şanstır."

"Fark eder mi? Ruh eşini buldun."

Benden nefret etmesi de uzun sürmeyecek, işte bu yüzden bu sözleşmeyi Arthur'a hazırlatıp imzalatmam çok önemli. "Bir şey daha var."

"Oh?" Sanki başına gelecekleri sezmiş ve buna hazırlanmak istiyormuş gibi masasının üzerindeki humidora uzanıp bir puro çıkardı. Bana uzatıyor ve reddettiğimde, ucunu kesmek için acele etmiyor, sonra dudaklarının arasına yerleştiriyor ve yakıyor. Bir nefes duman üflediğinde koltuğumda kayıyorum, sonra arkama yaslanıyorum. "Dur tahmin edeyim. Onun adını şirketten aylık ödenek almaya hak kazanan Davenport'lar listesine eklememi mi istiyorsun? Bu onun aileden biri olarak statüsünü sağlamlaştıracak ve sana bir şey olursa ya da Tanrı korusun, bizimle bağlarını koparmaya karar verersen, işin büyümesinden faydalanmaya devam edecek."

Başımı salladım. "Ve eğer iş herhangi bir nedenle başarısız olursa ya da satılırsa -ki böyle bir şey olmayacak-"

"Tabii ki hayır." Bir duman bulutu daha üflüyor.

"-ama öyle olması ihtimaline karşı, varılan uzlaşmanın gelirini alacağına dair söz vermeni istiyorum."

Purosunu indiriyor ve bakışlarını daraltıyor. "Sevgili torunum, sana bu kadar güvenmeseydim, şirketi elden çıkarmaktan çekinmediğini söyledim." Gülümsüyor, gözlerinde kurnaz bir bakış var. "Bunu yapacağından değil."

Lanet olsun, niyetimin bu kadar açık olmasını hiç planlamamıştım. Müzakere masasındaki yeteneğimi kaybediyor olmalıyım. Düşmanla takas yapmak ve onları rehineleri serbest bırakmaya ikna etmek konusunda edindiğim onca tecrübe boşa gitti. Durumun duygusallığına kapılmıştım, kalbim artık bana ait değildi, sağlıklı düşünemiyordum. Niyetimi neden büyükbabama açıkladığımın tek açıklaması bu. Ama önemli değil. Durumu kurtarabilir ve istediğimi elde edebilirim. Yeter ki ona iyi bakılsın.

"İleriyi düşünmeyi sevmem dışında ne söyleyebilirim ki? Strateji her zaman benim güçlü yanımdır. Beni bu yüzden şirketi yönetmem için işe aldınız."

"Benim seçimim Edward ve senin birlikte yürütmenizdi."

"Ama liderlik rolüyle ilgili hiçbir şey yapmak istemedi. Yani, sanırım bana kaldınız."

Çenesini okşuyor. "İşinize ne olursa olsun, hayatınızın aşkıyla ilgilenildiğinden emin olmak istiyorsunuz."

"Aynen öyle."

"Aslında, onunla evlenmeye karar verdiğinizde muhtemelen aklınızda bu vardı?"

"O benim karım ve vasiyetimin tek lehtar. Bu ona ne kadar değer verdiğimi göstermeli. Bu evliliğe ne kadar inandığımı-"

"Aksini iddia etmenize rağmen-"

"-bir evlilik ilişkisinin iniş ve çıkışlarını atlatabileceğimize ne kadar inanıyorum."

"Ya da belki... Bu efsanevi iniş çıkışları görecektir kadar uzun süre kalmayacağınızdan eminsiniz."

Çenemi indiriyorum. "Neden Arthur, bana neredeyse hain dedin. Şirketi satacak ve yeni karısını terk edecek biri."

"Sen değil misin?"

Gülüyorum. "Neden güleyim ki? Karımı seviyorum. Davenportlar benim ailem. Neden ikisini de incitecek bir şey yapayım ki?"

"Ama ya başka seçeneğin olmasaydı?" Hüzünle gülümsüyor.

Omuzlarının çöküşüne bakarak kaşlarımı çatıyorum. Hayır, bu noktaya gelmek için neler yaptığım hakkında hiçbir fikri yok. Ve kesinlikle gelecek için aklımda ne olduğuna dair hiçbir fikri yok. Onu rahatlatmak için ağzımı açıyorum ki telefonu titriyor.

Ona bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Üzgünüm, bunu almam gerek."

Telefona cevap veriyor. Diğer tarafta bir ses var. Kelimeleri seçemiyorum, ama o kişi her ne söylüyorsa, yüzündeki kanın çekilmesine neden oluyor.

Tiny onun ruh halindeki değişikliği hissetmiş olmalı ki havlıyor, sonra zıplıyor, vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesiliyor.

Arthur telefonunu indiriyor, sonra şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Eve geliyor."

Skylar

"İşin ne zaman bitiyor?"

Kocamın yüz hatları telefon ekranımda yumuşuyor.
"Yakında, bebeğim. Görüşmeler nasıl gidiyor?"

Hugo'yu, geniş bir arazisi olan ve sakinlerine oda yerine ayrı, hizmetli daireler tahsis edilen birinci sınıf bir tesise taşımamızın üzerinden iki hafta geçti. Ve hasta/personel oranının beşe bir olduğu, günün her saati hizmet veren bir tesis. Bu, uyurken onları kontrol edecek bir kişi de dahil olmak üzere her zaman onları gözetleyen birinin olduğu anlamına geliyor. İşte paranın satın alabileceği şey bu.

Bunun için minnettar olmalıyım ve oluyorum da; Hugo'ya iyi bakılıyor. Özellikle de kocam, Hugo'nun bulaşıklarını yıkayabilmesi için evinin mutfakını düzenlediğinde ve bunu yaparken güvende olması için başında birinin olmasını sağladığında. Tüm bunlar bir hafta içinde tamamlandı.

Hugo'yu her gün kontrol etmekte ısrar ettim, mutlu olduğundan emin olana kadar onunla vakit geçirdim. Ve her gece eve, beni bekleyen kocamın kollarına dönüyorum. O başladı

Ev ofisinden çalışıyor, bu yüzden döndüğümde hep yanımda oluyor. Ve benimle de ilgileniyor.

İlk geri döndüğümde, konuşmanın ortasında görüntülü aramayı kapattı, sonra beni masasının üzerine eğdi ve beni becerdi. İkinci seferinde beni dizlerimin üzerine ktrd ve konuşurken ona sakso çekmem için ısrar etti. Hem ařağılایıcı hem de ateşliydi, özellikle de boğazımdan aşağı boşaldığında, sonra beni pp odamıza taşıdığında ve gözlerimin içine sadece onun yapabileceğı şekilde bakarken beni becermeye devam ettiğinde.

Her gece, beni doruğā çıkarma konusunda ne kadar yenilikçi olabileceğini gösterdi... Ya da daha doğrusu, beni doruğā çıkarana kadar kenarda tuttu.

Bir gece beni defalarca orgazmın eşiğine getirdi.

Sadece bunu düşünmek bile sinir uçlarımda bir elektrik yangını yaratıyor. Yüzümün kızarmasını engellemeyi başarıyorum ve fırındaki küçük ofisimdeki sandalyede arkama yaslanıyorum. "Görüşmeler iyi gidiyor." Boğazımı temizliyorum. "Görüştüğüm on aday arasından bir ekip yesi belirledim."

İslık alıyor. "Meşgulmşsn."

"Senin kadar değıl. İş bulma kurumunu aramak için ne zaman zaman buldun ki, sadece uygun alışanların CV'lerini ne sürmekle kalmasınlar, aynı zamanda gereksinimlerimi belirlemek için önce benimle konuşsunlar, sonra da diğerk müşterilerine göre bana öncelik versinler?"

"İkna edici olabilirim." Yüzünü masum bir ifadeye brndryor.

"Yani onlara başka seçenek bırakmadınız mı?" Alay ediyorum.

Tek omuzlu, rahat bir omuz silkme ve bana bakma şeklindeki rahat sıklılganlık bana şunu söylüyor: "Bekle, o istihdam bürosunun sahibi sensin, bu yüzden aramana öncelik vermek zorunda kaldılar mı?"

"Haklı olabilirsin," diye kabul ediyor.

Gülüyorum. "Neden şaşırmadım ki? Aslında bunu bekliyor olmalıydım." İşimin gereklerini düşündüğü ve tıpkı migren ilacı konusunda yaptığı gibi ihtiyaçlarımı yine öngördüğü için minnettar olmalıyım. Ama içimde bir parça yardım edemiyor ama kızgın hissediyorum.

Yüzümdeki düello duygularını fark etmiş olmalı ki kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey." "Anlat bana," diye mırıldanıyor.

Tereddüt ettiğimde bakışları daralıyor. "Söyle bana, Starling." Sesinin tonunu alçaltıyor ve sesinin doğasında var olan sessiz hakimiyet tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Sinir uçlarımdaki bu elektrik dalgası yoğunlaşıyor ve yine de yüz hatlarımı ciddiyete büründürmeyi başarıyorum.

Görünüşe göre, birlikte yaşadığımız birkaç hafta içinde kocamdan çok şey öğrenmişim. Yani, duygularımı nasıl saklayacağımı.

"Nankörlük etmek istemem ama bir şeyleri gerçekleştirmenin sizin için ne kadar kolay olduğunu düşünmekten de kendimi alamıyorum. Bir el sallıyorsunuz ve bir şirket mevcut projelerini bırakıp sizinkine öncelik veriyor. Bir kaşınızı kaldırılıyorsunuz ve kapımın önünde mülakata girmek için sıra bekleyen bir sürü insan oluyor. İş istiyorlar mı, yoksa ilgileniyormuş gibi görünmek için para sözü mü aldılar ve-" Sözümü kesiyorum çünkü burun deliklerini açmış ve öfke güzel elmacık kemiklerinin hatlarına yapışmış.

"Görüşme için size gelmek için insanlara rüşvet vermem gerektiğini mi ima ediyorsunuz?"

Koltuğumda kayıyorum. Kahretsin. Sanırım bunu söylememeliydim. Ama gerçek bu. Aklımdan geçenleri ona söylemekten neden korkayım ki? "Diyorum ki, kim olduğun ve pazarlıklarında ne kadar zeki olduğun için, insanlar onlardan bir şey istediğinde muhtemelen başka seçenekleri yoktur." Sen bana evlenme teklif ettiğinde benim etmediğim gibi.

Son cümleyi yüksek sesle söylemiyorum ama sözlerimdeki imayı duymuş olmalı ki kaşlarının arasındaki çatıklık daha da derinleşiyor. "Kim olduğum ve istediğimi nasıl elde ettiğim konusunda özür dilemeyeceğim."

Beni istedin ve elde ettin.

"Ben yaptım." Başını sallıyor, yine o zihin okuma şeyini yapıyor. Ugh! Her zaman ne düşündüğümü nasıl biliyor?

"Ve senin yeteneğinin dünya tarafından görülmesini ve tanınmasını istiyorum" diye homurdanıyor.

Hain kalbim onun övgüsüyle yerinden fırlıyor. O küçük elektrik baloncukları uçlarıma doğru akıyor.

"İnsanların seninle çalışmak istemediğini düşünüyorsan yine kendini küçümsüyorsun." Çenesini ayarlıyor.

"Neden benimle çalışmak istesinler ki? Ben küçük, tek kadınlı, neredeyse iflas etmiş bir işletmeyim-"

"-Bu şehirdeki, muhtemelen bu ülkedeki en lezzetli tatlıları yapan ve en yenilikçi isimlere sahip olan, izleyicilerinizin beğenisini kazanması kaçınılmaz olan," -bir parmağını kaldırıyor- "bunu bilmeleri şartıyla. İşte bu yüzden bir ekibe ihtiyacınız var, böylece oyununuzu geliştirebilirsiniz."

"Tamam, anladım. Tüm nedenleri biliyorum. Yine de her şeyin bu kadar kolay olması yanlış geliyor, şimdi-"

"Sen benim karım mısın?"

Derimin altındaki arzu çağlayanı bir cehenneme dönüşüyor. Tanrım, sadece karım demesi yeterli, o zaman benden istediği her şeyi yaparım. Nefesim daralıyor ve alnımda ter damlaları oluşuyor. Tepkimi artık yüz hatlarımdan uzak tutamıyorum ve o da bunu fark ediyor, çünkü gözlerine sinsi bir bakış yerleşiyor. "İslandın mı, karıcığım?"

"Ne?" Gıcırdıyorum.

"Amin nemli, muhtaç ve kocanın büyük, sert, kalın sikinin etrafına sarılmak için can atıyor mu?"

Koca. Kendisine kocam diyordu. Isı, bir yanardağdan fışkıran lav gibi, bir gayzerden fışkıran buhar gibi cildimin gözeneklerinden fışkırıyor. Ve eğer kendime dokunursam

Bacaklarımın arasında, hiç şüphesiz, kalçalarımın altına aşağı damlayan bir nem havuzu bulacağım.

"Kendine dokun," diye homurdanıyor.

"Ne?" Küçük ofise bir göz attım. "Burası mı?"

"İşte. Herkesin içeri girip patronu parmaklarının arasında kıvrılırken ve benim adımı inlerken bulabileceği bir yer."

"Ohmygod." Çizdiği resim o kadar ateşli, o kadar erotik, o kadar pornografik ki, sıcaklık uzuvlarıma yayılıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, kafa derim karıncalanıyor, parmak uçlarım titriyor ve kendimi durduramadan parmaklarımı eteğimden yukarı kaydırıp külotumun köşebentini kenara itiyorum. Klitorisimi okşadığımda, küçük elektrik sarsıntıları meme uçlarıma doğru yaylanıyor ve onlar da arzu noktalarına dönüşüyor.

"Hmm..." Başparmağını dudağının altına götürüyor. "Şimdi dört parmağını içine sok."

"Dört mü?" Yutkunuyorum.

"İkimiz de biliyoruz ki, ben en az onun iki katı uzunluğundayım, ama şimdilik bu kadar yeter. Şimdilik."

"Şimdilik mi?"

"Ben oraya varana kadar yani." Ayağa kalkar ve ofisinden çıkar.

"Buraya mı geliyorsun?" Ona bakakaldım.

"Karım azdı ve boşalmak istiyor. Tabii ki sana geliyorum."

Göğsümdeki o erime hissi gittikçe büyüyor ve vücudumun diğer bölgelerine yayılıyor. Sıcak, yapışkan bir karmaşayım ve her parçacığın üzerine küçük kalpler çizilmiş. İşte tüm bu konuşma bu kadar tatlı ve tahrik edici.

"Sen gelene kadar işim bitmiş olabilir," diye mırıldanıyorum.

"Bundan şüpheliyim." Koridorda yürüyor. "Ayrıca, sana durmanı söyledim mi, karıcığım?"

Başımı sallıyorum.

"Devam et." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Sözlerindeki baskınlık sinir uçlarımda bir beklenti heyecanı uyandırıyor. Dört parmağımı içine soktum.

Sonra parmaklarımın arasında gerildiğimde nefes nefese kalıyorum. Tabii ki onun sikinin içimde olmasıyla aynı şey değil ama parmaklarımla kendimi becermeye başladığımda, damarlarımda his dalları dolaşıyor. Nefes nefese masamın kenarını kavıyorum ve beni tekrar teşvik ettiğinde kendime uyum sağlamak için zaman tanıyorum. "Durma." Sert emri kanıma işliyor ve doğrudan özüme oklar fırlatıyor. İçimde çılgınca bir şey oluşmaya başlıyor. Saatli bomba gibi bir şey, gittikçe hızlanmaya başlıyor.

Ekranda, inleme, hırlama ve bunların arasında bir ses çıkarıyor. "İşte böyle. O amcığı sıcak ve ıslak tut ve sikim için yağla."

"Aman Tanrım, çok pissin," diye nefes nefese kaldım.

Dudakları bükülür. "Ama on sekizinci yaş gününde kendini bana attığında bunu biliyordun."

"Yapmadım," diye boğulmayı başardım.

"Ne kadar küçük bir yalancısın, Starling. O gün sana doğru yürürken kocaman gözlerin resmen beni yedi bitirdi. Dizlerinin üzerinde biten fırfırlı beyaz bir elbise, pembe diz üstü çoraplar, siyah Mary Jane'ler ve saçının bir tarafını tutan bir toka giymiştin. Üzerinde Hello Kitty olan bir toka."

"Bunu hatırlıyor musun?" Şaşırarak sordum.

"O karşılaşmayla ilgili her şeyi hatırlıyorum. Özellikle de ne kadar genç görüldüğünü, ne kadar masum olduğunu ve seninle ilgili her şeyin nasıl yumuşak ve esnek olduğunu ve biri tarafından işaretlenmeyi beklediğini. Ve o adamın ben olacağımı umduğum için cehenneme gideceğimi biliyordum."

"Ve şimdi öylesin." Yutkunuyorum.

Asansörden çıkar, birkaç merdiven daha çıkar ve bir tür terasa adım atar. Ve sonra, arka planda bir helikopterin güm güm güm sesi duyulur. Kablosuz kulak tıkaçlarını takar ve ses kesilir.

"Ve her parçam seninle bir anlaşma yaptığım an için minnettar. Ben senin ilkinim ve bana bu ayrıcalığı verdiğin için sonsuza dek alçakgönüllü olacağım."

"Bekaret kavramsaldır," diye alay ediyorum.

"Bunu ancak bir kadın söyler." Sırıttıyor.

"Bir erkek için neden bu kadar önemli ki?"

"Sorduğun şey buysa, saflık kavramı değil." Helikopterin içine adım atıyor, sonra çenesini pilota doğru sallıyor. Helikopter havalanırken ekran eğilir. "Senin içinde olan tek kişinin ben olduğum gerçeği. Kukunun şaftımın etrafında nasıl hissettiğini bilen tek kişi, tadının nasıl olduğunu bilen tek kişi. İster ilkel, ister basit, ister temel deyin, ama şimdiye kadar sadece benimle birlikte olduğunu, benim karım olduğunu ve seni sadece benim boşaltabileceğimi bilmek, içimi başka hiçbir şeyin dolduramayacağı bir gurur ve sahiplenme duygusuyla ve müthiş bir tatminle dolduruyor. Ayrıca, sana durman için izin verdim mi?"

Kafamı sallıyorum, bana söylediklerine -bunun onun için çok şey ifade ettiğine, onu beklediğim için minnettar olduğuna- anlam vermeye çalışıyorum. Ve bunu istedim çünkü yaptım. Çünkü ondan başka kimse yapmazdı. Çünkü onun benim için doğru kişi olduğunu hep biliyordum. Çünkü gerçekten de hayatımda başka bir gerçeklik yoktu. Çünkü herkes gibi arabayla gelse çok uzun süreceği için helikopterle şehrin bir ucundan diğer ucuna bana doğru uçan bu adamın benim olduğuna hâlâ inanamıyorum. Çünkü ben onunum, sadece onun. Bu düşünce içimde bir ihtiyaç patlamasına yol açıyor. "Nate, sana ihtiyacım var."

"Neredeyse geldim," diyor sert bir sesle.

"Ben de."

"Bensiz gelmeye cüret etme," diye tersliyor.

Parmağımla klitorisimin etrafında dönüyorum ve vücudum kasılıyor, "Ohgod, ohgod, oh-"

"-Nate. Söyle."

"Oh"-parmaklarımı içimde kıvırıyorum ve doruk noktası kalçalarımın, omurgamın yukarı doğru kabarıyor-

"Nate."

İşte o zaman duvarlar sallanmaya başlıyor. Helikopterin güm güm güm sesi kesinlikle daha yakından geliyor.

Helikopterin kapısını iterek açıp merdivenlerden aşağı inerken bana "Sakın geleyim deme," diye homurdanıyor. Bir parçam onun yolun ortasına indiğini ve kaldırımın karşısına geçip kapıyı iterek açmaya çalıştığını fark ediyor. Girişteki kapı zilin tanıdık tıngırtısını duyuyorum, sonra çalışanımın ona durmasını söyleyen sesini, ayak sesleri yaklaşmadan önce, ofisimin kapısı neredeyse menteşelerinden fırlayacak kadar büyük bir güçle itilerek açılıyor ve sonra o orada.

Nathan

"Efendim, burada olamazsınız." Satış asistanı arkamda geziniyor.

"O benim karım," diye homurdanıyorum kıpırdamadan.

Fırına girdim, şaşkın satış asistanının yanından geçip ofisine yöneldim, kapıyı açtım ve durakladım.

Masasının arkasında oturuyor. Yüz hatları kızarmış, sırtı dik, ama kolunun belli belirsiz hareketi başka bir şeyle meşgul olduğunu ele veriyor.

"Skylar," diye bağılıyor arkamdaki satış elemanı, "iyi misin?"

"Evet." Starling boğazını temizler, sonra güçlü bir sesle, "O doğruyu söylüyor. O benim kocam."

"Oh, tamam."

Arkamdaki kadının geri çekildiğini hissediyorum. İşte o zaman içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kilitliyorum.

"Sen geldin." Sesi nefes nefese.

"Sen yapmadın." Ona doğru sinsice ilerliyorum, hareketleri daha çılgınca hale geldikçe masanın etrafında dönüyorum. Kafasını fırlatıyor

boğazının kaymak gibi uzunluğunu gösteriyor. Göğüsleri giydiği bluzu geriyor. Yakası muhteşem göğüs dekoltesini gösterecek kadar aşağı iniyor.

"Ben gidiyorum -"

"Ben sana izin verene kadar boşalmayacaksın," diyorum, neredeyse nazıkçe - vücudunun bana itaat edeceğinden emin olarak, onu esaret altında tutan bu doruk noktasına ulaşmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını bilerek - kıvrımlı, büyük beden vücudunun her santimetresine, güzel saçlarına, belinin kıvrımına, kalçalarının kıvrımına ve hepsinden önemlisi büyük kalbine hayran kalarak. Herkesi kendinden önce düşünmekte ısrar eden cömert ruhu. Ben'in hayallerinin peşinden gitmesini engellemesine izin vermeyen de bu özelliği. Ve şimdi, hayatındaki bu boşluğu Hugo'ya bakarak doldurmaya çalışıyor. En azından ona yeterince orgazm yaşatabilir ve onu mutlu edebilirim.

"Ama Nate, istiyorum." Ağır göz kapaklarının altından bana bakıyor ve kendini becermeye devam ediyor, ancak orgazmının ilerlemediği açık. Yüz ifadesi sertleşiyor ve parmaklarını amına sokup çıkarıyor. Havayı bir gıcırdama sesi dolduruyor; bu onun ne kadar ıslak olduğunu gösteriyor. Ayrıca kokusu da -uyarılmasının tatlı özlemiyle renklenmiş ıslak amının karmaşık parfümü- havaya siniyor. Kanıma işliyor ve kasıklarımı sıkıyor, ta ki sikimin pantolonumdan fırlayacağından emin olana kadar. Ama yine de boşalmıyor. Ona doğru yürüdüğümde, külotunu aşağı ittiğimde, sonra parmaklarımı bileğine doladığımda ve elini yerinde tuttuğumda bile. Bileğini büküyorum, bunun parmaklarının amının duvarlarına doğru kıvrılmasına neden olacağını biliyorum. Bir miyavlamayla ödüllendirildim.

"Vücudun efendisinin kim olduğunu biliyor, bebeğim." Onu kendi parmaklarımla sikmeye başladım, parmaklarımı içine sokup çıkarıyordum. Vücudunda titreme yeniden başlıyor ve inlediğinde, sesi emmek için ağzımı onunkinin üzerine koyuyorum. Dilimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum, ondan içiyorum ve bakışlarını kendi bakışlarımla tutuyorum, içindeki ihtiyacı görüyorum.

Gel. Sonra, cüssemi bacaklarının arasına yerleştirdim. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarını amından çekerek ağzıma götürüp emiyorum.

Gözbebekleri büyüyor, dudaklarını aralıyor ama konuşamıyor gibi görünüyor. Dudaklarımı yaladığımda keskin bir nefes alıyor. Külotunu bacaklarından aşağı indiriyorum ve kumaş parçasını cebime atıyorum. Sonra kolumu dizinin altından geçirip bacağını sandalyesinin koluna doğru itiyorum. Aşağı baktığımda dolgun am dudakları bana doğru parlıyor. Eğilip onu arka deliğinden klitorisine kadar yaladığımda sandalyesinde geriye doğru çöküyor. Onu ciddi bir şekilde yemeye başladım, dilimi sıırıslıkla ıslak yarığına sokup çıkarıyorum ve klitorisinin ucunu emdiğimde, "Nate!" diye haykırıyor.

Onun ağzından çıkan ismim beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Onu belinden kavriyorum, ayağı kalkıyorum, onu da kendimle birlikte kaldırıyorum, sonra masasının üzerine yerleştiriyorum. Dizüstü bilgisayarını dikkatlice kenara itiyorum ve diğer her şeyi itiyorum. Kağıtlar yere düşüyor, bir not defteri parçalanıyor, birkaç kalem, telefonu. Sandalyesini kenara itiyorum ve bir çarpma ile dengasını kaybediyor.

Göz kırıyor ama başka bir tepki vermiyor. Sadece kendimi onun açıklığına çentiklediğimde bacaklarını belime doluyor. "Nate," diye fısıldıyor.

"Şimdi seni becereceğim."

O tepki veremedi, tek bir yumuşak hareketle içine gömüldüm.

Ağlıyor.

Orada bekliyorum, zonkluyorum, içinde titreşiyorum. Her gedik, amının sikimin etrafındaki sevgi dolu kenetlenmesiyle yankılanıyor. Atan kalbimin her gümbürtüsü, boynunun dibindeki nabız tarafından yansıtılıyor. Burnumu omzunun kıvrımına doğru itiyorum, uzun uzun kokluyorum, sonra elbisesinin kumaşını ısıırıyorum.

Feryat ediyor ve bu ses sikimin içinde zıplamasına neden oluyor.

Masaya uzanması için onu geriye doğru itiyorum, sonra

kollarından birini yukarı ve başının üzerine doğru
büküyorum. Onu yüzeye sabitliyorum, sonra

diğerini elimle kilitlemeden önce. Diğer elimle göğsünü avuçluyorum, sonra günaha giriyorum ve ağzımı meme ucunun etrafına kilitliyorum. Tekrar ısıyorum ve bu sefer inliyor. Elbisesini aşağı çekiyorum, böylece memesi ortaya çıkıyor, sonra kızarmış meme ucunu emiyorum. Titriyor, ellerini tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor ama onu bırakmıyorum. Yüzümü onunkinin üzerine koyup gözlerinin içine bakıyorum. Sonra çekiyorum ve tüm masanın çığlık atmasına ve ileri doğru hareket etmesine yetecek bir güçle ona çarpıyorum.

"Benim... Benim çalışanım neler olduğunu bilecek." "Ona ödeme yapacağım."

"Para her şeyi satın alamaz." Bakışlarımı tutuyor. "Kesinlikle aşkı değil."

"Belki sonsuza kadar değil ama şu anda sadece sen ve ben varız ve aramızda hiçbir şey yok."

Yüz hatlarına bir gölge düşüyor ama o bunu üzerinden atıyor gibi görünüyor. "Sadece biz."

Onu daha yoğun bir şekilde sikmeye başladım. Kendimi ona her gömdüğümde, tüm vücudu sarsılıyor. Her geri çekildiğimde, vücudum onu özliyor. Tüm kanım taşaklarımda. Ona verecek hiçbir şeyim kalmadı. Dölüm dışında hiçbir şey. Geri çekiliyorum ve bu sefer, ona doğru ittiğimde, içindeki o noktaya çarpıyorum. Titremeye başlıyor ve belimin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırıyor, çünkü kendimi kanalına sokmaya devam ediyorum, gözlerinin köşelerinden yaşlar fışkırana kadar o tatlı gizli noktasına tekrar tekrar sürtünmeye devam ediyorum.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye bağırıyor.

Ve kendimi tutamıyorum. Burunlarımız çarpışana, nefeslerimiz birbirine karışana ve dudaklarım onunakilere değene kadar yüzümü indiriyorum. "Benimle gel."

Paramparça oluyor ve ben onun çığlıklarını içime çekip artçı şokları boyunca onu beceriyorum, ta ki onu uçurumun kenarına kadar takip edene kadar. Orgazmım devam ediyor ve sonunda tükendiğimde yüzümü omzunun kıvrımına gömüyorum. Ancak o zaman prezervatif kullanmadığımı fark ettim.

Skylar

"Siktir, siktir, siktir." İçimden ıktı. "Korunmadan içine boşalmamalıydım." Kendi dölünün ve eminim benimkinin kalalarımından aşığı damladığı yere bakıyor. Yüz hatları gerginleşiyor, dudakları kıvrılıyor, sonra sanki kendine engel olamıyormuş gibi nemi tekrar içime itiyor. "Ama artık sahip olduğuma göre, geri dönüşü yok."

"Benim için de geri dönüş yok."

Bana bakıyor ve yüz hatlarına kararlı bir ifade yerleşiyor. "Bana her zaman güveneneğine söz ver."

"Elbette, sana güveniyorum."

Kukumdaki karışımından biraz alıp dudaklarıma sürüyor. "Yapamaz gibi görünsen bile, özellikle de yapamayacağından emin olduğunda... İşte o zaman, bu konuşmayı hatırlamanı istiyorum. Dilindeki tadımızı hatırla."

Dudaklarımı yalıyorum ve tuzlu-tatlı, keskin tat duyularımı dolduruyor. "Bunu asla unutmayacağım."

"Bedenimin seninkinin üzerindeki ağırlığı." Kalçalarını benimkilere doğru itiyor, böylece aleti benimkilerin arasındaki boşluğa yerleşiyor.

uylukları. "Bunu unutma."

"İçime işledi." Kollarımı çekiştiriyorum ve beni serbest bırakıyor.

Yanağını okşadım. "Bana söylemediğin şey ne, Nate?"

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum ama yapamıyorum." Gözlerinde acı veren bir şey var, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey. "Henüz zamanı değil."

"Kafam çok karışık." O sevgili uyumsuz gözlerinin arasına bakıyorum. "Bana ne anlatmaya çalıştığından emin değilim."

Gözlerini kaçırıyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor. Bana geri döndüğünde bakışları yine berrak. "Doğru zaman geldiğinde her şeyi öğreneceksin, söz veriyorum."

Ona güvendiğimi söyledim, ama ilk kez zihnimde bir şüphe filizlendi. Neler oluyor? Ona neler oluyor? Beni gerçekten seviyor mu? Mesele bu mu? "Hugo'nun durumu hakkında bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Hugo?" Kaşlarını çatar. "Hayır, tabii ki hayır. Doktorlara danıştınız; bilinmesi gereken her şeyi biliyorsunuz."

Biraz rahatladım. "Tamam."

"Tamam." Doğruldu, sonra külotumu tekrar yerine çekti ve elbisemi kalçalarımı örtecek şekilde aşağı çekti. "Herhangi bir... sonuç olursa bana haber verir misin?"

Beni oturmam için yukarı çekiyor ve ben de başımı eğiyorum. "Yani, hamile kalırsam mı?"

Çenesi sertleşiyor, sonra çenesini sarsıyor. "Hamile olabileceğimden mi endişeleniyorsun?" "Eğer öyleyse... Bunu halledeceğiz."

"Dur bakalım." Onu itiyorum ama tabii ki geri adım atmayı reddediyor. "Ne demek istiyorsun, bununla başa çıkmak mı?"

"Yani, bu konuda ne yapacağımıza karar vereceğiz." "O... Yani senin çocuğun ve benim çocuğum mu?"

"Şu anda varsayımsal ama demek istediğim bu, evet." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ben istemiyorum

bunu büyük bir mesele haline getirme. Muhtemelen burada tartışılacak bir şey yok, ama eğer-

"O zaman çok mutlu olurdum. Değil mi?"

Tekrar uzaklara bakıyor, sonra bir adım geri atıyor. Ve soğuk hava aramıza giriyor gibi görünüyor.

"Nate?" Masadan kayıyorum, sonra döl bacaklarımın arasından aşağı kayınca keskin bir nefes alıyorum. Hemen bana döndü. Keskin, heterokromatik bakışları, elbisemin eteğinin altında parlayan neme baktığım yere kadar benimkileri takip ediyor olmalı.

"Tanrım," diye nefes alıyor, sonra bir kez daha dizlerinin üzerine çöküyor. "Siktir." Kalın parmaklarını baldırlarımın her birinin etrafına doluyor, parmakları diğer tarafta buluşacak kadar uzun ve bacaklarım da ince değil. Ama parmaklarını sıvının izini toplayana kadar yukarı doğru kaydırması kendimi kırılğan ve ruhani hissetmeme neden oluyor. Ama onunlayken kendimi hep narin hissettim. Vücudumu özenle ama aynı zamanda bedenimle barışık olduğunu gösteren bir özgüvenle ele alması, kendime olan güvenimde harikalar yaratıyor. Sadece onunlayken kendimi iyi hissediyorum. Sadece onun yanındayken şişman değil de normal ölçülerdeymişim gibi davranabiliyorum. Herkesin önünde rol yapmakta iyiyim ama yine de aynaya baktığımda keşke S olmasaydım da M olsaydım dediğim zamanlar oluyor.

Parmağını ağzına götürüp emiyor ve neredeyse birleşmiş döllерimizin tadını alabiliyorum.

"Özür dilerim." Dizlerimin dibindeki pozisyonundan bana bakıyor. "Ben bencil bir piçim. İçine eyersiz girdiğim için nasıl hissettiğin konusunda endişelenmeliydim. Bunun yerine, tek odaklanabildiğim şey takıntılarım."

"Bilgin olsun, prezervatif kullanmadığın için mutluyum."

"Bilgin olsun, bütün akşam amından döllерim damlarken etrafta dolaşacak olman beni çok tahrik ediyor."

Ve böylece karnımda yeniden kıvılcımlar çıkmaya başladı. "Yani, hamile kalırsam iyi olacak mısın?"

O lanet panjurlar gözlerinin üzerine inmeden önce bakışları genişliyor. "O köprüye geldiğimizde geçeceğiz." Eteğimi düzeltiyor, sonra ayağa kalkıyor, böylece bir kez daha üzerimde yükseliyor. "Arthur bizi 7A Club'da bekliyor."

"7A Kulübü mü?"

"Bazı nedenlerden dolayı bugün onun yeri değil ve aileyi bir arada istiyor." Omuzlarını kaldırıyor.

"Çalışanımı tekrar dükkânı kapatması için bırakamam."

"Şimdiye kadar iyi gidiyor, değil mi?"

"Öyle," diye onaylıyorum.

"Ve ona fazla mesai ödeyecek paranız var."

"Var," diyorum yavaşça.

"Eminim ekstra para için mutlu olacaktır."

"Her zaman bu kadar sinir bozucu bir şekilde haklı olmak zorunda mısın?"

"Her zaman değil." Elimi avucunun içine alıyor ve ağzına götürerek parmak eklemlerimi öpüyor. "Yine de, keşke öyle olsaydım."

Ve işte yine şifreli kelimeler, gözlerindeki o gizli ifade. Ona sormak için ağzımı açıyorum ama başını sallıyor. "Bu akşam olmaz. Söz veriyorum, doğru zaman geldiğinde sana anlatacağım."

Bu işin peşini bırakmak istemiyorum; istemiyorum. Ama bu konunun üzerinde durmak da bana yardımcı olmuyor. Aksine, benden daha da uzaklaşmasına neden oluyor. Bu yüzden başımı sallıyorum. "Bu akşam olmaz."

"Güzel." Kolumu onunkinin içinden geçiriyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Hayır, görünüşe göre o içimdeyken bir noktada havalanmış olan pervaneli kuşu almadık. Bu da iyi bir şey, yoksa trafik sıkışabilirdi. Onun yerine, arabası ve şimdi tanıdığım şoförü bizi kaldırımda bekliyordu.

Ve evet, çalışanım kapatmak için çok mutluydu. Fazla mesai ücreti alma ihtimali onu heyecanlandırdı.

ofisimden duymuş olması gereken seslere herhangi bir tepki göstermedi. Arkadaşlarına dedikodusunu yapacağından şüphem yok ama neyse. Bilmediğim şey bana zarar vermez, değil mi?

Yolculuk sırasında telefonuyla meşguldü. Sert profiline bakınca, bu duygusuz ve mesafeli adamı, sırf karısından kurtulmak için helikopterle şehrin öbür ucuna giden adamla bağdaştırmak zordu.

Çocuk sahibi olma ihtimali onu bu kadar mı endişelendiriyor? Yine de, amımdan sızan döllerini görünce tahrik oluyordu. Peki şimdi neden bu kadar soğuk davranıyor?

Telefonuma uzanıyorum, çoğunlukla ona bir şey söylememek için kendimi durduruyorum. Ortak sohbet grubumuzdaki kızlardan gelen bir dizi mesaj var.

Zoey: Evlilik sonrası mutluluk içinde olduğunu biliyorum ama arkadaşlarını unutmama izin yok *ağlayan surat emoji*

Grace: Kızım bu şimdiye kadarki en güzel törendi ve kocanın düğünü tamamlamak için seni oradan çıkarmak için nasıl sabırsızlandığını anlayamıyorum!
patlıcan emoji, kedi emoji, ter emoji Enjoy!!!!
Ama tüm detayları bilmek istiyorum.

Kaçırdığım için çok üzgünüm. Şu anda patronuma çok kızgınım! Bana bir gün izin vermeyi reddettiğine inanamıyorum!!! *angry face emoji*

Ben: Sizi unutmadım çocuklar... Tamam, belki birkaç dakikalığına herkesi ve her şeyi unuttum ama... Nasıl olduğunu bilirsiniz. *göz kırpan emoji* Ve hayır ben Bu detayları kesinlikle paylaşmayacağım. Harper, ben de seni özledim. Olumlu tarafından bak. Patronun sensiz bir gün bile yapamaz, bu da sana ihtiyacı olduğu anlamına gelir ki bu her zaman iyi bir şeydir. Ya Grace? Daha çok *yılan emoji, şeftali emoji, el emoji* gibi.

Grubun en altındaki üç nokta aynı anda zıplamaya başlıyor. Bahse girerim Zoey ya da Grace'dir; bu ikisi telefonlarından hiç ayrılmazlar. Benim gibi mutfaktayken telefonuna bakmayan Harper'ın aksine.

"Bu kadar komik olan ne?" Başımı kaldırdığımda kocamın beni izlediğini görüyorum.

Telefonumu hemen kaldırdım. Kendimi suçlu hissetmemi gerektirecek bir şey olduğundan değil, ama kalçalarının arasındaki tam dolu, XXL boyutundaki muz parçasını tarif ettiğimi düşününce, kızarmaktan kendimi alamıyorum.

"Komik bir şey yok." Elimin içine öksürüyorum. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Kendi kendine kıkırdıyordun."

"Öyle miydin?" Yüz hatlarımı masum görünmesini umduğum bir ifadeye büründürüyorum. "Kendi kendime konuşmak gibi kötü bir alışkanlığım var."

"Hmm." Dudakları bükülüyor ve içimden bir ses onu kandırmadığımı söylüyor.

"Bu arada nasılsınız arkadaşlar?" diye soruyor.

Saç diplerime kadar kızardım. "Arkadaşlarım mı?"

"Onlarla konuşuyorsun, değil mi?"

Aptalca başımı salladım. Ne konuştuğumuzu bilmiyordur herhalde?

"Onlara selamlarımı ilet." "İleteceğim," diye ciyakladım.

Neyse ki telefonunda her ne yapıyorsa ona geri dönüyor ve bana başka soru sormuyor. Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı.

"Arthur ve kardeşlerinle tanışıyor musun-

"-yarı kardeşlerinle," diye düzeltiyor beni.

"Üvey kardeşler. Onlarla sık sık görüşüyor musun?"

"Arthur hafta sonları ailece öğle yemeği yememizi istiyor."

Tabii ki hizmet sektöründe olduğum için her gün iş günü. Aslında Pazar günleri, dışarıda olan ailelerden en çok satış yaptığım zaman. Bu işe başladığımda tam olarak anlamadığım bir başka şey de buydu. Gerçek hayatta bir bebek sahibi olmak gibi. Bebeğe -yani fırına- bakan biri olmadığı sürece evden asla çıkamazsınız.

Bugün için. Çoğu gün umursamıyorum ama bazen hafta sonu geç saatlere kadar uyumak ve tembellik etmek istiyorum.

Ve şimdi, işe aldığım ekiple bunu zaman zaman yapabiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, sabah hazırlığı o kadar önemli ki, bunu kaçırmak istemiyorum. Ama çoğu gün kapatmama bile gerek kalmıyor, personel bunu hallediyor. Onları işe almam için bana para vermesi ve bir adım daha ileri giderek muhtemel adaylarla mülakat yapmamı sağlaması sayesinde. Süreci kolaylaştırdı ve ekibi düşündüğümden çok daha kısa bir sürede işe almamı sağladı.

Çok düşünceli ve bu hiç beklenmedik bir şey. Huysuz, bazen mesafeli kişiliği göz önüne alındığında, onun bu kadar şefkatli olmasını hiç beklemiyordum. Ve bana her fırsatta öyle olduğunu gösteriyor. Peki, aklını kurcalayan her neyse neden paylaşamıyor? Beni üzecek bir şey mi? Eski bir kız arkadaşı ya da eski bir karısı olabilir mi? Ona daha önce evli olup olmadığını hiç sormadım.

"Daha önce evli miydin?"

"Ne?" Göz kırpmıyor.

"Eski bir eşiniz var mı? Ya da daha önce aşık olduğun biri? Bana söylemek istediğin bu mu?"

Telefonuna her ne yazıyorsa bitiriyor, sonra bana dönmeden önce onu bir kenara koyuyor. "Sen şimdiye kadar sevdiğim tek kadınsın. Seveceğim tek kadın. Sen benim için osun. Bunu neden kabullenemiyorsun?"

Nathan

"I..." Yutkunuyor. "Ben... sanırım, beni istediğini kabullenmekte hâlâ zorlanıyorum. Beni çekici bulduğunu biliyorum, kıvrımlarımı beğendiğini biliyorum, ya da bana öyle söyledin, ama-"

"Bana inanmıyorsun."

Oturduğu yerde kıpırdanıyor. "Sana inanıyorum, ama-"

"Ama tam olarak ikna olmuş değilsiniz."

"Bir yanım, kardeşime karşı yersiz bir sorumluluk duygusuyla seninle evlenmemi istediğini düşünüyor. Eminim o göreve gitmeden önce benimle ilgileneceğine dair sana söz verdirmiştir."

Yüz hatlarımdaki bir şey beni ele veriyor olmalı ki başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Benden sana bakmamı istedi ama benimle evlenmeni istememin tek nedeni bu değildi."

"Yani bunu yaptın çünkü bir eşe ihtiyacın vardı ve ben de müsaittim."

"O da var, ama niyetlerime yüklemeye çalıştığın sadece bu mantıksal nedenler değil."

"Sen mantıklı bir adamsın." "Öyleyim," diye kabul ediyorum.

"Ve evlenerek şirketteki konumunuzu sağlamlaştırmak istediniz."

"Ve seni seviyordum. Seni yakınımda tuttuğumdan emin olmak istedim ve bu, tüm bu kutuları işaretlemenin en iyi yolu gibi görünüyordu."

Kaşlarının arasındaki deri kırışıyor. "Yani ben işaretlenecek bir kutu muyum?"

Bir nefes üfledim. Bir kadının mantığı ve her şeyi aynı anda bilme ihtiyacı karşısında Tanrı bana yardım etsin. Sol avucunu avucumun içine alıyorum ve başparmağımı evlilik yüzüğünün üzerinde gezdiriyorum. "Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun. Benim için ne ifade ettiğini saklamadım."

"Fırınım bocalarken ve ben yardım ararken neden şimdi hayatıma girdiğini anlamaya çalışıyorum. Kabul etmelisin ki zamanlama çok iyiydi."

"Arthur'un önceden aramızdaki bağlantıyı bildiğinden ve ikimizin bir araya gelmesi için bir şeyler ayarlamak istediğinden şüpheleniyorum."

"Arthur bunu yapar mı?" Kaşları çatıldı.

"Birbirimizi tanıdığımızı bilmediğini söylüyor ama Edward'la olan entrikalarını ve yuva kurmamızı ne kadar çok istediğini göz önüne alırsak, bunu ona hiç yakıştıramadım."

"Yani o gün benimle buluşacağından haberin yok muydu?"

"Ben yaptım. Senden uzak durmaya kararlıydım ama seni yüz yüze gördüğümde gitmene izin veremeyeceğimi anladım... Sana yardım etmenin bir yolunu bulmadan olmazdı."

"Peki ya şimdi?" Yüz hatlarımı inceliyor. "Sen de aynı şekilde hissediyor musun?"

"Senin hakkında asla farklı hissetmeyeceğim." Yaptıklarından dolayı benden nefret edip gitmeye karar verdiğinde bile.

Araba 7A Kulübü'nün önüne yanaşıyor.

Elini bırakıyorum, arabadan iniyorum ve kapıyı açmak için **etrafından** dolaşıyorum. Çıkmasına yardım ettim, sonra onu öptüm.

Alnından. "Seni seviyorum. Bunu asla unutma."

"Yaşlı adamın neden burada buluşmamızı istediğini bilen var mı?" Knox pencerenin yanındaki pozisyonundan sesleniyor. Tabii ki pencerenin yanında olacaktı. Üvey kardeşim, uzak durması mümkünse ailesinin geri kalanının yakınında olmak isteyecek türden biri değil. Akşam güneşi vücudunun üzerinden süzülürken yüz hatları gölgede kalacak şekilde kendini konumlandırmış. Yara izleri muhtemelen ona bir kompleks vermeye yetiyor. Muhtemelen yüzünü yabancılardan saklamak istemesine yetecek kadar. Ofisteki insanlar bile onunla konuşurken doğrudan yüzüne bakmıyor. Davenport'lar hariç, onlar da hakkını teslim etmek gerekirse, onun şekil bozukluğunu fark ettiklerini asla belli etmiyorlar.

"Bizimle hiç evi yerine kulüpte buluşmak istedi mi?" Ryot odadaki diğer pencerenin yanında duruyor. Bu Davenport'lar, her zaman tetikte, her zaman çıkışlarını haritalandırdıklarından eminler. Ve artık ben de onlardan biriyim. Sadece ismen. Onları alaşağı edip annemi nasıl terk ettiklerinin intikamını alacağımdan emin olmak için. Ama beni odağımdan saptıracak bir kadınla tanışacağımı hesaba katmamıştım.

Starling ile tanışmak, onunla evlenmek, onunla bir gelecek düşünmek; bunlar beni değiştirdi. İntikam ihtiyacı eskisi kadar güçlü ya da önemli değil. Arthur'u anneme sırtını döndüğü için affetmedim... Ama benim geleceğim Starling'de yatıyor. Karımla. Ve Davenport servetinin ona fayda sağlayabileceği gerçeği ilk kez amacımı yeniden düşünmeme neden oluyor.

Tyler, Connor ve Brody başka bir köşede duruyor. Üçü arasında Knox ve Ryot'un paylaşmadığı bir bağ var gibi görünüyor. Bu nedenle, Knox ve Ryot

Birbirleriyle de bir bağları var. Yalnızlar, Ryot içlerinde en asosyal olanı.

Paylaştıkları tek şey bana olan güvensizlikleri; yani CEO'luk görevini devralmak için dışarıdan gelen gaspçıya. Arthur henüz pozisyonumu onaylamadı. Sabırsızlanıyor olmalıydım ama karıma çok fazla odaklanmışım. Onun amının, dudaklarının, parmaklarının tenime dokunuşunun, içine boşalırken sikimin etrafında çırpınışının tadını çıkarmaya. Prezervatifsiz. Tanrım, ne düşünüyordum? Ya da duruma göre düşünmüyordum. Onu fırında gördüğümünden ve ona yardım edebileceğimi fark ettiğimden beri, beni bu kadar ileriye götüren amacımı gözden kaçırdım.

Edward'ın karısı Mira ile birlikte oturduğu kanepeden bir adım uzaklaşıyorum. Balayından dün dönmüşler ve ben izlerken Ed uzanıp Mira'nın omzuna dokunuyor, sanki onun gerçek olduğuna dair kendini rahatlatıyor. Mira başını kaldırıp ona bakıyor ve gülümsüyor. Ed başını eğiyor ve onu öpüyor. Connor boğazını temizleyene kadar devam edecek gibi görünen bir öpücük.

"Belki de balayınızdan çok erken döndünüz? Birkaç gün daha gitmeniz gerekmiyor muydu?" diye takılıyor.

"Çok doğru, ama Arthur aradı. İlk başta ona siktir olup gitmesini söyledim."

Connor öksürür. "Ona siktirip gitmesini mi söyledin?"

"Ya da o ölçüde bir söz, ama geri dönmemiz için ısrar etti."

"Hmm." Knox çenesini ovuşturuyor. "Büyük bir ifşaat için hazırlandığımız hissine kapılan başka kimse var mı?"

Tyler onaylarcasına

homurdanıyor. Brody

başını sallıyor.

Ryot'un öfkesi derinleşiyor.

Connor aramıza bakıyor. "Yaşlı adamı rahat bırakalım, olur mu?"

Homurdanıyorum. "Çaresiz bir ihtiyar olmaktan çok uzak."

"Kabul ediyorum. Arthur tanıdığım en Makyavelist insan. Ama niyeti iyi."

Edward'la bakışıyoruz.

"Arthur olmasaydı karımla asla tanışamazdım, bu yüzden bu ifadeye tamamen katılmıyorum. Ama onun hayatlarımızı manipüle etmesini de onayladığımı söyleyemem." Edward kanepenin kenarına oturuyor ve kolunu Mira'nın omzuna doluyor.

"Benim evliliğimi ayarlamasının imkanı yok," diye homurdanıyor Brody.

Ryot orta parmağını kaldırarak elindeki konuyla ilgili fikrini açıkça ortaya koyuyor.

Connor elini kaldırır. "Tek söylediğim-"

Odaya bir adam girince konuşmasını kesiyor. Uzun boylu ve yeterince geniş olan bu yabancı, ya çok fazla spor yaptığını ya da hareket halinde olmayı ve her gün belirli bir düzeyde fiziksel aktivite gerçekleştirmeyi gerektiren bir işi olduğunu gösteriyor. Giydiği kot pantolonun dizleri yıpranmış ve yıpranmış deri ceketinin kolları pazularına kadar uzanıyor. Yıpranmış askeri botları, dik duruşu gibi mesleğini de ele veriyor. Şakaklarında gri tonlar var ve saçları hala kısa olsa da, aktif görevden ayrılmış olsaydı olacağı gibi kafa derisine yakın bir şekilde kırpılmamış. Gözlerindeki gölgeler görmüş olması gereken aksiyona işaret ederken, yüzündeki çizgiler bu odadaki hepimizden daha yaşlı olduğunu gösteriyor.

Etrafına dağıldığımız gayriresmi çemberin kenarında duraklıyor. Grubu incelerken duruşunda tereddüt yok, hatta temkinli. Sessizlik çöküyor ama odaya yayılan farkındalık dalgasından diğerlerinin onun kim olduğunu bildiğini anlıyorum.

Adamın bakışları Ryot'a odaklanana kadar toplananların yüzlerinde gezinir. Yüz hatlarında pişmanlık ifadesi belirir. "Özür dilerim, ben-"

O daha cümlesini tamamlayamadan Ryot odayı geçer ve yumruğunu savurur.

Skylar

"Aman Tanrım." Ellerimi ağızıma kapattım.

Odanın diğer tarafında, yeni gelen, Ryot'un çenesine vurduğu darbeyi alıyor ve irkilmiyor ki bu da bir şey ifade ediyor. Çünkü Ryot bir tank gibi yapılı. O da yabancı kadar uzun ama kasları daha kalın. Yumruğunu tekrar geri çekiyor ve kocam şüphesiz beni korumak için vücudunu önüme yerleştiriyor. Bu aynı zamanda neler olduğunu göremediğim anlamına geliyor.

Ayağa fırlayıp etrafına bakmaya çalışıyorum, tam o sırada yeni adamın bu sefer böğrüne bir darbe daha aldığını görüyorum. Ryot üçüncü kez savuruyor, ama bu sefer Ryot'tan daha yaşlı olmasına rağmen en az onun kadar formda olan diğer adam kenara çekiliyor, sonra Ryot'a çelme takıyor ve Ryot ön tarafına düşüyor. Diğer adam o kadar hızlı hareket ediyor ki, silikleşiyor. Bir sonraki an, dizini Ryot'ın sırtının küçük kısmına bastırmış. Ryot'un kollarını da arkasına sıkıştırmıştır. Ryot homurdanıyor ve diğer adamdan kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Beni dinlemelisin dostum; bu benim hatam değildi. Olanlar için üzgünüm ama bu bir hataydı."

"Bir tanesi görevin tehlikeye girmesine neden oldu. Yanlış koordinatlara hava saldırısı düzenlediniz. Onu sen öldürdün." Ryot'un gözleri parlıyor.

Onu daha önce konuşurken duyduğumu sanmıyorum, bu yüzden sesini duymak bir şok oldu.

Diğer adam dişlerini sıkarak, "Bu bir hataydı," dedi.

"Hata yoktur. Sadece ölüm var ve geri dönüş yok. Onu değil de beni öldürmüş olmanı dilemediğim tek bir gün bile geçmiyor." Alnını ahşap zemine vuruyor ve ses odanın içinde yankılanıyor.

"Özür dilerim dostum. Yapabilseydim, eylemlerimi geri alırdım. İstihbaratın yanlış olduğunu bilmeme imkan yoktu. Olanlar için kendimi suçlamadığım bir gün bile geçmiyor."

Ryot diğer adama öyle bir kinle bakıyor ki irkiliyorum.

Yabancıнын çenesi bükülür. Tutuşunu gevşetmiş olmalı, çünkü Ryot onu silkeleyip ayağa kalkıyor. Dönüp parmağıyla yeni geleni işaret eder. "Umarım sen de benim yaşadıklarımı yaşarsın. Umarım sevdiğin kişiyi kaybedersin ve onu bir daha asla göremeyeceğini bilerek yaşamamanın nasıl bir his olduğunu anlarsın. Ona bir daha asla sarılamazsın. Bir daha asla gülüşünü duyamayacak ya da onu kollarınıza alamayacaksınız. Günden güne bu saçma hayatı yaşamak ve yaşıyormuş gibi yapmak zorunda kalırken, aslında yürüyen ölü bir adamsın. Kendinizi öldürmenizin hiçbir yolu yok çünkü o sizi hayal kırıklığına uğratacak. Bu yüzden yaşamaya devam ediyorsun, oysa aslında"-yutkunuyor-"tek istediğin ölmek, böylece onu tekrar görebilirsin."

Odada sessizlik var. Daha önce söylediklerimi hatırla. Ryot adamdan nefret etmiyor. Ondan nefret ediyor, aklından geçenleri söylemeye karar verdiğine göre bu çok açık.

Dönüp odadan çıkıyor ve diğer adamı yerde, hâlâ dizlerinin üzerinde bırakıyor.

Omuzları yükselip alçalıyor. Bir an için çenesini göğsüne indirir, başı kefarete öder gibi eğilir. Sonra

Yavaşça ayağa kalkar ve odaya doğru döner. "Başka kimse var mı? Artık her şeyi ortaya dökebiliriz çocuklar."

Davenport kardeşlerin geri kalanı sessiz kalır. Diğer kardeşler ona ters ters bakarken saniyeler geçiyor. O aileden biri, diğerleriyle arasındaki benzerlikten bu çok açık, ama hoş karşılanmıyor. Odadaki düşmanlık ensemdeki tüyleri diken diken edecek kadar güçlüyken olmaz.

Edward ve Nate karşılıklı bakışır.

Sonra kocam yeni gelenle arasındaki mesafeyi kapatıyor ve elini uzatıyor. "Nate Davenport."

Diğer adam çenesini salladı. "M Squadron?"

Nate yavaşça başını sallar. "Sen X Squadron'sun."

İki adam arasında bir şeyler geçer, bir tür anlayış.

"Quentin Davenport." Diğer adam başını eğdi. "Sen benim yeğenimsin."

"Ve sen lanet bir korkaksın." Bu, Knox'tan.

"Yüzünü tekrar gösterecek kadar küstah mısınız?" Tyler'ın çenesi çalışır.

"Onu incittin. Ryot'un hayatını alt üst ettin ve şimdi seni affetmesini mi bekliyorsun?" Brody ilerliyor.

Sanki bir işaret varmış gibi, aniden kalan dört kardeş Quentin'in etrafını sarar.

İşte o zaman Edward devreye giriyor ve Brody'yi engellemek için kolunu uzatıyor. "Durun beyler, burada Kulüp'te yumruklaşmak istemeyiz."

"Oh, var. Ve Ryot'a yaptıklarını düşünürsek, bu darbelerden daha fazlası olacak," diyor Knox alçak bir sesle. Öfke onun üzerinde titreşiyor. Havaya nüfuz eden tehdit hissi o kadar yoğun ki, beni yerime mıhlıyor.

"Bu bir hataydı." Quentin ellerini kaldırır, avuç içleri dışa dönüktür. "İstihbaratta bir hata. Ekibimde bir köstebek vardı ve ben bunu bilmiyordum. Bilseydim, emirleri asla vermezdim."

"Sizin açınızdan kötü bir planlama ve iletişimdi. Lider sendin. Bu senin sorumluluğundu," diye tersliyor Brody.

Quentin çenesini indirir. "Olanların sorumluluğunu üstleniyorum. Bu benim hatamdı. Bu yüzden Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldım."

"Yeterli değil. Ryot çılgına dönüp rütbeleri sökülürken ve sevdiği kariyeri bırakması söylenirken sen onurlu bir şekilde ayrılacaksın öyle mi?" Knox başını sallar. "Bedelini ödemelisin."

Arthur kapı aralığından, "Biliyor; bu yüzden onu buraya çağırdım," diyor. Kapıyı arkasından kapatıyor, sonra Tiny'nin ipini çözüyor. Köpek Quentin'e doğru ilerliyor, onu kokluyor, bir kulağını bükerek diğerlerine bakıyor ve sonra Quentin'in kalçasına vuruyor. Quentin köpeğin koca kafasını kaşıyor ve Tiny boğazından bir mırıltı sesi çıkarıyor. Bu etkileşim gerginliği biraz azaltmış gibi görünüyor. Arthur, Quentin'in yanından geçip şöminenin yanındaki koltuğa oturuyor. Odayı gözden geçirebileceği bir pozisyon. Her nasılsa, işleri çoktan yoluna koymuş, yetkili kişinin kendisi olduğunu açıkça belli etmiştir.

"Herkes geri çekilsin," diye emrediyor Arthur.

Knox öne doğru bir adım atar ve Arthur gürlür, "Geri çekil. Bu bir emirdir."

Knox tereddüt ediyor, sonra beni şaşırtarak yavaşça geri çekiliyor. "Bu iş daha bitmedi." Quentin'e doğru dişlerini gösteriyor, sonra dönüyor ve pencerenin yanındaki pozisyonuna geri dönüyor. Connor, Brody ve Tyler birkaç saniye yerlerinde kaldıktan sonra geri çekiliyorlar.

Nate'in yüz hatları gevşedi. O ve Edward geri dönüp benim ve Mira'nın yanında duruyorlar. Nate omzumu sıkıyor, ben de yüzümü onun eline çeviriyorum. Bu hesaplaşmayı görmek bu ailedeki testosteron seviyesini gözler önüne serdi. Bu erkekleri tekrar bir çatı altında toplanmış görmek ve sonra neredeyse yumruk yumruğa geldiklerini görmek oldukça güzel bir manzara.

Gizli bir parçam benim de bundan zevk alacağımı biliyor. Bu benim kana susamış yanımdır, karanlık yanımdır.

kocam gevşedi. Sanırım dürüst yanım. Artık saklı kalamayan parçam. Vücuduma sahip olma şekliyle ön plana çıkardığı ve bana vücudumu sevmeyi, içgüdülerime güvenmeyi, kendime inanmayı öğrettiği kısım.

Tabii ki başlangıçta kendime güvenim vardı. Ve hayır, nasıl görüldüğümden nefret etmiyordum, ancak cildimde şu an olduğum kadar rahat değildim. Ve bu onun sayesinde oldu. Bazı duygularım ona da geçmiş olmalı ki başparmağını yanağıma sürüyor. Başımı kaldırdığımda gözlerinin bana ayırdığını bildiğim o duyguyla parladığını görüyorum.

Beni sevdiğini söylemişti ama tam burada, ailesinin yanında ve barışı korumak için nasıl araya girdiğini gördükten sonra her şey kafama dank etti. O benim kocam ve beni seviyor. Ben de onu seviyorum. Ona söylemem gerekiyor. Ağzımı açıyorum ama nedense kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bir içgüdü ya da belki de benden bir şeyler sakladığı gerçeği. Bunu görmezden gelsem her şey mükemmel olacak ama yapamıyorum. Bir parçam bilmem gerektiğinde ısrar ediyor. Bunu yaptığımda her şey değişebilir. Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Soğuk mu?" Dudakları, ayak parmaklarıma kadar hissedebildiğim o yarım gülümsemeyle kıvrılıyor. Sonra ceketini omuzlarından sıyrıp omuzlarıma yerleştiriyor. "Daha iyi misin?"

Ben daha cevap veremedi Arthur'un sesi odada yankılanıyor. "Quentin, geleceğinden emin değildim."

Quentin'in çenesi sertleşti. "Ben de öyle. Ama"-yutkunurken boğazı kıpırdıyor-"kendimi affettirmem gerekiyordu."

Arthur başını sallıyor. "Bunu fark etmene sevindim. Yeğenlerinin de belirttiği gibi, bedel ödeme zamanı geldi."

"Oh?" Quentin'in yüz hatları temkinli bir hal alıyor. "Ne istiyorsun Arthur?"

Babam ya da babam değil, sadece Arthur. Tanrım, tüm aile bu yaşlı adamdan nefret ediyor. Gençliğinde bir terör olmalı. Düzeltiyorum, hâlâ bir terör. Arthur'un şakağında bir damar kasılıyor. Quentin'in ona baba demesine çok sinirlenmiş.

ama konuştuğunda sesi eşit. "Neden senden bir şey istediğimi düşünüyorsun?"

Quentin homurdanır. "Çünkü sen adi bir piçsin de ondan. Ve çünkü her şey bir pazarlık ve amaca ulaşmak için bir araç, özellikle de ailenizin hayatı."

Arthur dilini tıkırdatıyor. "Benim hakkımda pek iyi bir fikre sahip değilsin, değil mi?"

"En hafif tabirle."

"Bu yüzden, aile şirketine katılmanı ve Davenport Industries'in bilgi-iletişim kolunu devralmanı istediğimi söylemem durumu daha da kötüleştirmeyecek."

"Ne oluyor lan?! Şirketi yine mi parçalıyorsun?" Knox patladı.

"Herkesin güçlü yönlerinin en iyi şekilde kullanıldığından emin olmak. Bu ailenin neredeyse her sektörde karşılaştığımız zorluklardan kurtulmasının tek yolu bu." Arthur başını öne eğiyor. "Hepinizin kendi portföylerinizin CEO'su olmanız için fazlasıyla şirket var."

"Beni varisin olarak yetiştirdin. Grup CEO'su olacağımı söylemiştin." Sol göz kapağı seğiriyor.

"Nathan'ın bu odadaki herkesten daha fazla üstlenebilecek deneyime sahip olduğu bir unvan." Arthur'un sesi serttir.

Knox'un burun delikleri alevlenir. Bakışlarını Arthur'un üzerine diker. "Bunun için senden öcümü alacağım."

Arthur gülümsüyor ve yüz ifadesi Knox'un daha önce Quentin'e dişlerini göstermesine çok benziyor. Bu aile... Kendi hırslarını gerçekleştirmek söz konusu olduğunda birbirlerinin boğazını seve seve keserler.

Aynı zamanda, içlerinden birine karşı bir meydan okuma olduğunda, daha önce kardeşlerin Ryot'u savunmaya geldiklerinde gördüğüm gibi, herkes öne çıkıyor. Elbette hepsinin Quentin'e karşı birleşmiş olması da yardımcı oluyor. Karşı çıkılacak merkezi bir figürün olması her zaman işe yarar.

Holdonasecond, Arthur bu yüzden mi Quentin'in dönmesini istedi? Kardeşleri bir araya getirmenin başka bir yolu mu? Quentin'i kaybetme pahasına da olsa.

onlarla olan ilişkisi ne olursa olsun? Yoksa bu Quentin'in kendini onlardan kurtarması için bir şans mı?

"Nathan, Grup CEO'luğu görevine ilişkin onay mektubunu masanda bulabilirsin."

Kocam başını eğiyor. Bu bir süredir üzerinde çalıştığı bir şey ama yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yok. Ne kadar garip. Mutlu olmasını, hatta heyecanlanmasını beklerdim ama alnı çatık. Sanki bu habere nasıl tepki vereceğinden emin değil gibi. Quentin'i burada gördüğüne de şaşırmış görünmüyor. Anlaşılan amcasının bugün geleceğini biliyordu.

"Sana gelince, Quentin"-Arthur onu bir aşağı bir yukarı süzüyor-"Sanırım teklifimi kabul ediyorsun?"

Quentin yavaşça başını sallar. "Başka seçeneğim var mı?"

"Her zaman bir seçeneğin vardır." Arthur'un gülümsemesi sinsidir.

"Daha çok seçimsizlik gibi." Quentin ensesini ovuşturur.

"Var mısın, yok musun evlat?"

"Bana evlat deme."

Arthur iç geçirir. "Duyguları bu tartışmanın dışında bırakabilir miyiz? Sen benim oğlumsun. Bu hayatın bir gerçeği; bununla başa çık."

Quentin, "Ben de varım, çünkü yeğenlerimle aramı düzeltmenin bir yolu bu; bunu kabullenin," diye karşılık veriyor.

Arthur başını sallar. "Bir şartım var."

Nathan

"Demek evlenmeyi kabul ettiniz." Quentin'in bardağındaki viskiyi dolduruyorum ve kendime maden suyu dolduruyorum. Odanın bir kenarına yerleştirilmiş sandalyelere oturuyoruz, içkilerimiz aramızdaki sehpanın üzerinde. Arthur'un ona dayattığı şart... Önümüzdeki altı ay içinde evlenmek ve yaşlı adamın onaylayacağı bir kadınla evlenmek. Ne şok edici, değil mi?

Quentin itiraz etmeyince Arthur rahatlamış görünüyordu. Beni grup CEO'su olarak onayladığı için ona teşekkür ettim, ama elinin tersiyle itti. Bana bunu hak ettiğimi ve Quentin'le yakın işbirliği içinde olmam gerektiğini söyledi, sonra da gitti.

Üvey kardeşlerimden hiçbiri onun erken ayrılmasına itiraz etmedi. Aksine, onun gidişiyle odadaki gerginlik azaldı. Edward, Mira ile ayrılmadan önce onu uğurladı.

Starling, çalışanının düzgün bir şekilde kapattığından emin olmak için fırını kontrol etmek istedi ve Edward ile Mira onu bırakmayı teklif etti. Gitmesini istemedim ama işini geliştirmeye odaklanması çok önemli,

Özellikle de fonlar akarken ve yeni bir ekip kurulurken. Onu sertçe öptüm ve birkaç saat içinde onu alacağımı söyledim.

Geriye Quentin, ben ve üvey kardeş klanımın geri kalanı kalmıştı. Knox içkiyi çıkardı ve herkes sanki tüm sorunlarına çözümmüş gibi bir kadeh aldı. Ki tecrübelerimden biliyorum, öyle değil.

Köpüklü sudan bir bardağa biraz döküp bir yudum alıyorum.

"İçki içmiyor musun?" Quentin soruyor.

Ona şaşkınlıkla baktım. Alkolden uzak durduğumu sadece karım fark etti. Diğer Davenport'lardan hiçbir fark etmedi ya da fark ettilerse bile bana söylemediler. Ama Quentin'in bakışlarından hiçbir şey kaçmıyor.

"Grup CEO'luğu için yarışmak istemediğine emin misin?" Şaka yapıyorum.

"Hiç şansın yok." Bardağındaki kehribar rengi sıvıyı karıştırıyor. "Bunun için dönmedim."

"Hayır, yeğenlerinle barışmak için geri döndün." Knox, Connor, Tyler ve Brody'nin barın etrafında toplandıkları ve kısık sesle konuştukları odanın diğer ucunu işaret ediyorum. Knox'un yalnızlığı hakkında daha önce ne demiştim biliyor musun? Aynen öyle; safları sıklaştırmaları için kardeşlerden birinin tehdit edilmesi gerekti. Bu da olumlu bir şey. Şirketlerini parçalayıp sattığımda bu Davenport'ların işine yarayacak, bilgi-iletişim bölümü hariç, çünkü Quentin şu anda onu yönetiyor.

"Sanırım gidip onlarla konuşarak bir başlangıç yapmalıyım." Yeğenlerine yandan bir bakış atıyor. "Ama sonra düşünüyorum da, ben mazoşist değilim ve ileride onlarla başa çıkmak için yeterince zamanım olacak. Ayrıca, başlamak için onlarla teker teker yüzleşmeyi tercih ederim."

"İyi strateji." Bardağımdaki suyu boşaltıyorum ve kendime biraz daha dolduruyorum.

Bir yudum almadan önce kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Neden çıktın?" diye soruyor bana.

"Hep aynı hikâye." Boynumu döndürüyorum. "Görev yanlış gitti. Tuzağa düşürüldük. Hayatta kalmayı başardım."

"Bu iyi bir şey miydi?" diye sormadan önce bir lokma daha yutuyor.

Bir kahkaha atıyorum, ses olması gerektiği kadar neşeli değil. Bazen bir savaştan sağ çıkmanın, hayatınızın geri kalanını sizi asla terk etmeyen şeytanlarla savaşarak geçirmeye lanetlenmek olduğunu biliyor. "Benim için öyle; diğerleri için değil."

Bekliyor. Sessizlik uzuyor, beni itiraflarımla doldurmaya davet ediyor. Edward eski rahip, geçmişte itiraf etmek için ayartıldığım adam. İlk kez bir başkası benden aynı güveni talep ediyor.

"Ekibimden iki kişi gözlerimin önünde öldürüldü." Islık çalıyor. "Senin için zor."

"Ailelerine karşı daha sertler."

Gözlerinde kurnaz bir bakışla yüz hatlarımı inceliyor. "Neye imza attıklarını biliyorlardı, anlıyor musun?"

"Onlar savaşmayı bekliyorlardı. Bu ülke için gençliklerinden, gülüşlerinden, umutlarından ve hayallerinden vazgeçtiler. Karşılığında da kendilerinin ve ailelerinin ihtiyacı olduğunda ülkenin onlara yardım etmesini bekliyorlar."

"Sistemin onları yüzüstü bıraktığını mı düşünüyorsunuz?"

"Ellerine bir bayrak ve ancak geçimlerini sağlamaya yetecek bir tazminat tutuşturulan ailelerine sorun. Bir de görevlerinde başarılı olan ama benim gibi TSSB'den muzdarip olanlar var. Pek çoğuna onurlu bir terhis verildi, peki ya sonra?"

Çenesini kaldırıyor. "Gazilerin günlük hayata uyum sağlamalarına yardımcı olmak için kariyer geçiş programları, barınma yardımı, hibeler ve sosyal yardımlar var.

"Saçmalık." Avucumu masaya vuruyorum. "Kağıt üzerinde olanla gerçek hayatta olan birbirinden çok farklı şeylerdir.

gerçekler."

"Yine de, yardım edilmeye istekli olmaları koşuluyla, onlar için yardım var."

"Yani, onarılamaz bir şekilde kırılmış olarak geri dönüyorlar, kendilerine yardım edemiyorlar ve kaçınılmaz olan gerçekleşiyor. Diğer tüm demografik gruplara kıyasla gazilerin daha yüksek bir yüzdesi canına kıyıyor."

"Sen değil," diye mırıldanıyor.

"Sen de değilsin," diye belirttim.

"Yaşamak için bir sebebim vardı. Bir aile... Davenport'lar ne kadar işlevsiz olsalar da geri dönebileceğim bir kanım vardı."

"Bu adamların çoğu da öyle yaptı. Ama bir faydası olmadı." "Hayır, bu kişiye göre değişir. Eğer bulabilirlerse delikten çıkmak için kendi içlerindeki kaynaklar."

"Onları koyduğumuz delik." Boş bardağıma bakıyorum.

"Eğer biz derken-"

"Ülke. Sistem. Adına ne dersiniz deyin ama gençlerimizi politikacıların emrine amade etmek için yem olarak sunan bu sonsuz döngü benim her zaman sorguladığım bir şey."

"Yine de orduya katıldın."

"Genç ve aptaldım. Sistemi içeriden değiştirebileceğimi düşündüm." Boynumun arkasını ovuyorum. "Hem neden bundan bahsediyoruz ki?"

"Çünkü kaybedilen hayatlar için üzülüyorsunuz. Ve bu konuda bir şeyler yapmak istiyorsunuz."

"Belki de." Omuzlarımı silkiyorum, odaya bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Diğer yandan sen-"

"-Silahlı kuvvetlerin gücüne hala inanıyorum, evet. Eğer o son görev o şekilde ters gitmeseydi, o özel hayat kaybedilmeseydi, asla ayrılmayacaktım."

"Kimdi o?" Başımı eğiyorum. "Ryot'un bir şeyler hissettiği biri olduğunu varsayıyorum. İkiniz birlikte mi hizmet ettiniz?"

"Aynı zamanda görev yaptık, evet. Gerisine gelince, bu konuda konuşmak onun ayrıcalığı; benim değil."

"Anlaşıldı." İkimiz de birkaç dakika sessizliğe gömülüyoruz. Viskisinin geri kalanını içtikten sonra kollarını çekiştiriyor. "Sonra görüşürüz." Ayağa kalktı.

Bu hareket diğer adamların dikkatini çeker. Knox bardan uzaklaşır ve onun yolunda durmak için yürür.

"Nereye gittiğini sanıyorsun ihtiyar?" diye homurdanıyor. Brody ve Tyler ona katılıyor, iki yanında yer alıyorlar.

Connor kaşlarını çatarak izliyor. Belli ki kardeşlerinin hareketlerinden memnun değil. Yine de onları durdurmuyor.

"Kavga istemiyorum." Quentin ellerini kaldırdı. "Ayrıca, aramızdaki on sekiz yıllık yaş farkının bana yaşlı demeni gerektirdiğinden emin değilim, ama seni daha iyi hissettirecekse..." Omuz silkiyor.

Knox'un şakağında bir damar zonkluyor. Kulaklarının ucu beyazlaşıyor. Asla iyiye işaret değildir.

Ayağa kalktım. "Çocuklar, bu Ryot ve Quentin'in kendi aralarında çözmesi gereken bir konu. Ryot'u destekleyerek iyi bir şey yaptığınızı anlıyorum ama bunu çözmenin yolunun yumruklaşmak olduğundan emin değilim."

"Kimin tarafındasın sen?" Tyler homurdanıyor. "Kimsenin tarafında değilim."

Knox, "Çünkü Grup CEO'su rolünü sen aldın," diye homurdanıyor.

"İstediğin bu mu? Rol mü? Söyleyin, size vermekten mutluluk duyacağım."

Diğerlerinin şaşkınlıkla bana baktığını hissediyorum. Knox kaşlarını çatıyor. Önerimi düşünüyor gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. "Hayır, o şekilde olmaz. Yaşlı adam bana söz verdi ve sözünü tutmadı. Rolü istemediğine karar verip devretmekle iş bitmiyor."

"Ah"-çenemi sıvazlıyorum-"Arthur'un onayını mı istiyorsun?"

Homurdanıyor. "Pop psikoloğu musun?"

"Hayır, sadece dünyayı yeterince gördüm. Ne kadar büyürsek büyüyelim ya da" -Quentin'e bir bakış fırlatıyorum- "ne kadar uzağa koşarsak koşalım, her zaman ailemizin bizi kabul etmesini bekliyoruz."

"Arthur'dan istediğin bu mu? Bu yüzden mi aile ocağına döndün?" Quentin mırıldanıyor.

"Bazı açılardan, sanırım öyleydim. Annem babam hakkında konuşmadan bir gün bile geçirmezdi. Arthur'un karısı ona para vermiş olabilir ama o kendini hep bir Davenport olarak gördü. Belki de bu yüzden Arthur aradığında geldim." Ve ayrıca bana intikam alma fırsatı verdiği için.

Açıklamamı sessizlik izledi. Sanırım adamlar bu kadar dürüst olmamı beklemiyordu. Kahretsin, ben de bu kadar dürüst olmayı beklemiyordum. Görünüşe göre, aşık olmakla birlikte, sırlarımı nasıl saklayacağımı da unutmuşum. Ya da belki de bilinçaltım savunmasız olma zamanının geldiğine karar verdi? Üvey kardeşlerimle biraz kendimi paylaşmanın. Benim yanımda kendilerini daha rahat hissetsinler, böylece şirketi parçalayıp sattığımda çok daha fazla acı çekecekler. İçinizden birinin size ihanet etmesi kadar büyük bir yıkım olamaz. Benim istediğim de bu zaten. Annemin çektiği gibi acı çekmelerini istiyorum. Büyüme yıllarımın her gününde hissettiğim öfkeyi, acıyı, öfkeyi ve çaresizliği hissetmelerini istiyorum. Çünkü babam ve ailesi annemin onlar için yeterince iyi olmadığını düşünüyorlardı.

Bunun karımın başına gelmesine asla izin vermem. Bu yüzden Arthur'un onu bir Davenport olarak kabul etmesi ve bunun getirdiği tüm avantajlardan yararlanmasını sağlaması çok önemli. Annemin yaşadığı yalnızlık ve izolasyonla asla yüzleşmeyecek. Terk edildiğini asla hissetmeyecek. Tabii ki önemli olan sadece para değil, annemin bu konuda endişelenmek zorunda kalmaması benim hala hayatta olmamın tek nedeni. Evet, büyükannem o dönemde bize baktı.

Ama duygusal kabul eksikliği annemi yiyip bitirdi.

Karım bununla asla yüzleşmeyecek. Ne de olsa büyükbabam tarafından seçilmişti. Onu zaten tanıdığımın ortaya çıkmasının bir tesadüf olduğunu düşünürdüm... Ama öyle miydi?

Arthur'un her şeyi planladığına eminim. Birbirimizi tanıdığımızı, kardeşi Ben'in en iyi arkadaşım olduğunu ve onu hiç unutmadığımı biliyordu. Eminim onun fırınına göz kulak olduğumu öğrenmiştir. Ama ona yaklaşmadığımı fark etmiş olmalı. Bir dürtmeye ihtiyacım olduğunu düşünmüş olmalı - onunla yüz yüze gelmemi sağlayacak, bende bir tepki uyandıracak herhangi bir şeye - ki bu konuda haklıydı. O gün onu fırınında gördüm ve artık ondan uzak duramayacağımı anladım. Onunla evlenmemin olası bir sonuç olduğunu bilerek, tanışmamız için her şeyi planladığına her zamankinden daha fazla ikna oldum. Arthur'un tek umursadığı, evlilik çağına gelmiş herkesin o patlamadan önce evlenmiş olması.

En kötüsü de ne? Bu özel durumda, onu suçlayamam. Ne de olsa büyükbabanın meziyetleri var. Sadece onun hayatını bağışlamam için yeterli değil.

Ve bu olaydan sonra hiçbirisi sokaklara düşecek değil. Davenport'ların dünyanın dört bir yanındaki hesaplarda ve gayrimenkullerde çok iyi bir yaşam sürmeye yetecek kadar parası var. İsterlerse yeni bir şirket kurmak için sermaye koymaya yetecek kadar. İstedikleri takdirde mevcut şirketlerin hisselerini geri almaya yetecek kadar. Tek yaptığım onlara bir gerçeklik kontrolü sağlamak. Artık paralarını hafife almamaları için yeterli. Onlara bir hayat dersi verdiğim için minnettar olmalılar.

Peki bu senin hakkında ne söylüyor? Burnumun kemerini sıkıyorum. Karıma aşık olmak beni hayatımın her alanında savunmasız bırakıyor. Böyle hissetmek çok kafa karıştırıcı. Amacım netken çok daha kolaydı. Anneme nasıl davrandıklarının intikamını almak. Beni bu noktaya getiren buydu. Peki ya şimdi? Şimdi, tek bildiğim onun en çok

hayatımdaki en önemli şey. Onunla vakit geçirmek en önemli şey. Ona bakmak, onu korumak... Ona temiz gelmek mi? O da önemli. Bunu ertelemeye devam edemem. Etrafıma bakıyorum ve odadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu fark ediyorum.

"Ne?" Adamlara kaşlarımı çatıyorum.

"Aklında bir şey mi var, kardeşim?" Knox sinsice üzerime geliyor. "Rahatsız görünüyorsun."

Brody kıs kıs gülererek, "Kuku kırbacı yiyor olsaydın sen de olurdun," diyor.

Koltuğumda geriye yaslandım. "Kıskanmış gibisin."

"Ondan bir saat ayrı kalmaya dayanamıyormuşsun gibi geliyor,

" diye alay ediyor.

"Bunu asla inkâr etmedim." Ellerimi kaldırdım. "İlk itiraf eden ben olacağım, karıma aşığım. Siz şakacılarla daha fazla vakit geçirmektense onunla bir akşam geçirmeyi tercih ederim."

Ayağa kalkıyorum. "Keşke seni kıskanmadığımı söyleyebilseydim-" "Ama sen biliyorsun."

Kıkırdıyor. "Bu bakımdan yeğenlerimden daha akıllıyım. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Sahip olduğunuz şey... Kolay elde edilebilecek bir şey değil."

Gözlerindeki gölgelere bakıyorum ve bu adamın da en az benim kadar, belki de daha fazla sırrı olduğunu fark ediyorum. Ama bu beni ilgilendirmiyor. Buraya kadar geldi; tehlikeli görevler için strateji yürütürken hayatta kaldı. Asıl soru, Davenport'lardan kurtulabilecek mi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

"Tamam, ben çıkıyorum. Amcanız ve yeğenlerinize birbirlerini tanımaları için bir şans verin."

Skylar

"Ne?" Grace bakar.

"Ne?" Zoey ciyaklıyor.

"Kabul ettim. Benim için sorun yoktu çocuklar. Röntgencilikten falan hoşlandığımdan değil-"

"Tanrım, sen ofisinde tek başınayken seni boşalırken mi görüyor?"

"Ve fırında," diyorum alçak bir sesle. "Orayı hijyenik tutuyorum. Pişirirken değil. Tamam, belki bir kez, ama tezgahdan uzaklaştım" -işlemleri net bir şekilde görebileceği bir yere- "ve öncesinde ve sonrasında ellerimi yıkadım."

Zoey gülmeye başladı. "Ben buna sapıklık derdim ama belli ki seni izlemesinden hoşlanıyorsun."

"Evet," diye itiraf ediyorum kısık bir sesle. "Ayrıca, ah, başladı çünkü benim... Ah... Tahrik olduğumu fark etti ve o, ah... Bir helikopterle geldi, böylece, ah, bilirsin-"

"Gelmeni sağlamak mı?" Grace çekiştiriyor.

Yanaklarım, göğsüm, hatta kollarım ve bacaklarım sıcak hissediyor. Tenim vücuduma çok dar geliyor. Aman Tanrım, öleceğim.

utancımdan alevler içinde kaldım. En iyi arkadaşlarımla bile bu kadar çok şey paylaşmaya alışık değilim ve kesinlikle kocamla geliştirmiş gibi göründüğümüz bu özel sapkınlık hakkında değil.

Zoey daha sert gülüyor. "Yani, seni ne mutlu ediyorsa. Ve eğer sen de kendi rızanla buna ortak oluyorsan, neden olmasın. Gerçi öyle olmasaydın bile-" Alt dudağını ısırıldı. "Yani, sen olmasaydın ve o seni izliyor olsaydı bile, o senin kocan, bu yüzden yine de seksi bulurdum."

"Çok fazla aşk romanı okuyorsun." Grace kaşlarını çatı.

"Yok canım, o benim işim." Zoey kocaman gülümsüyor. "Yaptığım işi neden bu kadar çok sevdiğimi sanıyorsun? Yaşamak için baharatlı romanlar düzenlediğinizi düşünün. Bayılıyorum."

"Aşk romanlarında her şey çok iyi, ama gerçek hayatta, emin değilim." Grace'in dudakları sert bir çizgiye yerleşir.

Zoey, "Çünkü sen ayaklarını yerden kesecek güçlü ve kendine güvenen bir erkekle hiç tanışmadın," diye alay ediyor.

"Eğer onun rızası olmasaydı, endişelenirdim. Hatta davranışını kontrolcü olarak nitelendirirdim." Grace başını sallıyor.

"O bunların hepsi ve birlikte olduğumuzda bundan hoşlanıyorum. Ama aynı zamanda şefkatli ve ilgili ve migren ilacımı yanımda taşımak gibi şeyler yapıyor ki unutursam elinin altında olsun."

"Bunu o mu yaptı?" Grace şaşırılmış görünüyor.

"Ayrıca, Hugo'nun şu anki tesisinde sinir krizi geçirmesinin ardından onu daha iyi bir tesise taşımama yardım etti." Çenemi indiriyorum.

"Hugo?" Zoey başını eğdi. "Çalıştığın fırındaki eski iş arkadaşın değil mi o?"

"Evet. Size daha önce hiç söylemedim ama Korkusuz Kedicik'te bana katılmaya karar vermişti. Dükkânı açmama yardım etmek için yola çıkmıştı ki ben onun önünden yola fırladım. Benden kaçmaya çalıştı, sonunda kaskını kaybetti ve kafasını kaldırıma çarptı. Yaralanması benim suçum. Tüm hayatının değişmesi benim suçum. Benim hatam.

İşin tuhafı, neden yola çıktığımı hâlâ hatırlamıyorum."

"Bilmiyor musun?" Zoey kaşlarını çatıyor.

"Kazadan sonra birkaç gün hastanede kaldım. Tamamen iyileşmiş olsam da, bisikletin çarpmasından önce neler olduğuna dair anılarım bulanık. Her iki durumda da çok hızlı bir şekilde ayağa kalktım. Kontroller dışında hayatıma devam edebildim. Hugo'ya gelince--" Çenem titriyor. "Zavallı Hugo travmatik bir beyin hasarı geçirdi. Onu çaresiz ve devletin merhametine terk edemezdim. Onunla ilgilenmeye karar verdim ve son bir yıldır ek ihtiyaç faturalarını ödüyorum."

"Tatlım, çok özür dilerim." Zoey kolunu bana doladı. "Eğer etrafta olsaydım--"

Çıtlatıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Bu sizinle tanışmadan önceydi. Sen dükkânıma girdiğinde en kötü durumdaydım Z. Bunu yaptığın için sana minnettarım. Senin sayende diğer herkesle tanıştım ve bu şehirde bir arkadaş çevresi edindim."

"Ve senin için burada olduğumuzu biliyorsun. Bizden yardım istemeliydin." Grace dudaklarını büzer. "Bunca zamandır kendi başına idare etmeye çalışıyordun. Keşke bize söyleseydin."

"Özür dilerim Gracie, gerçekten. Paylaşmak istedim ama bunu yaptığım için yargılanmak istemedim. Bunun benim sorumluluğum olmadığını söylenmesini istemedim. Yapmak istedim. Onu terk edemezdim, anlıyor musun?"

"Çok büyük bir kalbin var," diye mırıldanıyor.

"Oh, Skye." Zoey'nin gözleri yaşlarla parlıyor. "Kendi başına başa çıkmayı çok zor bulmuş olmalısın. Bu yüzden hep gergin görünüyordun. Yeni başlayan işinle ilgili sorunlar yaşadığını sanıyordum ama çok daha fazlasıymış."

"Size söylemediğim için gerçekten üzgünüm çocuklar. Size yük olacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi fark ediyorum ki bencillik etmişim. I

hiçbirinize iyi arkadaş olma şansı vermedim. Hayatıma girmenize izin verecek kadar cömert değildim. Özür dilerim, gerçekten."

"Hey, sorun değil. Senin için uygun olanı yap. Dünyaya göre doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmak zorunda hissetmeyin. Önce kendin için doğru olanı yap." Grace gülümsüyor. "Ve eğer bu teşhircilik yapmak istediğin anlamına geliyorsa, sana daha fazla güç."

Zoey'nin gözleri döndü. "Peki bu özel sapkınlığı nereden biliyorsun?"

"Bir ya da iki baharatlı kitap okumuş olabilirim."

Grace sırtıyor. "Neden seni gizli pislik sürtük?"

Zoey'nin nefesi kesildi.

Gülüyorum. "Yani, kocamın beni boşalırken izlemesinin beni aşırı uyarılmış bir durumda tuttuğunu ve onu tahrik etmek için kendime daha da kirli şeyler yapmak istememe neden olduğunu itiraf etmemin bir sakıncası yok mu?"

Grace gözlerini devirir. "İşte şimdi gösteriş yapıyorsun."

"Peki, şu anda seni izliyor mu?" Zoey nefes nefese bir sesle soruyor.

"Muhtemelen, ama umurumda değil. Saklayacak bir şeyim yok." Onun aksine.

Fırınımdaki zamanlayıcı çalışıyor. "Gitmeliyim çocuklar, bir sonraki Cream Horns partisini hazırlamalıyım."

Zoey bir kahkaha atıyor. "Kremalı Boynuzlar mı?" "Aklını yağdan çıkar, bebeğim." Homurdanıyor. Grace kıs kıs gülüyor.

"Ve bu arada onlara böyle deniyor, yani baharatlı bir kitap ismi bulmama bile gerek kalmadı." Tırnaklarıma üflüyormuş gibi yapıp onları yakama sürüyorum. "Müşterilerim bu içi krem şantiyle doldurulmuş masum konik choux hamurunun kendilerine erkek anatomisinin belirli kısımlarını hatırlattığına karar verirse bu benim suçum değil."

"Tabii ki hayır." Grace başını sallar.

"Konik şekli abartmış olabilirim, böylece söz konusu parçalara benzeyebilirdi elbette."

İkisi de kahkahalara boğuldu.

Onlara bir öpücük gönderiyorum. "İkinizle çok yakında görüşürüz." Bağlantıyı kesiyorum, sonra tatlı tepsisini çıkarıp soğuması için bir kenara koyuyorum ve diğerini fırına atıyorum. Bir sonraki tepsiyle işim bittiğinde Nate hâlâ gelmemiştir. Telefonumu kontrol ediyorum ve ondan gelen bir mesajı kaçırdığımı fark ediyorum.

Otoyoldaki bir kaza nedeniyle yoğun trafik var. Birazdan orada olurum. Seni seviyorum, karıcığım.

Göğsüme sıcaklık doluyor. "Ben de seni seviyorum" diye yazmaya başlıyorum, sonra siliyorum. Mesajını bir kalple beğenmekle yetiniyorum, sonra etrafa göz gezdiriyorum. Dışarısı karanlık ve telefonumdaki saate baktığımda saatin neredeyse dokuz buçuk olduğunu fark ediyorum. Sonunda Kremalı Boynuzların tadına baktım - hani şu fırından mükemmel görünmeden çıkan ve zaten servis edemeyeceğim olanlar; kendine bunu söylemeye devam et kızım - ve çooooook iyiydiler. Ama şimdi aç değilim.

Geriniyorum, esniyorum ve mutfağı temizlemeye başlıyorum. Fırın çaldığında kekleri çıkarıp tezgahın üzerindeki bir tepsiye yerleştiriyorum ve üzerlerini hava almaları için delikleri olan bir kek kubbesiyle örtüyorum. Onları bir gece soğumaya bırakacağım ve yarın donduracağım. Daireme çıkıp onu beklemeye karar verdim. Artık yaşam alanı olarak kullanmadığım için orayı bir ofise dönüştürmeyi düşünüyordum. Belki, gelecekte bir noktada?

Önlüğümü çıkarıp tekrar esniyorum, telefonumu ve çantamı alıp dükkânı kilitleyerek üst kata çıkıyorum. Çok uykum var, muhtemelen o gelmeden biraz kestirebilirim. Aslında, kendimi rahat ettirebilirim. Birkaç temel ihtiyaç satın aldım ve onları sadece böyle zamanlar için dairede tutuyorum, buna üzerime geçirdiğim uyku şortu ve kaşkorse de dahil.

Yatağıma girdiğimde vücudum çok ağırlaşıyor. Sanırım fazla uyumadığım onca geceden kaynaklanıyor - kocamın benden aldığı o güzel orgazmlar sayesinde,

ve bundan hiç şikayetçi değilim. Çok yorgunum. Gözlerimi kapatıp dalıp gidiyorum.

Kapının tıklanması beni uyandırdı. Doğruluyorum, bacaklarımı yatağın kenarına itiyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Geliyorum!" Saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz haline getirdikten sonra kapıya yöneliyorum ve kapıyı açıyorum. Ve göz kırpiyorum.

Nate orada duruyor. Ama... Üniformalı ve şapkasını elinde tutuyor. Yanında bir kadın duruyor. O da üniformalı, ama papaz olduğunu gösteren bir yaka takıyor. Papaz mı? Neden Nate'le birlikte burada?

Güçlü bir deja vu hissi beni sarıyor.

Rüya görüyorum. Görüyor olmalıyım. Ama her şey çok gerçekçi geliyor. Bu bir anı mı? Bu daha önce oldu mu? Kalbim neden hızlı atıyor? Nabzım neden hızlı atıyor? Neden midem düğümlendi?

Yükselen paniğimi bastırıyorum, şimdiden bundan uyanamayacağımdan şüpheleniyorum. Neyin geldiğini biliyorum ama hiçbirini durduramıyorum. Çünkü zihnimin arkasında, gerçeğe yüzleşme zamanının geldiğini söyleyen küçük bir ses var. İstemiyorum! Ama zaman tükendi. Ve olanlardan kaçış yok. Görüntüler beynime hücum ediyor ve onları durduramıyorum. Nefes almak için mücadele ediyorum.

Uzaktan izliyorum. Sanki ben değilmişim gibi. Daha çok, ben olmak istemiyorum. Ve gördüklerimi hissetmek istemiyorum, ama hissediyorum. Her parçasını hissediyorum.

Nate'e kaşlarımı çatıyorum. "Burada ne işin var?"

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Nathan?" Kalbim ağır bir çapaya dönüşüyor, yavaşça bedenimden aşağı kaymaya başlıyor. Beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Göğsüm sanki üzerine koca bir bina çökmüş gibi hissediyor. Nefes alıyorum ve ciğerlerim yanıyormuş gibi hissediyorum. "Nate?" Boğazımı tıkayan kaynar yağın etrafında konuşmayı başarıyorum. "Ne oldu?"

"Skylar... Skye." Gözlerinin etrafındaki deri geriliyor.

"Lütfen, içeri girebilir miyiz?"

Ben geri adım atıyorum, o öne doğru ilerliyor, elini dirseğıme doluyor ve beni kanepeye doğru yönlendiriyor. Bir sonraki an, ben oturuyorum ve o da önümde diz çöküyor. "Skye, sana bir şey söylemem gerek."

O zaman gözlerinde görüyorum. O pişmanlık, öfke ve sempati karışımı... Ve başarısızlık. Bu başarısızlık bana bir şeylerin çok yanlış olduğunu gösteriyor. Bir de Nate Davenport'un elimi ellerinin arasına alıp diz çökmüş olması.

İstediğim bir şeydi ama bu şekilde değil.

Böyle değil. gibi değil. Bunun gibi değil.

Elimi onunkinden çekiyorum, o da beni bırakıyor.

Parmaklarımı birbirine kenetliyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır."

"Skye, lütfen, izin ver."

Avucum yanağına öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, başı geriye düşüyor. Koluma bir acı dalgası yayıldı. Parmaklarımın dış hatları yüzünde beliriyor. Pişmanlık duymalıydım ama duymuyorum. Şok hissetmeliydim, hissediyorum da, ama ona tokat attığım için değil.

"Skye, lütfen." Elimini tekrar avucunun içine alıyor ve bu kez ben sıkıca kavriyorum.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Hayır-" Yutkunuyorum. "Hayır, lütfen," diye fısıldıyorum.

"Skye-" Sesi çatlıyor. Yutkunurken boğazı hareket ediyor. Uyumsuz gözleri donuk ve cansız. Yüzünün rengi solmuş, sadece benim parmak izlerim canlı kırmızı bir alay konusu olarak göze çarpıyor. "Çok üzgünüm Skye."

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarım özgürce yanaklarımdan aşağı akıyor. "Bu doğru olamaz, olamaz."

"Ben, o-"

"Hayır!" Elini bırakıp ayağa fırlıyorum, sonra da etrafından dolanıyorum. "Bunu duymayacağım." Kapıya doğru koşuyorum. Papaz yoluma çıkıyor ama onu geçip kapıdan çıkıyorum, merdivenlerden inip kaldırıma çıkıyorum. Durmadım.

Bu mümkün değil. Ben'e hiçbir Şey olmadı. Hiçbir Şey olmadı. Kalbim, göğüs kafesimi, etimi, sinirlerimi kemirerek göğsümden çıkan bir köpekbalığı. Kanımı döküyor, böylece önümden aşağı akıyor.

Dönüyorum. Tüm dünyam alt st oldu. Ben olmadan yaŐayamam. YaŐayamam. Olmayacağım. Motosikleti bana çarpmadan bir saniye önce fark ettim. Bir fren sesi duydum. ığlık atıyorum, havada uuyorum. Sonra karanlık.

"Starling, iyi misin?"

Sarsılıyorum ve kocamın endişeli bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Gerçekten oldu. Şimdi hatırlıyorum. Kardeşimin en yakın arkadaşının bana bu haberi nasıl verdiğini hatırlıyorum. Bana anlatmaya çalıştığını ama benim dinlemediğimi.

Boğazımı temizliyorum ve onun uyumsuz bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Buraya geldin... Bana Ben'den bahsetmek için."

"Ne?" Yüzünün rengi soldu. "Ne dedin sen?"

Nathan

"Ben," diyor alçak bir sesle. "Bana ondan bahsetmek için buraya, daireme geldin."

Kalbim durdu, sonra tekrar başladı. İçimden çekilmekle tehdit eden kan damarlarımda pompalanmaya başlıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Buradayım, hayattayım. Ve o da öyle. Ama Ben. Tanrım, Ben. Elimi omzuna koydum ama elimi sıktı. "Dokunma bana."

Göğsüm kendi içine çöküyor. Midem bir kasırgaya dönüşme tehdidiyle boğazıma doğru kıvrılıyor ve ben dışarı dökülmek üzere olan safrayı geri itiyorum.

Yüzümdeki ıstırabı görmüş olmalı ki yüz hatları yumuşadı. "Demek istediğim, eğer bana dokunursan aklım başımdan gider ve şu anda zihnimin açık olması gerekiyor... Yani ne olduğunu anlıyorum."

Başımı sallıyorum, sonra kollarımı arkamda birleştiriyorum ve bir elimin parmaklarını diğer bileğimin etrafında kilitleyerek ona uzanmaktan, onu tutmaktan ve yatıştırmaktan kendimi alıkoyuyorum. Şu anda bunu istemiyor. O yüzden dediğini yapacağım. Şimdilik.

Dönüp daireye doğru yürüyor, ben de onu takip ediyorum. Bakışlarımı çıplak bacaklarından, krem rengi kalçalarından, kalçalarının kıvrımlarından alamıyorum. Kapıyı açtığında pembe pamuklu bir uyku şortu ve göğüslerini saran bir kaşkorse giydiğini fark ettim. Meme uçları kumaşın üzerinde belirginleşmişti ve parmaklarımın uzanıp o tomurcukları çimdiklemek için titremediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Sonunda kardeşinin ölümünden sonraki olayları hatırlarken nasıl onun vücudunu, kendimi onun tatlı amına ne kadar gömmek istediğimi düşünebilirim?

Omzunun üzerinden bakıyor ve bakışlarımı görünce yanaklarına pembe bir renk bulaşıyor. Başka tarafa bakıyor, sonra uyku alanına doğru yöneliyor. Yatağının ayak ucundan bornozunu alıyor ve kollarını içine sokuyor. Kemerini beline bağlıyor ve dışarı bakmak için pencereye doğru yürüyor. Bir adım ileri atıyorum, sonra duruyorum. Yanına gidip onu kollarıma almak istiyorum. Onu teselli etmek istiyorum. Ama o biraz yalnız kalmak istedi. Ona bu kadarını borçluyum, ne olursa olsun, vücudumdaki her hücre ona yakın kalmamda ısrar ediyor.

Kollarını beline sarıyor, bu hareket savunmacı bir hareket. Kendini benden korumak zorunda olmadığını bilmiyor mu? Onu asla incitmeyeceğimi? Yaptığım her şeyin onun için olduğunu. Eğer onu acıdan koruyabilseydim kendimi öldürebilirdim. Ben'in benim yerime burada durması için her şeyi yapacağımı, böylece gelecek olanın acısıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağını.

"O öldü, değil mi?" diye fısıldıyor.

İrkildim.

Bu sözleri söylememe hiç gerek kalmadı çünkü yüzüme bakarak anladı. O gün, papazı gördüğünde gözlerinde nasıl bir anlayış belirdiğine tanık oldum. Deniz Kuvvetleri'ndeki amirime bir yas danışmanı ya da sosyal yardım görevlisi ya da varlığıyla bir ölüm olduğunu haykırmayacak birini götürmenin daha iyi olacağını söylemiştim, ama bu isteğim reddedilmişti. Deniz Kuvvetleri'ndeki günlerimin sona erdiğini bilmemin bir başka nedeni de buydu. Eğer

ilgili kişinin yararına olduğunda kuralları esnetemiyorsa, o zaman ne işe yarıyorlardı? Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Kurallar hayatımı yöneten şeydi.

Kaotik çocukluğumdan ve annemle o kadar çok yer değiştirdikten sonra, Deniz Kuvvetleri'nin disiplini ve siyah beyazlığı arasında bir yuva bulmak beni rahatlatmıştı. Ta ki Ben'i kurtaramayana kadar. Ta ki kız kardeşinin karşısına dikilip haberi ona iletmek zorunda kalana kadar. Bunu yapma yetkisi sadece bana verilmişti çünkü komuta zincirini gördüğüm yolsuzluğu ifşa etmekle tehdit etmiştim. Hemen kabul ettiler. Ama papazın benimle gelmesinde ısrar ettiler. Ben'in kıdemlisi olduğum ve onunla birlikte görevler yürüttüğüm için varlığımı haklı gösterebileceklerini ama protokolü daha fazla esnetemeyeceklerini söylediler. Siktir et onları. Ayrılmadan önce öyle demiştim, onu görmek için yaptığımı bu son yolculuktan sonra aktif hizmetten ayrılacağımı biliyordum.

Ama o apartmandan kaçtı. Onu durduramadım. Peşinden koştum ama çok geç kalmıştım.

Yüzünü bana döndü. "Bana haber vermeye geldin ve ben dinlemek istemedim." Yutkundu. "Senden kaçtım. Sokağa çıktım ve bir motosikletin yoluna girdim. Hugo'nun kullandığı bir motosiklet." Yüz hatları daha da solgunlaştı. "Bisikletinin bana çarptığını hatırlıyordum ama neden yolun karşısına koştuğumu anlayamıyordum."

Yine irkildim. Onu sırt üstü yatmış, altında kan birikmiş halde buldum. Ve hareketsizdi, çok hareketsiz. Nefesim kesildi ve tüm vücudum soğuk bir gölün derinliklerine dalmış gibi hissetti. Yanına çöktüğümü hatırlamıyorum ama parmaklarımı boynuna koydum ve nabzını yakaladığımda - zayıftı ama oradaydı - ancak o zaman bedenime geri döndüm, kalabalığın gürültüsü ve bir sirenin uzaktan gelen feryadı yavaşça bilinçaltıma süzüldü. Onu kıpırdatmaya cesaret edemedim, üzerimdekileri çıkaracak akklı kendimde buldum.

ceketini giydirdim ve onu sıcak tutmak için etrafına yerleştirdim. Onu ambulansa kadar takip ettim ve hastaneye kadar onunla birlikte gittim.

"Bilincin yerine gelene kadar seninle kaldım." "Seni hiç görmedim."

"Seninle yüzleşemedim. Ne olduğunu anladığında yüzündeki yıkımı gördüm."

"Ben'in öldüğünü anladığım zamanı mı kastediyorsun?"

Başımı sallıyorum, kelimeleri söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. Bunu hiç yüksek sesle söylemedim. Üstlerime değil. Cenazesinde orada olanlara da. Kendime de söylemedim. Dışarıdan bakıldığında daha iyi başa çıkıyormuşum gibi görünebilir ama bunun nedeni onun hayatımda olması.

Sesi aynı anda hem yumuşak hem de sert, gözleri kuru. Tüm varlığı düz bir çizgi gibi. Sert. Boyun eğmez. O güzel kıvrımlar meydan okuma, acı ve öfkeyle damgalanmış. Çok fazla öfke.

Yine de bunu hak ediyorum. Onun nefretini, acısını hak ediyorum. Bana fırlattığı her şeyi. Neden bana bağırıyor? Ya da gitmemi söylemiyor. Neden bana yine tokat atmıyor? Karşımda duran bu soğuk, duygusuz kadına her şey tercih edilebilir.

"İşitme kaybın" - bakışlarını bana dikeyor

-"Yanınızda bir bomba patladığını mı söylediniz?"

Sırada ne olduğunu bildiğim halde sessiz kalarak başımı sallıyorum. Karım çok akıllıdır. Tabii ki her şeyi bir araya getirecekti.

"Ben de bu görevde yaralandı mı?" Çenesi titriyor ama ağlamıyor.

"Öyleydi. Yanlış giden bir görev. Her zaman yanlış giden bir görev vardır." Boynumun arkasını ovuyorum. "Bir düzine başarılı görev yaptık. Şansımızın tükeneceğini biliyorduk. Ona söyledim..." Durakladım. "Ona bu konuda içimde iyi bir his olmadığını söyledim ama elinin tersiyle itti. Ben'i bilirsin." Gülüyorum, ses boş çıkıyor.

"Ben'i tanıyorum, ebedi iyimser." O muhteşem dudaklarını küçük bir gülümseme süslüyor. "O her şeyin olumlu tarafını görmeyi tercih ederdi.

şeylerin. Sanki geleceği istediği gibi değiştirebiliyordu."

"Ve her zaman başarılı oldu," diyorum usulca.

"O yapmayana kadar..." Sesi alçak, yüz hatları kederli. Kalbim tekliyor. Tek yapmak istediğim onu kollarıma alıp teselli etmek. Ama o bana izin verecek mi? Ona doğru bir adım atıyorum; itiraz etmiyor.

"Sen-" Yutkunuyor. "Onu eve geri mi getirdin?"

Başımı salladım.

"Ve bana söylemeye geldi."

"Yapılacak doğru şeyin bu olduğuna dair yetkilileri ikna etmeyi başardım. Ona ne olduğunu size anlatacak kişi bendim. Senin için orada olmak istedim."

Dudakları sarktı. "Ama uyandığımda orada değildin."

"Yanında olamadım." Ona doğru bir adım daha atıyorum.

"Görevin ilerlemesini durdurabilecekken değil. Bu bir duygudan daha fazlasıydı; görevin tehlikeye girebileceğine dair bilgim vardı-"

"Bilginiz var mıydı?" diye yavaşça soruyor.

Duruşumu genişletiyorum, omuzlarım dik, omurgam dik. Bunu yapabilirsin, asker. Bunu ona borçlusun. Ona gerçeği borçlusun. "Teyit edilmedi ama belirtiler vardı." Bu neden bu kadar zor? Bunun için bir soruşturmayla karşı karşıya kaldım ve aklandım ama yine de suçluluk duygusu beni hiç terk etmedi. Bu yüzden mi ona itiraf etmek istiyorum? Vicdanımı rahatlatmak için mi? Hayır, bundan daha fazlası. Ben'e olanlarla ilgili her şeyi bilmesini istiyorum. Onun için doğru olanı yapmak istiyorum.

"Belirtiler var mıydı?" Alnı kırışır.

Başımı salladım. "Teyit edilmemiş kaynaklardan görevin tehlikeye girebileceğini duymuştum. Düşman askerlerinin hareketimizi bildiğini. Ekibimizin pusuya düşürülebileceğini. Ben'e iptal etmenin en iyisi olduğunu söyledim ama harekete geçmenin ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Eğer bu fırsatı değerlendirmezsek, bunun bizim açımızdan çok daha büyük kayıplara yol açacağını biliyordu."

"Kendini kurban etmesine izin mi verdin?" Sesi soğuk.

"Hayır, hiç de değil." Ona doğru yürüyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, ama ellerini ellerime almaya çalıştığımda geri çekiyor. Yüzümde yalvaran bir ifadeyle ona bakmak zorunda kalıyorum. "Olanlar hiç de öyle değildi. O bir askerdi; ilerlemek isteyip istemediğine karar verme hakkı vardı. O ve taburumuzdaki diğer herkes."

"Sen onların lideriydin-"

"Ve onların stratejisti. Ailem yoktu. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. İlerlemeye karar verdim. Bunu kendi başıma yapmak istedim ama-"

"Ben yalnız gitmene izin vermezdi."

"Ona gelmemesini söyledim." Başımı sallıyorum. O sahne zihnimde tazeliğini koruyor. "Ona geride kalması gerektiğini söyledim. Onun yerine görevi üstten koordine edebilirdi. Bu en az ön saflarda olmak kadar önemli. Ama bana güldü. Tüm eğlenceyi kendime saklamak isteyip istemediğimi sordu. Neden bu kadar bencil olduğumu sordu. Ona seni düşünmesini söyledim."

"Ve?" Yutkunuyor. "O ne dedi?"

Nathan

"Bir askerin kız kardeşıydin. Ülkemiz için elinden gelenin en iyisini yapmasının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordun. Israrcıydı. Bir amaç duygusuyla, kendisine ihtiyaç duyulan yerin burası olduğu duygusuyla doluydu."

"Yani ikiniz de o son göreve gittiniz ve Ben hayatınızı kurtardı."

Bir duygu yumağı boğazımı tıkıyor ve başımı sallıyorum. Bunu hatırlıyor. Kim olduğumu hatırlıyor. Ben'e olanlarla ilgili hafızası geri geldiğinde kim olduğumu unuttur diye endişelenmişim ama unutmadı. Şükürler olsun. Yavaşça başımı sallıyorum.

"O görevde işitme duyuma zarar veren bomba, Ben'in beni kurtardığı bomba"-yutkunuyorum-"onu da yaralamıştı. Göğsündeki yaradan çok kan kaybediyordu. Onu tedavi ettim. Onu çıkarma noktasına kadar taşımak istedim ama o bunu kendi başına yapmakta ısrar etti, böylece ölü yoldaşlarımızı da yanımızda taşıyabilecektik. Helikoptere bindiğimizde yere yığıldı. Dönüş yolculuğunda elini tuttum."

Bakırın, yanmış etin, uzayın sınırlarındaki ölümün kokusu tekrar üzerime siniyor. Midem bulanıyor. Asit ağzımın arkasını yakıyor ama boğuluyorum.

"Ona yaşaması gerektiğini söyledim. Ondan seni düşünmesini istedim ve o ne dedi biliyor musun?"

Başını sallıyor, gözleri solgun yüzünde kocaman açılmış.

"Ben orada olduğum sürece senin iyi olacağını bildiğini söyledi." Dudakları titriyor.

"Benden sana göz kulak olmamı istedi. Her zaman senin için orada olacağıma söz verdirdi."

"Oh, Ben." Bir adım geri atıyor ve pencerenin pervazına dayanıyor.

Duygular göğsümü sıkıştırıyor. Ağırılığımı dizlerimden dizlerime kaydırıyorum. "Üsse geri dönmeyi başardı, tamamen iyileşmiş gibi görünüyordu ama-" Omuzlarımı yuvarlıyorum. "Ama sivil hayata dönmeye hazır değildi. Üstünlüğünü kaybettiğini ve bir daha asla bir göreve gönderilemeyeceğini biliyordu. Sanki amacını kaybetmiş gibiydi."

"Görevden kurtuldu mu?" Alt dudağını çiğniyor. Bakışlarımı parlayan etten uzak tutuyorum. Dudağını dişleriyle her sıkıldığında sikimin nasıl seğirdiğini düşünmenin sırası değil.

"O yaptı. Ama senin bilmeni istemedi. Sanki günlerinin sayılı olduğunu biliyor gibiydi."

"Ne... Ne oldu?"

"Onu yatağında üniformasıyla buldular. Kafasına bir kurşun sıkılmıştı."

"Aman Tanrım!" Avuçlarını ağzına kapattı.

"Bu benim hatamdı. Onu asla yalnız bırakmamalıydım. Her şey boyunca onun yanında kaldım. İyileştiğini sanıyordum. Yürüyüşe çıktığım ilk gündü. Meğer hastanedeki temizlik görevlilerinden birine silah temin etmesi için rüşvet vermiş. Ne kadar çaresiz olduğunu anlamalıydım. Artık tanıdığım o neşeli asker değildi. İçine kapanmış, depresyona girmişti. Fark etmeliydim."

içinde karanlık bir yere gittiğini fark ettim. Ona yardım etmeliydim. Günün her saati gözetim altında tutulmasında ısrar etmeliydim. Başarısız oldum."

Karnımdaki ağırlık ayaklarıma kadar iniyor. Çenemi göğsüme indiriyorum. "Çok üzgünüm Starling. Burada olmaması benim hatam. Eğer hayatımı onunkiyle değiştirebilseydim, bunu yapardım. Onun yerini almak için yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım."

"Öyle söyleme."

Başına bir dokunuş oluyor ve başımı kaldırdığımda parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor.

"Senin ölümüne dayanabilir miydim emin değilim," diye fısıldıyor.

"Her gün hayatta kalmış olmanın suçluluğuyla yaşıyorum." Elini indiriyor ve bu sefer yakaladığımda geri çekmiyor.

"Seni seviyorum, Starling."

Başını iki yana sallar. "Yine de benimle oynadın. Başından beri gerçeği biliyordun ve bana hiç söylemedin."

Çenemi tuttum. "Kırılığandın. Doktorlar anılarının her an geri gelebileceğini söylediler ama ben bunun doğal bir şekilde, senin zaman çizelgede gerçekleşmesine izin vermek zorundaydım. Sen yüzleşecek kadar güçlü olana kadar seni gerçeklerden korumak zorundaydım."

"Yani, işimi kurtarmama yardım etmen karşılığında seninle evlenmemi isteyerek durumu kendi lehine kullanabileceğin zamana kadar bekliyordun."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Hayır, seni tekrar görene kadar sensiz yaşamaya devam edemeyeceğimi fark etmemiştim. Belki de seni istemediğin bir evliliğe zorlamak biraz ağır bir davranıştı ve kabul ediyorum, bencilce davrandım. Ama sana gerçeği hatırlatmak konusunda uyarıldım, eğer sen hazır olmadan önce bir şey açıklarsam, bu senin durumunu daha da kötüleştirebilirdi. Vicdanımı ne kadar rahatlatacak olursa olsun, sana yük olamazdım. Sen benim önceliğimdin. Korunduğunuzdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapmak zorundaydım-"

Dudaklarını büzüyor. "Yalan söyledim demek istiyorsun, değil mi?"

İrkildim. "Yani, korunaklı"-yutkunuyorum- "zaten kırılğan olan durumunu bozabilecek her şeyden. Bu arada sen de hayatını her zamanki gibi yaşamak zorundaydın. Seni uzaktan izlemek benim için zordu, ama kendimi buna uymaya zorladım. Her şeyi olurluna bırakmanın senin için daha iyi olacağını biliyordum. Kendimi zamanımı beklemeye ve sana yaklaşmamaya zorladım. Ta ki büyükbabam o gün fırınına gitmem için ısrar edene kadar."

"O gün fırına geldiğinizde beni göreceğinizi biliyor muydunuz?"

Başımı salladım.

"Ama çok kızgın görünüyordun. Çok yaklaşılmaz. Benimle tekrar görüşüyor olmana içerlemiş gibiydin. Benden nefret ettiğine inanıyordum çünkü son karşılaşmamızda kendimi sana atmış ve seni öpmüştüm."

"Sen değil, ben. Fırında seninle yüz yüze geldiğimde seni ne kadar çok istediğimden nefret ettim. Seni uzaktan izliyordum ama sana bu kadar yakın olunca" -bir nefes çekiyorum- "seni hayatımda ne kadar çok istediğimi fark ettim. Bu durumu kendi avantajıma kullanacağımı biliyordum. İşini kurtarmanın karşılığında sana evlenme teklif edeceğimi biliyordum. Seni görmek tüm duygularımı yüzeye çıkardı. Daha fazla beklemek istemedim. Ya seni başka biri bulsaydı ve benim bir şansım daha olmasaydı? Bunun olmasına izin veremezdim. Sonsuza kadar pişman olacağımı biliyordum. O zaman her şeyi itiraf etmeyi düşündüm-"

"Ama sen yapmadın."

"Yapamadım." Omuzlarımı dikleştirdim. "Anıların sana organik bir şekilde geri gelmesi gerekiyordu. Seni tetikleyebilecek bir şey söyleme ya da yapma riskini göze alamazdım."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. Çenesi titriyor. Gözlerindeki reddedişi görüyorum ve kalbim paramparça oluyor.

"Benden nefret etme Starling, lütfen."

"Ben... Ben senden nefret etmiyorum, Nate. Edemem. Ben bunu istemezdi."

"Ve muhtemelen şu ana kadar yaptığım her şeyi kabul etmezdi, ama yemin ederim ki sadece senin iyiliğini düşündüm."

Yanağından bir damla gözyaşı süzölür.

"Ağlama bebeğim, lütfen." Nemi siliyorum, sonra yanağını okşuyorum. "Seni incittiğim için çok üzgünüm. Böyle olsun istememiştim. Seninle buluşmanın üstesinden gelebileceğimden emindim, ama seni görmek, seninle konuşmak, seninle ilişkilendirdiğim tüm suçluluk duygusunu geri getirdi ve her şey bundan sonra kartopu gibi büyüdü. Önce, on sekizinci doğum günündeki öpücük-"

"Seni öptüm," diye hatırlatıyor bana.

"Ben de seni öptüm." Çenemi kaldırdım. "Sen çocuktun-"

"On sekiz yaşındaydım. Bir yetişkin."

Dudaklarımı sıkıyorum. "Sen benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydin.

Ve senden faydalandım."

"Lütfen, o zaman yapmanı istemediğim hiçbir şeyi yapmadın. Ya da şimdi."

Başımı salladım. "Bu sefer sana karşı koyabileceğimi düşünmüştüm. Benim fikrim seninle buluşmak ve işine yardım edecek param olduğunu söylemekti."

Alay ediyor. "Bunu asla kabul etmezdim. On sekizinci doğum günümde beni bırakıp gitmenden sonra olmazdı. Benimle bir daha hiç konuşmadın, ta ki-"

"Sana kardeşinden bahsetmek için evine geldiğim güne kadar. Sana o kadar acı veren bir gündü ki, onu hafızandan silmek istedin."

Yutkunuyor. İstirap yüz hatlarına yapışıyor. Her parçam onu kollarıma almamda ve teselli etmek için yakınımda tutmamda ısrar ediyor. Ona doğru eğiliyorum, sonra duruyorum. Eğer bunu yaparsam, onu eve götürmekten ve işleri çözene kadar orada tutmaktan kendimi alıkoyamayacağım ve... Bu ona haksızlık olur. Söylediğim ve yaptığım, ikimizin de hayatını daha da karmaşık hale getiren onca şeyden sonra, tüm gerçekleri açıklamak ona borcum.

Elini çekiştiriyor, ben de bırakıyorum.

"Peki ya benimle evlenme teklifi? O neydi öyle?" "Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. Yardım edebileceğimizi düşündüm.

Birbirimizi. Seni yakınımnda tutarken, sahip olduğum parayı iyi bir şey için kullanabileceğimi düşündüm. Ben... ben... istemedim..."

"Beni becermek mi?"

"Sana yeniden aşık olmak için. Seninle aynı çatı altında yaşarken, mesafemi korumamın mümkün olmadığını fark ettim. İçimdeki her şey anlaşmamızın gerçek olmasını isterken değil. Seni öptüğüm andan beri benim için doğru kadın olduğunu bildiğimi fark ettiğimde değil."

Şakağını ovuşturuyor. "Ben... Ben senin ne kadar zengin olduğunu biliyor muydu?"

"Yaptığım yatırımlar sayesinde bağımsız olarak zengin olduğumu biliyordu. Bu konuda şanslıydım. Davenport'ların parasına ihtiyacım yoktu. Ama Arthur Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra geri dönmemi istediğinde, neden olmasın diye düşündüm. Üvey kardeşlerimi tanımanın bir yoluydu. Bunun benim için bir yol olduğunu düşündüm-" Cümlemi tamamlayamadan başımı çeviriyorum.

Ona dönüp baktığımda yüz hatlarımı inceliyor. "Bana söylemediğin şey ne? Tüm bu olanlardan sonra benden başka bir şey mi saklayacaksın?"

Başımı salladım. "Artık yalan yok. Daha fazla ihmal yok. Davenport organizasyonu içindeki konumumu şirketi çökertmek için kullanacağım. Anneme yaptıklarının intikamını alacağım."

"Yani burada bulunma sebebin sana ve annene olanların intikamını almak istemen mi?"

Yüzüne bakıyorum. "Burada olmamın sebebi sensin. Geri kalan her şey ikinci planda."

"Yine de bana kardeşimden hiç bahsetmedin."

"Denedim," diye itiraz ediyorum. "O zaman doğru zamana kadar beklemek zorundaydım. Seni daha fazla incitmemek için beklemek zorundaydım. Hastanede uyandığında, doktorlar kazadan önce neler olduğunu hatırlamadığını fark ettiler. Ama sen

kafasına bir darbe almamıştı. Benimle konuştuklarında, bunun yaşadığın duygusal travmadan kaynaklandığı sonucuna vardılar. Bu, kazanın fiziksel şokuyla birleşince, kardeşinin ölüm haberini geçici olarak bloke etmene neden olmuş. Bana anılarının sana geri geleceğini söylediler ama bunun kendi kendine olmasına izin vermeliydim."

"Peki neden benimle hastanede buluşmadın? Neden benim için orada değildin?"

"Ben... Olanlardan kendimi sorumlu hissettim. Kardeşini kurtaramadığım için. Sana haberleri veren kişi olduğum için. Eğer beni görürsen, olanları sana hatırlatabileceğimi düşündüm. Bastırmış olsan bile hafızan çok yeniydi. O zamanlar çok kırılgandın. Doktorlarla görüştüm ve beni görürsen kardeşinle ilgili her şeyin ön plana çıkacağı konusunda hemfikir oldular. Çok erkendi. İyileşmen için sana biraz zaman vermemi tavsiye ettiler. Ve dürüst olmak gerekirse, bu bir rahatlamaydı... Çünkü sana her baktığımda, olanlardan dolayı duyduğum suçluluk duygusunu besleyeceğimi ve sana söyleyemeyeceğimi biliyordum."

"Fırına girip bana evlenme teklif ettiğinde bu endişeleri taşıyor muydun?"

"Kardeşinin ölümünün üzerinden bir yıl geçti. Daha güçlü bir yerde olduğunu düşündüm. Ayrıca doktorunla da görüştüm."

"Kazadan beri düzenli kontrollerimi yaptırdığım kişi mi?"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Benimle konuşmayı kabul etmesini sağlamak kolay olmadı ama ısrarcıyım."

Gözlerini dikmiş bakıyor. "Onu tehdit mi ettin?"

"O kadar kaba bir şey değil. Hastaneye yeni bir kanat yaptıracak kadar para ödedim ve onun adını verdim."

"Tabii ki yaptın," diye alay ediyor.

"Erişebildiğim tüm o para bir işe yaradı. Yaptığım şeyi hafife almadım. Biliyordum ki onu

Doktor hasta mahremiyeti. Ve gazi olduğum kartını da oynayabilirdim, ama gerekliydi. Durumu açıkladığımda... Bu, cömert bağışla birleşince, ikna olmasına yardımcı oldu."

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum." Bana öfke ve hayal kırıklığıyla bakıyor. "Şu anda sana çok kızgıyım."

"Ve olmak için her hakka sahipsın. Ama çaresizdim. O gün seni gördüğümde, seni bir daha bırakamayacağımı biliyordum. Seni yakınımda tutmak için bir nedene ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sensiz yaşayamayacağımı biliyordum. Hayatında olmak için meşru bir nedene ihtiyacım vardı Starling."

Alnını ovuşturuyor. "Madem o gün işime yatırım yapacağını bilerek geldin, o zaman neden pastalarımın tadına bile bakmadan gideceğini söyledin?"

Yarı gülümsüyorum. "Bu seni heyecanlandırmak için bir taktikti. Eğer yatırımı kaybedeceğini düşünseydin, daha da çok isterdin."

"Pazarlık konusunda ne kadar iyi olduğunu unutmuşum," diye acı bir sesle konuştu.

"Hayır, bebeğim, lütfen üzülme. I... Ben de aynı durumdaydım. Sana bu kadar yakın olmak tüm anıları geri getirdi. Seni hayatımda tutmanın bir yolunu bulmam için gereken tüm nedenleri."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Başını iki yana sallıyor. "Hafızamda boşluklar olduğunu biliyordum ama bu kadar önemli bir şey olduğunu asla tahmin edemezdim."

"Tüm bu süre boyunca mesafemi korudum ama sana göz kulak olmaktan asla vazgeçmedim. Güvende olduğundan emin oldum. Ve sonra, Hugo'nun aynı kazada yaralandığını öğrendiğinizde... Yara almadan kurtulamadığını... Kötü durumda olduğunu-"

"Kaza için kendimi suçladım. O gün gelip dükkânı benimle açmasını istemeseydim. Bisikletinin önüne çıkmasaydım, kontrolünü kaybetmeyecekti."

Başka tarafa bakıyor. "Onu devletin merhametine bırakamayacağımı biliyordum. Onunla ilgilenmem gerektiğini biliyordum."

"Bir bakıma, hafızandaki boşluğu ve Ben'in başına gelen her şeyi farklı bir hikaye yaratarak ve Hugo'yla ilgilenerek doldurduğunu biliyordum."

"O benim arkadaşım. Bir sorumluluğum vardı."

"Ve sen hiç çekinmedin. Bu yüzden biliyordum-"

"-bana yardım etmek zorundaydın. Ve beni izlediğine göre, fırınla mali sıkıntı içinde olduğumu biliyordun." Dudakları inceldi.

Avucumu uzattım. Bir saniye bakıyor, sonra yavaşça elini tekrar benimkine koyuyor. Şükürler olsun! Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Yaptım. Bunu kabul ediyorum. Ama buna müdahale etmedim ve senden fırının yerini değiştirmeni de istemedim."

"Bu yerin nesi var?" Kaşlarını çatıyor. "Şehrin en güvenli yeri olmadığını biliyorsun."

"Burası gelecek vaat eden, soylulaşan bir bölge ve hipsterlar tarafından en çok rağbet gören yer" diye belirtiyor.

"Ayrıca kenarları da pürüzlü. Bu yüzden ben-" Koptum. Bunun ortaya çıkmasını istememiştim.

Ama karım tereddüt ettiğimi fark etti ve dudakları sert bir çizgiye yerleşti. "Yine bir şeyler saklıyorsun."

"Önemli bir şey değil."

"Oh?" Elini çekmeye çalışıyor ama ben tutuyorum. "Gerçekten öyle değil."

"Anlat bana."

Uzaklara bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "İyi olduğundan emin olmak için seni uzaktan izledim."

"Beni izledin mi?"

"Çoğu gece dışarıya park ediyordum. Pek uyuyabildiğim söylenemez. Güvende olduğunuzdan emin olmak istedim."

"Ve beni takip ettiğin için minnettar mı olmalıyım?"

"Takip etmedim. Hayatına hiç karışmadım. Ben sadece Ben'in benden istediklerini yaptığımdan emin oldum. Sana göz kulak olduğundan emin oldum. Sana bir şey olmasına izin veremezdim."

"Londra'dayız; bana ne olabilir ki?" diye alay ediyor.
"Sana çılgınca geldiğini biliyorum. Ama hemen geri dönerdim

Savaştan. En iyi arkadaşımı, takım arkadaşlarımı kaybetmiştim. Sivil olmaya geri dönemez ve beni hayatta tutan uyanıklığı bir kenara atamazdım. Ben bir askerim. Bu asla kaybolmaz. Ben sadece tüm bu dikkatimi senin iyi olduğundan emin olmaya yönlendirdim."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Bana bakıyor, ben de bakışlarını tutuyorum.

Evet, birçok şeyi yanlış yaptım. Belki de tüm bu durumu yanlış bir şekilde ele aldım. Belki de pastanesine girdiğimde ona her şeyi anlatmalıydım. Ama yapmadım. Söyleyemezdim. Kardeşinin yanında olmadığım için benden nefret etmesi riskini göze alamazdım. Onu kaybedemezdim. Benden uzaklaşmasına izin veremezdim.

Peki ya şimdi? Onu hâlâ kaybedebileceğimi biliyorum. Beni asla affetmeyeceğini biliyorum ama itiraf etmem gerektiğini de biliyorum. Şimdi her şeyi hatırlıyor. Şimdi, daha önce olduğundan daha güçlü bir yerde. Artık Arthur'un onu Davenport ailesinin bir parçası olarak kabul ettiğini ve tüm Davenportların hak ettiği aylık ödeneği alacağını biliyorum. Artık aramızda ya da Davenport Grup şirketlerinde ne olursa olsun ona göz kulak olunacağını biliyorum. Artık o da biliyor ki... "Seni seviyorum"-elini öpüyorum, sonra yüzüne bakıyorum-"ve sen hiç sevmesen bile ben hep seveceğim."

Bir damla gözyaşı yanağından yuvarlanıp benimkinin üzerine düşüyor. "Ah, Nate, neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?"

Skylar

"Sonra da ondan gitmesini mi istedin?" Zoey masanın üzerinden bir fincan sıcak çikolata uzattı. Beni aradı, yüzümü gördü ve eve geleceğini söyledi. İtiraz etmedim. Kendimi bu kadar yalnız hissederken olmazdı.

"Ona bazı şeyleri anlamak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Açıkladığı her şeyi kafamda oturtmam gerekiyor."

Garip bir şekilde gözlerim kurudu. Kardeşimin öldüğünü öğrendiğim için gözyaşlarına boğulacağımı, belki de histerik olacağımı düşünebilirsiniz.

Onunla telefonda yaptığım tüm o konuşmalar, mesajlaşmalar, onu gerçekmiş gibi görmem... Belli ki hayal gücüm fazla mesai yapıyordu. Çok gerçekçiydi. Dürüst olmak gerekirse, bu beni çok korkuttu. Zihnim bana nasıl böyle oyunlar oynayabilirdi?

Yine de düşündüğümde, belki de bir parçam artık hayatta olmayan biriyle konuştuğumu biliyordu. Belki de beynimin hayatımdaki boşlukları Ben'in görüntüleriyle doldurmaya çalıştığını biliyordum. Başa çıkmanın bir yolu olarak onunla sanki hayattaymış gibi konuşmalar yapıyordum. Ama şimdi yapamıyorum. Ve bunu kendime bile itiraf etmek istemiyorum ama

utandım. Beynimin beni bir tür travmadan korumaya çalışıp çalışmadığını merak etmeden artık gördüğüm her şeye nasıl güvenebilirim?

Masada yanıma koyduğum telefona bakıyorum. Gittiğinden beri sessizdi. Beni aramasını beklediğimden değil. Tamam, belki de bekliyorum. Ama ona gitmesini söyleyen benken neden arasın ki? Ona her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Biraz zamana ihtiyacım var.

Yüz hatları kapandı ama gözlerindeki ıstırabı görmeden önce değil. Sonra başını salladı. Beni hiçbir konuda acele ettirmeyeceğini, benim için en iyisinin ne olduğuna karar vermem gerektiğini söyledi. Her şeyi sindirmem gerektiğini anlıyordu. Ayrıca her zaman yanımda olacağını söyledi, ama bu neredeyse durumu daha da kötüleştiriyor. Etrafımdaki her şey çöküyormuş gibi hissederken o nasıl bu kadar sabırlı, bu kadar sakin olabiliyor? Sanki hayatımın bir kısmı bitmiş ve ben çok büyük bir şeyin eşiğindeymişim gibi.

Çikolatadan bir yudum alıyorum ve kakaonun acı-tatlı tadı dilimi kaplıyor. Tarçın kokusu burnumu dolduruyor. Muskatın derinliği, kakulenin keskin tadı, vanilya ve karanfilin aromatik sıcaklığı, hepsi damarlarımdaki buzları eritiyor. "Bu çok güzel," diye mırıldanıyorum.

"Öyle olmalı; bu senin tarfin." Gülüyor.

"Tabii ki öyle." Küçük icatlarımdan biri daha. "Çikolatalı Tarçınlı Kahraman. Karışımın adı bu."

"Tüm alfahollerimizin özünde tarçınlı rulo olmasını istediğimizi düşünürsek iyi bir isim," diye katılıyor.

"Nate de öyle." Baharatlı çikolatayı dilimin etrafında döndürüyorum. "Dışı dilinizde çıtırdayan gevrek bir hamur gibi kabarık, içi ise tarçınlı rulonun yapışkan merkezi gibi yumuşak."

"Yani ona kızgın değil misin?"

"Sanırım öyleyim. Ama kardeşimi koruyamadığı için değil. Ben'e olanlar yüzünden kendini suçlu hissettiğini biliyorum, bu anlaşılabilir bir şey ama Ben neye bulaştığını biliyordu. Bu bir görevdi ve"-İçimi ısııyorum

yanak-"Nate'e bir şey olsaydı, kalbim yüz kat daha fazla kırılırdı. Böyle düşündüğüm için çok kötü bir ablayım."

"Sen insansın." Zoey kendi çikolatalı içeceğini ağzına götürdü ve bir yudum aldı. "Ve o da öyle. Ve aşk dağınıktır, tıpkı senin deneysel tatlılarından birinin karışımı gibi. Bütün malzemeleri koyarsın ama pişirmeden önce, bir kâsenin içinde duran çivili bir hamur yığınının ibarettir. Pişirene kadar tadının nasıl olacağını, nasıl görüneceğini ya da istediğiniz gibi kabarıp kabarmayacağını bilemezsiniz."

"Vay canına, bu çok iyi bir benzetme." Ona hayranlıkla bakıyorum.

"Biliyorum, değil mi?" Şaşırmış görünüyor. "Sanırım editör olmamın bir nedeni var. Bazen unutuyorum, kelimelerle aram iyidir." Gülüyor.

Çikolatadan bir yudum daha alıyorum ve karışımı dudaklarımdan yalıyorum. "Bana kardeşimden bahsetmediği için üzgünüm ama neden bahsetmediğini de anlıyorum. Bunu onun için kolaylaştırmış değilim. Ve... ortaya çıkıp bana söyleseydi bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Başını sallıyor.

"Ama beni sevdiğini söylemediği için üzgünüm-"

"Söyledi; bana öyle söyledin."

"Demek istediğim, fırına ilk döndüğünde bana gelip beni sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini söylemedi."

"Peki siz buna nasıl tepki verirdiniz?"

Bunu düşünüyorum ve yanaklarımı bir sıcaklık kaplıyor. "İyi değil. Şaka yaptığını sanırdım. Ya da onu öptükten sonra beni terk ettiği için bana acıyordu. Bunca yıl onu unutmak için elimden geleni yaptım."

"Peki, şimdi yaptığı şey hakkında ne hissediyorsun?"

"Hâlâ bu konuda daha açık olabilirmiş gibi geliyor. Bana, vakamı tartışmaya istekli olana kadar doktora baskı yaptığını söyledi."

"Öyle mi yaptı?" Kaşlarını çatıyor.

"Ve sonra, birçok gece penceresimin önüne park etti ve geçen yıl boyunca beni izledi."

"Bu hem ısrarcı hem de biraz sinir bozucu."

"Belli ki bu konuda yetenekli, çünkü onu hiç fark etmedim. Ama bu aynı zamanda, fırınıma girip bana evlenme teklif ettiğinde, fırınla olan durumumu bildiği anlamına da geliyor. Ve Hugo ile."

Gözleri büyüyor. "Vay canına, tamam. Bu çok fazla."

"Evet. Ama daha da berbat olan ne biliyor musun?"

"Onu seviyor musun?"

"Lanet olsun ona, ama ben biliyorum. Ve o benim kocam. Hayatımı onsuz yaşamayı düşünemiyorum. Bu garip mi?"

Elindeki fincanı masaya bırakıyor, sonra eğilip elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bu garip değil. Aranızda bir bağ olduğunu anlamak için ikinizi bir odada görmek yeterli. Bir şekilde uyuyorsunuz."

"Eğer bu beni daha iyi hissettirecekse-"

"Benim gördüğüm bu. Bu onun yaptıklarına göz yummanız gerektiği anlamına gelmiyor. Üstelik bunu yapmanın sizin için en iyisi olduğunu düşündüğü için de değil."

"Çoktan içtim." Boş bardağımı bir kenara itip bana uzattığı bardağı alıyorum ve bir yudum içiyorum.

"Kendine acıyan bir nota mı algılıyorum?"

"Ve daha fazlası." Su bardağıma bakıyorum. İçki içebileceğim bir durum varsa, o da şu andır. Ama tekrar o yola girmemin imkanı yok. Bunun yerine sudan bir yudum daha alıyorum. "Benden nefret ediyor. Benden nefret etmesini ben sağladım. Ben kendi kendini sabote eden bir pisliğim ve bunu kendime ben yaptım."

Islık çalar, sonra barmenin önüne koyduğu viski bardağını kapar. Geri fırlatır, sonra tekrar tahtaya vurur. "Buna ihtiyacım vardı. Damarlarımda alkol olmadan itirafları dinleyemem." Bana döndü. "Şimdi Quentin Amca'ya her şeyi anlat."

Homurdanıyorum. "Benden kaç yaş büyüksün, on bir mi?" "Bu senin amcan olduğum gerçeğini değiştirmez."

"Her neyse." Suyun geri kalanını geri atıyorum, sonra barın arkasındaki adama beni doldurmasını işaret ediyorum.

"Aşırıya kaçma, tamam mı?" Sırıttıyor.

Yarı gülüyorum, sonra... Ne oluyor? Konuşacak başka kimsem yok ki. Ben gitti. Ve karım ne derse desin, Deniz Kuvvetleri beni tüm suçlarımdan aklasa da; evet, beni madalya ile ödüllendirmeye karar vermeden önce eylemlerimle ilgili bir soruşturma yapıldı. Onlara olan inancımı kaybetmememin bir başka nedeni. Nasıl olur da bir gün benim eylemlerimi yanlış bulursunuz, sonra da sırf bir heyet sizin yanlış bir şey yapmadığınızı düşündüğü için sizi övmeye karar verir? Bu hiç mantıklı değil. Ama dünyada çok az şey mantıklıdır, onun dışında. Bilinci yerine geldikten sonra gözlerinin içine bakamadım. Onu uzaktan izledim ve bensiz daha iyi olacağına kendimi ikna ettim. Beni gördüğünde gözlerindeki şok ve öfkeyi, sonra da söylemek üzere olduğum şeyi fark ettiğinde yaşadığı yıkımı unutamadım. Bunu benden duyması mümkün değildi. Bunun onun gerçeği olmasını istemiyordu. Bu yüzden evden kaçtı. Ve ben onu durduramadım. Ona zamanında ulaşamadım.

Bir kez daha onu hayal kırıklığına uğrattım. Hem de Ben'e ona göz kulak olacağıma söz vermeme rağmen. Sonra, onun durumundan faydalandım ve onu benimle evlenmeye zorladım. Hiçbir şey yaptığım şeyi doğru kılamaz. Bunu haklı çıkaramam. Hatalıyım, nokta. Bunun bedelini ödemeliyim.

"Hey, nereye gittin?" Quentin'in endişeli bakışlarını üzerimde bulmak için başımı kaldırıyorum. "İyi misin, dostum? Pek iyi görünmüyorsun."

"Korkarım ki asla telafi edemeyeceğim bir hata yaptım."

"Ondan özür dilemeyi denedin mi?" Başımı salladım.

"Ve?"

"Bu yeterli değil. Ona yaptığım şeyi hiçbir özür düzeltemez."

Çenesini ovuşturuyor. "Peki bunu ne düzeltecek?"

"Ben... Ben emin değilim." Hayatımda ilk kez, tamamen ve tamamen kaybolmuş durumdayım. Bu noktaya nasıl gelebildim? On sekiz yaşından beri tek başına hayatta kalan, Deniz Piyadeleri'nin en yüksek profilli görevlerinden bazılarında başarılı olan, göğüs göğüse çarpışarak düşman askerlerini öldüren adam, her düşüncesini işgal eden düzgün vücutlu bir siren tarafından yere serildi.

Arkamdan yeni bir ses homurdanıyor: "Sana emin olduğum bir şeyi söyleyeyim, sen lanet olası bir hainsin." Esintinin ışığını duyuyorum ve eğilebilirdim ama eğilmiyorum. Onun yerine Knox'un yumruğunun çeneme değmesine izin verdim. Darbenin gücü beni bar taburesinden düşürdü. Yere düştüm, başımın arkası sert fayanslara çarptı. Yakıcı bir acı kafatasımı yarıyor. Gözlerimin arkasında kıvılcımlar görüyorum. Acı dindiğinde Knox'un öfkeli yüzü yüzümde beliriyor. "Seni piç kurusu. Bunu ne zamandır planlıyordun?" Yakamı tutuyor.

Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Yumruğunu geri çektiğinde, onu kavrarken gevşiyorum. Buna ihtiyacım var. Bunu hak ediyorum. Ona yaptığım her şey için dayak yemeliyim.

Yumruğunu havaya kaldırdı ama Quentin onu engelledi. Knox'un diğer koluna gelen keskin bir kesik, beni tutuşunu gevşetmesine neden oluyor. Quentin onu itti. "Dayan, şimdi."

"Sözümü kesme ihtiyar. Bu benimle üvey kardeşim arasında." Knox üvey kardeşini alaycı bir ses tonuyla söylüyor ki itiraf etmeliyim ki bu iyi bir dokunuş. Dahası, bunu hak ediyorum.

"Senin derdin ne lan?" Quentin homurdanıyor.

"Senin derdin ne lan?" Knox ona döner. "Bu herif bizi satmaya çalıştı ve sen onu mu koruyorsun?"

Quentin kaşlarını çatı. "Bizi satmak mı?"

"Rakiplerimizle, lanet Whittington'larla bir anlaşma yaptı."

Quentin alay ediyor, sonra yüzündeki ifadeyi görüyor ve tüm neşesi kayboluyor. "Ne yaptın sen, Nathan?"

"Hepinizin hak etmediği bir şey değil. Şimdiki şirket hariç." Çenemi bir o yana, bir bu yana oynatıyorum. "Hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyor." Knox'a sırtıyorum. "Bir şeyi doğru yapamadın mı?"

Knox'un burun delikleri alevlenir. Öfke gözlerini aydınlatıyor. Hırlayarak saldırır ama Quentin bir kez daha kolunu Knox'un göğsüne vurur. "Kes şunu."

"Seni öldüreceğim." Knox'tan öfke fışkırıyor, kalın bir nefret duvarı, bunu memnuniyetle karşılıyorum.

"Sıraya girin." Ona dişlerimi gösteriyorum.

Quentin etrafına bakınır. "Davenport'ların itibarı sizin umurunuzda olmayabilir."

"Senin yaptığın gibi mi?" Knox homurdanır.

"Sadece mirasıma zarar verdiği ölçüde."

"Bunu önemsemediğini sanıyordum?" Bakışlarımı ona dikiyorum.

"İşler değişti. Oğlumun evlenmesiyle birlikte itiraf etmek istediğimden daha fazla aile babası olduğum ortaya çıktı."

"Bir oğlun mu var?" Göz kırpıyorum.

"Evlilik çağında mı? Sen yaşlısın," diye homurdanıyor Knox.

"Onu yirmi altı yaşında doğurdum, bu seni ilgilendirmez. Ama"-ikimizin arasına bakıyor-"Davenport Grubu'na ne olduğu benim için önemli, artık şirketlerden birini yönetiyorum." Etrafta bizi izleyen meraklı gözlere bakıyor. "Sanırım yeterince dikkat çektik. Bunu kapalı kapılar ardında konuşalım mı?"

Nathan

"Yanlış anladı. Ben şirketi satmıyordum; kurtarıyordum."

Knox başını sallar. "Dün Whittington'larla onların bölgesinde buluştuğunuzu inkar mı edeceksiniz?"

Doğru söylüyor. Evinden ayrıldıktan sonra CEO'ları Toren Whittington'ı aradım ve onunla bir görüşme ayarladım. "Yaptıklarımın şirkete zarar verdiği anlamına gelmez." 7A Club'ın konferans salonundaki dikdörtgen masanın bir ucunda oturuyorum. Masanın her iki yanında dörder sandalye var.

Quentin çalışanlardan birine kaşını kaldırdı ve bizim için odayı tuttu. Kulübün, ulusların kaderini değıştirebilecek türden bir güce sahip olanların uğrak yeri olduğu düşünöldüğünde etkileyici. Otoritenin içinde doğmuş gibi giyiniyor, ki öyleydi. Erken emekli olmadan önce Kraliyet Deniz Kuvvetleri'nde Tuğamiraldi. Emirlere uymak üzere eğitilmiş olsalar da, deneyimlerimden bildiğim üzere, bunu her zaman hazır bir şekilde yapmayan adamlara komuta etmeye alışkın.

"Peki neden onlarla buluştun?" Bana kaşlarını çatıyor. Sandalyeyi bıraktı ve Knox ile benim aramda, masanın orta noktasında duruyor. Herhangi bir taraf tutmadığını göstermek için tarafsız bir bölge, ama sorumlu olanın kendisi olduğunu göstermek için ayakta duruyor. Adam çok kurnaz.

"Düşmanca bir ele geçirmeyi önlüyordum." Knox homurdanıyor.

"Kahrolası yalanlar, o-"

Quentin elini kaldırıyor. Knox ona karşı çıkacakmış gibi görünüyor ama beni şaşırtarak vazgeçiyor. Bakışları her türlü intikamı vaat etse de. Bakışlarını tutuyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ben de geri adım atmıyorum.

"Siz gelmeden önce hisse senetlerinin hareketlerini kontrol etme zahmetine katlansaydınız, diğer rakiplerimiz Madison'ların geçen hafta aileden olmayan azınlık hissedarlarımızın sahip olduğu yüzde beşlik hisseyi satın almaya başladığını görürdünüz. Bu kendi başına bir tehdit olmasa da, eğer yüzde beşin tamamını satın almayı başarmış olsalardı, yönetim kurulunda kendilerine bir koltuk vermiş olacaktı ki bu da bizim için işleri çok zorlaştıracaktı. Bu yüzden Whittington'larla görüşüm."

"Bunu neden yapasın ki?" Quentin kaşlarını çatı. "Grubumuzun yüzde beşine sahipler."

"Mümkün değil. Arthur onlardan nefret ediyor." Knox alay ediyor. "Aralarında bir aile kavgası var."

"-çünkü bir Whittington ve bir Davenport nesiller önce Madison'lı bir kadın için kavga ettiler. Şirketin yüzde beşini Whittington'lara satarak anlaştılar. Madison'lar dışarıda kaldı, bu yüzden şirketten pay almak istiyorlar. O zamanlar Whittington'lara şirketten hisse satmanın bir faydası olmadı," diyerek duruşumu genişletiyorum. "Davenportlar ve Whittingtonlar arasındaki nefret hiçbir zaman dinmedi. Tüm bunlar elbette iyi saklanmış bir şirket sırrı. Şimdiye kadar."

"Ne oluyor lan?" Knox bakışlarını bana dikti.

"Bunu nereden biliyorsun?" Quentin'in sesinde

neredeyse hayranlık uyandıran bir nota var.

"Aile tarihini araştırmak, en sevdiğim uğraşlardan biri."

"Yani bir müfettişe mi incelediniz?" Sırıtırıyor.

Ben cevap vermeyince Knox ayağı fırlıyor ve iki elini masaya vuruyor. Bir bardak su devriliyor, kenara yuvarlanıyor, sonra da halı kaplı zemine çarpıyor. Üçümüzden hiçbirisi tepki vermiyor.

"Kan bağıınız olsa bile, gerekli incelemeleri yapmadan şirkete katılacağımı düşünmediniz, değıl mi?" Dudaklarım titriyor.

Burun delikleri açıldı.

Quentin, "Onun yerinde kim olsa böyle yapardı," diye mırıldanıyor.

"Yaptığın bu muydu?" Knox ona dönüyor. "Arthur'un bilgi-iletişim bölümünün CEO'su olma teklifini kabul etmeden önce bizi araştırdınız mı?"

Quentin yavaşça gülümser. "Gerek yoktu; Arthur'a güvenilemeyeceğini zaten biliyordum. Ama teklifi kabul etmeden önce bilgi-iletişim şirketlerinin defterlerine bakmak istedim mi? Elbette istedim."

"Orospu çocuğı," diye homurdanıyor.

"şimdi bunu aradan çıkardığımızı göre" -Quentin bana dönüyor- "şunu doğıru anlamama izin verin. Madison'ların Davenport Grubu'nda hisse satın aldığını öğrendiniz ve Whittington'larla temasa geçtiniz, öyle mi?"

"Hisselerimin yüzde beşini onlara sattım." Grubun geçici CEO'luğunu üstlenmeyi kabul ettiğimde Arthur hisselerinin yüzde dokuzunu bana devrederek hissesini yüzde kırk ikiye düşürdü. Bu da beni ondan sonra grubun en büyük ikinci hissedarı yaptı.

"Sen ne?" Knox patlar.

"Bu sabah itibariyle Whittington Group, Davenport Group'un yüzde onuna sahip ve bu da bize Madison'ların hisselerini geri almak için gerekli sermayeyi sağlıyor."

"Madisonlar hisseleri geri mi sattı?" Knox inanmayan bir sesle sorar.

"Halka açıklanmasını istemedikleri bir aile sırrını açıkladığımda bunu yaptılar."

Quentin sırtıyor. "Onlara şantaj mı yaptın?"

"Ben bunu hafif bir zorlama olarak düşünmeyi tercih ediyorum," diye takılıyorum. Knox çenesini düzeltiyor. "Ve sır-"

"Bu benimle onlar arasında. Bu sayede bir daha asla böyle bir taktiğe kalkışmayacaklarını söylemek yeterli. İşlem tamamlandığında benim payım yüzde dokuza geri dönecek ve sizin hisselerinizden hiçbirisi etkilenmeyecek."

"En büyük düşmanlarımızla aynı yatakta olmamız dışında." Knox elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Lanet olsun."

"İlginç olacağı kesin." Sırtıyorum.

Alkış sesleri bize ulaşıyor. Üçümüz de odanın kapısına döndüğümüzde Arthur'un orada durduğunu görüyoruz. Odadan içeri giriyor, Tiny de peşinde. İt yanıma yaklaşıyor, onu sevmemi bekliyor, sonra Knox'a doğru yürüyor.

"Aferin oğlum." Tiny'nin kulaklarını çekiştiriyor.

Danua, boğazının arkasından guruldayan bir ses çıkarıyor. Başını Knox'un kalçasına sürtüyor, sonra Quentin'e yöneliyor. Dilini oynatarak adama bakıyor. Quentin dudaklarını büküyor ve onu çenesinin altından kaşıyor. Tiny'nin gülümsemesi daha da genişliyor. Bayrak direğine benzeyen kuyruğunu sallıyor, yumuşak bir havlama sesi çıkarıyor ve Arthur'un Quentin'in karşı tarafında pozisyon aldığı yere doğru dönüyor.

Arthur cüssesini sandalyeye indiriyor ve iç çekiyor. Adam bugün seksen iki yaşının her birine benziyor. Gözlerinin altında gölgeler var ve elmacık kemikleri belirgin. Ancak dirseklerini masaya koyup parmaklarını birbirine geçirdiğinde elleri sabittir. Bana dönmeden önce önce Knox'a, sonra Quentin'e bakıyor. "İyi iş çıkardın."

Göz kırpıyorum. "Öyle mi?" Ses tonumdaki ihtiyatla soruyorum.

"Ne diyorsun sen?" Knox patladı. "O Whittington'larla kalçadan birleşmemizi sağladı."

Arthur ona aldırış etmez. "Madison'ların şirketimizden hisse almasını engellediniz, değil mi?" Sorusunu bana yöneltti.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"O zaman doğru olanı yaptın."

"Bu, Whittington'ların artık tüm hesaplarımıza ve sırlarımıza erişebileceği anlamına gelse de. Asya pazarına girişimizi nasıl sabote ettiklerini unuttunuz mu?" Knox tartışıyor.

Arthur bakışlarını yüzümden ayırmadan, "Ve yeni medya şirketimizi kurmaya çalıştığımızda bizi engelledi; farkındayım," diye yanıtlıyor.

"Unutmayın, ülkenin Başbakanı konumunda bir Whittington var," diye kışkırtıyorum.

"Hunter Whittington'dan mı bahsediyorsun?" Knox kaşlarını çatar. "O Toren Whittington'ın kuzeni. İkisine inanma

Erkekler pek çok konuda aynı fikirde değil ama onlar aileden. Eminim Whittington soyadının daha fazla kapı açmasından zarar gelmez," diye mırıldanıyor Quentin.

Arthur sandalyesinde arkasına yaslanır. "Whittington'ların şirketimde ek hisse almasından memnun olduğumdan değil."

"Hâlâ hisselerin yüzde elli birine sahipsiniz," diye belirttim.

"Yani hisselerin yüzde elli birine sahipsiniz." "Öyle mi?" Sesimde temkinli bir tonla soruyorum.

"Şu andan itibaren, sizi grup CEO'su olarak onayladığımdan beri. Bununla birlikte, hisselerimin yüzde otuz beşini size devrediyorum. Artık çoğunluk hissedar sensin." Arthur'un gülümsemesi acımasız.

"Grupta hâlâ yüzde yedi paya sahipsiniz, Whittington'lardan sonra ikinci sıradasınız. Ve siz Başkansınız; katılmadığınız her kararı veto edebilirsiniz."

"Şirketin menfaatine olduğu açık olan durumlarda değil. Doğru kararı vermek söz konusu olduğunda duygularımı devreye sokuyor olarak görölmeyeceğim." Çenesini ayarlıyor.

Çenemi okşuyorum. İlginç. Arthur'un benimle oyun oynamasını beklemiyordum. Whittington'larla ilgi paylaşımı haberini bu kadar sakın karşılaşmasını beklemiyordum.

Quentin aramıza bakıyor. "Her şey yolunda mı?" diye mırıldanıyor.

"Neden olmasın ki?" Knox kaşlarını çatır.

"Çünkü burada söylenmemiş bir şeyler olduğunu hissediyorum?" Quentin bakışlarını bana dikeyor. "Nedir o, Nate? Neyi söylemiyorsun?"

Sessizlik çöküyor. Odadaki gerilim bir fırtınanın yaklaşması gibi hissediliyor. Ağır, sessiz, ama dişlerimi kenetleyen ve ön kollarımdaki tüyleri aciliyetle diken diken eden o büyüyen parazitle birlikte. Göğsüme ağır bir yük biniyor. Odadaki gerginlik o kadar belirgin ki Knox bile doğruldu. "Arthur? Büyükbaba? Ne oluyor?"

"Üvey kardeşine sor," diye mırıldanıyor.

Üvey kardeş, ha? Arthur bana daha önce hiç aileden biriymişim gibi davranmamıştı. Bana hiç yarım falan demedi. Parmaklarımdın uçlarını birleştirip sandalyemde kendimi rahat hissetmeye çalışıyorum.

"Nate?" Knox'un bakışları boşluğu delip geçiyor. "Ne yaptın sen?"

"Bilmek istediğine emin misin?" Hâlâ Arthur'un bakışlarını tutarak yarı gülümsüyorum. Omurgamdan aşağı bir ter damlası süzölüyor ama görmezden geliyorum.

"Tabii ki biliyorum. Dışarı çıkıp bize söyleyecek misin?"

Knox'a dönüyorum. "Seni CEO yardımcısı olarak atıyorum." Knox gözlerini kırptırdı, sonra bir kahkaha attı. "CEO yardımcısı." "Sana bir CEO'nun tüm yetkilerini veriyor.

Ben yokken. Ve emin olabilirsiniz ki

Karımla daha fazla zaman geçirmek istediğimi düşünürsek." Knox'un kaşları derinleşir. Ağzını açıp kapatıyor,

sonra başını sallar. "Ne oluyor lan? Bunu neden yaptığına inandığımı sanmıyorum."

"Fark eder mi?" Yarı gülümsüyorum. "Bu seni sürücü koltuğuna oturtuyor. İstedğin bu değil mi? Ayrıca" - Quentin'e dönüyorum

-"Bilgi iletişim bölümünün CEO'luğunu üstlenmenin yanı sıra sizi Grup Operasyon Direktörü olarak atamak istiyorum."

Yüz hatlarımı tarıyor. "Bu büyük bir sorumluluk."

"Öyle."

"Mevcut rolüme henüz alışamadım."

"Eminim idare edebilirsin."

Yavaşça başını sallıyor. "Bunu düşünüp sana cevabımı daha sonra verebilir miyim?"

"Tabii ki." Masanın etrafına bakıyorum. "Eğer hepsi bu kadarsa..." Ayağa kalkıyorum.

"Otur," diye tersliyor Arthur.

Lanet olsun, ben de başardığımı sanmıştım. Büyükbabam tarafından sorgulanmadan bu toplantıyı atlatabileceğimi düşünmüştüm, ama görünüşe göre atlatamamışım.

"Nathan'la konuşmam gerek" -çenesini dikleştiriyor- "yalnız."

Hem Quentin hem de Knox tereddüt eder. Sonra Quentin topuklarının üzerinde döner ve dışarı çıkar, Knox da onu takip eder. Kapı şak diye kapanır. Sessizlik çöker. Tiny hapsirir. Arthur'u hayalinden uyandırır gibi oldu.

Bakışlarını başka yöne çeviriyor ve iç çekiyor. "Bana hiç söylemeyecek miydin?" diye soruyor sonunda.

"Hisselerimi Madison'lara satma seçeneğim olduğunu, bunun da onların şirketimizdeki hisselerini artırmalarına yol açacağını? Daha sonra torunlarınızı hisselerini doğru miktarda satmaya zorlayabileceğimi ve böylece işleri devralmaya hazır hale getirebileceğimi?"

Arthur kaşlarını çatar. "Bunu asla kabul etmezlerdi."

"Size ne kadar kızgın olduklarını göz önünde bulundurarak ve cömert bir fiyat karşılığında-"

Arthur'un bakışlarında bir gölge belirir. "Ama planı uygulamadın."

"Ben yapmadım."

Şakağında bir damar patlar. "Seni durduran neydi? Sakın bana bunun son anda vicdan azabı çektiğin için olduğunu söyleme."

"Peki ya var deseydim?"

Arthur'un yüz hatları daha da kısıldı. "O zaman sana inanmazdım."

Bakışlarını bir saniye daha tutuyorum, sonra iç çekiyorum. "Haklısın. Bu bir vicdan azabı değildi. Karımın evlenmekten gurur duyacağı türden bir adam olmak istediğim için satmadım."

Yüz hatlarında önce bir şaşkınlık, sonra da bir tür memnuniyet beliriyor. Eminim yaşlı adam beni evlendirmekte haklı olduğunu düşünüyordur. Ve onu suçlayamam.

"Onun seninle gurur duymasını istedin," diyor yavaşça. "İstedim."

Çenesini göğsüne indiriyor. "Peki bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Hem çok gururlu hem de bok gibi," diye itiraf ediyorum.

"Annene nasıl davrandığımızın intikamını almadığın için mi?"

Şaşıрма sırası bende ama duygularımı yüz hatlarımdan uzak tutuyorum. En azından öyle olmasını umuyorum. Karımla tanıştığımndan beri, dünyaya karşı koyduğum bariyerlerin arkasına saklanabildiğim o sertleşmiş parçama geri çekilmek giderek zorlaştı. Duygularımı yüzeye çıkardı ve şimdi, anneme yapılan yanlışların intikamını almaya odaklanan duygusuz, tarafsız kişiye geri dönüş yok. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşine olan hislerini inkar eden aptala geri dönüş yok. Madison'ları satma planını gerçekleştirirsem kendi etime ve kanıma nasıl zarar vereceğimden uzak durmaya geri dönüş yok.

Arthur'un kurduğu şirketi parçalara ayırıp sattılar.

Arthur'un ifadesinde acı var. Gözlerinin altındaki gölgeler bakışlarına sızmış gibi görünüyor, bu yüzden bana baktığında yüz hatlarına pişmanlık kazınıyor. "Babanın ailesinden intikam almak istediğın için seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapmak isterdim. Yine de anneni satın aldığı için karımı suçlamamalısın. O zamanlar zaman farklıydı. Ailesini, hayatımızın her alanına dokunacak bir skandal olarak gördüğü şeyden korumak istedi."

"Bu yüzden, onun yerine annemi kurban etti."

"İkinizin de hiçbir zaman konfordan yoksun kalmayacağınızı garanti etti."

"Davenport'lardan hiç duygusal destek görmedim. Babamı hiç tanımamı istemediğini açıkça belirtti. Ailesinden ve arkadaşlarından uzaklaştığı için annem kendini izole edilmiş buldu."

"Bu konuda yanılıyordu." Arthur hüzünle gülümsüyor, yüzünde yorgunluk ifadesi var. "Büyükanneni affet."

"Onun yaptıklarını unutamam ama eşim sayesinde affetmeye ve hayatıma devam etmeye hazırım."

Rahatlama yüz hatlarını kaplıyor. "Peki kendini affetmeye hazır mısın?"

Skylar

"Onu affetmeye hazır olduğuna emin misin?" Grace C!itasaurus'a özlem dolu bir ifadeyle bakar.

"Zorunda değilsin." Imelda kadın poposu şeklindeki duble çikolatalı bonbonlardan birini kapıp ağzına atıyor.

"Tabii sen istemedikçe." Summer parmaklarını havada çırpıyor. "Sence hangisi? Sp1cy Sahnesi mi, Kırmızı Oda mı, yoksa Dünya Hareket Etti mi?"

Haftalık kitap kulübü toplantımıza katıldı. Her hafta, müşterileri dükkândan zamanında çıkarmak için mücadele ettim. Sonunda pes ettim. Farklı masalardaki insanlardan da anlaşılacağı üzere saatleri uzattım.

Sosyal medya için birini işe almanın karşılığını fazlasıyla aldık. Bu ve fırının yerel reklamına biraz para yatırmak. Yaya trafiği arttı, anneler kız arkadaşlarıyla kahve içmeye gelmeye başladı ve paketlenmiş ürünler raflardan uçup gidiyor. Ve tüm müşterilere ücretsiz Wi-Fi sunabilmek oyunun kurallarını değiştirdi.

En iyi kısmı mı? Romanlarını fırının oturma alanında yazan en az iki aşk romanı yazarı olduğunu biliyorum ve kitaplarında tatlılara yer verdiler. Korkusuz Kedicik'e başladığımdan beri ilk kez kar ediyorum.

Ve bu onun sayesinde oldu. Sadece hesabıma yatırdığı para değil, ona iş planımı gösterdiğimde bana verdiği geri bildirim. Yapmam gerektiğini bildiğim ama yapacak cesareti bulamadığım personel alımı konusunda beni nazikçe dürttü. Beni doğru yöne yönlendirdi ve sonra geri çekildi. Keşke şimdi burayı görebilseydi.

Hâlâ kalabalık olan dükkâna göz gezdiriyorum. Kitap kulübünün toplanabilmesi için büyük masalardan birini kapmayı başardık. Her Cuma akşamı kızlarla burada buluşuyoruz. Bu hoş bir mola ve haftanın tek sosyal aktivitesi. Bir de Hugo ile buluşmak. Başlangıçta her gün gidiyordum, ancak gayet iyi gittiği belli olunca - kısmen kullandığı yeni ilaçlar nedeniyle, benimle telefonda iletişim kurabildiği daha uzun berraklık dönemleri oldu - ziyaretlerimin sıklığını haftada bire düşürdüm.

Nate gittiğinden beri onu dört kez ziyaret ettim. Onu son gördüğümünden beri dört hafta geçti.

Tabii ki, bana zaman vermesini söyledim. Biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Ama bana gerçekten zaman vermesini beklemiyordum. Dairemin penceresinden gizlice dışarı bakıyor ve aşağıdaki sokağı tarıyordum, ancak oraya park etmiş herhangi bir araba yoktu - en azından dışarıda binayı gözetlemek için konuşlanmış kocama benzeyen biri yoktu. Görünüşe göre sözünü tutuyor, ki bu iyi bir şey, değil mi? Ne de olsa istediğim buydu.

Kıyafetlerimden bazılarını göndertti ve aç kalmamam için günde üç kez bana yemek gönderilmesini ayarladığını söylemek için bana mesaj attı. Ona zahmet etmesine gerek olmadığını söyledim ama ne kadar yoğun çalışacağımı bildiğini ve yeni ekibimi kurmamın zaman alacağını söyledi.

Koşuyordum. Bu arada, benim beslendiğimi bildiği için rahat edecekti.

Sözleri gözlerimi yaşarttı. Bu tam Nathan'a göre. Beni çok önemsiyor. Ve bunların hiçbirini beni yola getirmek için yapmıyor. Yani, tabii ki istediği bu, ama bunu gerçekten benimle ilgilenmek istediği için yapıyor. O sevdiklerinin yanında duracak türden bir adam. Ailesi ve arkadaşları için her şeyi yapabilecek biri. Bu yüzden Ben'e olanlar için kendini suçluyor. Telefonum çalıyor.

Mesaja baktım. Ben'den değil. Ondan bir daha haber alamayacağımı biliyorum ve bu çok acı. Öldüğüne inanmak benim için hâlâ zor ama bunu kabullenmeye başlıyorum. Muhtemelen bir yıldır bu gerçeğe yaşadığım içindir. İçimde bir yerlerde, sanırım geri gelmeyeceğini biliyordum. Bilinçaltımda, bunu özümsemek için zamanım oldu. Belki de bu yüzden tekrar tamamen dağılmadım? Ya da belki de bunu yapmak için fırsat kolluyordum.

"Mesaj kimden?" Grace bakışlarını C!itasaurus'tan ayırıp soracak kadar uzun süre bakmayı başarıyor.

"Hugo." Gülümsüyorum. "Yeni menüsünü deniyor."

"Yeni menü mü?" Zoey'nin sesi şaşkındı. "Yine mi yemek yapıyor?"

"Ve nasıl." Bana mesaj attığı yemeğin resmini ona gösterdim.

"Çok lezzetli görünüyor." Summer gülümser.

"Ne oldu?" Imelda ekrana bakıyor. "Bu bir omlet mi?"

Öksürüyorum, sonra ekrana başımı sallamadan önce bir yudum su içiyorum. "Yengeç ve kuşkonmazlı omlet, yanında çeri domates ve roka yaprakları, üzerine balzamik sos gezdirilmiş."

Imelda ıslık çalıyor. "Fancy-schmancy!"

Bir mesaj daha geldi ve yüksek sesle okudum: "Yakında bir gün sana ve kitap kulübüne yemek yapmayı çok isterim."

"Bu harika olurdu," diye haykırıyor Grace.

"Spicy booktokers'ların geri kalanıyla tanışmak istiyordu." Gülüyorum. Kendimize verdiğimiz isim bu.

"Bunu çok isterim." Imelda başını sallıyor. "Ben de," diye ekliyor Summer.

"Belki gelecek hafta onunla buluşabiliriz?" Arkadaşlarım başlarıyla onaylayınca ben de ona mesaj atıyorum.

Hugo: *Gülümseme emoji* *Gülümseme emoji*
Menüyü hemen planlayacağım

"O bekleyemez." Güldüm ve telefonu bir kenara bıraktım.

"Yani durumu iyi mi?" Grace sonunda bir Clitasauraus'a uzanıyor ve ona saygıyla bakıyor.

"O kadar geliyor ki. Onu tanımakta güçlük çekiyorum. Doğru bakım ve ilaç tedavisinin yapabilecekleri inanılmaz." Çayımından bir yudum alıyorum.

"Onun için tesisi bulan Nate'ti, değil mi?" Imelda parmaklarındaki kırıntıları fırçalıyor.

Başımı sallıyorum. Okuduğumuz son kitap hakkında fikir alışverişinde bulunmamız gerekirdi ama aslında o kadar iyi anlaştık ki, haftalık toplantılar daha çok birbirimizin hayatlarını konuşmak için bir bahane haline geldi. O gittikten sonraki ilk Cuma günü hepsiyle tanıştım ve ne olduğunu anlamadan tüm hikayeyi onlarla paylaştım. Çok da rahatlamıştım. Özellikle Grace, Imelda ve Summer benimle empati kurduklarında üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Herhangi bir yargılama yoktu. Ben de bundan endişeleniyordum. Zoey bana "sana söylemiştim" der gibi baktı, ben de gözlerimi devirdim.

Kabilemi bulduğumu fark etmek bana sıcak bir his veriyor. Arkamı kollayan arkadaşlar. Şimdiden büyütmeyi düşündüğüm kadar iyi iş yapan bir fırın. Ve Hugo iyileşiyor. Keşke onun ve işimin gelişimini kocamla paylaşma şansım olsaydı. Onu gerçekten özleyorum.

Beni yanlış anlamayın; arkadaşlarımı seviyorum. Ama erkeğimin yanımda olmasıyla aynı şey değil. İçimi bir ürperti kaplıyor ve hapsiriyorum.

"Skye?" Imelda omzuma dokunuyor. "İyi misin?"

"Evet, tabii ki." Elime bir mendil alıp burnumu sildim. "Soğuk algınlığına yakalanmış gibiyim, hepsi bu. Ve evet, onun için tesisi bulan Nate'ti." Ve işimi düzeltmeme yardım eden de Nate'ti. Ben'e olanlarla ilgili gerçeği ortaya çıkaran Nate'ti. Kocam burada olmayabilir ama hayatımın her alanına sızmış durumda.

"Onu özölüyorsun," diye mırıldanıyor Imelda.

Diğer kadınların beni izlediğini görmek için etrafıma bakıyorum. "Yapmayacağımı sanıyordum. Hayır, bu doğru değil. Yapacağımı biliyordum ama bu boyutta olacağını düşünmemiştim." Çıtlatıyorum, sonra burnumu tekrar mendile sümürüyorum. Gerçekten de soğuk algınlığına yakalanıyorum. En azından umarım grip değil de soğuk algınlığıdır. Hastalanmayı göze alamam-şimdi değil, yeni ekibin yerleşmesine hâlâ ihtiyacım varken. Tezgahın arkasında yeni bir kişi ve fırının beş mil yarıçapındaki teslimatları yerine getirmeye yardımcı olan iki yeni kişi var. Bir sosyal medya yöneticisinin yanı sıra bir reklam müdürüm ve bir muhasebecim var. Birkaç hafta içinde tek kişilik bir işletmeden altı kişiyi daha istihdam eden küçük bir işletme birimine dönüştüm.

"Oh, tatlım, soğuk algınlığın gittikçe kötüleşiyor." Zoey dilini şaklattı. "Vitaminlerini alıyor musun?"

Hayır. Meşgul olmaya çalışarak ve kocamı düşünmemeye çalışarak koşturup duruyorum. Bu süreçte, günlük vitaminlerimi almak, spor yapmak ya da sağlıklı beslenmek gibi temel kişisel bakım işlerini yapmayı unutmuş gibiyim... Aslında, tatlı, düşünceli kocam olmasaydı muhtemelen hiç yemek yemiyor olacaktım. Özlediğim kişi.

"Çok fazla çalışıyorsun." Grace'in alnı kırışır.

"En son ne zaman izin aldın?" Summer kaşlarını çatar. Telefonu çalıyor; ona bakıyor ve iç geçiriyor. "Gidip bebek bakıcısını rahatlatmam gerek."

"Gelebilmene çok sevindim." Ona doğru bir öpücük gönderiyorum. "Seni öperdim ama sana mikrop bulaştırma riskini almak istemem."

Önce bana, sonra da diğerlerine birer öpücük gönderiyor. "Hepinizle tanışmak çok güzeldi. Her şey yolunda giderse önümüzdeki Cuma günü gelmeye çalışacağım. Sen de" -parmağını bana doğru uzatıyor- "şu soğuk algınlığına dikkat et. Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa-"

"İyi olacağım." Gülüyorum. "Biraz uyu, yarın yağmur gibi olacağım."

Yağmur kadar iyi değilim. Aslında, kafamın içinde bir fırtına varmış gibi hissediyorum. İnledim ve sonra yan döndüm. Diğerleri benimle ilgilendi, dükkânı kapatmama yardım ettiler ve beni üst kata çıkardılar. Imelda beni yatağa yatırdı. Zoey bana bir fincan limonlu ve zencefilli sıcak çay yaptı ve Tylenol ile birlikte içmem için ısrar etti. İtiraz etmeden yuttum ve arkadaşlarımla konuşma sesleri arasında uykuya daldım. Gece yarısı uyandığımda tuvalete gitmeyi başardım, biraz daha su içtim ve sonra tekrar uykuya daldım. Vücudumu saran titremelerle uyandım.

Telefonuma bakıyorum ve şarj etmediğimi fark ediyorum. Şarja takmayı ve açmayı başardım. Saat gecenin ikisi, yani son Tylenol dozunu alalı altı saatten fazla olmuş olmalı. Zoey'nin komodinin üzerinde bırakmış olması gereken hap şişesine uzandım, sonra iki tane çıkarıp şimdi ılık olan çayla birlikte yuttum. Yorganın altına girip yan tarafıma kıvrılıyorum ve vücut sıcaklığımı korumaya çalışıyorum. Dişlerim takırdıyor, titremelerim şiddetleniyor,

ve titrememi durduramıyorum. Isıtmak için avuç içlerimi koltuk altlarıma sokuyorum. Berbat hissediyorum. Korkunç. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kendim için üzölmeyeceğim. Üzölmeyeceğim. Nemi siliyorum. Gözlerimi kapatıp mışıl mışıl uyuyorum.

Sonunda üzerime bir sıcaklık çöküyor. İç çekiyorum, içine sokuluyorum. Ağır bir el belime dolanıyor ve beni sert bir cepheye doğru çekiyor. O olduğunu biliyorum. "Nate," diye fısıldıyorum.

Nathan

Uyurken onu izliyorum, kalın kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde geziniyor. Nefes alış veriş sertleşiyor, yanakları kızarıyor ve saçlarını alnından geriye doğru ittiğimde yandığını hissediyorum. Lanet olsun. Daha erken gelmeliydim.

Zoey ofisimi aradı ve Starling'in kendini iyi hissetmediğini söyledi. Hemen yanına gitmek istedim ama kendimi durdurdum. Ona zaman tanıyacağıma söz verdim. Ayrıca hastalıkta ve sağlıkta her zaman yanında olacağıma söz verdim. Bu ona verdiğim sözdü. Bu yemin sonunda beni ofisten çıkmaya itti, o sırada saat gece ikiyi geçmişti.

Arabayla evine gittim, dairesinin anahtarını çıkardım ve kendimi içeri attım. Yatağına ulaştığımda onu ateşler içinde titrerken buldum. Ayakkabılarımı çıkardım, yatağına girdim ve ona sarıldım. İçimde eridi ve titremesi neredeyse anında azaldı. Hâlâ ateşi var ama öncekine göre biraz daha düşük yoğunlukta görünüyor. Yataktan kayarak çıktım, bir bardağı su doldurdum, bir el bezini ıslattım ve geri döndüm. Kolumu boynunun altından geçiriyorum,

ve başını kaldırıp bardağı dudaklarına götürdü. "İç, bebeğim."

Göz kapakları titriyor, sonra itaatkâr bir şekilde birkaç yudum su içiyor.

"Tylenol'u ne zaman aldın?"

"Sabahın ikisinde, uykuya dalmadan önce saati gördüm."

Onu sırt üstü yastığa yatırıyorum, sonra el bezini alnına koyuyorum.

"Bu iyi hissettiriyor," diye iç geçiriyor.

Elimi nemli bezin üzerine koyuyorum ve o da çok daha küçük olan elini benimkinin üzerine koyuyor. "Burada olmana çok sevindim."

Eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerine sürdüm. "Ben de, sevgilim."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor. Onu fırçalamak için hiçbir girişimde bulunmuyorum. Karımla birlikte olmayı bu kadar özlemiştim. Ona sarılmayı ne kadar özlediğimi. Sabahları ona sarılmayı. Onun tatlı kıvrımlarına karşı uyanmayı. Kalbinin benimkine çarpmasını ne kadar özledim. Vücudunun sıcaklığını ne kadar özledim. Ve evet, onun içinde olmayı da özledim, orgazm olurken amının sikimin etrafında kenetlenmesini, yaklaştığında çıkardığı o nefes nefese küçük inlemeleri ve sızlanmaları özledim. Dudaklarının kıvrımını, şaşırdığı zamanki o kocaman gözlerini. Her şeyi özledim. Hayatımı sevgilimle paylaşmayı özledim. Şimdi birlikte olmamızın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için onu daha da çok özledim. Onu, on sekizinci yaş gününde beni öptüğünde ağzının benimkine değdiğini hissederek mastürbasyon yaparak geçirdiğim o yıllardan çok daha fazla özledim. Burada olduğum için mutluyum, çünkü ona ne kadar değer verdiğimi göstermek bir ayrıcalık.

"Belki de bir doktor çağırmalıyım." Uzaklaşmaya başlıyorum ama bileğimi tutuyor.

"Doktor yok."

"Ama sen iyi değilsin, tatlım."

Gözlerimin arasına bakıyor. "Artık buradasın. Ben iyi olacağım."

Yanağını okşuyorum. "Hastalığını bana ver, bebeğim. Alabilirim o."

"Sanki hasta olmanı istiyorum da." diye alay ediyor.

"Buna dayanabilirim. Ama seni hasta görmek beni çok incitiyor. Daha fazla. Seni daha iyi hissettirmek için her şeyi yaparım. Her şeyi." Dudakları kıvrıldı. "Seni seviyorum." Gözlerini kapatıyor.

Bez serinliğini kaybetmeye başladığında kalkıyorum, banyodaki musluğun altında ıslatıyorum, sonra dönüp alnına koyuyorum. Mutfağında bir leğen bulup suyla dolduruyorum ve komodinin üzerine yerleştiriyorum. Gece boyunca bezi ıslatmaya ve alnına koymaya devam ediyorum. Şafağın gümüşü ışığı pencereden içeri süzüldüğünde ateşi düşüyor. Alnındaki teri siliyorum, sonra bezi nazikçe boynunda gezdiriyorum, sonra da leğene geri atıyorum.

Kaslarımdaki gerginlik azalıyor ve esniyorum. Bir adrenalin düşüşüyle karşı karşıya olduğumu anlayacak kadar çok savaşa girdim. Bu, bu ateşle ona bakıcılık yapmak, şimdiye kadar verdiğim en ciddi savaşımlardan biri. Ve bu hastalığa yenilmemin imkanı yok. Ama şimdi daha iyi. Tekrar esnedim, sonra yatağa girdim ve onu yanıma aldım. Nefes alışım onunkini yansıtıyor ve uykuya dalıyorum. Uyandığımda onu bana bakarken buluyorum.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Sanki bir maraton koşmuşum gibi." Öksürüyor. "Ama onun dışında çok daha iyiyim."

"Bugün yatakta kalmalısın."

"Benimle kalır mısın?"

Başımı sallıyorum, sonra elimin tersini alnına koyuyorum. "Ateşi yok, bu iyi."

"Hiç uyudun mu?" Yanağıma dokunuyor. "Yorgun görünüyorsun."

"Şimdi daha iyi hissediyorsun, ben iyiyim."

Gülümsüyor. "Seninle olmak güzel."

"Sadece güzel mi?"

Gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, benimle ilgileniyor olman neredeyse çökmüş bir durum."

Kaşlarımı çattım. "Bu benim görevim, sorumluluğum ve dünyadaki en önemli şey."

Kızardı. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun." "Ve sen de hayatımdaki en tatlı şeysin."

"Yarattığım tatlılardan daha mı tatlı?"

"Dükkânınızdaki penis şeklindeki pastadan bile daha tatlı."

"Atıştırmalıkları kısıkanıyor musun?"

"Pek sayılmaz. İkimiz de biliyoruz ki benim aletim senin yarattığın o dildo şeklindeki tatlı tabaklardan çok daha büyük ve çok daha sert olabilir."

"Bu doğru mu?" Elini aramızda kaydırıyor ve sabah odunumu sıkıyor.

İnledim. "Hayır bebeğim.

Şimdi olmaz." "Neden

olmaz?" Kaşlarını çatıyor.

"İyi değilsin."

"Sayende kendimi çok daha iyi hissediyorum." Aletime tepeden tabana doğru masaj yapmaya devam ediyor ve tüm kan kasıklarına akıyor.

"Siktir," diye homurdandım.

"Ben de senden bunu istiyorum."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve bir saniyeliğine orada tutuyorum. Bana mastürbasyon yapmaya devam etmesi için her şeyimi verirdim ama bu hızla gidersem saniyeler içinde pantolonuma boşalacağım ve bu ona haksızlık olur. Ayrıca, bütün işi onun yapmasına izin vermem mümkün değil. "Ben de seninle sevişmek istiyorum ama önce iyileşmen gerek." Elini zonklayan aletimden çekip ağzıma götürmeyi başarıyorum. Parmak uçlarını öpüyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

Durakladım. Onu daha önce duymuştum ama tam olarak uyanık olmadığı için söylediğinden emindim. Ama işte burada, bana bakıyor, o melek gibi gülümsüyor ve uzun zamandır ondan duymak istediğim üç kelimeyi söylüyor. I

başparmağımı ona verdiğim alyansın etrafında
dolaştırıyorum. "Tekrar s ö y l e ."

"Seni seviyorum." Başını kaldırıyor ve dudaklarını
dudaklarıma bastırıyor. "Sadece seni."

Skylar

Bütün gün yatakta kaldık. Daha doğrusu ben yattım. O ise bana önce çay ve tost, sonra da çorba yaparak susuz kalmamamı sağladı. Ve bir kutudan çıkmadı. Sipariş de vermedi. Mutfak robotumu kullandı ve sıfırdan yapmakta ısrar etti. Erkeğinizin sizin için yemek yapmasını izlemekten daha ateşli bir şey var mı? Ekmeği alt kattan aldı. Ama önce çalışanlarımı arayıp bir gün izinli olduğumu bildirmem konusunda ısrar etti. Fazla ısrar etmesine gerek yoktu.

Neredeyse bir aydır onunla birlikte olmadığım için, onun arkadaşlığına hasret kalmıştım. Gözlerimi ondan alamıyordum. Tanrım, onu çok istiyordum. Ceketini çıkardı, kaslı kollarını göstermek için gömleğinin kollarını sıvadı ve ben bayıldım. Bana yatakta kahvaltı getirdiğinde çoraplarını ve ayakkabılarını çıkardığını fark ettim. Bu adamın çıplak ayakları neredeyse onu çıplak görmek kadar seksiydi. Neredeyse.

Benimle sevişmek istemediğinde çok hayal kırıklığına uğramıştım. Küveti sıcak suyla doldurup beni banyoya götürdüğünde, sonra da terimi sıyırmama yardım ettiğinde-

beni takip edeceğinden emindim. Ama hayır, öyle olmadı. Küvete girmeme yardım etti ve ben onu içeri çekmeye çalıştığımda başını salladı. Bir kez bile göğüslerime ya da başka bir yerime bakmadan omuzlarımda, göğsümde, sırtımda nazıkçe bir bez gezdirdi. Çok hayal kırıklığına uğramıştım. Göğüslerime dikkat çekmeye çalıştım ama o bakmayı reddetti. Durulamadan önce saçlarımı yıkadı ve kremledi. Beni yıkamayı bitirdi, sonra küvetin fişini çekti.

Beni ayağa kaldırdı, sonra etrafıma bir havlu sardı. Küvetten çıkmama yardım etti, vücudumun her santimini kurulamaya başladı - evet, bacaklarımda arasını bile. Amımı kuruladı ve tenimin altında küçük şehvet kıvılcımları alevlendi. Havluyu iç uyluğumda gezdirdi ve sırtımda bir ürperti yükseldi. Ve ayak parmaklarımda arasındaki deriye dokunduğunda, bu şehvet kıvılcımları tam teşekküllü bir cehenneme dönüştü ve içimi lapa haline getirdi. Sallanmaya başladığımda beni kollarına aldı ve iyi olup olmadığını sordu.

Mızızlandım ve ona içimde olmadığı için olmadığını söyledim. O da güldü ve önce iyileşmem gerektiğini söyledi. O sırada biraz sersemlemiş hissediyordum, bu yüzden göğsüne kıvrıldım. Beni yatağa taşıdı, önüne oturttu, saçlarımı taradı ve kuruladı. Ona yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Bir dahaki sefere açtığımda öğlen olmuştu. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yemek pişirdiğini görmek için dairenin genişliğine bakıyorum. Bir çift yoga pantolonu ve sweatshirt giydiğimde dönüp bana gülümsüyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi."

Yüzümü inceliyor, sonra başını sallıyor. "Çok daha iyi görünüyorsun." Küçük mutfak masasını işaret ediyor. "Otursana."

"Önce banyoyu kullanmalıyım." Gülümseyerek banyoya giriyorum ve yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalamadan önce işimi hallediyorum. Birkaç dakika sonra çıkarken neşeyle "Şimdi daha iyi hissediyorum" diyorum.

Masadaki yerimi aldığımda kıkırdıyor. Önüme bir kase çorba, yanına da kızarmış ekmek koyuyor. "Ye." Benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor.

"Peki ya sen?"

"Eğer yersen, açlığım yatıştır."

"Aww." Göğsümde sıcaklık sarmalları.

"Bu doğru." Çorbadan biraz kaşıklıyor ve ağzıma götürüyor. Bana birkaç lokma yedirmesine izin veriyorum. "Gerçekten yiyebileceğini düşünüyorum."

"Önce yemek yediğini görmek istiyorum."

"Lütfen?" Parmaklarımı bileğine doluyorum. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum ve bu yemeği benimle birlikte yersen çok daha fazla keyif alacağım."

Yüz hatlarımı inceliyor, sonra dudakları titriyor. "Nasıl istersen." Kaşığı kâseye koyuyor, ayağa kalkıyor ve kendisi servis yapıyor.

"Bu çorba çok lezzetli." Ekmeğin bir kısmını yağlayıp ağzıma atıyorum.

"Annemin tarifi. Hataları vardı ama tavuk çorbasının gücüne çok inanırdı. Hasta olduğumda benimle ilgilendiğine ve bana çorba yaptığına dair o kadar çok anım var ki. Anılarınızın iyi kısımlara odaklanıp kötü olanları unutmaya meyilli olması ne garip." Gözlerinde düşünceli bir ifadeyle çorba kâsesine bakıyor.

"Hayat bize acı veren şeylerin üzerinde durmak için çok kısa. Affetmek ve yolumuza devam etmek çok daha sağlıklı."

"Beni affettin mi?" Başını kaldırıp yüzüme bakıyor. "Sana Ben'den bahsetmediğim için beni affedebilir misin bebeğim?"

Kaşığımı kâseme geri koyuyorum ve arkama yaslanıyorum. "En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını ve beni koruduğunu düşündüğünü biliyorum, ama şimdi gerçeği bildiğim için, sanki bunca zaman bana yalan söylüyormuşsun gibi geliyor. Ve bu iyi bir his değil. Yaptığın şeyin beni korumak olduğunu biliyorum ve buraya gelip bana ilk söylediğinde işini kolaylaştırmadığımı da biliyorum... Elbette seni affediyorum. Ama

Artık tanıştığın o on sekiz yaşındaki kız değilim. Büyüdüm."

"Şaka yapmıyorum," diye mırıldanıyor.

"Biliyorsun büyüdüm. Bilinçaltım yüzleşmek istemediğim gerçeklerle yavaş yavaş hesaplaşırken, geçtiğimiz yıl daha da büyüdüm. Mesele şu ki, kendi başımın çaresine bakabilirim. Fırıncılık işimin düzensiz bir başlangıç yaptığını kabul ediyorum, ama senin sayende şimdi iyi gidiyor."

"Bana teşekkür etme. Teklifimi kabul etme kararını sen verdin. İşinizi kırmızıdan kurtarmak için ne gerekiyorsa yaptınız. Başarı tamamen senin."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca.

Dudakları titriyor. "Bir şey değil."

Dirseğimi masaya dayıyorum ve çenemi avucumun içine alıyorum. "Ve benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Hastalanman değil tabii ki ama yanında olabilmem benim için bir zevkti. Tek istediğim bu Starling, seninle birlikte olmak. Hayatımı bir amaç arayarak geçirdim ve şimdi bunun ne olduğunu biliyorum." Gözlerinde çok fazla duyguyla bana bakıyor. Normalde huysuzun tekidir, bu kadar çok şey hissedebileceğini düşünmezdim.

"Sensin, bebeğim." Dizlerinin üzerine çöktü ve elimi avuçlarının içine aldı. "Seninle evlenmek hayatımın en büyük başarısı. Senin yanında olmak benim için bir ayrıcalık. Senin kocan olmak istediğim her şey. Sana karım demek benim için bir onurdur ve asla hafife almayacağım bir şeydir. Seni seviyorum, Starling. Seni koruyacağıma, sana değer vereceğime, bedenim ve ruhumla sana tapacağıma yemin ettim ve bu yeminleri asla bozmamaya niyetliyim."

"Nate." Kalbim göğsüme sığmayacak kadar büyük hissediyorum. Tüm bu duygular içimde yarışıyor ve onları kontrol altına alabileceğimden emin değilim. Benim için çok büyük. "Seni seviyorum, Nate."

Yüz hatları yumuşuyor ve gözleri duyguyla kararıyor. "Senden bu sözleri duymaya asla doyamayacağım. Affını hak etmiyorum ama affedecek kadar da bencilim. Hayatımın her gününü seninle geçirmeye niyetliyim."

Mutluyum. Hayallerinizi koruyacağıma söz veriyorum, çünkü onlar benim de hayallerim. Tutkularınızı besleyeceğime söz veriyorum, çünkü onlar bizim geleceğimiz. Seni her zaman onurlandıracağım, cesaretlendireceğim, destekleyeceğim ve el üstünde tutacağım. Her zaman elinizi tutacağıma, sizi güldüreceğime, hedeflerinize ulaşmanız için sizi cesaretlendireceğime ve dünya zorlaştığında güvenli alanınız olacağıma söz veriyorum."

"Ah, Nate." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Onu siliyor.

"Seninle geçirdiğim her an, hayatın bana verebileceği en büyük hediye gibi geliyor. Kalbimin her atışında senin adını duyuyorum. Olduğum ve olabileceğim her şeyi sana borçluyum. Sen benim ilham kaynağım, hayatın fırtınalarından kaçtığım güvenli sığınağım, mutlu yerimsin ve sana sonsuza dek benim demek istiyorum."

Göğsümdeki o hafiflik vücudumun geri kalanına yayılıyor. Bir sevinç patlaması, mutluluk, gökyüzünde gökkuşakları ve havada kuş sesleri. Her şeyin bana verilmiş olduğu, ne kadar şanslı olduğum hissi içimi dolduruyor.

Parmak eklemlerimi öpüyor, sonra nefesi yanağıma değene kadar eğiliyor. "Kendini kaldıramadığında seni kaldırmama izin ver. Arkanı kollamama izin ver. Bana seni son nefesime kadar koşulsuz sevme şansını ver." Bakışlarımı tutuyor. "Bunu yapacak mısın?"

Skylar

Un, şeker, kabartma tozu ve tuzu birlikte çırpıyorum. Alyansım - kocamın benim için aldığı sade, gösterişsiz platin yüzük, böylece yemek pişirirken bile takabiliyorum -Fırının floresan ışıklarında parıldıyor. İşler patlıyor ve son birkaç gün içinde fırına gelenler üç katına çıktı. O kadar ki, öğlene kadar satışlarımız bitiyor ve kapatmak zorunda kalıyoruz. Bu şikayet etmediğim bir sorun, ancak alışkanlık haline gelmemesi için kesinlikle bazı ayarlamalar yapmamız gerekiyor. Ayrıca, bu bana mutfakta tarifleri denemek için zaman kazandırıyor, ki bunu yapmayı seviyorum.

Yumurta sarılarını daha önce hazırlayıp bir kenara ayırdığım soğumuş tereyağı-bira karışımında çırpтым. Evet, bunda stout birası var, bu durumda Ben'in en sevdiği bira olan Guinness.

Beni yerel pubımıza ilk kez götürdüğünde, yirmi bir yaşıma bastığımda, epeyce kandırdıktan ve götürmezse oraya kendi başıma gitmekle tehdit ettikten sonraydı. Bir kadeh şarap istedim ve Ben bana küçük bir tane verdi. Bir spritzer içmemde ısrar etti ve ben ona kaşlarımı çattığımda pes etti. Çünkü

kendisi de bir bardak Guinness istedi. İçkilerimiz geldiğinde kadehlerimizi kaldırdık.

"Artık büyümüş olan muhteşem kız kardeşime - ama unutma, tüm erkek arkadaşlarının benim onayımdan geçmesi gerekiyor." Sırıttı.

Son gülen oydu. Çıktığım erkekleri onaylamak için yanımda değildi ama Nate'e bana bakacağına dair söz verdiğinde en yakın arkadaşıyla -şimdi kocam- birlikte olmamız için onay verdi.

Gözlerimi devirdim, bardağımı onun bardağıyla tokuşturdum, şaraptan bir yudum aldım ve bir oooh sesi çıkardım. İçten içe irkildim çünkü şarabın tadı beklediğimden daha asidikti.

Ben Guinness'ten bir yudum aldı ve bana baktığında güldüm. "Bira bıyığın var."

"Benim mayalı kırıntı tutucumdan mı bahsediyorsun?" Kıkırdadı.

"Her neyse."

"Al, bir dene." Bana bira bardağını uzattı.

Guinness'ten bir yudum aldım ve hemen öğürdüm.

"Ugh!"

"Beğenmedin mi?" Kıkırdadı.

"Tadı acı, neredeyse metalik." Yüzümü ona çevirdim. "Bu tanrıların nektarı." Uzun bir yudum daha aldı.

Birayı içti, sonra köpüğünü yaladı. "Unutma Skye, hayat köpükten bir bıyık gibidir," diye mırıldandı.

Ona inanmayan bir bakış attım. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Bir dakika burada, bir dakika sonra yok. Önemli olan onu taktığınızda ne yaptığınızdır."

Sanki ilahi bir müdahale için dua ediyormuş gibi yukarıya doğru dramatik bir bakış fırlattım. "Bu da senin bilgelik tohumlarından biri mi?"

Bir dakika düşündü, sonra başını salladı. "Hayır, sadece uydurdum ama kulağa çok derin geliyor, değil mi?" Güldü.

Başımı salladım. Benim büyük, şapşal ağabeyim.

Turne arasında eve geldiğinde bu bizim geleneğimiz haline gelmişti. Bara giderdik ve bana bir spritzer ısmarlardı. Arkadaşlarımla dışarı çıktığımda şarap içiyor olmam önemli değildi; bana her zaman yirmi bir yaşına yeni girmişim gibi davranırdı. Bana Guinness'ini teklif ederdi, ben de her seferinde geri çevirirdim ve bu da ondan başka bir klişe söz duymamı sağlardı.

Böyle son gezintilerimizden birinde mutlu, neredeyse memnun görünüyordu. Biriyle tanışmış olmasını diliyordum. Tanıştıysa bile bana söylemedi. Ama içten içe onu bekleyen, ona sadık, onu sevecek, ona değer verecek ve belki de başka bir göreve dönmemesi için ona bir neden verecek bir kadın bulmuş olmasını umuyordum.

Karışımı bir kek kalıbına döktükten sonra fırına sürüyorum.

O yokken Ben için endişelendim ama bunu hiç belli etmedim. Kariyer seçiminden dolayı mutsuz olduğumu hissetmesini istemezdim. Ülkeye hizmet etmek onun kanında vardı. O böyle biriydi. Cephede olmanın, düşmanla yüzleşmenin ve bıçak sırtında yaşamanın verdiği adrenalinle büyürdü. Kimliği denizci olmaya o kadar sıkı sıkıya bağlıydı ki, başka bir şey yaptığını hayal bile edemezdim. Ben de geri adım attım. O yokken benim için ne kadar stresli olduğunu ona hiç göstermedim. Onsuz ne kadar yalnız hissettiğimi hiç ima etmedim.

"Benim için biraz kek karışımınız kaldı mı?"

Arkamda onun sesini duyuyorum ve dönüyorum. "Ben, geldin mi?"

Öne doğru yürüyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Veda etmeden gitmeyecektim, değil mi?"

"Oh, Ben." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Seni çok özledim."

"Ben de, küçük kardeşim." Beni kollarına çekti. "İşte, işte, yalnız değilsin. Nate var." Başımı okşadı.

"Keşke sen de burada olsaydın." Çıtlatıyorum.

"Ama ben öyleyim."

Arkama yaslanıp ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman kalbinde olacağım, kardeşim. Beni düşündüğünde her zaman yanında olacağım."

"Söz mü?" Elini elime alıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Söz veriyorum." Parmaklarını nazıkçe benimkilerden ayırıyor,

sonra eğilip karıştırma kabının kenarındaki kek karışımından bir miktar alıyor ve yalıyor. "Hmm..." Yüzünde düşünceli bir ifade var.

"Eksik olan ne?"

"Yok bir şey, gayet iyi," diyor kesinlikle bir şeylerin eksik olduğunu ima eden bir ses tonuyla.

"Ben," diye uyarıyorum.

"Hayır, gerçekten, iyi; sadece bir bardak stout içmenin yerini tutamaz."

Yüzümü buruşturdum. "Ah, sana fikrini sormamalıydım."

"Ama yine de verirdim." Sırıttırıyor, sonra eğilip alnımdan öpüyor. "Kendine iyi bak, kardeşim. Ve bana bir söz ver."

"Herhangi bir şey."

"İlk çocuğunuz... Ona benim adımı mı vereceksiniz?"

"Tabii ki." Gülüyorum. "Ama birkaç yıl içinde bir aile kurmayacağız."

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, ağabey."

Dönüyor ve dışarı çıkıyor.

"Starling?" Hayal dünyamdan sıyrılıp kocamın karşımda durduğunu görüyorum.

Endişeli bir bakışla beni izliyor. "İyi misin?"

Çıtlatıyorum. "Tabii ki. Buraya ne zaman geldin?" Gözlerimden o görüntünün kalıntılarını kırpıştırarak uzaklaştırıyorum. "Ben... Ben'le tekrar konuştum... Ama bu sefer bir veda gibiydi ama... Ayrıca... İçimi büyük bir umutla doldurdu." Gözlerinin arasına bakıyorum. "Ölü kardeşimle konuştuğum için bende bir sorun mu var?"

"Oh, bebeğim." Kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. "Burada doğru ya da yanlış diye bir şey yok; hepimiz kederle elimizden gelen en iyi şekilde başa çıkıyoruz."

"Bunu nasıl yapıyorsun? Onu özlemiyor musun? Nasıl oluyor da her zaman bu kadar kontrollü görünüyorsun?"

Gülüyor. "Öncelikle, şimdiye kadar bilmen gerekirdi, senin yanımdayken asla kontrol bende olmaz. Ben'e gelince..." Yüz hatları yumuşuyor. "Bir yanımda o gün dışarı çıkıp onu yalnız bıraktığım için her zaman pişmanlık duyacak. Bir yanımda da kendimi suçlamamam gerektiğini, onun ne yapacağını bilemeyeceğimi söylüyor. Ama gelecek için umut olmadan hiçbir şeyiz ve bildiğim tek şey onun hayatıma dokunuşunu her zaman yanımda taşıyacağım. İyi yemek yemeye olan sevgimi nasıl etkiledi-"

"Ben buna bayıldım," diye düşünüyorum.

"Her zaman iyimserdim, her zaman elindeki görev ne olursa olsun elinden gelenin en iyisini yapacağına inanırdım. Aynı anda hem etrafındaki herkesi neşelendirir hem de onların durup özlü sözlerini düşünmelerine neden olurdu. Bizler tanıştığımız herkesin bir karışımıyız ve Ben'in bende bıraktığı kalıcı etkiyi hayatımın sonuna kadar taşıyacağım."

"Haklısın." Kollarının arasında geriye yaslanıyorum. "Artık kardeşimin her zaman yanımda olduğunu biliyorum. Onunla ilgili anılarımda, geleceğe dair umutlarımda ve hayallerimde yaşıyorum."

Yine de bir bebekten bahsediliyor. Karnıma dokunuyorum. Hayır, mümkün değil.

"İyi olduğuna emin misin?" Nate elimi karnıma bastırduğum yere bakıyor.

"Evet, öyleyim." Elimini indiriyorum ve ona gülümsüyorum.

"Emin misin?" Yüzümü arıyor. Bu adamdan hiçbir şey saklayamam, saklamak da istemiyorum.

"Eminim. Ben'e veda ediyordum, hepsi bu."

Yüz hatları yumuşuyor. "O nasıl?"

Başımı salladım. "Onu son bir kez görebildiğim için mutluyum. Her neredeyse mutlu olduğuna eminim."

"Ona çok şey borçluyum. Eğer o olmasaydı, seninle asla tanışamazdım." Yanağını okşadı. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Gözlerinde bir bakış var, göğsümün etrafındaki bandı sıkılaştıran bir şey. Bağırsaklarım çalkalanıyor. "Ne oldu?" Fısıldıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle." Yarı gülümsüyor. "Tanışmanı istediğim biri var." Elini benimkinin içine kaydırıyor, parmaklarımı sıkıyor ve beni dükkânın içine doğru götürüyor.

Kapıya en yakın masada oturan genç bir kadın var. Yanında da bir bebek arabası var. Ben erken kapattım ama Nate'de dükkânın anahtarı var, onları içeri almış olmalı. Biz yaklaşırken başını kaldırıyor. Koyu renk saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış. Gözlerinin altında koyu halkalar ve yanaklarının altında çukurlar var ama bakışları berrak. Kot pantolonunun ve eşofmanının üzerine bir palto giymiş ve yanına vardığımızda ayağa kalkıyor. Nate'den bana bakıyor. "Sen Skylar olmalısın," diyor yumuşak bir sesle.

"Ve sen?"

"Luna." Çocuk arabasında uyuyan bebeğe bakıyor. "Ve bu da Arrow."

"Arrow. Güçlü bir isim." "O güçlü bir çocuk, babası gibi."

Midemdeki çalkantı şiddetleniyor. "Babası mı?" Başını sallıyor. "Onu tanıyordun."

"Onu tanıyor muydum?" Kocamın elini tutuyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hayır, olamaz, değil mi? "Onun... onun babası-"

Başını sallıyor, yüzünde hüzünlü bir gülümseme var. "Ben. O Arrow'un babası."

Kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlamakla tehdit ediyor ve midem dibe vuruyor. Ben, Arrow'un babası mı? Keskin bir nefes alıyorum. "Ama nasıl... Bunu biliyor muydu-"

"Onun çocuğuna hamile olduğumu mu? Hayır. O göreve gittikten sonra öğrendim. Ona e-posta gönderdim, mesaj attım,

Hatta ona mektup bile yazdım ama hiçbirini aldığını sanmıyorum."

"Hastaneye vardığımızda, iletişimini sürdüremeyecek kadar yaralıydı. İyileştikten sonra da dış dünyaya olan ilgisini kaybetmiş gibiydi. Daha fazla göreve gidemeyecek olması içindeki hayatı tüketmiş gibiydi," diye açıklıyor Nate.

"Ama o sana sahipti. Bana sahipti. Neden bizden birine ulaşamadı?" Nate'e döndüm. "Neden? Neden bizden birini araması için onu zorlamadın?"

"Denedim." Nate yutkunuyor. "Bir keresinde telefonumdan numaranı çevirecek kadar ileri gittim ama elimden kapıp fırlattı. Sonrasında yıkıldı ve bana bunu bir daha yapmayacağıma dair söz verdirdi. Ve o-" Nate bakışlarını Luna'nın kılere kaldırdı. "Senden hiç bahsetmedi. Seni en yakın akrabası olarak Skylar'ın yanına koyduğunu öğrendiğimde bir kız arkadaşı olduğunu fark ettim."

Luna'nın dudakları bükülür. "Yeni bir ilişkiydi. Gemiyle yola çıkmadan birkaç gün önce tanıştık. Birbirimizden anında etkilenmiştik ve o gidene kadar ayrılmadık." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Hiçbir şeyi daha fazla keşfedemedik. Onu sevdiğimi hiç söyleyemedim. O da beni sevdi mi bilmiyorum, ben-"

"Seni sevdiğini biliyorum." Nate'den uzaklaşıyorum ve Luna'nın elini tutuyorum. "Bana söyledi."

"Sana söyledi mi?" Kaşları çatıldı.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. "Kulağa tuhaf gelecek ama geçen yılı atlatmamın tek yolu onunla konuşmaktı."

"Onunla konuştun mu?" Gözlerini kırıştıırıyor.

"Anlamıyorum." "Hayal gücümün bir ürünü müydü?"

Muhtemelen. Öyle miydi?

Bana gerçek gibi mi geliyor? Hem de çok. Sanki benimle iletişim kuruyormuş gibi hissettim. Sanki bana devam etmem için cesaret veriyordu. Ve özel biriyle tanıştığını ima etti." Gülüyorum. "Bunun kesinlikle benim hüsnükuruntum olduğunu düşünmüştüm ama şimdi seninle tanışınca fark ettim ki

Kendi yöntemiyle bana hayatın devam ettiğini anlatmaya çalışıyordu." Uyuyan Arrow'a bakıyorum, o da öyle. "Ve bana da sana iyi bakmamı söyledi."

"Keşke onu görme şansı olsaydı-" Yutkunuyor. "Gitmeden önce ona benim için önemli olduğunu söylemeliydim ama düşündüm ki... Düşündüm ki... Belki de onun için sadece bir takılmaydı, çünkü aksini belirtmedi. Sonra hamile olduğumu öğrendim. Ben'den haber alamayınca, benimle bir şey yapmak istemediğini düşündüm. Üzülmüştüm ama ellerim Arrow'la o kadar doluydu ki devam etmemi sağlayan şey buydu. Daha sonra Ben'in ölüm yardımından gelen parayı aldım. Onu saklamak doğru gelmedi ama Arrow için bunu yapmam gerektiğini biliyordum." Yanağının içini ısıırıyor.

"Seni en yakın akrabası olarak gösterdi ve seninle daha yeni tanışmıştı. Yani seninle arasında bir bağ hissetmiş olmalı." Yutkunuyorum. "Sence"-Nate'e dönüyorum-"sence başına geleceklerden haberi var mıydı? Çok uzun süre buralarda olamayacağını ve Luna'nın paraya ihtiyacı olacağını?"

"Belki de. Sezgileri onu böyle bir şey yapmaya yönlendirmiş olabilir." Nate Luna'ya dönerek, "Ayrıca bazı mesajlarınızı görmüş olabileceğini düşünüyorum, sizin ve bebeğin yardıma ihtiyacı olacağını biliyordu, bu yüzden denizci olmasının tüm faydalarını size bıraktı."

"Ama eğer durum buysa, neden kendi canına kıydı? Benim ya da Luna için olmasa bile çocuğu için yaşamaya motive olması gerekmez miydi?" Ağlıyorum.

Nate omzumu sıktı. "Sanırım kendi kişisel cehennemine o kadar kapılmıştı ki, olayları birbirinden ayıramıyordu. Bence o kadar depresyondaydı ki, geri dönebileceği bir çocuğa sahip olma ihtimali bile zihninde çekildiği boşluğa nüfuz edemedi. "Kendi canına kıydığında" -yutkunuyor-"sağlıklı düşündüğünü sanmıyorum."

"Sana daha önce ulaşmalıyım." Luna'nın çenesi titriyor. "Sana Arrow'un varlığından bahsetmeliydim ama... I... Ben hazır değildim. Her şey benim için çok fazlaydı."

"Anlaşılabilir. Ben'e olanları öğrendiğimde yıkılmıştım. Birkaç gün öncesine kadar bu gerçeğe yüzleşememiştim ve ben onun kız kardeşiydım. Çocuğunuzun babasını kaybettiğiniz için kalbinizin ne kadar kırılmış olabileceğini ancak hayal edebilirim."

Elimi bırakıyor ve parmaklarını birbirine kenetliyor. "Bu... kolay değildi. Nate gelip Ben'in ölümünü bana haber verdi. Ondan sonra iletişimde kalmaya ve yardım etmeye çalıştı ama onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Senden haberim vardı elbette" -çenesini bana doğru salladı- "ama Ben'in geçmişinden biriyle tanışmaya hazır değildim. Tek yapabildiğim günü gününe yaşamak ve önce hamileliğime, sonra da bebeğime odaklanmaktı. Arrow doğduğunda her şey değişti. Kendimi yeterince güçlü hissettiğim anda Nate ile iletişime geçtim ve ona seninle tanışmaya hazır olduğumu söyledim."

"Sana Luna ve Arrow'dan bahsetmediğim için üzgünüm ama-" "Sana söz verdirdi." Ona gülümsedim. "Söz verdiğine sevindim."

Sözünün eri bir adam,
kocacığım." Yüz hatları
yumuşar.

Kolunu bana doladı. Onu öpmek için uzandığımda Arrow ağlamaya başlıyor. İkimiz de ona doğru döndük.

Luna onu kucağına alır. "Hey, bebeğim, iyi uyudun mu?"

Arrow büyük mavi gözleriyle ona bakıyor. Gözleri Ben'inkilere çok benziyor. Ve onun yüz hatlarına. Ve simsiyah saçları. Keskin bir nefes alıyorum. "Aman Tanrım, Ben'e o kadar benziyor ki."

"Öyle." Luna onu uzatıyor. "Onu tutmak ister misin?"

EPILOG

Bir ay sonra Skylar

Mascarpone karışımını kahveye batırılmış Savoiardi kurabiyelerinin ya da diğer adıyla ladyfinger'ların üzerine eşit bir şekilde yaydım, ardından bisküvi kırıntılarını ekledim ve üzerine bitter çikolata sürdüm. Kocamın tatlıya düşkünlüğü var... Benimle evlendiğini düşünürsek bu sürpriz olmamalı ama birkaç gün önce tarifler üzerinde çalışırken tesadüfen öğrendim.

Ben bir kekin son rötuşlarını yaparken içeri girdi ve karıştırma kabını yalayarak temizledi. Onu izlediğimi fark edince biraz kızardı ve kahve-kek karışımının onun kriptoniti olduğunu itiraf etti. Denizaşırı görevdeyken kahvenin tadına varmıştı. Bunu acı çikolata ve kremayla birleştirdiğinde ona her şeyi yaptırabilirim... Her şeyi. İşte bu yüzden evimdeki pastanede ona tatlı yapmak için yola çıktım.

Evet, bana evimizin mutfağına bitişik bir fırın yaptı, böylece istediğim kadar geç saatlere kadar oturup etrafı dağıtabiliyorum.

ve farklı kekler yaratmaya çalışırken benim için endişelenmeyecektir.

Ayrıca görüşmelere devam etmem ve daha fazla personel işe almam konusunda ısrar etti. Kabul ettim çünkü bana, işletmeler büyüdüğü girişimcilerin yaratıcı kısma odaklanabilmeleri için idari işleri daha fazla delege etmeleri gerektiğinin kanıtını gösterdi... Benim durumumda bu, en çok keyif aldığım şey olan gerçek pişirme süreciydi. Ve tatlılara odaklanmak, ek pazarlama ile birlikte meyvesini verdi. İşler o kadar iyi gidiyor ki, evimizin yakınındaki Primrose High Street'te bir yer satın aldım ve The Fearless Kitten'ın ikinci yerini açacağım. Evet, genişliyoruz. Hem de birden fazla şekilde.

Kendi kendime gülümsüyorum. İşe gitmeyi seviyorum ama evimdeki fırında çalışırken, pişirdiklerim için yeni formüller denerken ve sonuçları bir gün yemek kitabı haline getirmeyi umduğum günlüğüme kaydederken hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Birkaç ay önce hayallerime şekil vermeyi hayal bile edemezdim. Ama o zaman ruh eşimle evlenmemiştim. Yüksekleri hedeflemem için beni cesaretlendiren kocamdı. Kendime güvenmem ve istediklerimin peşinden gitmem için. Her şeyi yapabileceğime inanmam için. Yol boyunca bir yerlerde, hayatımdaki olasılıkları dizginlemiş, başarabileceklerime sınırlamalar getirmiştım. Kendim için istediğim türden bir geleceğ i hayal etmeme izin vermedim.

Elbette Londra gibi pahalı bir şehirde kendi fırınımı açacak kadar cesurdum ama sonra duvara tosladım. Muhtemelen faturaları ödemek ve Hugo'ya bakmak için mücadele ettiğim için ve sonra... Bilinçaltımda Ben'i biliyordum. Yutkunuyorum.

Gözlerimde yaşlar oluşmadan kardeşimi düşünmek çok zor. Ama daha iyiye gidiyor. Kardeşimin artık etrafta olmadığı gerçeğ iyle başa çıkmakta daha iyi oluyorum. Bir daha asla evimize ya da Korkusuz Kedicik'e uğrayıp benimle gurur duyduğunu söylemeyecek. Benden sonra

O gün fırınımda ona veda ettiğimde, onunla ilgili hayallerim yok oldu. Artık onu rüyamda bile görmüyorum. Bu beni üzüyor ama aynı zamanda nihayet hayatla başa çıkabildiğim anlamına da geliyor. Sonunda kardeşimin gittiği gerçeğiyle yüzleşiyorum. Sevdiği şeyi yaparken hayatından vazgeçti. Evet, kendi canına kıydı ama bunun sebebi ülkesine verdiği hizmetin ona zarar vermesiydi. Bunun da bir anlamı olmalı.

Ölümünden bu yana Luna'nın aldığı tazminat çocuklarını büyütmesine yardımcı oluyor, ancak bunun ne kadar yetersiz olduğunu fark ediyorum. Başa çıkma konusunda duygusal desteğe ihtiyacı var. Olanları anlamlandırmasına yardımcı olacak bir terapist ihtiyacı var. Benim de öyle.

Kocam beni biriyle görüşmeye ikna etti. İşitmesi için yardım alması şartıyla kabul ettim. O da işitme cihazı takmayı kabul etti, o kadar dikkat çekmiyor ki göremiyorsunuz bile. Ama bu onun stres seviyesini de azaltmaya yardımcı oldu.

Terapistimi Luna ile tanıştırdım ve ikisi çok iyi anlaştı. Şimdi Luna ve ben haftada bir terapistin ofisinde buluşuyoruz. Ben seansımı bitirirken o da geliyor; o seansını yaparken ben de Arrow'la ilgileniyorum. Sonra ikimiz çay ve kek içiyoruz, Arrow da seans sonrası yorgun bir şekilde bebek arabasında uyukluyor ve o terapideyken ben onu yakındaki parka götürüyorum. Nate ve ben bunu tartıştık ve Luna'nın randevularını ödemek istediğimize karar verdik, ancak bizi geri çevireceğini biliyorduk. Bundan kaçınmak için doktora doğrudan ödeme yapıyoruz ve o da Luna'ya indirimli fiyattan yararlanabileceğini söylüyor.

Nate ayrıca eski bir denizci olan ve gazilerin TSSB ile başa çıkmalarına yardımcı olmak için bir hayır kurumu kuran Knight Warren ile güçlerini birleştirdi. Nate'in katkısıyla, gazilerin sivil hayata ve işlerine geçişlerine yardımcı olacak hizmetler eklediler. Bu hizmet Davenport'un parasıyla değil, Nate'in ordudayken yatırım yaparak elde ettiği kazançla finanse ediliyor. Quentin de gazilerle haftalık seanslar düzenleyerek hayatlarının geri kalanında ne yapmak istediklerine karar vermelerine

yardımcı oluyor. Onlar

Hâlâ diğer Davenport kardeşlerin yardım etmesi için uğraşıyorum.

Kocamla çok gurur duyuyorum. Hâlâ güçlü, sessiz bir tip ama artık biliyorum ki o yasakçı dış görünüşünün altında ülkesini ve silah arkadaşlarını önemseyen bir adam var. Aynı zamanda özenli biri. Her sabah beni en sevdiğim çaydan bir fincanla uyandırmakta ısrar ediyor. Ben PG Tips markasını tercih ediyorum ama o bana dünyanın önde gelen çay tesislerinden birinde benim için özel olarak üretilen bir çeşidi almakta ısrar etti ve tadına baktığımda kabul etmek zorundayım ki bu çay çok iyi. PG Tips kadar iyi değil, ki bunu ona söylemeyeceğim, ama sabah kahvemi onunla değiştirebileceğim kadar iyi.

Çoğu gün kahvaltı hazırlamakta da ısrar ediyor ki bundan şikayet edemem. Bu bana, takım elbisesinin üzerine bir önlük giymiş, duştan yeni çıkmış ve yüzüne doğru taranmış saçlarıyla mutfakta dolaşırken onu takip etme şansı veriyor. Çoğu zaman beni bakarken yakalıyor ve bana sırtlıyor.

Gözlerimi devirme dürtüsüne direnmek zorundayım çünkü elbette adamın bu kadar büyük bir egosu olmasının bir nedeni var. Ne yazık ki ya da benim için şanslıyım ki, beni yatakta tatmin etme becerisi ona kendinden bu kadar memnun görünme hakkını fazlasıyla kazandırdı. Bunu ona söyleyecek değilim ama söylememe de gerek yok. Boşaldığımda bana çılgılık attırması ihtiyacı olan tek kanıt. Kahvaltıdan sonra beni genellikle Korkusuz Kedicik'e bırakır. Bugün yorgun uyandım ve evde kalmam için ısrar etti.

Direnmedim. Onun yerine tekrar uyudum ve sabah 9'da uyandım. Böyle zamanlarda, fırını açıp işleri devam ettirebilecek personelim olduğu için çok minnettarım. Aradım ve her şeyin yolunda olduğuna dair güvence aldım. Ben de günü evimdeki fırında geçirmeye ve yeni tarifler denemeye karar verdim.

Öğle yemeği için ara verdikten sonra biraz kestirdim, sonra da Tiramisu yapmaya karar verdim... Bunun başlıca nedeni kocamı özlemem ve onun Tiramisu yapabileceğim hipotezini test etmek istememdi.

Ona kahve ve çikolatayı birleştiren bir tatlı pişirsem her şeyi yapar... ve tabii ki krema.

Biraz daha ladyfinger, bir kat daha mascarpone, ardından bisküvi kırıntıları ve çikolata talaşı serpiyorum. İşte, hepsi tamam. Geri çekilip katmanlı şekerlemeye bakıyorum. Ooh, çok güzel görünüyor.

Karnım şişiyor. Göbeğimi ovuyorum. Belki de öğle yemeğinde yediklerim bana iyi gelmedi? Su bardağıma uzanıp bir yudum alıyorum. Bu yardımcı oluyor gibi.

"Tiramisu benim için mi?" Sesi arkamda ve üzerimde bir yerden gürlüyor.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Tam o anda göğüs uçlarım geriliyor. Arkamı dönmeme fırsat vermeden kolunu belime doluyor ve beni sert göğsüne doğru çekiyor. Ona karşı eriyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Eve erken gelmişsin."

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Kollarının arasında dönüyorum, dudaklarımı kaldırıyorum ve onunkilerle buluşuyorum. Öpücük uzun, yavaş, tatmin edici ve rüya gibi. Bir sıcaklık, aşk ve bu dünyadaki tüm nefis şeylerden oluşan bir bulutun üzerinde uçuyormuşum gibi hissediyorum. "Mmm," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. Ses kanıma işliyor ve sinir uçlarımda dalgalanıyor. Onu bir miyavlama izliyor. Ne?

Tek göz kapağımı açtığımda bana baktığını görüyorum. İki göz kapağımı da açtım ve onun delici bakışlarıyla karşılaştım. Ben bu adamla evliyim. Onu yaşayan herkesten daha iyi tanıyorum ama yine de o heterokromatik bakışlarının ardında ne yattığını asla çözemiyorum. Sonra gözünün etrafındaki deri yumuşuyor, dudaklarının bir tarafı kalkıyor ve ben de kendimi gülümserken buluyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

Bu üç kelimeyi duyduğımda kalbim her zaman yaptığı gibi aptalca bir sıçrama ve zıplama yapıyor.

"Seni seviyorum." Dudaklarını yalıyorum.

Bakışları daralıyor ve etrafımdaki kolu sıkılaşıyor. "Ben gidiyorum-"

Miyav.

"Bu da neydi-" diye iç geçiriyor.

"Öpüşmeyi daha önce bitirebilir miyiz-"

Meeeeee-oww- ses ısrarcı. Sonra bir tırmalama sesi duyuyorum. Aşağı baktığımda elinde bir sepet tuttuğunu görüyorum. Bunu kaçırmamın tek nedeni, kocamı gördüğümde dünyanın geri kalanının yok olması. Ve onu kokladığımda, tüm vücudum alevler içinde kalıyor. Ve onun yanındayken, tüm duyularım ona odaklanıyor. Ama bir kedi-

"Bana kedi mi aldın?" diye haykırdım. "Aslında bir kedi yavrusu."

Sepete uzanıyorum, sonra donup kalıyorum. "Bekle, Tiramisu'yu kaldırayım."

"Belki ben de tadına bakabilirim?" Beni adaya kadar takip ediyor ve çikolata parçacıklı kremadan biraz alıyor.

"Hey"-elini tokatlıyorum-"bunun düzgünce oturması gerekiyor." "Benim için yeterli görünüyor." Elini daldırmayı başardı

İşaret parmağını kremaya sokup bir topak daha alıyor ve ağzıma sürüyor.

"Nate-" diye başlıyorum ama eğilip dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor ve dudaklarımı ayırdığımda ağzımı yalıyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve ardından belirgin bir şekilde öfkeli bir miyavlama geliyor.

"Oh, yavru kedi." Kocamdan ayrılıyorum ve o da bana izin veriyor. Tiramisu'nun üzerini kapatıp buzdolabına koyuyorum ve arkamı döndüğümde kocamın elinde delici mavi gözleri olan güzel kahverengi bir kedi yavrusu buluyorum.

"Aman Tanrım." Ellerimi birbirine kenetliyorum. "O çok güzel."

Kedi yavrusu bana korkuyla bakıyor, sonra tekrar miyavlıyor.

Onlara doğru yürüyorum ve ona bakıyorum. "Ben... Ben ona dokunabilir miyim?"

Gülüyor. "O senin bebeğim."

"Aww." İşaret parmağımı yumuşak tüylü alnına sürüyorum. Gözlerini kırpıştırıyor, sonra bana bakıyor ve tekrar miyavlıyor.

"Sanırım ona sarılmanı istiyor-" O cümlesini tamamlayamadan, kız onun elinden kurtuluyor ve ben de onu yakalıyorum.

"Çok küçük," diye tutuyorum onu. "Bu bir kız, değil mi?" "Öyle," diye kabul ediyor.

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

"Hey, tatlı şey, nereden geldin?"

"Karma ve Michael Sovrano'nun kedisi Andy onlara babalık yaptı."

"Onlar senin arkadaşların mı?" Yavru kediye kucaklamaya devam ediyorum. "Bekle, Karma Sovrano mu?" Yavru kedinin arkasından bakıyorum. "Karma West Sovrano mu demek istiyorsun?"

Başını sallıyor.

"Gelinliğini giydiğim ünlü tasarımcı Karma West Sovrano mu?"

Tekrar başını sallıyor.

"Sen... sen... onu tanıyor musun?" Gıcırđıyorum.

"Michael'ı tanıyorum. Ve dağıtmak istedikleri bir yavru kedi olduğunu öğrendiğimde oraya gittim ve sana bir tane aldım."

"Teşekkür ederim." Yavru kediye doğru eğildim ve kocam başını eğdi, ama dudaklarımız tekrar buluşmadan yavru kedi miyavladı, sonra tırnaklarını elime geçirdi.

"Ah! Üzgünüm bebeğim; seni görmezden gelmiyordum." Doğruluyorum ve yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle bana bakan öfkeli kediciğey gülümsüyorum.

"Oh, seni öpmemi mi istiyorsun?" Onun yerine dudaklarımı alnına bastırıyorum.

"Hey, o benim öpücüğümdü."

Kafamı kaldırdığımda kocamın somurttuğunu gördüm. Hayır, gerçekten. Surat asıyor. Nate'in surat astığını hiç görmemiştim. Ama gerçekten yüzündeki ifade o kadar hoşnutsuz ki gülüyorum. "Aman Tanrım, kıskanıyorsun."

"Hayır, değilim." Sertleşiyor.

"Bir kedi yavrusundan. Kediciği kıskanıyorsun."

Söz konusu kediciğ miyavlama sesi çıkarıyor ve onu göğsüme götürüp göğsüme bastırıyorum. Kıvrılıyor ve mırlamaya başlıyor.

Kocam benden yavru kediye, sonra tekrar bana baktı. "Ve bu da benim sarılmamdı." Dudakları kısıldı.

"Aww, bebeğim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve o da kocaman kollarıyla beni sarıyor. Ben ona sokuluyorum, kedi yavrusu da bana sokuluyor. Eğer ben de mırlayabilseydim, mırlardım. "Çok mutluyum," diye fısıldıyorum.

"Öyle olduğuna sevindim." Başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. "Sanırım haftanın yarısında evden çalışmaya başlayacağım."

"Bu hoşuma giderdi." Midem gurulduyor.

"Bu şekilde, ben bir konferans görüşmesinde olabilirim ve sen de... bilirsin-"

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Bana oral seks yapar mısın?"

"Ne?" Geriye çekildim ve başımı kaldırdığımda gözleri parlıyordu.

"Çoklu görevden bahsediyoruz. Ben dünyanın dört bir yanındaki yöneticileri azarlıyor olabilirim, sen de beni azarlıyor olabilirsin... Kelimenin tam anlamıyla."

"Har, har." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu hiç komik değil."

Midem tekrar kabarıyor ve dilimde safra tadı alıyorum. "Oh, hayır."

"Sorun nedir?"

Yavru kediye ona doğru itiyorum, sonra fırından çıkıp mutfığa, koridora, banyoya ve hasta olmadan önce komodine koşuyorum. Öğle yemeğinde ve kahvaltıda yediğim her şey içimden dökülüyor. Sonra saçlarımı yolumdan kaldırıp avucunu alnıma bastırıyor ve ben öğürürken beni tutuyor. İşim bittiğinde sifonu çekiyor, sonra beni banyo duvarına yaslanmaya çağırıyor. Bir el bezi ıslatıp ağzımı siliyor. "Daha iyi misin?"

Başımı sallayabiliyorum.

"Ağzınızı çalkalamanız gerekiyor mu?"

Tekrar başımı sallıyorum. Beni kucağına aldı. İtiraz etmiyorum. Lavaboya doğru yürüyor ve beni ayağa kaldırıyor. Musluğu açıyorum, bir fincan alıyorum ve suyu ağzımda çeviriyorum, sonra tükürüyorum. Bu hareketi birkaç kez tekrarladıktan sonra beni tekrar kollarına alıyor ve yatak odasına taşıyor.

"Yavru kedi mi?"

"Sepetinde; hemen getiriyorum." Beni yatağa yatırdı, sonra yanıma oturdu. "Doktoru aramalıyım."

"Hayır, şimdi olmaz."

Kaşlarını çattı. "Pek iyi görünmüyorsun." "Ben... Ben iyi olacağım." Bakışlarımı kaçırıyorum.

"Bebeğim, iyi değilsin. Cildin solgun, gözlerinin altında halkalar var ve bitkin görünüyorsun."

"Benim hiçbir sorunum yok," diye ısrar ediyorum.

"Neden buna doktorun karar vermesine izin vermiyoruz?"

"Neden önce yavru kediyi almıyorsun? Kendini yalnız hissediyor olmalı."

Reddetmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Lütfen?" Kirpiklerimi ona doğru kırpıştırıyorum. "Lütfen, bebeğim."

İç çekiyor. "Bana böyle baktığında seni hiçbir şeyden mahrum edemem; bunu biliyorsun, değil mi?" Ayağa kalkıp uzaklaşıyor, sonra elinde sepetle geri dönüyor. Yatağın yanına koyuyor, açıyor ve yavru kediyi çıkarıyor. Tekrar miyavlıyor ve onu göğsüme koyduğunda anında bir top haline geliyor ve mırlamaya başlıyor.

"Çok tatlı bir kız."

"Onun için bir adın var mı?"

Başımı salladım.

"Kakao mu?"

Gülüyorum. "Hatırladın."

"Bana söylediğin bir şeyi nasıl unutabilirim, Starling."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını ısıyor ve sustum.

"Hey, hey, seni ağlatmak istememiştim."

"Hormonlar yüzünden."

"Oh, ayın o zamanı mı?" Kaşlarını çatıyor. "Migrenin mi tuttu? Bu yüzden mi kustun?"

"Hayır ve hayır. Aslında, ayın o zamanı olacağını ya da bir süre daha migrenim tutacağını sanmıyorum."

"O-k-a-y?" Şaşkın görünüyor.

Yavru kedi miyavlama sesi çıkarıyor.

"Sanırım karnı aç. Yiyecek bir şeyler aldın mı?"

"Tabii ki." Ayağa fırlar ve geri döndüğünde bu kez elinde üzerinde kızın adı yazılı bir kâse vardır.

"Vay canına, ona ne isim vereceğimi bilecek kadar öngörülebilir miyim?"

"Tahmin edilebilir değil, sadece duygusal, iyi anlamda." Odanın yan tarafına doğru yürüyor, orada bir kedi mağarası ve onun yanında da kaseyi yerleştirdiği kauçuk bir paspas görüyorum.

"Ona bir kedi mağarası mı aldın? Bunu nasıl kaçırdım?" Muhtemelen bağırsaklarını dışarı fırlattığın içindir. Yüzümü buruşturuyorum.

Kediyi benden alıyor ve mama kabının önündeki minderine üzerine koyduğunda, kedi hemen yumuşak mamayı kucaklamaya başlıyor. Yemeye devam eden Cocoa'yı okşuyor.

Ayağa kalkıyor, sonra donup kalıyor. Vücudundaki her kas gerilmiş gibi görünüyor. Yavaşça dönüyor ve bana doğru ilerliyor. Bana yaklaştıkça hızlanıyor. Son birkaç adımını neredeyse bir hamleyle tamamlıyor ve yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküyor. "Starling," yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Bana bir şey söylemeye mi çalışıyorsun?"

Başımı salladım.

"Hamileyim." "Hamile misin?"

Yüz hatlarımı saran gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu sabah sen işe gittikten sonra kustum-"

Sesi soluğu kesildi. "Bana hiç söylemedin mi?"

"Yediğim bir şeyden olduğunu düşündüm. Ama sonra içimden bir ses hamilelik testi yapmam için ısrar etti ve-" Başucumdaki çekmeceye bakıyorum.

"Pozitif miydi?"

Başımı salladım.

"Bebeğim, bebeğin mi olacak?" Elimi tutuyor, sonra parmak eklemlerimi öpüyor. "Bir bebeğimiz olacak."

"Öyleyiz."

"Ben... Ben buna inanamıyorum." Avucumun içini yanağına bastırıyor. "Çok mutluyum."

"Ben de."

Elimi indiriyor, sonra eğilip alnımdan öpüyor. "Seni çok seviyorum."

"Ben de."

Burnumun ucunu öpüyor, sonra sertleşiyor. "Bu işleri değiştirir."

"Ne gibi şeyler?"

"Hamileyken yavru kediye beslemen güvenli değil."

Göz kırpıyorum. "Ne? Hayır." Şimdiden bağlandığım, uyuyan Cocoa'ya bakıyorum. "Onu bırakmayacağım."

"Ama bebek için komplikasyonlara neden olabilir." "Dikkatli olursam olmaz."

Dudaklarını sıkıyor. Mavi-kahverengi gözlerinin üzeri buz tabakasıyla kaplanmış. Kızgın görünüyor. Ama yakından bakarsam, o buz gibi bakışların altındaki endişeyi görebiliyorum. Onunla ilk tanıştığım andan beri yaptığı gibi beni kolluyor. Önce kardeşimin en iyi arkadaşı olarak; sonra öfkeyle aşık olduğum adam olarak; sonra da kocam ve sevgilim olarak. Bu adam benim iyiliğimi düşünüyor. Ve şimdi onu daha iyi tanıdığımı göre, sanırım ikimiz için de uygun bir orta yol bulabilirim.

"Benim için ne kadar endişelendiğini anlıyorum. Beni ve bebeğimizi korumak istediğini biliyorum."

Yüzündeki ifade değişmiyor ama omuzları gevşiyor.

"Ve haklısın. Hamilelikte sorunlara yol açabilir," diye kabul ediyorum.

Göz kırpıyor. "Katılıyor musun?"

Başımı salladım. "Zor olabileceğinin farkındayım ama önlem alırsam sorun olmaz."

Cevap vermiyor ama beni tamamen de susturmuyor. Bu bana devam etme cesareti veriyor.

"Kedinin düzenli olarak bir veteriner tarafından görüldüğünden emin olacağız. Onunla oynadıktan sonra ellerimi iyice yıkadığımdan emin olacağım. Ve kumunu hiç ellemeyeceğim."

"Birinin bununla ilgilenmesini sağlayacağız. Kedi kumu da kedi mağarası gibi sizden uzakta, başka bir odada olacak. Aslında Cocoa'ya kendi odasını vereceğim, oyuncaklarla dolduracağım ve bir tırmalama direği de ekleyeceğim."

İtiraz etmek üzereydim, ama sonra gözlerinde beni memnun etme dürtüsüyle karışık bir endişe parıltısı gördüm ve yavaşça başımı salladım. "Tamam... Ama onunla ben oynayacağım."

"Tamam." Yüzündeki gerginlik azalıyor. Eğildi ve ağzını benimkine bastırdı. "Bu bebek çok sevilecek. Senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı."

"Ve sen de bir babasın."

Göğsü inip kalkıyor. Arkasına yaslanıyor ve topuklarının üzerine ağır ağır oturuyor. "Bir baba"-gözlerini kırıştırıyor-"Ben bir baba olacağım."

"Öylesin." Elini sıkıyorum. "İnanılmaz olacaksın, bunu biliyorum."

"Sen de öylesin." Sonra bakışları gölgelendi. "Keşke-"

"Ben." Başımı salladım. "Keşke burada olup çocuğumu görebilseydi. Ama bana söyledi, biliyorsun."

"Sana ne demiştin?"

"Onu son gördüğümde -yani onunla ilgili bir imgelem gördüğümde- yakında hamile kalacağımı ima etmişti."

"Öyle mi?" Kocam başını öne eğiyor. İfadesinde yargılama yok.

Beni anlıyor. Gerçekten anlıyor. Bu beni ne kadar şanslı yapıyor? Terapistim imgelemelerin ya da rüyaların kayıpla başa çıkma yöntemim olduğunu doğruladı ve artık onları görmüyor olmam gerçeği benimsediğimi gösteriyor.

Ayrıca kocamla duygularım hakkında konuşmanın sağlıklı olduğunu söyledi. Ne kadar çok konuşursam, hayatıma o kadar kolay devam edebilirim. Kardeşimin kaybını asla unutamayacağımdan değil.

"O her zaman benim bir parçam olacak."

"Öyle." Nate başını sallıyor ve parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırıyor. "Sen sevdiğin herkesin bir mozağısın. Ben seninle, Arrow'la, yeğeniyle yaşamaya devam ediyor."

"Erkek olduğundan emin misin?"

EPİLOG 2

Nathan

"Bu Pazar yemeği bir gelenek mi?" Quentin tıka basa dolu masanın etrafına korku, hayranlık ve biraz da küçümseme karışımı bir duyguyla bakıyor. Davenport Grubu'na katıldığından beri ilk kez bir yemeğe katılıyor.

"Arthur'un ısrar ettiği bir şey." Kolumu karıma doluyor ve onu kendime çekiyorum. Dürüst olmak gerekirse, olmak istediğim son yer burada, Arthur'un evinde, karımla sevişebileceğim bir öğleden sonrayı, yatağında, evimizde ve yine tembel bir hafta sonu geçirme umuduyla terk etmek. Ama onun yanında oturduğum ve önümüzdeki birkaç saat boyunca ona sarılabileceğim için şikayet etmiyorum.

"Yaşlı adam bunun aramızdaki aile bağlarını güçlendirmenin en iyi yolu olduğunu düşünüyor." Knox diğer taraftan homurdanıyor, "Bilmiyor ki, bazı farklılıklar birlikte ekmek kırarak çözülemez." Ryot'un o gün Quentin'le karşılaştıktan sonra çekip gittiğinden beri ortalıkta görünmemesine atıfta bulunuyor.

Öte yandan, Knox ve Quentin masada omuz omuza oturmuş, bir yemeği paylaşmaktadırlar.

Arthur'un fikrinin haklı olabileceğini gösteriyor. Elbette bunun Knox'un CEO Yardımcısı olma teklifini kabul etmesiyle de bir ilgisi var. Bu onu Quentin ile aynı seviyeye getiriyor. Ayrıca, Knox'un da çok iyi bildiği gibi CEO'luga kısa bir sıçrama olacak. Daha fazla sorumluluk almaya ne kadar hevesli olduğunu düşünürsek, bu benim işime geliyor. Saatlerimi makul tutmayı ve her akşam yemeğinde evde olmayı planlıyorum, böylece karımın muhteşem yüzünü görebilecek ve işini kurarken onu mümkün olan her şekilde destekleyebileceğim. Bu da Knox'un benim olmadığım zamanlarda yerime bakabileceği anlamına geliyor... Ki bu daha sık olacak. Bu sorumluluklarımdan kaçacağım anlamına gelmiyor ama daha dengeli bir hayat süreceğim. Bir çocuğun çılgılığı havayı yarıyor.

Summer masanın bir kenarına yerleştirilmiş bebek arabasındaki bebekle ilgilenmek için ayağa kalkmaya başlar, ancak Sinclair onu durdurur. Onu yemeye devam etmesi için teşvik eder, ardından bebeği kucağına almak için yanına gider.

"Milyar dolarlık bir işi yöneten takım elbiseli bir adamın bebeği yatıştırmak için çocuğunu kucağına aldığını görmek neden bu kadar tahrik edici?"

"Dur bakalım, benden başka birinden tahrik olduğunu ima etmiyor olsan iyi edersin."

Başını sallıyor, sonra bana dönüyor. "Yani, ondan değil ama yarattığı resimden tahrik oluyorum." Kızardı. "Benim gözlerim sadece seni görüyor, bebeğim."

Gözlerinin içine bakıyorum, o yeşil havuzlarda kendimi yeniden kaybediyorum. Sonra kendimi durduramadığım için eğilip dudaklarımı onun kilere bastırıyorum. İnliyor ve öpücüğü derinleştiriyorum. Onu daha yakına çekiyorum, kolumu geniş poposuna doğru kaydırıyorum ve -birisi boğazını temizliyor.

Karım sertleşiyor, sonra kıkırdıyor. "Sanırım herkesi utandırıyoruz."

"Karımı öpüyorum; bunda utanılacak ne var?"

Göğsüme tokat atıyor. "Herkes bizi izliyor," diye tıslıyor. "Bırak onları." Onu öpmeye devam etmeye çalışıyorum ama o beni itiyor.

"Lütfen, Nate."

I İç çek, sonra basın benim alın içine onun fısıldamadan önce, "Çok sertleştim. Belki sen-"

"-Hayır."

"Masa örtüsünün altında." "Olamaz," diye soluk soluğa kalır.

"Kimse bilmeyecek."

"Herkes öğrenecek." Beni tekrar itti ve ben de onu serbest bıraktım.

Kafamı kaldırdığımda masadaki herkesin bakışlarının üzerimizde olduğunu görüyorum. Edward ve Mira bize bakıyor, Summer gülüyor ve Sinclair çocuğunu salladığı yerden bana bir başparmak işareti yapıyor.

Yani Davenport'ların geri kalanı hariç her bakış. Connor şaşkın, Brody kaşlarını çatmış ve Tyler sıkılmış görünüyor. Tyler ne zaman sıkılmış görünmüyor ki? İstisna olarak Arthur memnun görünüyor. Hakkını yemeyelim, yüzünde "sana söylemiştim" ifadesi yok. Olsaydı bile umurumda olmazdı. İkimiz de hazır olmadan karımı görmeye zorlanmış olmamın bir önemi yok. Gerçek şu ki, gördüm ve o benim, ben de onunum. Hikayenin sonu.

"Argh"-Knox öğürür gibi bir ses çıkarır-"bir oda bulun çocuklar."

Quentin çenesini ovuşturur. "Bir kez olsun onu destekliyorum." Knox şaşkınlıkla ona bakar.

Quentin bunu fark eder ve kadehini kaldırır. "Yine de ortak bir zemin bulabiliriz, yeğenim."

Arthur bıçağını su bardağına vurur ve odayı bir sessizlik kaplar. Bebek bile Arthur'a saygı duyuyor. "Bugün ailemi evimde ağırladığım için çok mutluyum. Oğlumun ve torunlarımın yuva kurduğunu görmek için bu göreve başladığımda onları mutlu görmeyi umuyordum. Ve görmek

Edward ve Mira, şimdi de Nate ve güzel eşi Skylar burada, kalbim dolu." Masadaki yüzlere bakıyor. "Değişim sürekli olsa da, değişmeyen tek şey bu ailenin sevgisidir. Birbirimizin sevgisine ve desteğine sahip olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz." Kadehini kaldırıyor. "Bir aile olarak bu yeni bölümde birlikte hangi gelenekleri hazırlayacağımızı görmek için heyecanlıyım. I-"

O sözünü bitiremeden Otis yanına gelir ve kulağına bir şeyler fısıldar.

Arthur başını sallar, sonra kadehini indirir. "-Ailemize yeni katılacak biri var."

"Uzun süredir kayıp olan başka bir amca mı?" Knox alay ediyor. "Ya da başka bir üvey kardeş, belki?" Sırıttıyorum.

Bir adam odadaki tek boş sandalyeye, Arthur'un yanına doğru yürüyor. Kimse onun yanına oturmak istemediği için böyle olduğunu düşünmüştüm ama anlaşılan bu planlanmıştı. Uzun boylu, siyah saçlı ve koyu renk bir takım elbise giymiş, kan kırmızısı kravatı beyaz gömleğinin üzerinde göze çarpıyor.

Diğer tarafımda Knox keskin bir nefes alıyor. "Orospu çocuğu," diye tısladı.

Arthur ona sert bir bakış fırlatır. "Dil."

"Gerçekten, bir Whittington'ı masaya davet etmek için söyleyeceğin tek şey bu mu?" Knox homurdanıyor.

Toren Whittington masanın etrafına bakınıyor, sonra bana doğru başını sallıyor. "Davenport."

"Whittington." Ben de başımı salladım.

"Şirketlerimiz artık ortak olduğuna göre, Tor'u haftalık öğle yemeği toplantılarımızda bize katılması için buraya davet etmenin iyi olacağını düşündüm."

"Peki Davenport Grubu'nun geleceğiyle ilgili görüş bildirecek mi?" Knox başını Arthur'a doğru eğiyor.

Büyükbabam bu soru karşısında şaşırmış görünüyor. "Biz ortağız, bu yüzden Tor yönetim kurulu toplantılarına katılacak. Ancak Davenport'lar çoğunluk hissesine sahip, bu yüzden size, Quentin'e ve Nathan'a uygun gördüğünüz şekilde veto yetkinizi kullanmanız için güveniyorum."

"Bir Whittington ile aynı masada yemek yemeyeceğimi söyleyerek başlayabilir miyim?"

Arthur dudaklarını büzüyor. "Tor misafirimiz."

"Ve ben de senin torununum." Knox çenesini çıkarır.

"Çocuğu rahat bırak." Tor, gülümsemesi gereken ama onun yerine avının kokusunu alan bir yırtıcı gibi görünmesine neden olan bir şekilde dişlerini gösteriyor.

Kaşlarımı çattım. İlk kez, Whittington'ları şirketimizin yönetim kuruluna getirmenin pek de akıllıca olmayabileceğini fark ediyorum. Toren hafife alınacak biri değil. Onunla tanıştığımda bunu hissetmiştim ama Madison'lardan kurtulmanın ve Arthur'dan intikam almanın bir yolunu bulmaya odaklanmışım. Yaşlı adama bunu ödetmek için onu can düşmanlarıyla çalışmaya zorlamaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Gerçi Arthur beni kendi oyunumda yenmiş olabilir. Whittington'larla çalışmak zorunda olmanın tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Yaşlı adam hayatta kalmayı başarmış. Ve sandığımdan daha zeki.

"Benim ne olduğumu mu düşünüyorsun?" Quentin bir kenara çekilip bana söylüyor.

"Whittington'larla samimi görünmeye çalışmasının bir nedeni var mı?"

Quentin yavaşça başını sallar. "Arthur bir şeylerin peşinde. Sadece ben henüz göremiyorum."

"Ben de öyle."

"Belki de işle ilgili değildir, başka bir şeydir?" Karım teklif etti.

Quentin'le bakışlarımızı değiştirdikten sonra başını salladı. "Bu mümkün."

Karımın başının üstünü öptüm. "Bu harika bebeğim, bunu ben neden düşünemedim?"

"Evlat, bana evlat mı dedin?" Knox ayağa kalkar.

"Hem yaş hem de iş deneyimi olarak benden gençsin evlat." Toren'in gülümsemesi genişler.

Knox peçetesini yere atar, sandalyesini geriye iter ve masanın etrafında dönmeye başlar, ancak Quentin ayağa fırlar ve

Koluna girdi. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Knox kolunu sallamaya başlar ama Quentin sağlam tutar.

"Benim oğlunun almak Evli; gel ile Ben için düşün."

Knox homurdanıyor, "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü" -Quentin sözlerini ölçüp biçiyor gibiydi- "beni davet etmedi ve ben de onun düğününü mahvediyorum."

Quentin

"Seni düğünümde istemiyorum." Oğlum beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Smokin giymiş, papyon takmış ve çenesindeki tüyler kir rengi lekeler oluşturuyor. Yirmi üç yaşında. Elbette bir yetişkin ama henüz düzgün bir sakal bırakabilmiş değil. Şimdiye kadar bulduğu tek işin pizza dağıtıcılığı olduğundan bahsetmiyorum bile. Bırakın bir eş almayı, kendini geçindirmeye bile yetmiyor. Ve evlenmeye karar veriyor. Başımı sallıyorum.

"Bu kötü bir fikir," diye homurdanıyorum.

Felix dudaklarını sıkıyor. Çenesini dikleştiriyor ve yüzü çok aşına olduğum isyankâr bir ifadeye bürünüyor.

Tanrım, gidip 'hayır' demek zorunda mıydım? Ona iyi bir ebeveyn olamamış olabilirim... ve bu da nedenini gösteriyor. Askeri görevlerde strateji geliştirebildim ve adamlarıma nezaket ve diplomasi ile liderlik edebildim, ancak oğluma gelince tüm incelikler beni terk ediyor. Tartışmalarımızı incelikle ele almayı hiç başaramadım. Biliyorum, ona hayır dersem, o da aynı şeyi yapmak isteyecek ama yine de, ters psikoloji üzerine yaptığım tüm okumalar, en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ediyor. Düşmanla yüzleşmenin ve son görevimden kaçmanın yaptığım en zor şey olduğunu düşünürsünüz. Bir daha düşünün. Bu ebeveynlik işi hiç geçemediğim bir sınav.

"Sen kim oluyorsun da bana bunu söylüyorsun?" Felix tersler.

"Ben senin babanım." Kendimi durduramadan ağzımdan çıktı. Ne kadar basmakalıp konuşuyorum. Ne kadar basmakalıp. Ne kadar banal. Onun sperm donörü olabilirim, ama gerçekten, baba unvanını hak edecek bir şey yaptım mı?

Felix de aynı şeyi hissediyor, çünkü gözleri kısılıyor. "Baba," diye alay ediyor. Yanakları kızarıyor, öne doğru bir adım atıyor ve parmağını göğsüme saplıyor. "Sana ihtiyacım olduğunda yanımda bile olmadığın düşünülürse, kendine babam deme hakkından vazgeçtin."

Çekiniyorum. "Senin için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Görevde olmama rağmen ebeveynlik yapmanın bir yolunu bulmak zorundaydım."

"Yani, ebeveyn olmak için neredeyse hiç zamanınız olmadı çünkü görevde olmadığınız neredeyse hiç zaman yoktu."

Kendimi tam boyuma çekiyorum. Bu tartışmanın nereye varacağını biliyorum ama denemek zorundayım. "Bir denizci olarak görevimi yapıyordum."

"Bir baba olarak görevinden kaçtın. Margaret Teyzem olmasaydı-" Bakışlarını başka yöne çeviriyor ve ben de bakışlarını teyzemin oturduğu yere doğru takip ediyorum. Margaret annemin Arthur'la evlenmesini asla onaylamadı. Sonuç olarak tüm ilişkilerini kesti. Babamla aram bozulduktan sonra, bunun Margaret'i ikna etmek için yeterli bir sebep olacağını düşünerek ona yaklaştım ve Felix konusunda bana yardımcı olup olamayacağını sordum. Neyse ki torunuyla bir ilişki kurmak istiyordu. Tek şartı Arthur'u asla görmemesiydi, ben de bunu hemen kabul ettim.

Onu bizimle kalması için davet ettim. Ona birincil bakıcı olma görevini verdim. Ve hakkını yemeyelim, o da bu görevi üstlendi. Emekliliğinin tadını çıkarabileceği bir yaşta, anne, baba ve arkadaş rolünü oynadı. Felix'in ona benden daha fazla ebeveyn gibi bakmasına şaşmamalı.

"-Normal bir evin nasıl olabileceğini bilemezdim." diye bitiriyor.

"Hatalar yaptığımı biliyorum-"

Gülüyor. "Hata mı? Sen başka bir göreve giderken beni

aylarca yalnız bırakmaya hata mı diyorsun?

Neden ne olduğunu söylemiyoruz? Beni istemedin."

Midem bulanıyor. Oğlumun pek yanında olmadığını biliyorum ama bunun onun kendini bu kadar terk edilmiş hissetmesine yol açtığını bilmiyordum. "Seni istedim."

"Bunu göstermek için komik bir yolun vardı." Yüz hatları acınası bir görünüm alıyor. "Yıkanmamış büyük bir kitle için savaşmakla çok meşguldün; onlar için neyi feda ettiğinden haberi olmayan isimsiz, yüzsüz bir kitle."

"Haklısın. Yaptıklarımın çoğu gizliydi. Sıradan halk, güvende olabilmeleri için neleri feda ettiğimi asla bilmeyecek."

"Beni feda ettin, Quentin." Bir adım geri atıyor. "Sen benden vazgeçtin, şimdi de ben senden vazgeçiyorum."

Kendi oğlum bana ilk adımla hitap eder. İkimiz de biliyoruz ki, bana baba deme saygısını borçlu değil.

Bir duygu yumağı boğazımı sıkıyor. Kalbim göğüs kafesimi yırtmakla tehdit ediyor. Vücudumun her parçası onu ne kadar çok sevdiğimi söylemem için beni zorluyor. Onu ne kadar özlediğimi. Yanında olamadığım için ne kadar pişman olduğumu. Ağzımı açıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey "Son kararın bu mu?" oluyor.

Sadece başını sallar, sonra ayaklarının üzerinde döner ve uzaklaşır.

Ben arkasından bakarken teyzem yanıma geldi. "Düğün gününde onunla tartışmaya girmekten kendini alıkoyamadın mı?" Bana sitemle bakıyor. Kırk dokuz yaşındayım ve teyzem hâlâ bana böyle bakabiliyor ve beni kıvrandırabiliyor.

"Her şeyi berbat ettim." Kravatımı gevşetiyorum.

"İşleri yoluna koymalısın," diyor sakın bir sesle.

Biliyorum, biliyorum. Felix'in kilisenin bir tarafına yerleştirilmiş kapıdan kayboluşunu izliyorum, ama onun gittiği yöne doğru bir adım attığımda, kolumu tutuyor. "Yapma. Ona biraz zaman ver."

"Evleniyor ve çok geç olmadan onunla konuşmam gerekiyor," diye belirtiyorum.

"Bu kadar beklediniz. Törenden sonraya kadar bekleyebilirsiniz."

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım.

Yaşça bana Felix'ten daha yakın olan ve düğünde bana eşlik eden yeğenim Knox sahneyi izliyor ve ıslık çalıyor: "Bunun sıkıcı bir düğün olmayacağını söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Benimle gelmeyi kabul etmesinin tek nedeni buydu. Onu suçladığımdan değil. Eğer oğlum evleniyor olmasaydı, burada olmazdım. Knox'la uzun zamandır bir sorunum varken olmazdı.

Etrafıma bakıyorum; yükselen sütunlar, sunağın üzerindeki vitraylar, törene tepeden bakan İsa heykeli. Havada ağır bir tütsü kokusu var. Hava durgun ve omuzlarıma ağır bir yük bindiriyor. Kiliselerden nefret ederim. Felix'in dindar olduğunu düşünmezdim ama oğlum hakkında pek bir şey bilmiyorum. Peki bu kimin suçu?

Knox bir sıraya kayarken onu takip ediyorum. Teyzem ön taraftaki bir sıraya doğru yürüyor ve orada bir grup kadının yanına oturuyor. Sanırım hepsi bir düğüne yakışır şekilde elbiseler giymiş ve şapkalar takmış.

Ben bilemem. Asla bir kiliseye gitmemeye özen gösterdim. Bana çok şükür ki bir kilisede olmayan benimkini hatırlatıyor. Bir sulh hakiminin önündeydi ve sonra askere çağrıldım. Bir denizcinin hayatı. Sekiz ay sonra döndüğümde karımın Felix'i doğurduğunu gördüm. Ertesi gün öldü.

Ondan sonra Felix'le yüzleşecek cesareti kendimde bulamadım, işte o zaman teyzem devreye girdi. O zaman, sahip oldukları ritme müdahale etmemek daha kolay görünüyordu. O ve oğlum bir bağ kurdular. Çocuğa iyi bakılacaktı. Bana ölmüş karımı ve bir türlü başlamayan evliliğimi hatırlatan oğlumun yüzünü görmek zorunda kalmayacaktım. Onun ana bakıcısı olmak içimde yoktu. Kendimi zar zor bir arada tutuyordum. Bir çocuğa bakacak durumda değildim.

Çocuğun maddi ihtiyaçları açısından her şeye sahip olmasını sağlamak ve ardından teyzemin birincil bakıcı görevini üstlenmesine izin vermek en iyisi gibi görünüyordu.

Belki de tembeldim. Kendimi zorlamadım. Kolay yolu seçtim. Ya da belki de kendimi koruyan bir korkaktım. Her iki durumda da kararlarım yanlıştı. Oğlumun evlenmesini izliyorum ve onun kim olduğunu bilmiyorum.

"İyi misin, dostum?" Knox mırıldanıyor.

"Bir içki iyi giderdi." Omuzlarımı yuvarlıyorum, orada kalıcı bir yer edinmiş gibi görünen ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum.

Bir şişe çıkarıp uzatıyor.

Sorgusuz sualsiz kabul ediyorum; küçük iyiliklere sırtımı dönecek değilim. Şişeyi ağzıma götürüyorum ve alkolü yudum yudum içiyorum. Boğazımda ateşten bir iz bırakıyor ve midemde bir bomba patlatıyor. Öksürüyorum, şişeyi indiriyorum ve elimi tersiyle ağzımı siliyorum.

"Sakin ol, Kaplan." Şişeyi benden aldı, birkaç yudum içti, sonra kapağını kapatıp cebine koydu.

Orgcu 'Here Comes the Bride'ın akorlarını çalıyor. Oğlum bundan daha geleneksel olabilir mi? Onu gerçekten hiç tanımıyorum, değil mi? Gözlerim sulanmaya başladı. Alkolden, yemin ederim. Etrafımdaki insanlar ayağa kalkıyor. Knox beni dürtüyor, ben de ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum. Bakışlarım ileride, Felix'in tanımadığım arkadaşlarından biri olan sağdıcın durduğu yere yöneliyor. Kaçırdığım bir şey daha. Oğlumun kimlerle takıldığı ya da en iyi arkadaşının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Adam etrafına bakınıyor, endişeli görünüyor.

Felix nerede? Hala dışarıda mı?

"Belki de gidip onu getirmeliyim?" Gitmek için dönüyorum ama Knox kolumu tutuyor. "Olduğun yerde kal, ihtiyar."

"Sanırım ş-ş-ş-oğlumu bulmalıyım?" Dilim sürçüyor. Lanet olsun. O kadar çok içmedim, değil mi?

Knox, "Tek başına dolaşacak durumda değilsin," diye fısıldıyor.

"Ben iyiyim-" Sallanıyorum, önümdeki sırayı tutuyorum. "İyi değilsin."

Ben değilim. Ama umurumda değil. I-

Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Dönüyorum ve beyazlar içinde bir görüntünün süzülerek yanımdan geçtiğini görüyorum. Beline yapışan ve kalçalarının şeklini ortaya çıkaran, ayak bileklerinde bir trenle genişlemeden önce dar, dantel gelinliklerden birini giyiyor.

Kolları boynuna kadar kolunun her yerini sevgiyle örtüyor, ancak teni danteldeki boşluklardan parlıyor. Yakası yüksek, neredeyse Viktoryen, bu da dalan V yaka ile kontrastı neredeyse utanç verici hale getiriyor. Meme uçlarını örten stratejik panellerle birleştiğinde, işlemeli korsajın geri kalanı göğüslerinin kremi tenini ortaya çıkarıyor. Gururla dışarı fırlayan göğüsler, kum saati formundaki vücudunun geri kalanının da onu takip etmesine öncülük ediyor. O yanımdan geçerken, misk kokusuyla karışık bir çilek kokusu burun deliklerimi okşuyor. Anında sertleşiyorum. Duvağı yüz hatlarının üzerinden akıyor, bu yüzden tek yakaladığım bir elmacık kemiğinin üzerindeki koyu kirpiklerin kıvrımı ve sonra yanımdan kayıp gidiyor. Treni arkasından akıyor, şimdiye kadar gördüğüm en duygusal hatlara sahip bir yatın dümen suyundaki bir dalgalanma. Bir siren, bir baştan çıkarıcı, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

"Oğlun onunla evleniyor mu?" Knox tıslıyor. Sesi dehşet içinde ve hissettiğim yarı korku, yarı inançsızlıkla damlıyor. Öfke göğsümü sıkıştırıyor ve nedenini sorarsanız, ifade edemem.

"Gözlerini ondan uzak tut," diye homurdandım.

Tabii ki dinlemiyor. Ben dirseğimi böğrüne saplayana kadar ona bakmaya devam ediyor.

"Ah, bu da neydi- Bu ne içindi?"

"Ona öyle bakma," diye çıkışıyorum. Göğsüme sıcak bir şey saplanıyor. Sanki bir kurşun yemiş gibiyim. Üstünü çiz, göğsüme bir kurşun yedim ve bunun yanında hiç kalır.

göğüs kafesime saplanan bir his. Bir taş yuttum, bu beni ağırlaştırıyor ve dengemi bozmakla tehdit ediyor. Ceketimin düğmelerini gevşetiyorum, sonra parmaklarımı yakamın altında gezdiriyorum.

İçimdeki her şey onun peşinden yürümemde ısrar ediyor. Gitmesine izin verme. Oğlunla evlenmesine izin verme. Bunların hepsi yanlış. Bir bacağımı koridora doğru itiyorum, ancak Knox omzumu tutuyor ve popomun koltuğa çarpmasına neden olacak kadar baskı uyguluyor.

"Ne?" Göz kırpıyorum.

"Ne yapacaktın?" Yüzüme bakıyor, bakışlarında şüphe var.

"Hiçbir şey." Başımı salladım. Ne yapacaktım ki? Ona doğru yürüyecek, kolundan tutacak ve The Graduate filmindeki bir sahne gibi onu kiliseden dışarı sürükleyecek, bir sonraki otobüse atlayacak mıydım? Tabii ki hayır. Bu tamamen yanlış olurdu. Oğlumun kiminle evleneceğine karar verecek kişi ben değilim. Birbirlerini seviyor olmalılar. Göğsümdeki o bıçaklanma hissi, sanki içimde bir el bombası patlamış gibi olana kadar yoğunlaşıyor. Ter sırtımdan aşağı dökülüyor. Gömleğim tenime yapışıyor. Ceketimi çıkarıyorum, sonra kravatımı gevşetip koparıyorum.

"İyi misin?" Knox içkisinden bir yudum daha alıyor, ama ben matarasına uzandığımda, onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Olmuyor dostum. Shochu'yu çok iyi idare ettiğini sanmıyorum."

"Shochu?" Göz kırpıyorum. "Alkol oranı yüzde otuz beş olan pirinç şarabı mı taşıyorsunuz?"

"Bu yüzde kırk beş oranında ve viskiden daha hızlı etki ediyor. Damarınıza bir serum takılmış gibi" diyor Knox gururla.

Üzerimden tank geçmiş gibi hissetmeme şaşmamalı. Knox nasıl oluyor da bu malı devirip sabit kalabiliyor? Adamın mala karşı toleransı yüksek olmalı.

İleride bir kargaşa var, kafamı kaldırdığımda sağdıç gelinle konuşuyor, el kol hareketleri yapıyordu.

Eller. Rahibin yüzünde şok olmuş bir ifade vardır. Sonra org durur ve sessizliğin içinde toplanan kalabalığın uğultusu yükselir.

Knox önümüzde duran kadına hafifçe vuruyor ve kadın döndüğünde ona gülümsüyor. "Neler oluyor hayatım?"

Elli yaşında olmalı ve elbisesi on yıl öncesine uyuyor ama Knox'un yüzüne baktığında, o yara izlerine rağmen, bakışları hayalperestleşiyor. "Damat kaçıyor."

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Damat hiçbir yerde bulunamıyor."

"Ne oluyor be?" Ayağa fırlıyorum ve teyzemin oturduğu yere doğru yürüyorum. Ellerini ovuşturuyor ve midemdeki o batma hissi tüm vücuduma yayılmış gibi görünüyor.

"Neler oluyor Margaret Teyze?"

Başını sallıyor, yüzünde teslim olmuş bir ifade var. "Felix; nerede o?"

Yüz hatları buruştu. Telefonunu bana doğru çeviriyor. Ekranında Felix'ten gelen mesaj okunuyor:

Vivian'a üzgün olduğumu söyle. Bunu yapamam.

Bağırsaklarım çalkalanıyor. Kahretsin, o alkolü içmemeliydim. Boğazıma düğümlenen safrayı yutuyorum ve telefonunu uzatıyorum. "Gitmiş."

Başını sallıyor. "Sanırım seni örnek alıyor." "Bu hiç adil değil."

"Senin onu sürekli terk etmeni asla atlatamadı." Başını sallıyor. "Tek bildiği annesiz ve sürekli terk eden bir babaya sahip olmanın nasıl bir his olduğu. Sorumluluklarını yerine getirmediği için onu suçlayamazsın."

"Sorumluluğumu yerine getirdim," diyorum hararetle.

"Yaptın mı?" Sesi üzgün. Omzuma vuruyor. "Bu durumda, eminim bunu nasıl düzelteceğini biliyorsundur." Kilisenin önüne doğru başını salladı.

Onun görüş alanından gelinin durduğu yere kadar takip ediyorum. Tek başına. Sağdıç uzaklaştı, rahip de öyle.

Kalabalık azalmaya başladı. Ne nedimesi vardı ne de koridorda ona eşlik edecek biri. Kimse onu teselli etmek için yanına gitmedi. Orada öylece duruyor, omurgası dik, yüzü ileriye dönük, parmakları önünde birbirine kenetlenmiş. Sunağın üstündeki vitraydan bir ışık huzmesi süzülüyor ve onun figürünü haleliyor.

O bir melek. Bir hayal. Denizin derinliklerinden yükselip beni kurtarmaya gelen bir denizkızı. O benim beklediğim şey. Aradığım kadın. Kalbimi vermeye yemin ettiğim kadın. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın ve o benim. Benim. Benim. Benim.

Ona yetişene kadar bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum. Sunağın üzerinde parlayan mumlara bakıyorum. Çilek ve misk kokusu o kadar güçlü ki, tüm varlığım alev alev yanıyor. İhtiyaçla. Umutla. Korkuyla. Şimdi yapacağım şeyin doğru şey olduğuna dair bir kesinlik. Bunun o olduğuna dair netlikle. Tüm hayatım beni bu ana getirdi ve bu sefer doğru olanı yapacağım.

Ona dönüyorum.

Hareketim onun düşüncelerini yarıp geçmeli ve sanki iyi prova yapmış gibi duruşumu yansıtıyor. Gözlerimin içine bakıyor ve perdenin arkasından gözlerinin ilk bakışını yakalıyorum. Mavi değiller, yeşil değiller, ama... menekşe rengi. Mordan daha sessiz, yeşilden daha parlak, maviden daha nüanslı, en yüce, derin ve zengin gölge. Kalbim tekliyor. Nabzım durur gibi oluyor, sonra şakaklarımda, bileklerimde, hatta hayalarımda gümbür gümbür atmaya başlıyor. Ben kaynayan bir ihtiyaç kütlesiyim. Arzunun. İçimi öylesine güçlü bir şekilde dolduran bir özlem ki, beni uzanıp onun örtüsünü kaldırmaya itiyor.

Bakışları genişler ve dudakları aralanır.

O daha konuşmadan dizlerimin üzerine çöküp yüzüne bakıyorum. "Evlen benimle."

**BUNDAN SONRA NE OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İSTER MİSİNİZ? Q
UENTIN VE VIVIAN'IN HİKAYESİNİ BURADAN OKUYUN.**

QUENTIN & VIVIAN'IN HİKAYESİNDEN BİR ALINTI OKUYUN

Vivian

"Bundan emin misin?" Küçük kız kardeşimin endişeli yüz hatları telefonumun ekranından bana bakıyor.

"Elbette eminim." Yüz hatlarımı bir gülümsemeye dönüştürmeyi başarıyorum. Yüz hatlarım donmuş gibi ama inandırıcı görünmeliyim çünkü onunki rahatlıyor.

"Vivi, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bunu yapıyorum çünkü bu yeniden başlamak için bir şans. Kendime ait bir yer, tatillerde gelip kalabileceğim bir yer."

"Bana eve dönebileceğim bir yer verebilmek için mi evleniyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

Kendime lanet ediyorum. "Demek istediğim, bu bir yan fayda, tüm söylediğim bu. Evlenmemin tek nedeni bu değil."

"Ama ana nedenlerden biri bu mu?" Dudaklarını büzüyor. İçimi çektim. "Lizzie, önemli bir şey değil."

"Kız kardeşim evlenmeye karar veriyor çünkü bana istikrarlı bir hayat borçlu olduğunu düşünüyor. Bundaki sorunu görebiliyor musun?"

"Bir ablanın yapmayacağı hiçbir şeyi yapmıyorum." Çenemi kaldırıyorum.

"Gençsin, Vivi; sadece yirmi iki yaşındasın."

"Neredeyse yirmi üç yaşındayım ve şimdiden bir pizza salonunun müdürüyüm," diye hatırlatıyorum ona.

"Üniversiteye gitmeli ve güzel sanatlar diploması için çalışmalısın."

"Diplomalar abartılıyor. Ayrıca, pizza dükkanının içini boyadım ve şirketin operasyon müdürü buna bayıldı ve bana diğer dükkanların içini de boyayabileceğime dair söz verdi."

"Bunun için size ekstra bir ödeme yapmıyor."

"Ben... Uh... Bu konuyu onunla konuşmayı planlıyorum." Omuzlarımı kamburlaştırdım. "Söz veriyorum, döneminin geri kalanını ödemek için bir yol bulacağım. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Yüz hatları nazikti. "Biliyorum, beni asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Keşke sana bu kadar yük olmasaydım. Sanırım okulu bırakmalıyım ve-"

"Hayır, kesinlikle olmaz. Kraliyet Bale Okulu'na girmenin ne kadar imkansız olduğunu biliyorsun. Sen yeteneklisin Lizzie; bu yüzden girdin. Ve bunu tamamlayacağından emin olacağım."

"Sen de harika bir ressamısın. Kraliyet Akademisi Okulu'na kabul edildin ve bu okulun giriş sınavlarını geçmek de bir o kadar, hatta daha da zordur. Ama sen başardın."

"Annemden kalan mirasla sadece birimiz sanatsal bir kariyer yapabilir ve-"

"Benim olacağıma sen karar verdin." Kız kardeşimin yüz ifadesi isyankârlaşıyor.

"Sen olmalıydın; seni yapmak için doğduğun tek şeyden mahrum edemezdim. Benim resmime gelince? Başka bir zaman devam edebilirim."

"Sen bir sanatçısın. Eğer resim yapamazsan-"

"Boş zamanlarımda yapıyorum. Ama bir balerin olarak, uzuvlarınız esnekken antrenman yapmanız gerekir. Ben hayatım boyunca resim yapabilirim ama bir dansçının en parlak yılları ancak yirmili yaşlarının ortalarına, şanslıysanız otuzlu yaşlarının ortalarına kadardır."

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

"Haklı olduğumu biliyorsun. Ben doğru olanı yaptım."

"Benim için kariyerini feda etmek zorunda kalmandan nefret ediyorum." Gözleri parlıyor. "Keşke ikimiz için de hayallerimizin peşinden gitmenin bir yolu olsaydı."

"Balerin olursan ikimizin de arzularını gerçekleştirmiş olacaksın," diyorum nazikçe.

Biraz göz kırptıyor ve gözleri sulu sulu bakıyor. "Seni hak etmiyorum."

"Biliyorum." Gerginliği kırmak umuduyla gülümsüyorum ama o bana gülümsemiyor.

"Flamingo yavrularının aslında gri ya da beyaz doğduklarını ve pembe tüylerini karides ağırlıklı beslenmelerinden aldıklarını biliyor muydunuz?"

"Ne?" Bön bön baktıktan sonra gülümsüyor.

Başarılı!

"Bu gereksiz gerçekleri hatırlamayı nasıl başarıyorsun?" Gözlerini deviriyor.

"İşe yaramaz değil - ne de olsa seni gülümsetmişlerdi," diye belirtiyorum.

"Öyle oldu." Gülüyor.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, nasıl olduğunu bilmiyorum. Beynimde bu gerçekler için yer var. Bilinmeyen şeyler hakkında bilgi sahibi olmayı seviyorum." Sırıttıyorum.

O da sırıttıyor. Yüz hatları yumuşuyor. "Harika görünüyorsun! Bunu sana söylemiş miydim?"

Güzel dantel elbiseme bakıyorum. Bu bir Karma West Sovrano orijinali. Kendisi ülkenin önde gelen moda tasarımcılarından biri ve bu elbiseyi bir hayır kurumunda tesadüfen gördüğümde inanamadım. Bütçeme uygundu ve hemen kaptım. Kendim değiştirdim ve şimdi sanki benim için özel olarak dikilmiş gibi oldu. Tabii ki son bir aydır hazır ramenle beslenmemin de faydası oldu. Biraz kilo vermek asla zarar vermez ve kesinlikle beni modaya uygun bir şekilde zayıf gösteriyor.

Yanaklarıma biraz daha renk sürdükten sonra ekrana bakıyorum. "Makyajım nasıl? Çok fazla değil mi?" Normalde fondöten kullanmam. Günlerinizi bir pizza salonunun lojistiğini yöneterek geçirirken makyaj yapmanın bir anlamı yok ama bugün özel bir çaba sarf ediyorum.

"Bu mükemmel." Yüz hatlarımı tarıyor. "Kızarmış görünüyorsun, ki bu beklenen bir şey. Düğün gününde gergin olman normal."

"Gergin değilim." Gerginim. Gerçi buna hiç gerek yok. İtiraf ediyorum, Felix bana evlenme teklif ettiğinde, bu beni şaşırttı. Evlenmeyi beklemiyordum. En azından Lizzie bale okulundan mezun olup prodüksiyonlarda başrol oynamaya başlayana kadar. Onunla çıkmaya başladım, her şeyden çok yalnızlıktan. Felix benim yaşımdaydı, her zaman kibardı ve peşimi bırakmıyordu. Pes ettim çünkü

ve gururum okşandığı için. Bir daireyi üç kızla paylaştığımı, her anımı işte geçirdiğimi ve geri kalan zamanımı odamda resim yaparak geçirdiğimi düşünürsek, hiç sosyal hayatım yok.

Felix'le takılmaya başladım çünkü beni yemeğe çıkardı ve parasını ödememe izin vermedi. Söylemeye utanıyorum ama o geceler yemek yediğim tek gecelerdi. Ve durumumu biliyor olmalıydı çünkü bana küçük ikramlarda bulunmaya başladı - caddenin aşağısındaki fırından çikolatalı kekler de dahil olmak üzere, ki bunlar benim en sevdiklerimdir, özellikle de sahiplerinin baharatlı aşk romanlarına olan sevgisinden esinlenen isimleri olduğu için. Felix'in beni yıprattığı söylenebilir. Ve onunla yatmaya hazır olmadığımı açıkça belirttiğimde, o da geri adım atmadı. Bana evlenme teklif ettiğinde şok olmamın bir nedeni daha vardı.

"Sana soran ilk kişi o olduğu için mi onunla evlenmiyorsun?" Kız kardeşim bana yaşına yakışmayan bir kurnazlıkla bakıyor. Her ne kadar onu dünyadan korumaya çalışsam da, paranız olmadığında çok çabuk büyürsünüz. Bazen çok hızlı büyüdüğünden endişelenmeme neden olacak kadar sokak zekasına sahip.

"Lütfen bana biraz kredi ver." Gözlerimi deviriyorum. "Enine boyuna düşünmeden bunu yapacak birine benziyor muyum?"

Başını yavaşça sallar. "Her şeyi enine boyuna düşünüyorsun, Vivi. O kadar temkinlisin ki bazen keşke biraz daha spontane yaşasaydın diyorum. Aslında, Felix'le evlenmeyi bu yüzden mi kabul ettiğini merak ediyorum, çünkü o senin hayatın için yaptığın plana uyuyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece seni seven bir erkeği asla bulamayacağından endişeleniyordun. Ve bekleyip başka birinin çıkıp çıkmayacağını görme riskini almaktansa, zararın neresinden dönersen kârdır diyerek Felix'le birlikte olmaya karar verdin."

Sertleştim. "Felix'le olan ilişkim hakkında yorum yapabileceğini sanmıyorum. Onu seviyorum" -sevdiğimden emin değilim ama

Bunu bilmesine izin vermeyeceğim-"ve onunla evlenmeye niyetliyim."

Yüz hatları buruşur. "Tanrım, özür dilerim Vivi. Seni incitmek istememiştim. Elbette onu seviyorsun, o da seni seviyor."

Öyle mi? Bunu bana hiç söylemedi. Bana evlenme teklif etti, ben de evet dedim. Sonra bir baktım, kilisedeyim. Ama yapılacak en doğru şey bu. Yerleşeceğim. İkimiz iki yatak odalı küçük bir daire alabileceğiz. Fazladan yatak odası sayesinde Lizzie hafta sonu izinli olduğunda bizimle kalabilir. Ayrıca, babamın tıbbi tedavisine yardımcı olmak için yeterince para biriktirebileceğim. Gerçekten, kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanıyorum. Sorumluluk sahibi her abla ve kızın yapacağı da bu değil midir?

"Bugün yanınızda olamadığım için üzgünüm. Aslında" - etrafa bakınıyor- "şimdi gidebilir ve en azından resepsiyona yetişebilirim."

"Sakin buna cüret etme, Lizzie. Senin derslerin daha önemli." Ayrıca, bu töreni tek başıma yapmayı tercih ederim. Kız kardeşimin yüzünü görürsem, cesaretimi kaybedebilirim.

"Keşke en azından babamın seninle koridorda yürümesine izin verseydin."

"Onu yormak istemiyorum. Törende olması yeterli. Gerçekten, önemli bir şey değil." Ve değil de. Dürüst olmak gerekirse, bir an önce bitsin istiyorum. Çünkü Felix'le yeni hayatıma başlamak için sabırsızlanıyorum. Evet, işte bu.

"Bundan emin misin?" Yüz ifademi dikkatle inceliyor. "Vazgeçmek için çok geç değil."

"Ve bu elbisenin ziyan olmasına izin mi vereyim?" Bir poz veriyorum. Yine onu güldürmek için istediğim etkiyi yarattı. İyi olduğum şeylerden biri saptırmak ve palyaçoyu oynamaktır çünkü bir durumu yatıştırmak için mizah gibisi yoktur.

Sonra ayılır. "Cidden kardeşim, eğer bunu yapmak istemiyorsan-"

"Hey-" Başımı sallıyorum. "Oraya gitme. Buradayım çünkü bunu yapmak istiyorum. Felix-" Yutkunuyorum. "Felix harika bir koca olacak."

Geçen hafta benimle konuşmadıysa ne olmuş? Evet, bana mesaj attı ama o sadece smokinini ütöleyip ütölemediğimi sormak içindi. Ve evlenmeye karar verdiğimizde, hemen birlikte yaşamaya başladık. Son bir aydır aynı yatağı paylaşıyoruz ve iffetli bir öpücük dışında bana dokunmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Doğru olanı yapıyor. Ona evliliğimizin fiziksel yönünü törenden sonraya ertelemeyi tercih ettiğimi söyledim. Bu unutulmaz bir düğün gecesi olurdu. Önerilerimi itiraz etmeden kabul etti. Bu iyi bir şey, değil mi? İsteklerime saygı duyuyor demek. Bir evlilikte istediğim de bu değil mi? Saygı mı?

Ve aşk ve tutku ve sevdiğiniz adamı gördüğünüzde midenizin dibe vurması gibi baş döndürücü bir his. Kollarına atlamadan önce bir saniye bile bekleyememenin verdiği o coşku. Onu öperken başınızın dönmesi, onun da sizi doyamıyormuş gibi öpmesi ve sanki onun için dünyadaki tek kadın sizmişsiniz gibi gözlerinizin içine bakması...

Bunların hepsi sadece benim baharatlı kitaplarımda olur. Kurguda tüm hisleri yeterince yaşıyorum. Günlük hayata asla yansımıyor. Hayır, Felix'le alacağım şey sakın, dingin, pratik ve mali durumum düzeline kadar beni idare edecek bir çözüm. Yapılacak en doğru şey bu.

"Ve sen de harika bir eş olacaksın." Burnunu çekiyor. Ekran dışından biri ona sesleniyor. "Çok özür dilerim, abla, ben-"

"Git." Karnımdaki o batma hissini elimin tersiyle itiyorum. Doğru şeyi yapıyorum. Yapıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum kardeşim." Telefonu kapatıyorum, birkaç saniye daha yansımama bakıyorum, sonra dönüyorum ve eteğimi kaldırarak küçük ön odanın kapısına yöneliyorum. Dışarı çıkıyorum, koridorda yürüyorum ve mabede açılan girişte duruyorum. Sıralardaki küçük kalabalıktan bana bir vızıltı ulaşıyor. Felix'in büyük halası Margaret.

onu büyüttü ve arkadaşları yeterli sayıda insan olmasını sağladı. Babam kilisenin arka tarafında tekerlekli sandalyesinde oturuyor. Yanında birkaç arkadaşını da getirmiş, yani en azından yalnız değil.

Peki ya ben? Peki ya ben? Koridorda tek başıma yürümeyi tercih ettim; 'yapılması gereken' bu gibi görünüyordu. Ama şimdi, keşke bu kadar cesur olmasaydım diyorum. Gözlerim yaşıyor ve sahne bulanıklaşıyor.

Bunu yapabilirim. Doğru şeyi yapıyorum.

Neden bir buket getirmeyi düşünmedim? Aklımdan çıkmış. Nedimem olmasını isteyebileceğim yakın bir arkadaşım olmadığını düşünürsek, belki de Freudyen bir sürçme. Yetişkin hayatım, şimdiye kadar, işimi sürdürmeye ve boş zamanlarımda resim yapmaya odaklandı. Okul arkadaşlarımla irtibatımı kaybettim ve üniversiteye hiç gitmediğim için konuşabileceğim bir arkadaş çevrem de yok. Felix benim en yakın arkadaşım ve şimdi onunla evleniyorum.

Kalbim boğazıma doğru fırlıyor. Parmaklarım titriyor. Onları önümde birleştirip derin bir nefes alıyorum. Sonra bir nefes daha. Sonra orgcu 'Here Comes the Bride'ın açılış akorlarını çalıyor.

İşte. Kararı benim elimden alıyor. Bir adım ileri atıyorum; bir adım daha. Görüşümü uzaktaki sunağa sabitliyorum. Kalabalık sustu. Koridorda yürüyorum. Babamın yanından geçerken, yüzündeki bir damla gözyaşını siliyor. Benimki de tehdit ediyor ama pes etmiyorum. Boğazımı tıkayan duygu yumağını bastırıyorum.

Devam edin.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Ensemdeki ince tüyler gerginleşiyor. Tütsü kokusunun altında odun dumanı ve çam kokusu var ve bana genç bir kızken ziyaret ettiğim bir ormanı anımsatan bir şey. Yan tarafa bakıyorum ve daha önce hiç görmediğim bir adamın bakışlarıyla karşılaşıyorum. İnanın bana, görseydim onu hatırlardım.

O mavi gözler buz tabakası gibi. Askeri tarzda kesilmiş simsiyah kalın saçları kafatasının şeklini ortaya çıkarıyor ve ona sert bir görünüm kazandırıyor. Şakaklarındaki gümüş iplikler onun seçkin görünümüne katkıda bulunuyor. Sonra, çengel burnu ve ince üst dudağı var, bu da onun sade doğası izlenimini artırıyor... Ve o pelüş alt dudak - yutkunuyorum - ısırma için mükemmel.

Ne düşünüyorum ben?

Dudakları sertleşiyor, üst dudağı daha da inceliyor. Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeyi başardığımda bana kaşlarını çattığını görüyorum. Yüzündeki ifade kızgın ve şaşkın ama yine de çok fazla çıplak ihtiyaç var. Göğüs uçlarım geriliyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Adımlarım kendiliğinden yavaşlıyor. Sanki bir duvara çarpmışım gibi hissediyorum.

Karnımdaki bu çarpınma hissi de ne? Beni saran bu ürperti. Karnımı çalkalayan bu tereddüt. Kim bu adam? Neden daha önce hiç böyle hissetmedim? Sonra onu geçiyorum.

Kendimi ileriye bakmaya zorluyorum ve bizi evlendirecek olan rahibin karşısında duruyorum. Sadece bir sorun var. Beni bekleyen bir Felix yok.

Mihraba varana kadar damadımın kayıp olduğunu fark etmemem benim hakkımda ne söylüyor? Belki de sigara içmek için dışarı çıkmıştır?

Felix'i birkaç kez sigara içerken yakaladım ve onu azarladım. Bırakacağına söz verdi ama ikimiz de bunu beni yatıştırmak için söylediğini biliyorduk.

Beni beklemediğini nasıl fark etmedim? Onu aramış mıydım bile? Aklımı başıma toplamaya, sonra da bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanmıştım. Ve o çatık kaşlı adamı gördüğümde, diğer tüm düşünceler kafamdan uçup gitti.

Sağdıca döndüm. "Felix nerede?"

"Err..." Adem elması sallanıyor. "Err... Ben... O..." Başını sallıyor, üst dudağında boncuk boncuk ter var.

"Ne oldu? Ona bir şey mi oldu?"

Başını sallıyor, sonra başını sallıyor, sonra tekrar başını sallıyor. "Ee... O... Uh... Bana bu mesajı gönderdi." Telefonunu burnumun dibine sokuyor ve ben de Felix'in mesajını okuyorum:

Vivian'a üzgün olduğumu söyle. Bunu yapamam.

Vivian

O beni terk etti. Felix beni terk etti. En iyi arkadaşım benim için gelmedi. Damadım bunu yüzüme söyleme nezaketini bile göstermedi. Sağdıcına mesaj atarak benden ayrıldığı mesajını ilettili. Mihrapta.

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluşuyor. Midem kabarıyor. Kollarıma ve bacaklarıma ağır bir his çöküyor. Ve yine de kalbim... Kalbim sabit kalıyor. Ve beynim fısıldıyor... Tanrıya şükür.

Baş döndürücü bir rahatlama hissi kan dolaşıma sızıyor. Sağdıc uzaklaşıyor; rahip ne kadar üzgün olduğunu mırıldanıyor. Arkamda kalabalığın fısıldaştığını hissediyorum, sonra onlar gitmeye başlarken ayak sesleri duyuluyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama ayakları bana itaat etmiyor. Zihnim ise bomboş. Sakin.

Bakışlarımlı sunaktaki mumun titreyen alevine sabitliyorum. Bana burada rehberlik eden aynı mum. İstedığınız kadar plan yapın, hayat her zaman sizi ters köşeye yatırır. Hiç beklemediğiniz bir anda öyle bir şey olur ki, aslında hiçbir şeyin sizin kontrolünüzde olmadığını öğrenirsiniz. Felix'in teklifini kabul ederek akıllıca davrandığımı sanmışım. Şaka benim üzerimde. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum, ta ki... Meğer başından beri yanlış yoldaymışım.

Acı veren evlenmeyecek olmam değil... ama bu Felix'le paylaştığım daireden taşınmak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Üç oda arkadaşım ile birlikte, ortak banyolu ve Lizzie'nin hafta sonlarını geçirebileceği bir alanın olmadığı bir eve geri döneceğim. Lizzie'ye yardım etmek için gereken parayı biriktiremiyorum.

Babamın tedavileri ile. Her şey en başa döndü... Daha da kötüsü, çünkü şimdi, mihrapta ekilen kadın benim.

Merhaba karikatür, tanış benimle. Hepsinin en büyük aptalı. Baş ağrımın şiddeti artıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Temizlemek için başımı sallıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve omurgamı düzeltiyorum. Benim bir gururum var. Kimse bunu benden alamaz. Hiç kimse.

Ayak sesleri bana yaklaşıyor. Etrafımdaki uğultu ve şamata kesiliyor. Sessizlik çöküyor. Birinin yanımda durmak için adım attığını hissediyorum. Odun dumanı, çam, vahşi açık alanlar. Bu o. Burada olduğunu biliyorum. Yüzünü bana dönüyor ve vücudundan bir sıcaklık bulutu sıçrayıp etrafıma kement atıyor. Nefesim kesiliyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Sanki bir rüyadaymışım gibi dönüyorum ve diğer her şeyi görmemi engelleyecek kadar geniş bir göğüsle karşı karşıya kalıyorum. Gümüş mavisi gözlerle karşılaşana kadar başımı geriye, sonra daha da geriye eğiyorum. O olduğuna neredeyse hiç şaşırmadım. Bakışlarımız buluştuğunda anladım ki... Orada bir şey vardı. Neredeyse duracaktım. Bunun yerine, bir zorunluluk hissiyle, var olmayan damadıma doğru ilerlemeye devam ettim.

Ama bunun gibi. Ekildikten sonra mihrapta mı? Bu şekilde. Tabii ki, böyle olmak zorunda. Omuzlarıma bir kader duygusu yerleşiyor. Ve yabancı eğilip örtümü kaldırdığında, ne irkiliyorum ne de itiraz ediyorum. Kalabalıktan bir soluk sesi yükseliyor ama duymazdan geliyorum. Bakışlarım, içimde bir şeylerin tanıdığı bu esrarengiz adam tarafından yakalanıyor ve tutuluyor.

Bu o. O. O. Kanım damarlarımda dolaşıyor. Elektrik, sinir uçlarımı ateşliyor. Uzun zamandır onu bekliyordum. Sadece onu. Gözlerinde cevap veren bir parıltı var. Çenesi sertleşiyor. Bir karara varmış gibi görünüyor çünkü elini yanına indiriyor, sonra bir dizinin üzerine çöküyor. Bakışlarım genişliyor. Nabzım hızlanıyor. Ne yapıyor bu adam? Olamaz. Hayır, hayır. Olamaz. Tekrar yukarı bakıyor ve

Bakışlarını benimkilere kilitliyor. Gözlerindeki soruyu görüyorum ve daha o "Evlen benimle" diye homurdanmadan cevabımın ne olduğunu biliyorum.

Kalabalıktan bir nefes daha yükselir. Soluk kayboluyor ve sessizlik oluyor. Kan şakaklarıma çarpıyor. Kalbim, bir duman topuna dönüşüp patlamama ramak kalana kadar şişecek gibi oluyor. Kimse burada olduğumu bilmeyecek. Kimse beni yargılayamayacak. "Burnunu tutarken mırıldanmak imkansız" diye fısıldamak için ağzımı açıyorum.

Adam yavaşça göz kırpmıyor.

"Ayrıca çoğu insan kendi dirseğini yalamayı imkânsız bulur." Başımı salladım.

"Bu doğru mu?" O sert ağzı seğiriyor.

Gülümsedi mi? Neredeyse gülümsüyordu. Ya onu gerçekten gülümsetebilseydim?

"Ve domuzların gökyüzüne bakması fiziksel olarak imkânsız," diyorum aceleyle.

Dudaklarının bir tarafı kalkıyor. Gözleri eğlenen bir ışıkla parlıyor. Evet! Yumruk atma isteğime karşı koyuyorum.

"Ve farkında olmalısın, sana evet demem imkânsız," diye mırıldanıyorum.

"Neden?" Bakışları yoğunlaşıyor. Gözlerindeki gümüş parlıyor. Etrafımdaki her şey kayboluyor. Görüşüm ona odaklanırken duyularım aydınlanıyor. Tek görebildiğim onun yüz hatları. Onu.

"Seni tanımıyorum," diye boğazımdaki duygu yumağının içinde mırıldanmayı başarıyorum.

"Bu düzeltilebilir." Sesi kendinden emin.

Doğruldu ve bir kez daha yüzünü görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. Bir kez daha, ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Ne kadar geniş, ne kadar büyük. Odadaki tüm hava çekilmiş gibi görünüyor. Etrafımızdaki sesler kayboluyor. Omurgamda iğne ucu kadar uyarılar belirliyor. Karnım zonkluyor. Gözlerimi ondan kaçırmak istiyorum ama yapamıyorum. Hissediyorum

karmakarışık. Sanki bu sahneyi çok uzaktan izliyormuşum gibi. Bu bir beden dışı deneyim mi?

"Bu gerçek. Ben buradayım. Sen de buradasın. Ve benimle evleneceksin." Sesi inançla çınlıyor.

Başımı sallıyorum, konuşmak için ağzımı açıyorum, o sırada- Ayak sesleri duyuluyor ve Felix koridordan bize doğru koşuyor.

"Dur, ne yapıyorsun?" Aramızda durdu. Göğsü kabarıyor, şakağından ter damlıyordu. "Özür dilerim Vivian. O mesajı gönderdiğim için üzgünüm. Ama artık buradayım." Bana doğru bir adım attı ama ben elimi kaldırdım.

"Bana yaklaşma."

"Vivian-" Yutkunuyor. "Lütfen, beni dinle."

"Hayır. Bunu yüzüme söyleme nezaketini bile göstermedin. Sağdıcına attığın bir mesajla mı benden ayrılacaktın?"

Söz konusu sağdıç boğazının arkasından protest bir ses çıkarıyor ama bir şey söylemiyor. Toplanan kalabalığın geri kalanının olanları izlediğinin farkındayım. Keşke beni rahat bıraksalar da kendime acıyıp dursam, ama böyle bir şansım olmayacak. Herkesin dikkatini çekmek için bir insanın gözden düşmesinden daha iyi bir şey olamaz.

"Neden döndün?" Bakışlarımı Felix'e dikiyorum. "Beni mihrapta terk edişinin dedikodu değirmenine nasıl yem olduğunu görmeye mi geldin?" Bir grup kızın -Felix'in arkadaşları, benim değil- birbirleriyle fısıldaşmakla meşgul oldukları yere doğru başımı sallıyorum.

"Öyle değil Vivi-" Bir adım öne çıkıyor ve ben daha da uzaklaşıyorum.

"Bana Vivi deme. Ve sakın... Sakın bir şey açıklamaya kalkma."

"Ama yapmak zorundayım... Ben... Benden nefret etmeye devam etmene izin veremem."

"Biliyor musun? Senden nefret ederek enerjimi boşa harcayamam. Ne kadar toy olduğumu fark etmeliydim. Yaptıkların ne kadar incitici olsa da, aslında rahatlardım. En başta teklifini asla kabul etmemeliydim."

"Öyle deme." Çenesi titriyor. "Vivi, ciddi ben... ben seni incitmek istemedim." Yutkunurken adam elması sallanıyor. Gözlerini kırıştırıyor, sonra parmaklarını diken diken olan jöleli saçlarında gezdiriyor.

Çok genç görünüyor. Aynı yaşta olabiliriz, ama her zaman ona bakma ihtiyacı hissettim. Bu yüzden mi onunla evlenmeyi kabul ettim? Sorumlu kişi ben olayım diye mi? İlişkimizin gidişatını belirleyen kişi. Böylece duygularımın karışmasına gerek kalmayacaktı. Çünkü ona göstermekten mutlu olduğum dış görünüşün arkasını asla araştırmak istemeyeceğini biliyordum. Uykularıma sık sık musallat olan baharatlı rüyaları asla bilmeyecekti. Ve nasıl ateşler içinde uyandığımı ve sık sık kendime baktığımı. Ondan uzakta, banyoda tabii ki. Böylece bilmeyecekti ve asla tahmin edemeyecekti.

Biriyle ilgilenmeyi özlediğim için mi? İçimdeki boşluğu onun bana olan ihtiyacıyla mı doldurmaya çalışıyordum? Ve tüm bunları neden şimdi düşünüyorum? Neden bu düşünceler onun teklifini kabul etmeden önce aklıma gelmedi?

Yüz hatlarımdaki çelişkili duyguları görmüş olmalı ki kendi yüz hatları da buruştu. "Çok özür dilerim." Yanağından bir damla yaş süzüldü.

Alt dudağımı ısııyorum. Ağlamayacağım. Hayatımdaki diğer her şeyle olduğu gibi bu durumla da yüzleşeceğim. Başımı sallıyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum? Bu"-elimi havada sallıyorum-"bugünün böyle geçmesini hayal etmemiştim."

"Ben de öyle. Mesele de bu. Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum ama sonra kiliseye girdim ve-"

"Tereddütlerin mi vardı?"

Başını sallıyor.

"Bunun her zamanki düğün öncesi gerginliği olduğunu düşündüm ama sonra kalabalığı gördüm... Ve bunu yapamayacağımı anladım."

"Belki sen olabilir var karar verildi o önce Bana evlenme mi teklif ettin?"

Omuzlarını kamburlaştırıyor -yabancıya kıyasla çok zayıf. Bana evlenme teklif ederek durumun komikliğini uzatmaya karar veren adama bakıyorum. Şüphesiz benim için üzülyordu. Ve ben de onun hareketleri karşısında - gerçekte evlenmeyeceğimi fark etmenin verdiği, hala sinir uçlarımı yalayan o tuhaf rahatlama duygusuyla karışık-kabul etmeyi düşünemeyecek kadar şaşkın olmalıydım. Ne? Ne kadar aptal olabilirim ki? İnsan nikâh masasında terk edilmez ve aynı anda bir yabancıyla evlenmeyi düşünmez.

Felix gözlerini kırptırıyor, sonra bakışlarımı yabancıya doğru takip ediyor ve gözlerinde garip bir ışık parlıyor. Şimdiye kadar solgun olan yanakları, sadece sinirlendiğinde olduğunu bildiğim pembe bir renge bürünüyor. En sevdiği yiyecekten mahrum bırakılmış küçük bir çocuğu andırması neredeyse çok sevimli.

Yabancı - bir kez daha bakışlarım ona çekilirken -Şakaklarından geçen gümüşle, cam gibi çenesiyle, elmas kesebilecek elmacık kemikleriyle, tendonlarla kordonlu o güzel boğazıyla, bir kapı aralığını doldurabilecek omuzlarıyla, bedenini sanki onun için dikilmiş gibi saran ve şişman olduğu için değil, şu anda bile kendisinden yayılan o tuhaf gerginlikle dalgalanan kat kat kasları sayesinde doldurduğu takım elbisesiyle...

Felix'e o muhteşem mavi gözleriyle bakıyor, o kadar solgun ki şu anda renksiz bile sayılabilirler. Gümüş mavisi gözler -Felix'e dönüyorum- neredeyse evleneceğim adama çok benziyor. Boyları da aynı. İkisi de 1.80 boylarında. Sadece, Felix çok sıksa, sadece kolları ve bacakları var. Ama şişmanlayıp kaslarını geliştirdiğinde ve bundan otuz yıl sonra, şakaklarına gümüş takıldığında, bu adama benzeyecek. Bu da ne?

Zihnimdeki şüphe şakaklarımı döverken yabancıya dönüyorum. "Kim-"

Felix benden önce davrandı. "Burada ne işin var senin?" Yaşlı adama ters ters bakıyor. "Sana gitmeni söylemedim mi?"

"Bunu asla yapmayacaktım. Ve özellikle sen bir pist damadına dönüşmeye karar verdikten sonra yapmadığıma memnunum," diye homurdanıyor yabancı.

Felix irkilir. Bakışları daralır ve çenesini düzeltir. "Hayatımın çoğunda babalık yapmamış birinden bunları dinlemek zorunda değilim."

"Baba mı?" Yabancıya bakakaldım. "Sen onun babası mısın?" Elbette o. Bilinçaltım Felix'in büyük açıklamasından önce noktaları birleştirdi. Ama yine de. O Felix'in babası mı? Bu da ne? Felix'in babası mı?

Adam irkildi. Bana doğru bir adım attı, ama ben tökezleyerek geri döndüm-"Bana yaklaşma."

Yüz hatları acı çeken bir ifadeye bürünür, sonra kaybolur ve geride taştan yapılmış bir maske bırakır. Kalın kaşları aşağı çekilir ve dudakları sertleşir.

Felix'in çatık kaşlarla bizi izlediği yere bakıyorum.

"Neler oluyor?" Babasından bana bakıyor, sonra tekrar ona. "Ne yaptın sen?"

Quentin

"Yanlışlarını düzeltmeye çalışıyorum," diyorum kısık bir sesle. Ayrıca hayatımda ilk kez kalbimin sesini dinliyorum. İçgüdülerimin beni yönlendirmesine izin veriyorum... Bunu görevde olduğum her durumda yaptım ama sivil hayatımda ilk kez içgüdülerime teslim oluyorum. İlk kez özel hayatımda kalbimin beni yönlendirmesine izin verdim. Karım beni terk ettiğinden beri, kişisel koşullarımın bu kadar üstesinden geldiğimi hissetmemiştim.

Ona evlenme teklif etmek nereden aklıma geldi? Oğlumun ona karşı hisleri olduğunu bile bile. Beni düşünülemez olanı yapmaya iten şey bu muydu? Merakla izleyen kalabalığın önünde dizlerimin üzerine çöküp ona karım olmasını teklif etmek mi? Şüphesiz, bunu karmaşık hale getirdim.

Durum daha da kötü. Bir baba oğlunun eski kız arkadaşıyla mı evleniyor? Bundan daha saçma bir şey olabilir mi?

Ve yine de... Neden olmasın? Beni onunla evlenmekten alıkoyan ne? Onun evet demesini engelleyen ne? Bir kadından hiç bu kadar etkilendiğimi hissetmemiştim. İlk görüşte aşka hiç inanmadım, ya da çocukların deyimiyle instalove. Hey, ben tamamen döngünün dışında değilim. Ekibimdeki genç askerler beni bu dilden haberdar etti. Her neyse, buna hiç inanmadım; ta ki şimdiye kadar.

Bugün erken saatlerde onu ilk gördüğümde hissettiğim şey bir bağlantıdan, bir ruh rezonansından, bir mıknatısın iki zıt kutbundan başka bir şey değildi - bunların hepsi hayali düşünceler. Ama onun da bunu hissettiğine yemin edebilirim. Belki de bu benim sivil hayata geri dönmeye alışma şeklimdir - net düşünme yeteneğimi kaybetmek. Ona bir kez baktım ve hayatımı adadığım tüm prensipler pencereden uçup gitti. Benden çok daha genç ve neredeyse gelinim olacak bir kadından etkilendim.

Bir tiksinti dalgası içimi sıkıyor. Nasıl bir adam oğlunun mihrapta ayrıldığı kadına evlenme teklif eder? Vicdanı olmayan biri. Babasının şirketindeki konumunu sağlamlaştırmaya kararlı biri. Evlenme fikrini aklıma soktuğu için yaşlı adamı suçluyorum. Şirketin CEO'su olarak onaylanmam için bir eş bulmamı şart koşmasaydı... Şey... İşler bu aşamaya gelmezdi. Bu kadar bencil olmazdım. Bu... eski sevgilisinden benimle evlenmesini isteyerek tek oğlumu sonsuza dek kendimden uzaklaştırma riskini göze almak. Ne düşünüyordum ki? Bunu nasıl yapabildim?

"Bir ziyaretçi geldi," diye mırıldandım, "Odama vuruyor. kapı, sadece bu ve daha fazlası değil."

"Poe'dan alıntı mı yapıyorsun?" Bakışları genişler.

"Tabii ki Poe'dan alıntı yapıyorsun. Sunacak başka bahanen kalmadığında her zaman saçma sapan bir dizen olmuştur," diye tükürüyor oğlum.

"Seni incitmek istememiştim," diye mırıldanıyorum. Geçmişte ona yaşattığım üzüntüden mi bahsediyorum yoksa bundan sonra olacaklardan mı? Kalbini kıracağımı bile bile mi söylüyorum bunu? Ve kendimi durduramadığımı. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

O zaman geri çekil. Uzaklaşın. Tüm hayatınızın bu tek hareketle damgalanmasına izin vermeyin; bunu yapmak zorunda değilsiniz. Arthur'un şartını yerine getirmek için seninle evlenmesini isteyebileceğin başka kadınlar da var. O olmak zorunda değil.

O olmalı.

"Ona mı söylüyorsun, bana mı?" Yüz hatları sıkıştı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Ne yaptın sen?" Felix benden ona, sonra tekrar bana bakıyor. Gözlerinde suçlayıcı bir bakış belirdi. "Ona ne söyledin?"

Oğlum beni ne kadar kolay suçluyor. Ve bu sefer iyi bir nedeni var. Küçük grubumuza doğru yürüyen ve gözlerini bana dikmiş olan teyzeme bakıyorum. Yüzünde bir endişe ifadesi var. Buradaki herkesle birlikte o da dizlerimin üzerine çöktüğümü gördü. Ama muhtemelen, yaptığım şeyi yapmaya cüret ettiğime inanmıyor. Muhtemelen, bana şüpheyile yaklaşmak için bekliyor. Başımı sallıyorum.

Yaşlı bir adam tekerlekli sandalyesiyle koridordan aşağı yuvarlanıyor ve kadının yanında duruveriyor. "Neler oluyor?" Bana kaşlarını çatı. "Sen-"

"Kızınıza evlenme mi teklif ettiniz? Ettim." "Ne?" Felix'in nefesi kesilir.

Teyzemın yüz hatları beyazlaşıyor. Ağzını açıp kapatıyor, sanki kelime üretmekte zorlanıyormuş gibi. O ve ben, her ikimiz de.

Suçlayıcı bakışlarına sırtımı dönüyorum ve kendimi tam boyuma çekiyorum. "Doğru, ben-uh-Vivian'ı buraya çağırdım." Adını bile bilmiyorum ama Felix ona Vivi dediğine göre, Vivian olması gerektiğine inanıyorum ve şaşırmadığına bakılırsa, haklı olduğumu biliyorum.

"Hiçbir unvan bu kadar saf bir şeyi tanımlayamaz. Hangi isimle anılırsa anılsın - duygular kalıcıdır," diye mırıldanıyorum.

Alnı çatlıyor. "Shakespeare," diye fısıldıyor.

Oğlum acı bir sesle, "Kahrolası ozan, her zaman bir dizeyi kullanarak her şeyden kurtulabileceğini düşündün," diyor.

"Şiirlerin benim üzerimde hiçbir etkisi yok." Çenesini yukarı kaldırıyor.

"O zaman kimden alıntı yaptığımı nereden biliyordun?" Dudaklarımın seğirmesine izin veriyorum.

Yüz hatları isyankârlaşıyor. Hata. Tanrım, müzakere sanatında ustalaşmış ve düşman askerlerini bizi öldürmekten vazgeçirmiş biri olarak, düşüncelerimi kendime saklayamıyorum ve bu durumu daha da karmaşık hale getiriyorum.

"Yaptıklarımı mazur göstermeye çalışmıyorum." Oğluma dönüyorum. "Sana gününü göstermeye çalışmıyorum."

Felix alay eder. "Sana inanmıyorum. Hiç inanmadım. Asla da inanmayacağım.

Sen bencil bir piçsin. Sadece kendini düşünüyorsun."

Yine irkildim. "Bunu ve tüm öfkeni hak ediyorum. Bunun olmasını istememiştım, inan bana. Kontrolüm dışında gelişen bir şeydi. Kendimi durduramadım."

"Gerçekten, bahanen bu mu?" Bana doğru küçümseme dolu bir bakış fırlattı. "Peki ona gerçekten evlenme teklif ettin mi?"

"Ben yaptım."

Çenesi düşüyor, sonra yüz hatlarını öfke kaplıyor. "Üzerinde hak iddia ettiğim tek şey. Benim olmasını istediğim tek şey. Ve sen onu mahvetmekten kendini alamadın."

"Aslında, kendi düğününden kaçtığında her şeyi berbat eden sendin."

Oğlumun yüzü o kadar kızarıyor ki kalp krizi geçireceğinden eminim.

"Felix, lütfen-"

"Siktir git, Quentin." Bir saniye sonra kendini bana

doğru fırlattı. Geldiğini gördüm ve kenara çekilebilirdim ama yapmamayı seçtim. Onun öfkesini ve nefretini hak ediyorum ve bunu içinde tutmaktansa benden çıkarması daha iyi. Bana çarpıyor

Göğüs. Hiç irkilmeden ağırlığını kaldırdım. Ancak oğlum acı dolu bir çığlık attı. Omzunu tutuyor ve acı dolu gözlerle bana bakıyor. "Sen bir pisliksin."

"Öyleyim."

"Sana gelme demiştim. Seni burada istemediğimi söylemiştim. Her şeyi alt üst edeceğini biliyordum."

Aslında topu bu yönde yuvarlamaya başlayanın o olduğunu belirtmek için ağzımı açıyorum, sonra akıllıca kendimi dizginliyorum.

"Kendine zarar verdin mi?" Ona doğru uzandım ama geri çekildi.

"Dokunma bana. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Ve ikinizle de hiçbir şey yapmak istemiyorum." İkimizin arasına baktı. "Siz, baba ve oğul, benim duygularımla oynamaya nasıl cüret edersiniz? Beni bu şekilde utandırmaya nasıl cüret edersiniz? Yaptığınız şey yeterince kötüydü." Çenesini Felix'e doğru salladı. "Ama sonra sen"-bakışlarını bana dikeyyor-"bunu bin kat daha kötü hale getirdin. Felix'in yaptığını kendini onun yerine koyarak telafi edebileceğini mi sandın? Biriyle -herhangi biriyle- evleneceğim için bu kadar rahatlayacağımı, teklifine balıklama atlayacağımı mı sandın? Ben üzerinde hak iddia edebileceğin bir piyon ya da mal değilim. Çarpık bir yarışmanın ödülü değilim."

"Vivi-" Felix başlıyor.

"Vivian-" diyorum aynı anda ama ikimizin de sözünü kesiyor.

"İkinizin de bana adımla hitap etmeye hakkınız yok. İkinizle de hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Dönüyor ve koridorda yürüyor. İnsan kalabalığı dağılıyor ve başını dik tutarak süzülerek uzaklaşıyor. Peşinden gitmek için hamle yapıyorum ama tekerlekli sandalyedeki adam süzülerek önümde duruyor. Duraksadım, etrafından dolaşmakla onu takip etmek arasında kaldım. Ama sonra, "Kızıma karşı niyetiniz nedir?" diye sordu.

BUNDAN SONRA NELER OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İÇİN Q UENTIN VE VIVIAN'IN HİKAYESİNİ BURADAN OKUYUN

SKYLAR VE NATHAN'IN KIZ MI ERKEK MI ÇOCUKLARI OLACAK? ÖĞRENİN
BURADA GENİŞLETİLMİŞ BONUS EPILOGDA

SUMMER & SINCLAIR STERLING'IN HİKAYESİNİ
MİLYARDERİN SAHTE KARISI'NDA BURADAN OKUYUN

SUMMER & SINCLAIR'IN HİKAYESİNDEN BİR ALINTI OKUYUN

Yaz

"Tokat, tokat, öpücük, öpücük."

"Ha?" Barmene bakıyorum.

"Aka, aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır." Bardağımdaki kıpkırmızı sıvıyı silkeliyor.

"Hayır." Homurdanıyorum. "Neden onu kontrol etmesine izin versin ki, hem de ona hakaret ettikten sonra?"

"Aralarındaki kimya yüzünden." Başını öne eğiyor. "Kabul etmelisin ki, erkek kibirli olduğunda ve kadın direndiğinde, ilk kimin göz kırpacığını görmek her ikisi için de bir meydan okumadır, ha?"

"Neden?" Elimi havada sallıyorum. "Birbirlerinden nefret ettikleri için mi?"

"Çünkü," diye kıkırdıyor, "okulda örgülerini çekiştirdiğim ve acımasızca dalga geçtiğim kız, benim-"

"Teklif mi?" Öfkelendim.

Yüzü aydınlandı. "Şimdi anladın mı?"

Evet. Hayır. Hayır. Şakaklarıma bir baş ağrısı vurmaya başladı. Islington'daki en sevdiğim bara gelme sebebim pop psikolojisindeki bu hızlandırılmış ders değildi.

-Telefonumun yüzüne bakıyorum, otuz dakika gecikmişim.

İçkiyi içime çekiyorum ve kaşları kalkıyor.

"Ne?" Barmene ters ters bakıyorum. "Alkolün tadını zar zor alabiliyorum. Ayrıca, kadınlar için happy hour'da içki bedava, değil mi?"

"Bu da tam olarak -" beş parmağını havaya kaldırıyor- "birkaç dakika içinde bitiyor."

"Oh! Yaşasın!" Sahte yumruk pompalıyorum. "En azından bir tane daha için yeterince zaman var."

Bir hıçkırık boğazımı şişiriyor ve yutkunup başımı sallıyorum. İnsan yapması gerekeni yapmalı... Dünyadaki diğer her şey boka sarmışken.

Gözlerimin arkasına sıcak bir his saplanıyor; göğsüm sıkışıyor. İnsanlar buna büyümek mi diyor?

Barmen elindeki karıştırma şişesini eğip önümdeki bardağa yakut kırmızısı sıvıdan yeni bir yığın boşaltıyor.

"Salut." Başımı sallayıp teşekkür ediyorum, sonra geri fırlatıyorum. Karnıma çarpıyor ve omurgamda ateş dalları geziniyor, öksürüyorum.

Başım dönüyor. Sıcaklık göğsümü yakıyor, uzuvlarıma yayılıyor. El ve ayak parmaklarımı hissedemiyorum. Güzel. Neredeyse oldu. "Doldur beni."

"Emin misin?"

"Evet." Omuzlarımı dikleştirip içkiye uzanıyorum.

"Hayır. Yeterince içti."

"Bu ne-?" Bar taburesinde dönüyorum.

Çivit rengi gözler beni delip geçti.

Dipsiz. Dibi siyah, derinliklerindeki yoğunluk beni kavırıyor. Kolunu uzatıyor, bardağı tutuyor ve havaya kaldırıyor. Kalın parmakları bardağı cüceleştiriyor. Kenarları sivrileşmiş. Tırnaklar kısa ve parlak. Seni yakalamak için daha iyi. Yutkunuyorum.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

Kızardım, yüzüne baktım.

Sert elmacık kemikleri, altlarında çukurlar ve sol kaşını kesen küçük bir yara izi. Nasıl olmuş bu? Umursadığımdan değil. Bakışlarım ağzına kayıyor. İnce üst dudak, dolgun ve yastıklı bir alt dudak. Biraz kötü çocuk havası var. Oh! Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kalçalarım sıkıştı.

Ağzının köşesi kalktı. Pislik.

Eminim hayatın büyük bir kendini beğenmişlik festivali olduğunu düşünüyordur. Ben ters ters bakıp bardağıma uzanıyorum, o ise bardağımyı kaldırıp elimden alıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Ver şunu bana."

Başını sallıyor.

"O benim içkim."

"Artık değil." Bardağımı barmene doğru itti. "Onun için su. Bana bir viski getir, sek olsun."

Çıglık atıyorum, sonra tekrar içkime uzanıyorum. Bar taburesi ona doğru devriliyor. İşte o zaman ona doğru düşüyorum ve göğüslerim onun sert göğsüne çarpıyor, o yana dönüp kendini bara yaslarken dalgalanan ve kıvranan kas katmanları ile yontulmuş düzlemler. Zemin beni karşılamak için yükseliyor.

Bu da ne böyle?

Son saniyede gövdeyi döndürüyorum ve popom yüzeye geliyor. Ow!

Nefesim kesiliyor. Saçlarım yüzümün etrafında dönüyor. Tutunmak için çabalıyorum ve dizim bacağına çarpıyor.

"Dikkat et." Etrafımda dolanıyor, önümde duruyor.

"Kenara mı çekildin?" Kekeledim. "Düşmeme izin mi verdin?"

"Hmph."

Çenemi geriye yatırıyorum, sonuna kadar geriye, takım elbisesinin ipeksi kumaşını geren kaslı kalçasının genişliğine bakıyorum. Ne giyiyor bu adam? Herhangi bir takım elbise bir erkeğe bu kadar kusursuz yakışabilir mi? Şüphesiz Saville Row'da el yapımı. Bacaklarının arasındaki kumaşı dolduran şişkinliğe bakıyorum. Oh! Göz kırıyorum.

Başka tarafa bak, başka tarafa bak. Kolumu uzattım. En azından kalkmama yardım edecek, değil mi?

Avucuma baktı, sonra arkasını döndü. Hayır, bunu o yapmadı. İmkânı yok.

Önünde bir bardak kehribar rengi sıvı belirir. Bardağı yontulmuş ağzına doğru kaldırır.

Boğazı hareket ediyor, güçlü tendonları esniyor. Başını arkaya yatırıyor ve yutkunurken boynunun sütunu hareket ediyor. Koyu renk saçları çenesini örtüyor - o temiz profilin içinde uyumsuz bir akor, ürperiyorum. O pürüzlü deriyi göbeğime kadar kazıyabilirdi. Uyluklarımdan içini işaretler, göbeğimi yalar, dilini eriyen kanalımdan içine sokar ve

amımdan iç. Oh! Tanrım. Tüylerim diken diken oldu.

Kimsenin bu kadar güzel görünmeye hakkı yok. Kendi iyiliği için fazla muhteşem. Öfke göğsümde kıvrılıyor.

"Kibirli otuzbirci."

"Bunu dikkate alacağım." "Sen bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Ağzının iki yanındaki oluklar derinleşiyor. Belli ki adam hayatında bir gün bile gülmemiş. Eminim kışındaki sopa rahatsız ediyordur. Kıkırdıyorum.

Bakışlarını yüz hatlarımda, göğsümde, ayak parmaklarıma kadar gezdiriyor ve sonra esniyor.

Lanet olsun! Beni kışkırtmasına izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim. "Gördüğün şeyi beğendin mi?" Çenemi çıkardım.

"Üzgünüm, tipim değilsin." Bir elini o mükemmel kesimli pantolonun cebine sokuyor ve ağır şişkinlik boyunca uzatıyor.

Karnımdaki sıcaklık azalıyor.

Statüsünü ve küçük bir üçüncü dünya ülkesi ekonomisine sahip olduğunu açıkça belli eden bir gardırobu karşılayabilmesi hiç adil değil. Göğsüme sıcak bir his saplanıyor.

Ayrıcalık kokuyor, hayattaki statüsünü hafife alıyor.

Yolun her santiminde savaşmak zorunda kaldım. Hâlâ son dengemi korumak için mücadele ediyorum.

"Son şans-" Ayaklarının dibinde yere yayıldığım yerden parmaklarımı oynatıyorum, "-kendini affettirmek için..."

"Beni yakaladın." Bardağı tezgâhın üzerine koyuyor, sonra eğilip elini uzatıyor. Bileğindeki renksiz çelik izi dikkatimi çekiyor. Ne?

Ucuz bir saat mi takıyor?

Bu da varlığının net değerini %1000'den fazla düşürmüş olmalı. Tuhaf.

Uzanıyorum ve o düzeliyor.

Geri çekiliyorum.

"Oops, fikrimi değiştirdim." Dudakları kıvrıldı.

Sıcak bir yanma hissi midemi tırmalıyor. Dürüst olmak gerekirse, şiddet yanlısı biri değilim. Ama Smirky Pants'e bir ders verilmesi gerekiyor.

Bacaklarımı açıp onunkini altından tekmeliyorum.

Sinclair

Dizlerim tutmuyor ve yere doğru savruluyorum.

Bu da ne? Döndüm, kollarımı açtım. Avuçlarım yere çarptı. Çarpmanın etkisiyle dirseklerim yukarı kalktı. Pazularımı sıkılaştırdım ve onun üzerinde durdum.

Kulağıma bir huffing sesi doluyor.

Döndüğümde Whippet cinsi köpeğim Max'i ağzı açık nefes alırken buluyorum. Kaşlarını çatıyorum ve o da kulaklarını düzleştiriyor.

Tüm işletmelerim köpek dostu. Benim şefkatli biri olduğum gibi bir sonuca varmadan önce, bu tür şeylerin ziyaretçi çektiğini belirtmek isterim.

Max kızı inceliyor, sonra bana bakıyor. Ne? Kadınlardan nefret ediyor, ama görünüşe göre kıزدan değil.

Doğruluyorum ve burnum onunkine değiyor.

Kollarım başının iki yanında. Göğsü kabarıyor. Elbisesinin kumaşı muhteşem göğüslerinin üzerinde geriliyor. Parmaklarım karıncalanıyor; avuçlarım o memeleri avuçlamak, elbisenin kumaşına yaslanmış o sert meme uçlarını sıkmak için acıyor.

-Bekle, ne giyiyor? Işıltılı pembe bir tunik gömlek... ve omuzlarındaki vatka mı?

Yukarı bakıyorum ve dudaklarından bir ciyaklama kaçıyor.

Pembe saçları yüzünü çevreliyor. Pembe mi? Kim on sekiz yaşından sonra saçını bu renge boyar ki?

Yüzüne bakıyorum. Kaç yaşında? Çatık olmayan bir alın, solgun yanaklara çarpan koyu renk kirpikler. Küçücük bir burun ve o tatlı, baştan çıkarıcı ağız. Bir koku

Kokusu, kiraz ve karamel, duyularıma saldırıyor. Ağzım sulanıyor. Bu da ne böyle?

Gözlerini açıyor ve kirpiklerimiz birbirine değiyor. Bakışları genişliyor. Yeşil, yaprak dökmeyen ağaçların yaprakları gibi, derinliklerinde altın ışıltıları parlıyor. "Ne?" Parlıyor. "Tahta pozisyonunu mu gösteriyorsun?"

"Aslında," dedim, ağırlığımı onun üzerine verdim, sertliğimin çıkıntısı bacaklarının arasındaki yumuşaklığa saplandı, "tamamen başka bir şey düşünüyordum."

Yutkunuyor ve göz bebekleri büyüyor. Demek o da hissediyor?

Başımı ona doğru eğiyorum, yaklaşıyorum, yaklaşıyorum.

Boynunun kremsi genişliğine renk akıyor. Göz kapakları aşağı iniyor. Çenesini yukarı kaldırıyor.

Onu itiyorum ve üzerinden iniyorum.

"Bu... Tatlım, teklif ettiğin şeye kesin bir 'hayır teşekkür ederim' demektir."

Göz kapakları açılır ve yanakları pembeye boyanır. Çok sevimli. O muhteşem yüz hatları birkaç saniye içinde ne kadar farklı duygulara bürünüyor. O zarif dış görünüşünün altında başka neler saklı?

Ayağa fırladı, gözleri parlıyordu.

Ah! Küçük kuş kanatlarını açmaya mı çalışıyor? Sikim seğiriyor. Kasıklarım sertleşiyor, Neden onun öfkesi beni bu kadar tahrik ediyor, ha?

Bir adım öne çıkıp parmağını göğsüme soktu.

Kalbim güm güm atmaya başladı.

Kukuletalı kirpiklerinin altından yukarı bakıyor. "Uyan ve wasabinin tadına bak, pislik."

"Bu da ne demek oluyor?"

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor. Sikim seğiriyor. Nabzım hızlanıyor.

Dönüyor, bar tezgahının üzerinde duran yarısı dolu bira bardağını alıyor.

Homurdanıyorum, "Hayır, yapamazsın."

Dönüyor, bana doğru sallıyor. Şerbetçiotu kokusu her yeri sarıyor.

Bira lekeli gömleğime bakıyorum, deve rengi ceketimin yakaları donuk bir kahverengiye dönüşüyor. Öfke bağırsaklarımı sıkıştırıyor.

Parmaklarımı yanımda yumruklayıp duruşumu genişletiyorum. Kıs kıs gülüyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Buna pişman olacaksın."

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Umm." Artık boş olan bardağı barın üzerine bırakıyor.

Ben bir adım atıyorum, o geri kaçıyor. "Sadece kıyafet." Yutkunuyor. "Yıkanacaklar."

Ona ters ters bakıyorum, yutkunuyor ve parmaklarını havada oynatıyor. "Espri anlayışın olmadığını bilmeliydim."

Çenemi dışarı çıkardım. "Bu yok ettiğin on bin kiloluk bir takım elbise."

Yüzü kızarıyor, sonra omuzlarını düzeltiyor. "Etkilemeye çalıştığın ateşli bir randevun olmalı, ha?"

"Aslında," diye yakamdaki rahatsız edici sıvının bir kısmını fiskeledim, "peşinde olduğum sendin."

"Ben mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Konuşmamız gerek."

Barın diğer tarafında duran barmene doğru bakıyor. "Seni tanımıyorum." Alt dudağını çiğniyor, sıcak pembenin bir kısmını ısıırıyor. O somurtkan ağzı sikime yapışmışken nasıl görünürdü acaba?

Kan kasıklarına o kadar hızlı hücum ediyor ki başım dönüyor. Nabzım hızlanıyor. Odaklan, buraya gelme sebebine odaklan.

"Bu sadece birkaç saniye sürecek." Bir adım öne çıkıyorum.

Kenara çekildi.

Kaşlarımı çattım. "Bunu duymak istiyorsun, söz veriyorum." "Cehenneme kadar yolun var." Dönüyor ve ileri atılıyor.

Gitmesine izin verdim, bir adım, bir adım daha, çünkü... Bırakabilir miyim? Ayrıca önce özgürlük yanılsaması yaratmak eğlencelidir; avı çok daha eğlenceli hale getirir, değil mi?

Öne atıldım, bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

Bağırıyor. "Bırak beni."

İyi ki bar henüz dolmamış. Her zamanki ofis müdavimlerinin uğraması için çok erken. Peki ya personel? Maaş çeklerini kimin kestiğinin farkındalar.

Onu döndürüp bara yaslıyorum ve sonra serbest bırakıyorum. "Beni dinleyeceksin."

Yutkunuyor; sağa sola bakıyor.

Henüz gitmene izin vermiyorum, küçük kuş. Onun alanına giriyorum, onu sıkıştırıyorum.

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Her ne satıyorsanız, ilgilenmiyorum."

Dudaklarımın kıvrılmasına izin veriyorum. "Beni kandıramazsın."

Bir kızarıklık boğazına doluyor, yanaklarını yakıyor. Çok küçük, çok masum. Ne kadar iyi bir yalancı. Bakışlarımı daraltıyorum. "Her eylemin bir sonucu vardır."

"Salak mısın sen?" Göz kırpmıyor.

"Bu senin numaran mı?" "İşe yaramıyor." diye homurdanarak yüzümü onunkine yapıştırdım.

Gözlerini kırpmıştırıyor, sonra yanaklarına renk geliyor. "Sen kesinlikle delisin-"

"Hakaretlerinden bıktım."

"Söylediğim her şey doğru." Yüzündeki saçları geriye doğru sıyrıyor.

Tırnakları boyalı. Tahmin ettiniz, pembe.

"Ve işte bir şey daha. Sen bencil, egoist bir ahmaksın."

Sırıtıyorum. "Hakaretlerini tekrarlamaya başladın ve ben daha seni öpmedim bile."

"Sakin buna cüret etme." Yutkunuyor.

Başımı eğiyorum. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Bu bir..." kalabalık alanı tarıyor, sonra bana dönüyor. Dudakları sertleşti, "...bir uyarı. Hayal görüyorsun, seni ahmak." Konuşmadan önce derin bir nefes aldı, "Senin egon

bir kara deliğin boyutundan daha büyük." Kıs kıs gülüyor. "Eminim taşaksızlığını telafi etmek içindir."

A-n-d, bu kadar. Kelimeleri kusmayı hiç bırakmamakla tehdit eden ağzından bıktım artık. Ufacık bir kadın bana kaç tane hakaret savurabilir? Cevap: Sayılamayacak kadar çok.

"Sen-"

Çenemi indiriyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Isı, tatlılık, özünün balı damağımda patlıyor. Sikim seğiriyor. Başımı eğiyorum, öpücüğü derinleştiriyorum, daha fazlasına ulaşıyorum... daha fazlasına... tenine sürdüğü koku her neyse, duyularımı kalabalıklaştıran, omurgamdan aşağı akan nefesiyle aşılarmış. Kasıklarım sertleşiyor; sikim uzuyor. Dilimi o çıldırtıcı dudaklarının arasına sokuyorum.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor ve kalbim çarpmaya başlıyor.

Çok masum ama bir o kadar da kurnaz. Güzel ve alingan. Hayatımda ihtiyaç duymadığım türden bir karmaşa.

Ben düz ve dar olanı tercih ederim. Gri ve siyah, dünyamı bu şekilde tanımlamayı seçiyorum. O, renk cümbüşüyle -pembe saçları ve beni dikkatimi dağıtmakla tehdit eden dudaklarıyla- tam da nefret ettiğim şey.

Bana hayatta öncelikleri olan bir kadın verin. Beni memnun etmek, boşaltmak, sonra da duyguları devreye girmeden çekip gitmek. Evet. Ben de bunu tercih ederim.

Bu değil... kollarını omuzlarıma dolayan, göğüslerini göğsüme doğru iten, çenesini yukarı kaldıran, ağzını açan ve beni almaya ve almaya davet eden bu çılgınlık yumağı.

Kendini hiç mi korumuyor? Onun göz alıcı cazibesine kanacağımı mı sanıyor? Başka bir şeyi daha var.

Ağzımı ayırıyorum ve o itiraz ediyor.

Bacaklarını benimkilerle birleştiriyor, kalçalarını yukarı itiyor, böylece kalçalarının arasındaki eriyen yumuşaklık ağrıyan bacaklarımı sarıyor.

Sertlik.

Yüzüne ters ters bakıyorum ve o da bakışlarımı tutuyor.

Yeşil gözlerini bana dikti. Yanakları parlak kırmızıya dönüyor. Dudakları aralanıyor ve bir inilti havaya karışıyor. Kan aletime hücum ediyor ve anında kalınlaşıyor. Hay sikeyim.

Kendimle durum arasına mesafe koyma zamanı. İşleri bu şekilde yönetmeyi tercih ediyorum. Kontrol bende olsun, Her zaman. Dengemi bozmakla tehdit eden her şeyi kes. Kapatın ya da satın alın. Bir işleme indirgeyin. Bunu anlıyorum.

Paranın gücü, alıp satabilmek, sayılar, mantık. Şimdiye kadar benim için işe yarayan buydu.

"Ne kadar?"

Alnı çatlıyor. "Her neyse, bunu karşılayabilirim."

Çenesi gevşiyor. "Sence... sen-" "Bir milyon mu?"

"Ne?"

"Pound, dolar... Para birimini siz söyleyin, hesabınızda olacak."

Çenesi gevşiyor. "Bana para mı teklif ediyorsun?"

"Zaman ayırdığınız ve planıma uyduğunuz için." Kızardı.

"Satılık olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Herkes öyle."

"Ben değilim."

İşte yine başlıyoruz. "Bu bir meydan okuma mı?"

Yüzündeki renk soluyor. "Benden uzak dur."

"Utangaç mısın, bu mudur yani?" Kaşlarımı çattım. "İsterseniz fiyatınızı bir kâğıda yazabilirsiniz." Başımı kaldırıp bakıyorum, barmenin bizi izlediğini fark ediyorum. Çenemi peçetelere doğru salladım. Bir tane alıyor, sonra ona uzatıyor.

Ona ters ters bakıyor. "Onu da mı satın aldın?" "Ne düşünüyorsun?"

Etrafına bir göz atıyor. "Sanırım buradaki herkes bizi görmezden geliyor."

"Ben de bunu beklerdim."

"Nedenmiş o?"

Mendili yüzünün önünde sallıyorum. "Sence neden?"

"Buranın sahibi sen misin?"

"Sana sahip olacağım gibi."

Çenesini ayarlar. "Bırak gideyim, pişman olmayacaksın."

Bir kıkırdama yükseliyor. Onu yutuyorum. Bu gülünecek bir şey değil. Bir işlem sırasında asla gülümsemem. Özellikle de yeni bir alım için pazarlık yaparken. Ve o da bundan ibaret. İnşa ettiğim yapbozun son parçası.

"Kimse beni tehdit edemez."

"Haklısın."

"Ha?"

"İçgüdülerime göre hareket etmeyi tercih ederim."

Dudakları bükülüyor, bakışları daralıyor. Tüm duyularım bir uyarı çığlığı atıyor.

Hayır, o yapmazdım, Hayır yol-acı
dilimler aracılığıyla Ortamım ve
gözlerimin arkasında kıvılcımlar patlıyor.

**OKUYUN SINCLAIR VE SUMMER'S
DÜŞMANLAR İÇİN AŞIKLAR, MANTIK**

EVLİLİĞİ ROMANTİZMİ THE BILLIONAIRE'S

SAHTE EŞ BURADA

**OKUYUN LIAM VE ISLA'NIN SAHTE İLİŞKİ
ROMANTİZM İÇİNDE**

**BU TEKLİF NEREDE KÜÇÜK ÖNCE YAPAR BİR
GÖRÜNÜŞE GÖRE,**

BURAYA TIKLAYIN

TEKLİFTEN BİR ALINTIYI OKUYUN

Liam

"Nerede o?"

Resepsiyonist bana korkak gözlerle bakıyor. Dudakları kıpırdıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Boğazını temizliyor, yan taraftaki kapıya ve arkasına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Sanırım içeride?" Yanından geçerken ayağa fırladı.
"Efendim, oraya giremezsiniz."

"İzle beni." Ona ters ters baktım.

Kekeliyor, sonra yutkunuyor. Alnından ter damlıyor.
O geri çekiliyor, ben de yanından geçip gidiyorum.

Gerçekten, bana karşı koyabilecek kimse yok mu? Tüm bu sandalyelerin sürtünmesi ve bana yaltaklanmalar? Bir adamı can sıkıntısına sürüklemeye yeter. Bir meydan okumaya ihtiyacım var. Bu yüzden eski müstakbel eşim bana mesaj atıp düğünümüzü iptal ettiğini söylediğinde çok kızmıştım. Ama düğün planlayıcısının haklı olduğunu, bir aile zorunluluğu için değil aşk için evlenmesi gerektiğini ağzından kaçırınca öfke beni sardı. Telefonumu o kadar sert sıktım ki ekran çatladı. Neredeyse cihazı odanın diğer ucuna fırlatacaktım. Kendime geldiğimde, uzun zamandır ilk kez, içimden heyecana benzer bir **ü r p e r t i** geçti. Sonunda, siktir. Adrenalinin o tanıdık nabızı damarlarımda atıyor. Bu ilk günlerde aşına olduğum bir histi. işimi kurmak için.

Babam öldükten ve onun yönettiği şirketler grubunun başına geçtikten sonra bir amaç duygusuyla doldum; kendimi kanıtlamak ve onun mirasını beslemek için tek yönlü bir odaklanma. Şirketler grubumu kendi başına lider yapmak. Çok para kazanmak ve çok güç toplamak için, hesaba katılması gereken bir güç olacaktım.

Her iş toplantısına, rakiplerimin hiçbirinin dayanamayacağı bir şevkle katıldım. Ancak her geçen yıl - kendi belirlediğim kriterleri aştıkça, kârlılığım daha sağlıklı hale geldikçe, nakit rezervlerim arttıkça ve benim için çalışan insanlar bana normalde hayattan daha büyük ikonlara gösterilen türden bir saygıyla davranmaya başladıkça- bu coşkunun bir kısmı azaldı. Oh, hala her gün işime elimden gelenin en iyisini vermeye hazır olarak uyanıyorum, ancak bir zamanlar beni ateşleyen coşku soldu ve geride bir amaçsızlık duygusu bıraktı.

Beni ayakta tutan tek şey mirasımı güvence altına almak. Kurduğum işin sonunda benim adıma devredileceğinden emin olmak. Bunun için babam bana evlenmem gerektiğini söyledi. İşte bu yüzden, uzun araştırmalardan sonra Lila Kumar'ın izini buldum, ona kur yaptım ve evlenme teklif ettim. Ve sonra, onun işgüzar düğün organizatörü ortaya çıktı ve tüm planlarımı alt üst etti.

Şimdi, aynı amaç duygusu beni sarıyor. Eksikliğini duyduğum o lazer odağı beni sarıyor ve varlığımı dolduruyor. Ofisinin kapısını iterek açıp içeri girerken tüm duyularım keskinleşiyor.

Önce koku beni sarıyor. Menekşe ve şeftalinin gür notaları. Çağrıştıracı ve meyvemsi. Karmaşık, ancak çözülmeyi bekleyen bir gizem çekirdeği var. Ne? Bir kadının kokusundan etkilenecek biri değilimdir ama bu... Onun kokusu... Sinir uçlarımı hep rahatsız etmiştir. Kollarımdaki tüyler dikleşiyor.

Bağırsaklarım düğümleniyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. Hiç rahat değil. İlk kez beyaz su raftingine gittiğimde hissettiğim türden bir duygu. İlk akıntılarımınla yüzleşirken gerginlik ve heyecanın bir kombinasyonu. O zamandan beri azalmış olan bir his. O zamandan beri peşinde olduğum, kendimi ekstrem sporlar yapmaya zorladığım bir his. Bir düğün planlayıcısının ofisinde bulacağımı düşünmediğim bir şey.

Ayaklarım ahşap zeminde gümbürdüyor ve kendi ofisimin dörtte biri büyüklüğündeki alana iyice bakıyorum. Uzak köşede kitaplarla dolu bir kitaplık var. Karşı tarafta kadınların çok sevdiği minderlerle dolu rahat bir kanepeler var. Üzerine atılmış renkli bir kırkyama yorgan ve onun arkasında da bitişikteki ofis binasının arka tarafına bakan bir pencere var. Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde, yer lambalarından gelen ışığı yansıtan kristal benzeri nesnelerin bulunduğu bir kase var. Duvarlarda plajlardan sahneleri tasvir eden tablolar var. Hiç şüphe yok ki, bu tür tabloları gösterip

saf gelinlere balayı. Sanırım mekânın tamamı kadınlara hitap ediyor. Ortam aydınlatması ve ev hissi ile mekan sizi arkanıza yaslanmaya, rahatlamaya ve sorunlarınızı dökmeye davet ediyor. Bu oyuna gelmeyeceğim.

"Sen!" Parmağımı tam karşımdaki antika masanın arkasında oturan kadına doğru saplıyorum. "Hemen şimdi Lila'yı ara ve ona düğünü yapması gerektiğini söyle. Geri adım atamayacağını söyle. Onun için doğru seçimin ben olduğumu söyle."

Burnunun üzerine tünemiş büyük, siyah boynuz çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana bakıyor. "Hayır."

Göz kırpıyorum. "Affedersiniz?"

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bunu yapmayacağım."

"Nedenmiş o?"

"Onun için doğru seçim sen misin?"

"Elbette öyleyim." Ona ters ters baktım.

Yanaklarının rengi biraz soluyor. Kalemmini masaya vuruyor, sonra çenesini dışarı çıkarıyor. "Onun için doğru koca seçimi olduğunu sana düşündüren ne?"

"Öyle olmadığımı düşündüren nedir?" "Onu seviyor musun?"

"Bu benim ve onun dışında kimsenin sorunu değil." "Onu sevmiyorsun."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Affedersiniz?" Gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Cidden evleneceğin kadını sevmenin onunla gerçekten evlenmekle ne ilgisi olduğunu mu soruyorsun?" Sesi öfkeyle titriyor.

"Evet, aynen öyle. Neden bana açıklamıyorsun?" Ses tonumdaki alaycılığı fark etmemek mümkün değil.

Onu baykuş gibi ve çalışkan göstermesi gereken, ancak sadece tuhaf seksilik olarak tanımlayabileceğim bir kenar ekleyen o büyük gözlüklerin arkasından bana bakıyor. Onunla daha önce birkaç kez karşılaştığımda, sinirlerimi o kadar çok bozmuştu ki, ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum. Şimdi ona tüm dikkatimi verdiğimde fark ediyorum ki o

aslında oldukça çarpıcı. Ve o gözlüklerin eklenmesi? Lanet olsun, gözlük takan kadınlara karşı zaafım olduğunu hiç düşünmemiştim. Belki de yanılmışımdır. Ya da belki de özellikle gözlük takan bu kadın... Tercihen sadece gözlük, başka bir şey değil.

Hmm. İlginç. Ona karşı bu tepki. Yersiz ve planladığım bir şey değil. Bacaklarımın arasındaki kalınlığa uyum sağlamak için duruşumu genişletiyorum. Bir rahatsızlık... belki de bunu kendi yararına kullanabilirim? Başparmağımı alt dudağımın altına götürüyorum.

Bakışları ağzıma düşüyor ve yanılmıyorsa nefesi kesiliyor. Çok ilginç. Geçmişte bana hep böyle mi tepki verirdi? Hayır, fark ederdim. Her zaman birbirimizle mümkün olduğunca az şey yapmaya çalıştık. Dediğim gibi, ilginç. Ve alışılmadık.

"Öncelikle," -parmaklarını masaya vuruyor- "soruma cevap verecek misin?"

Başımı eğiyorum, sinapslarımda bir fikrin oluşumu vızıldıyor. Yine de bazı şeyleri ete kemiğe büründürmek için biraz zamana ihtiyacım var. Kabul edelim ki cevap vermek zorunda olmadığım sorusuna cevap vermeye tenezzül etmemin tek nedeni bu. Ama şu an için onu eğlendirmek ve kendime biraz zaman kazandırmak benim çıkarıma.

"Lila ve ben her açıdan birbirimize çok uygunuz. İyi ailelerden geliyoruz-"

"Zengin aileleri mi kastediyorsunuz?"

"O da var. Ailelerimiz aynı çevrelerde hareket ediyor."

"Sıkıcı şehir kulüplerini mi kastediyorsun?" diyor tiksinti dolu bir sesle.

Kaşlarımı çatıyorum. "Diğer yerlerin yanı sıra. Soyumuz, kan bağımız var, geçmişlerimiz uyuşuyor ve her iki tarafta da en az bozulmayla bir arada yaşama düzenine girebiliriz."

"Görünüşe göre bir birleşme ayarlıyorsunuz."

"Bir devralma, ama her neyse." Bir omzumu kaldırıyorum.

Kaşları çatıldı. "Yaklaşan düğüne böyle yaklaştın... Ve Lila'nın seni neden terk ettiğini merak ediyorsun?"

"Ona paranın satın alabileceği en büyük yüzüğü verdim-"

"Nişan partisinde görünmedin."

"Yaklaşan düğünle ilgili tüm masrafları ben onayladım-"

"Kendi nişan partin. Sen gelmedin. Onu ailesi ve arkadaşlarıyla yüzleşmesi için yalnız bıraktın." Sesi yükseliyor. Yanakları kızarıyor. Sanırsınız ki arkadaşının değil de kendi düğününden bahsediyor. Aslında onunla konuşmak, çalışanlarımla iş meselelerini tartışmaktan daha eğlenceli. Ne kadar ilginç.

"Ayrıca provaların çoğuna da gelmedin." Gözleri parlıyor.

"Sonuncusu için geldim."

"Hiç fark etmedi. Ya saatinizi kontrol ediyor ve gitme vaktinizin geldiğini belirtiyordunuz ya da tartışılan planlara ters ters bakıyordunuz."

"Yine de o iğrenç düğün pastasını kabul ettim, değil mi?"

"Öte yandan, önceki provalara gelmemiş olman muhtemelen iyi oldu. Eğer gelseydin, Lila ve ben bu konuşmayı daha önce yapabilirdik-"

"Aha!" Düzeliyorum. "Yani, Lila'nın bu düğünden senin yüzünden kaçtığını itiraf ediyorsun."

Başını geriye doğru eğiyor. "Pek sayılmaz. Senin yüzünden." "Öyle diyorsun ama suçluluğun yüzüne kocaman yazılmış." "Suçluluk mu?" Yüz hatları kızarıyor.

Renk, yüzündeki

Cildinin nemli tonu ve gözlerinin mavisi bana unutmabeni çiçeklerini hatırlatana kadar derinleşiyor. Hayır, daha çok dolmakalemlle ilk kez yazmaya çalıştığımda kağıdına dökülen mürekkebin kraliyet mavisine benziyor.

"Burada kendini suçlu hissetmesi gereken tek kişi, masum ve genç bir kadını, onu ömür boyu tuzağa düşürecek bir anlaşmaya zorlamaya çalıştığınız için sizsiniz."

Öfke şakaklarımda gümbürdüyor. Nabzım hızlanmaya başlıyor. "Ben asla kadınları zorlamak zorunda kalmam. Ve senin kapana kısılmak dediğin şey, çoğu kadının güvenlik dediği şeydir. Ama belli ki sen bunu bilemezsin, çünkü" - elimi havada sallıyorum- "şüphesiz iki yakarı bir araya zor getiren mutfak masasındaki işini yürütmeyi tercih ediyorsun."

Elindeki kalemi gevşetir ve kalem takırdayarak masaya düşer. Gözlerinin derinliklerinde kıvılcımlar çıkıyor.

Daha önce kraliyet mavisini hakkında ne demiştim biliyor musun? Baştan alalım. Bakışlarının derinliklerinde gizlenmiş gümüş rengi titreşimler var. Üzgün olduğunda alevlenen titremeler. Onu uçurumun kenarına itmek nasıl olurdu? Tüm o tutkunun, o coşkunun, o hararetin... anla bir olduğunda varoluşun o mutlak hevesinin alıcı ucunda olmak? Onun ruhunu dizginlemek, onu özümsemek, ondan içmek, ondan zevk almak ve onu hayatıma renk katmak için kullanmak nasıl bir his olurdu?

"Mutfak masası işi mi?" Nefesinin altından hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Ofisime gelip girişime hakaret etmeye nasıl cüret edersin? Tek başıma büyüttüğüm şirketime-"

"Ve asistanınız dışında" -geldiğim kapıya doğru başımı sallıyorum- "tek çalışan sizsiniz, anladığım kadarıyla?"

Rengi derinleşiyor. "Bir grup satıcıyla çalışıyorum-"

Alay ediyorum, "Hiçbirini teslim etmediklerinde sorumlu tutamazsınız."

"-her zaman teslimat yaptıklarından emin olmak için dikkatle incelenmiş olan," diyor aynı zamanda. "Her neyse, gidecek bir düğünün olmadığına göre neden umursuyorsun?"

"İşte burada yanıliyorsun." Dudaklarımı geriye doğru sıyrıyorum. "Yüzyılın şakası olarak etiketlenmeyeceğim. Ne de olsa medya bunu 'yüzyılın düğünü' olarak etiketledi." Parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum.

Düğünü medyaya taşımak İsla'nın fikriydi. Ayrıca toplumun her kesiminden influencer'ları da davet etmek istiyordu ama benim düğünümü bir sirke dönüştürmeye hiç niyetim yok. Bu yüzden gazetecilerin bizzat katılması fikrini veto ettim. Bununla birlikte, etkinliğe katılmayı kabul ettim

profesyoneller tarafından kaydedilecek ve özel klipler medya ve influencer'larla paylaşılacak. Bu şekilde, medya fiziksel olarak orada bulunmadan gerekli PR kapsamını elde edeceğiz.

Doğrusunu söylemek gerekirse, yaklaşan nikahın yarattığı tanıtım şimdiden faydalı oldu. Ona hiç söylemeyeceğim ama Isla halkın yaklaşan etkinliğe olan ilgisini beslemekte haklıydı. Görünüşe göre, en katı burunlu yatırımcılar bile bir evliliğin çağrıştırdığı sıcak, bulanık duygulara karşı koyamıyor. Ve bu sadece portföyümdeki en önemli şirket için planladığım halka arza yardımcı olabilir. "Bu düğüne çok şey bağlı."

"Bir gelinin olmaması çok kötü."

"Ah," -sırıtiyorum- "ama benim var."

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, değilsin.

Lila-" "Onun hakkında konuşmuyorum."

"O zaman kimden bahsediyorsun?"

"Senden."

LIAM VE ISLA'NIN SAHTE İLİŞKİ ROMANTİZMİNİ TINY'NIN İLK KEZ GÖRÜNDÜĞÜ THE PROPOSAL'DA OKUMAK VE SONRASINDA NELER OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

MICHAEL VE KARMA'NIN MAFYA KRALI'NDAKİ ZORLA EVLİLİK ROMANTİZMİNİ BURADAN OKUYUN

JJ VE LENA'NIN ESKİ ERKEK ARKADAŞININ BABASI VE YAŞ FARKI ROMANTİZMİNİ BURADAN OKUYUN

READ KNIGHT VE PENNY'NİN, EN İYİ ARKADAŞININ KARDEŞİ THE WRONG WIFE'TA ROMANTİZM BURADA

**OKUYUN DR. WESTON. WESTON
KINCAID VE AMELIE'NİN ZORUNLU
YAKINLIK, TEK YATAKLI NOEL ROMANTİK İÇİNDE
BU**

MİLYARDERİN SAHTE KARISI BURADA

ÖZEL L. STEELE OKUMA SIRASI BINGO KARTINIZI BURADAN İNDİRİN

HAKKINDA OKUDUĞUNUZ TÜM KARAKTERLERİN KENDİ

**KITAPLARI OLDUĞUNU BILİYOR MUYDUNUZ? OKURKEN
HIKAYELERİNİN ÜZERİNİ ÇIZIN VE BINGO KARTİNİZİ **L.
STEELE**'IN **OKUYUCUSUYLA** PAYLAŞIN**
GRUP BURADA

L. STEELE'IN BİR SONRAKİ KİTABININ NE ZAMAN ÇIKACAĞINI İLK ÖĞRENEN OLMAK İSTER MİSİNİZ? [HABER BÜLTENİNE BURADAN KAYDOLUN](#)

YAZARDAN

Merhaba, ben L. Steele. Şımarık, kıvrımlı, ateş saçan kadınlarda eşleriyle karşılaşan güçlü kuvvetli erkeklerle aşk hikayeleri yazıyorum.

Her kitapta kendimi hem baharat hem de endişe konusunda zorlamayı seviyorum, böylece iyi yuvarlanmış, çok boyutlu karakterler sunabiliyorum.

Film yapımcısı kocamla bilgi yarışması yapmaktan, bol bol film izlemekten ve doğa yürüyüşleri yapmaktan hoşlanıyorum. Londra'da yaşıyorum.

[ÜCRETSİZ kitabınızı](#)

[talep](#) edin BENİ TAKİP

EDİN:

[Amazon'da](#)

[BookBub'da](#)

[Goodreads'te](#)

[Audible'da](#)

[TikTok'ta](#)

[Threads'te](#)

[Pinterest'te](#)

[YouTube kanalım](#)

[Gizli Facebook Okuyucu Grubuma](#)

[katılın TÜM kitaplarımı okuyun](#)

GENİŞLETİLMİŞ BONUS EPILOG

Nathan ve Skylar'ın kızları mı yoksa erkekleri mi olacak?
Öğrenmek için genişletilmiş sonsözü okuyun [BURAYA](#)
[tıklayın](#)

SKYLAR'IN TARİFLERİ

Skylar's The Movin' On Macarons

İçindekiler:

Makaron kabukları:

- 2 yumurta akı
- 1 su bardağı pudra şekerı• 1 su bardağı badem unu
- 1/4 fincan kakao tozu
- 1/4 su bardağı bal 2 limon kabuğu rendesi
- Papatya çiçeğı 3 poşet çay Talimatlar:

1. Yumurta aklarını köpürene kadar çırpın.
2. Pudra şekerini yavaş yavaş ekleyerek sert, parlak tepelere ulaşınca kadar çırpın.
3. Badem unu, kakao tozu, bal, limon kabuğu rendesi ve papatya çiçeklerini yumurta akı karışımına yavaşça katın.
4. Hamuru parşömenle kaplı fırın tepsilerine sıkın.

5. Hava kabarcıklarını çıkarmak için tepsileri tezgaha sıkıca vurun.
6. Kabukları pişirmeden önce 30 dakika dinlendirin.
7. Sertleşene kadar 300°F'de 18-20 dakika pişirin.

Çikolatalı Ballı Limonlu Buttercream:

İçindekiler:

- 1 su bardağı tuzsuz tereyağı, yumuşatılmış• 3 su bardağı pudra şekeri
- 1/4 su bardağı kakao tozu• 3 yemek kaşığı bal
- 1 yemek kaşığı limon suyu• 1 çay kaşığı limon kabuğu rendesi
- Bir tutam tuz

Talimatlar:

Tereyağını pürüzsüz olana kadar krema haline getirin. Pudra şekeri, kakao tozu, bal, limon suyu ve kabuğu rendesi ve bir tutam tuz ekleyin. Hafif ve kabarık olana kadar orta seviyede çırpın.

Montaj:

1. Makaron kabuklarını boyutlarına göre eşleştirin.
2. Bir kurabiye'nin düz tarafına tereyağı kreması sürün.
3. Üzerine başka bir kabuk koyun, yapışması için hafifçe döndürün.

Bu acı tatlı ama rahatlatıcı makaronların tadını çıkarırken, geçmiş ilişkilerin duygularını ve gelecekteki yeni başlangıçların umut dolu tatlılığını tadın. Her bir karmaşık lezzet, bir şey sona erdiğinde, cesaretle ilerlerken hala bulunabilecek sevinçler olduğunu akla getiriyor.

Skylar'ın ikolatalı Tarçınlı Kahramanı

İçindekiler:

- 2 su bardağı (500ml) istediğiniz süt
- 3 yemek kaşığı (21g) kakao tozu• 2 yemek kaşığı (30g) esmer şeker
- 1 çay kaşığı (5ml) vanilya özütü
- 1/4 çay kaşığı tarçın, ayrıca garnitür için ekstra• Bir tutam kırmızı biber (isteğe bağlı)
- Krem şanti (isteğe bağlı)

Talimatlar:

1. Süt, kakao tozu, esmer şeker ve vanilyayı ekleyin. ve tarçını küçük bir tencereye koyun. Kakao tozu topaklanmayana kadar iyice çırpın.
2. Tencereyi orta ateşin üzerine yerleştirin ve karışımı çırpıma devam ederek buhar çıkana kadar yaklaşık 5-7 dakika ısıtın. Kaynamasına izin vermemeye dikkat edin.
3. Sıcak çikolatayı kupalara dökün. İsterseniz üzerine bir tutam tarçın ve/veya bir top krem şanti ekleyin.
4. Baharatlı olması için küçük bir tutam kırmızı biber ekleyin.
5. İçin ve bu zengin, çikolatalı, tarçınlı ve iç ısıtan kahraman içeceğin tadını çıkarın! Gününüzü kurtaracağı kesin.

Skylar'ın Yengeç ve Kuşkonmazlı Omleti

İçindekiler:

- 2 yumurta
- 1/4 fincan yumru yengeç eti, kabukları için ayıklanmış
- 4 kuşkonmaz mızrağı, kesilmiş ve 1 inçlik parçalar halinde kesilmiş

- 1 yemek kaşığı tuzsuz tereyağı
- 2 yemek kaşığı taze rendelenmiş Parmesan
- Tatlandırmak için tuz ve karabiber
- 6 kiraz domates, ikiye bölünmüş
- 2 su bardağı roka yaprağı
- 1-2 yemek kaşığı iyi kalite balzamik glaze

Talimatlar:

1 Yumurtaları küçük bir kapta çatalla hafifçe çırpın. Yengeç etini ve kuşkonmaz parçalarını karıştırın. Tuz ve karabiber ile tatlandırın.

2 Orta ateşte küçük bir yapışmaz tavada tereyağını eritin. Yumurtaları dökün ve pişmemiş yumurtanın tavanın dibine akmasını sağlamak için kenarlarını kaldırarak, alt kısım sertleşene ancak st kısım hala nemli olana kadar yaklaşık 2 dakika pişirin.

3 Omletin yarısının üzerine parmesan serpin. Bir spatula kullanarak sade yarısını peynirli yarısının üzerine katlayın. 1 dakika daha pişirin.

4 eri domatesleri ve roka yapraklarını bir araya getirerek bir salata hazırlayın. zerine balzamik glaze gezdirin.

5 Omleti dikkatlice tabağa kaydırın. Yanında salata ile servis edin. Afiyet olsun!

Skylar'ın Tiramisusu

İçindekiler:

- 6 büyük yumurta sarısı
- 3/4 su bardağı toz şeker
- 1 fincan mascarpone peyniri, oda sıcaklığında
- 1 1/2 su bardağı ağır krema
- 2 fincan sert demlenmiş kahve veya espresso, oda sıcaklığına soğutulmuş
- 1/2 fincan kahve likörü (isteğe bağlı)
- 2 paket ladyfinger kurabiye (savoirdi) Kakao
- tozu, toz haline getirmek için

- Garnitür için bitter çikolata parçaları veya kakao tozu (isteğe bağlı)

Talimatlar:

1. Isıya dayanıklı bir kapta yumurta sarılarını ve şekeri iyice karışana ve rengi soluk sarı olana kadar çırpın.
2. Kaseyi kaynayan su dolu bir tencerenin (benmari) üzerine yerleştirin ve karışım hafifçe koyulaşana kadar yaklaşık 5-7 dakika sürekli çırpın. Ateşten alın ve hafifçe soğumaya bırakın.
3. Mascarpone peynirini yumurta sarısı karışımına ekleyin ve pürüzsüz ve iyice birleşene kadar çırpın. Bir kenara koyun.
4. Ayrı bir kapta kremayı sert tepecikler oluşana kadar çırpın.
5. ırpılmış kremayı mascarpone karışımına iyice karışana kadar yavaşça katlayın. Dikkatli olun krem şantiyi söndürün.
6. Sığ bir kapta, demlenmiş kahve ve kahve likörünü (eğer kullanıyorsanız) karıştırın.
7. Her bir nilüferi kahve karışımına hızlıca batırın, ısladıklarından ancak aşırı ıslak olmadıklarından emin olun.
8. 9x13 inçlik bir tabağın veya benzer büyüklükte bir servis tabağının tabanına bir kat ıslatılmış ladyfinger yerleştirin.
9. Mascarpone karışımının yarısını ladyfinger'ların üzerine yayın ve bir spatula ile düzeltin.
10. Kalan ıslatılmış ladyfingers ve mascarpone karışımı ile katmanları tekrarlayın.
11. Tiramisunun üzerini streç filmle kapatın ve tatların birbirine karışması ve tatlının sertleşmesi için en az 4 saat veya tercihen bir gece buzdolabında bekletin.
12. Servis yapmadan önce tiramisunun üzerine

kakao tozu ve çikolata parçalarıyla süsleyin

- veya istenirse ilave kakao tozu.
13. Dilimleyin ve soğutulmuş olarak servis edin.
Ev yapımı tiramisunuzun tadını çıkarın!

Not: Tiramisu daha şık bir sunum için tek tek bardaklarda veya fincanlarda da servis edilebilir. Islatılmış ladyfingers ve mascarpone karışımını her bir bardağa koyun ve belirtildiği gibi buzdolabında saklayın.

NATE VE SKYLAR'IN SAMİMİ DÜĞÜN YEMEĞİ MENÜSÜ

Şef James Hamilton tarafından
hazırlanmıştır

Aperatifler:

- Burrata peyniri, yadigâr domatesler, fesleğenli pesto ve balzamik indirgeme ile
- Karnabahar pürelili deniz tarağı• Sığır eti veya sebze carpaccio

Salatalar:

- Tıraşlanmış rezene, çıtır prosciutto ve limonlu salata sosu ile karışık bebek yeşillikleri
- Gorgonzola ve şekerlenmiş cevizli hindiba ve armut salatası

Mezeler:

- Otlulu tereyağlı fileto mignon, ızgara kuşkonmaz ve kavrulmuş parmak patates
- Beurre blanc soslu ıspanak ve ricotta ile doldurulmuş somon en croute

- Risotto üzerine adaçayı, prosciutto ve madeira şarabı soslu tavuk saltimbocca

Yan taraflar:

- Sotelenmiş yabani mantar
- Pancetta ile kavrulmuş brüksel lahana s 1 • Parmesan risotto

Tatlı:

- Çikolatalı erimiş lav keki
- Tatlı ricotta ve bal ile taze meyveler

ÜCRETSİZ KİTAP

**PRIMROSE HILL MİLYARDERLERİNİN DÜNYASINA ÜCRETSİZ
GİRİŞ HAKKINIZI BURADAN TALEP EDİN**

L. STEELE'DEN BİLYARDER ROMANTİZMİNİN UYGUNLUK EVLİLİĞİ

Milyarderin Sahte Karısı - Sinclair ve Summer'ın bu evreni başlatan hikayesi... tahmin edemeyeceğiniz bir olay örgüsüyle!

Milyarderin Sırrı - Victoria ve Saint'in hikayesi. Saint belki de içlerinde en alfahole olanı!

Milyarder Bekar Babayla Evlenmek - Damian ve Julia'nın hikayesi, olay örgüsüne dikkat edin!

Evlenme Teklifi - Liam ve Isla'nın hikayesi. Geline düğünü yapmamasını söylediğinizde ve damat onun yerine geçmenizi ve ona bir varis vermenizi talep ettiğinde bir düğün planlayıcısı ne yapar? Ve evet olay örgüsü!

L. STEELE'DEN SİZİN İÇİN YILBAŞI ROMANTİZM KİTAPLARI

Dr. Weston Kincaid ve Amelie'nin nasıl tanıştığını öğrenmek ister misiniz? [Milyarderin Noel Gelini'ni BURADAN okuyun](#)

Daha fazla Noel Romantizmi kitabı ister misiniz? [Çok Mafyatik Bir Noel, Christian ve Aurora'nın hikayesini BURADAN okuyun](#)

Mantık evliliği milyarder Noel romantizmi, Hunter ve Zara'nın hikayesini okuyun - [Noel Tek Gecelik İlişki BURADA](#)

YASAK MİLYARDER ROMANTİZMİ BY L. SİZİN İÇİN STEELE

Baba JJ'in yaş farkı romantizmini [Mafya Şehveti](#)'nde [BURADAN](#) okuyun

Okuyun Edward, Baron ve Ava'nın
hikaye başlangıç [Billionaire's Sins](#) ile
[BURADA](#)

ÜCRETSİZ KİTAPLAR

Mafya Kralı'nın ön kitabı Mafya Varisi'nin ÜCRETSİZ kopyasını talep edin

Milyarderin Sahte Karısı'nın ön bölümü olan Vicious Billionaire'in ÜCRETSİZ kopyasını [BURADAN](#) edinin

Laxmi'den (L. Steele'in kefareti) [ücretsiz](#) çok baharatlı [romantizminizi](#) talep edin

YAZAR HAKKINDA

Merhaba, ben L. Steele.

Şımarık, kıvrımlı, ateş saçan kadınlarda eşleriyle karşılaşan güçlü kuvvetli erkeklerle romantik hikayeler yazıyorum.

Her kitapta kendimi hem baharat hem de endişe konusunda zorlamayı seviyorum, böylece iyi yuvarlanmış, çok boyutlu karakterler sunabiliyorum.

Kocamla bilgi yarışması yapmaktan, bol bol film izlemekten ve doğa yürüyüşleri yapmaktan hoşlanıyorum. Londra'da yaşıyorum.

[ÜCRETSİZ KİTABINIZI TALEP EDİN](#)

BENİ TAKIP

EDİN:

[AMAZON'DA](#)

[BOOKBUB'DA](#)

[GOODREADS'TE](#)

[AUDIBLE'DA](#)

[TİKTOK'TA](#)

[GİZLİ FACEBOOK OKUYUCU GRUBUMA KATILIN](#)

[PINTEREST'TE](#)

[YOUTUBE KANALIM TÜM](#)

[KİTAPLARIMI OKUYUN](#)

[SPOTIFY](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.